

မိချို့ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲဖြစ်ပါစေ

မျှေး

မြေစိုး

<http://mmteashop.com>

မှ

တရိုက်တင်ဆက်သည်

နိဒါန်း

မြန်မာနိုင်ငံမှ မိုင်ပေါင်းထောင်နှင့်ချီ ဝေးကွာသော ပိုလန်နိုင်ငံ၊ ပို့နှုန်(Poznan) မြို့လေးမှာ ဒီဇင်ဘာ ၉ ရက်ညက သူမ ရှိနေခဲ့မိလို မြှုပ်နှံရုံး နောင်တမရပါ။

နှင့်ပွင့်နှင့်စက်တွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျ၍ ရေခဲငွေလို အေးစက်သည့် လေက အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေလို အပြင်မှာ လမ်းမလျောက် နိုင်လောက်အောင် တုန်ခိုက်ရသည့် ထိုဆောင်းသွေ့ အနီးက စားသောက်ဆိုင်လေးထဲသို့ အပြေး ဝင်လိုက်မိသည်ကို နောင်တမရပါ။

သီတင်းကျော် မီးပုံးလေးတွေလို မီးလုံးလေးများ ဆိုင်ခန်း အပြည့် တွေလွှဲစီရီ ချိတ်ဆွဲထားသည့် လုပ်သော နွေးတွေးသော စားသောက်ဆိုင်လေးထဲမှာ နေရာလွှတ် မရှိတော့ပေမဲ့ အပြင်သို့ ပြန်မထွက်ချင်ခဲ့သဲ ပေကပ်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေမိခဲ့တာကို နောင်တမရပါ။

စားပွဲထိုး အမျိုးသမီး၏ နေရာချထားမှုကို မတောင့်ဘဲ ပေါ်ပေါ်တော်တည်း ထိုင်နေလို နေရာလွှတ်ရှိနေသည့်

စားပွဲဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားခဲ့မိတာလည်း သူမ နောင်တမရပါ။

သူမ၏သာဝကို ကောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သော အလောင်းအစားတစ်ခုကို မိုက်မိုက်မဲမ လုပ်ခဲ့မိတာကိုတော့ မြှုပ်နှံရုံး နောင်တမရမပါသည်။

ထိုညက နှင့်ပွင့်နှင့်စက်တွေ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျလျက် ရေခဲငွေလို အေးစက်သည့်လေက အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေခဲ့သည်။

ပို့နှုန်မြို့လယ် လမ်းလေးခွဲ ရင်ပြင်ကျယ်သည် မောင်ရီပိုးဝါး ညနေခင်း အချိန်မှာ လမ်းလျောက်ကာ ဟိုသည် ဝေးမောလို ကောင်းသည်နေရာ ဖြစ်ပေမဲ့ ဆိုးရားလှသော ဒီဇင်ဘာ ဆောင်းအအေးကြောင့် မြှုပ်နှံရုံး ကြောရည်စွာ မဖနေနိုင်။ မျက်နှာသို့ ထိုးတိုက်လာသည့် အေးစက်သည့်လေက ရေခဲမှုနှုန်ချုန်ချုန်လေးတွေဖြစ် စူးစုံဝါးဝါး ထိုးဆွဲနေသလို ခံစားရသည်။

အပြင်မှာ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသည့် ရာသီဗုံ နွေးတွေးသည့် ဆိုင်အတွင်းမှာ စားပွဲထိုင်ခံတိုင်း လူနေရာပြည့်လျက် ရှိသည်ကို သူမ ဆိုင်ထဲရောက်မှ သိခဲ့သည်။ ဆိုင်လေးက နေရာရားပါး ရေးကြီးသော ဥရောပ ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပဲ။ လူပြည့်နေတာကို

မြင်နေရပါလျက် ပြန်မထွက်ဘဲ စွဲတ်ပေပြီး နေမိအောင် ဆွဲဆောင်ထားလိုက်တာက ဆိုင်၏ ထူးခြားသည့် အပြင်အဆင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်မျက်နှာကျက်မှာ နံရံမှာ၊ စားပွဲသေးတွေမှာ မိုးသီးနှုန်းလေးများကို မညီမညာ စနစ်ကျကျ ချိတ်ဆွဲထားသည့်နို့ အပြင်ကအေးစက်မှုကို အံတုနိုင်အောင် နေ့ထွေးလျက် ရှိသည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ သီတင်းကျော် မိုးပုံးလေးများ၊ မိုးသီးလေးများကို မြင်ယောင်သွားမိ၏။

ပြန်မထွက်ချင်ပါဘူး။ နေရာရွှေတ်များ ရှိမလား။ ငော်ကြည့်လိုက်တော့ မရှိ။ ဒါဖြင့် မြဝန်းရုံ ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်ထိုင်လို့ရမည့် လူနည်းသည့်စားပွဲများ ရှိနိုင်မလား။ စားပွဲထိုး အမျိုးသမီးလေး အလုပ်ရှုပ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် နံရံနှင့်ကပ်လျက် စားပွဲပိုင်းကျည်းကျည်းလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် လူတစ်ယောက်ရှိရာသို့ မြဝန်းရုံ ခပ်သွာက်သွာက်ရောက်သွားသည်။

သူမ ရပ်လိုက်တာကို သူ သတိမထားမိခဲ့။ စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုတင်ကာ ဖွင့်လျက် ဖတ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီခုရံမှာ လူရှိသလားဟင်”

ပိုဂျစ်ရတ္ထာ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

အားလုံးကြောင်း မေးလိုက်သည့် မြဝန်းရုံ စကားသံကြောင့် ထိုသူက မေ့ကြည့်သည်။

“မရှိပါဘူး ထိုင်ပါ”

ဝေးသီခေါင်းရား အရပ်အေသာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက် ရသည့် မြန်မာစကားသံကြောင့် မြဝန်းရုံ အလွန် အုံသြကာ ဝမ်းသာသွားခဲ့မိပါသည်။

ဥရောပတိုက်မှာမှ တဗြားအရေးပါသော နိုင်ငံတွေမှာ မဟုတ်ဘဲ ပိုလန်နိုင်ငံမှာ၊ ပိုလန်နိုင်ငံမှာမှ အထင်အရား မြို့တော်ကြီး မဟုတ်သည့် ပို့စ်နှစ် (Poznan)လို ပွဲမာကြီးဆုံးသာ ဖြစ်သော မြို့ခပ်သေးသေးမှာ အခုလို မြန်မာလူမျိုးနှစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံးကြွေ့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ချေနည်းသော တိုက်ဆိုင်မှ ဖြစ်၏။

မြန်မာလူမျိုးချင်း နိုင်ငံရပ်ဗြားမှာ တွေ့မိလျှင် မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ လွယ်ကူလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော့နာမည်က ပြည်မိုးပြိုးပါ။ ပို့စ်နှစ်မှာ အခုလုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံတာကာ ရာသီဥတု ပြောင်းလဲခြင်း ညီလာခံကို လာတက်တာပါ။”

သူစကားသံက ခပ်သွာက်သွာက်။ ကြည့်ရတာ လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျေနှပ်နေသည့် အသွင်ပဲ။ ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာပါးပါးလေး

မြန်မာစကားသံကြောင့် လောကကြီး တစ်ခုလုံးကို ကျေနှပ်နေသော မြန်မာစကားသံကြောင့် လောကကြီး

တစ်ထပ်တည်း သူ ဝတ်ထားတာကို မြှေန်းရုံ သတိထားလိုက်မိ၏။ သူအသား ဖြူသလား ညီသလား သူမ သေသေချာချာမသိ။ သူမျက်လုံးတွေ ရိုးသားသလား ကောက်ကျော်သလား သူမ မသိ။ နံရုံမှာ မျက်နှာကျော်မှာ၊ မညီမညာ တန်းလန်းဆွဲထားသည့် များပြားလှုစွာသော ချစ်စဖွှေယိုးလုံးလေးတွေ၏ အလင်းရောင်က လူတွေ၏ မျက်နှာကို ခန်းမျန်းရခက်အောင် ပြုပြင်ပေးနေတာကိုး။

“ဟုတ်ကဲ တွေရတာ ဝမ်းသာပါတယ။ ကျွန်းမှာမည် မြှေန်းရုံလို ခေါ်ပါတယ။”

“မြှေန်းရုံ”

သူမ ပြုးမိသည်။ ပြောမနာဆိုမနာ သူငယ်ချင်းတွေက သူမကို စနောက်ပြီး မဝင်းထဲရုံး ခေါ်တတ်ကြ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်း ကိုရင်ကတော့ သူမကို မြှင်းဟု ခေါ်တတ်၏။ ဒါကြောင့် သူမကို သည်နာမည်မည်ပေးခဲ့သည့် ဖောင်ကို မကျေမန်ပဲ ဖြစ်မိသည့်ကာလတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။

“ညီမကရော ဒီကို ဘာအကြောင်းနဲ့ ရောက်နေတာလဲ”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ကျွန်းမက ဘာလင်မှာ စာတမ်းတစ်ခု လာဖတ်တာပါ။ အောက်ရှုဝင်း (Auschwitz) နားအကျဉ်းစခန်းတွေကို ရောက်ဖူးချင်လို နိုင်ငံ ကူးလာခဲ့တာ။ အဲဒီကနေ ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရောက်တာ”

သူမျက်နှာမှာ ဒုံးသွေ့မှုတစ်ခုကို လုစ်ခနဲသာ မြှင်လိုက်ရပြီး ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညီတ်လိုက်တာကို မြှင်ရသည်။

“အောက်ရှုဝင်းက ဒီနဲ့ နီးသလား”

အောက်ရှုဝင်းဆိုတာ ဘာလဲဟု မသိသည့် ပိမိန်း သက်တူရွယ်တူတွေ အများကြီးကို တွေ့ကြခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုလူကတော့ သိနေပုံပါ။ သို့သော့ အောက်ရှုဝင်း နားအကျဉ်းစခန်းဟူသော စကားကို ကြားပြီးသည့်တိုင် ထူးစြားမှုမရှိသည့် သူမျက်နှာထားကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။

“မနီးဘူး။ ကရာကောဆိုတဲ့ မြှုံးလေးဆီကို သွားရတယ်။ ခရီးသွားအောင်သည်အုပ်စုထဲမှာ လိုက်သွားခဲ့တာ။ ကရာကောအထိ ရောက်ဖို့ အောက်ရှုဝင်း-ဘာကိုနော် ခရီးစဉ်ကို သူတို့ စီစဉ်ပေးတယ်။”

“ညီမက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ။”

“ကျွန်းမက ရေးဟောင်း သုတေသနပါရရှိဘဲ ယူစိုး စာတမ်း ပြစ်နေတဲ့သူပါ။”

“အော်။ အခုခံအကျင်းစခန်းတွေကို သွားတာ ညီမရဲ့ ဘတမ္မားနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား။”

“ဟင့်အင်း မဆိုပါဘူး။ တတမ်းက ဒီဝ ရှေးပောင်းသူတေသနဘာသာ။ အောက်ရှုပ်စိ အကျဉ်းစစ်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလိပါ။”

သူမျက်နှာ ဘာမှ ပြောင်းလဲမသွားပါ။ ဘယ်လေက်ပဲ
လောက်ကြီးအပေါ် ကျေနှပ်အားရနေတဲ့သူ ဖြစ်ပါစေ၊ အောက်ရှုဝစ်နဲ
ဆိုသည့် အကျဉ်းစခန်းတွေအကြောင်း ပြောလျှင် စိတ်မသက်မသာ
ဖြစ်မြှကုတာများသည်။ သူက ဘာမှ မခံစားရသလို။

“အဲဒီ လူသတ်စခန်းတွေအကြောင်း ကျွန်မ သမိုင်းစာအုပ်တွေ၊
ဖြစ်ပေါ်မှန် ဓမ္မတ်ပုံတွေ ရပ်ရှင်ကားတို့တွေ အများကြီး ဖတ်ခဲ့
ကြည့်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေရာကို တကယ်သွားပြီး အဲဒီမြေပေါ်
ခြေချရတဲ့အခါ ခံစားချက်က စာအုပ်တွေ ဓမ္မတ်ပုံတွေကပေးတဲ့
ခံစားချက်နဲ့ ဘယ်လိုမှမတူအောင် နာကျင်ရတယ်။”

တစ်ခုခုစားဖို့ လိုအပ်သည်ဟု သူမသိသော်လည်း အခုထိ
အတာမတားချင်။ မတားနိုင်။ ကော်မီတစ်ခွက်လောက်ဆို တော်ပြီ။
စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးအား ကော်မီတစ်ခွက်သာ မှာလိုက်မိသည်။

သူက ပေါင်မှန်တစ်ဖဲ့ကို ခေါ်ရင်းဖြင့် ထိုးကော်ကာ ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းယူရင်း သူမကို အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့် မေးသည်။

“ဒါန္ဒာ ညီမ အဲဒါကို ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားတာလဲ”

ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားတာလဲ။ ထိုမေးခွန်းသည် မျှော်လင့်စားရမည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ အပြစ်မဲ့ကလေးတွေ လူငယ်တွေ လူကိုးတွေ သန်းနှင့်ချိလျက် အစုလိုက်အပြုလိုက် အသတ်ခံခဲ့ရသည့် နေရာသို့ သူမ ဘာကြောင့်ရောက်အောင် သွားခဲ့တာလဲ။

လူပေါင်းများစွာ ကြောက်လန့်တကြား ဘဝနိဂုံးချုပ်ခဲ့ရတဲ့
နေရာကို စပ်စုရုံမှာ သွားကြည့်ခဲ့သူတွေ ရှိကောင်းရှိမည်။ ဒါတွေ
တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလားဟု မယုံသက်စိတ်ဖြင့်
လေ့လာဖို့ သွားကြည့်ခဲ့သူတွေ ရှိလိမ့်မည်။

“သမိုင်းမှာ လူအချင်းချင်း အဲဒီလောက်ထိ ရက်စက်ခဲ့ကြတယ် ဆိတာကို နားမလည်နိုင်လို့”

“ကြံဖန်ပြီး စိတ်ပင်ပန်းချင်တဲ့ သူလို့ သတ်မှတ်ရမှပဲ။”

“ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။ တော်းသူရဲ့ နာကျင်မှုတွေကို
ဝင်ခံစားကြည့်တတ်တဲ့ အကျင့်မရှိလို ကမ္ဘာမှာ အဆိုးတွေ ပြည့်နေတာ”

“ဒေဝါပေမဲ့ အဆိုထက် အကောင်းက ပိုအားကြီးခဲ့လိုသာ ဒီနေ့
ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ပိုလန်နိုင်ငံဆိုတာ
နာဖိုတွေ အောက်မှာလည်း နေခဲ့ရတယ်။ ကွန်မြှုံးနှစ်တွေ
အောက်မှာလည်း နေခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဒီမိုကရေစိနိုင်ငံတစ်ခု
ပြင်နေပြီမဟုတ်လား။”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ခြာက်ဆယ်ကထက် ဒီနေ့ပိုပြီး အဆိုးတွေ နည်းသွားပြီလို ရင် ဆိုလိုချင်တာလား။ ဒါဟတို့ ရဝမ်ဒါတို့က လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို ရင်မမေ့နဲ့လော့”

“အဆိုးတွေထဲမှာ အကောင်းတွေလည်း ရှိနေတယ်။
 ထောင်နဲ့ချိတဲ့ ဂျူးလူမျိုးတွေကို ငွေနဲ့ဝယ်ဖြီး လွတ်မြောက်အောင်
 ကြိုးစားပေးခဲ့တဲ့ ရှင်းဒလားလို သူဇွှေးကြိုးတွေကိုလည်း ကြည့်ပါပြီး။
 အစွဲရေးနိုင်ငံ ဆိုတာကလည်း အဆိုးထဲက ပေါ်လာတဲ့ အကောင်း
 မဟုတ်လား။”

မြောက်နှင့် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ အခု မျက်စိမ့်တိလိုက်လျှင် အခုကိုပဲ အောက်ရှုဝစ်စီ အကျဉ်းစခန်းဝင်းကြီးသို့ အဝင် သံတံခါး မှန်လိုးပေါ်က ရာမန်ဘာသာဖြင့် စာတမ်းကြီးကို မြင်နေရဆဲ။ ရာမန်စကို သူမ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မသိပါ။ သို့သော် ညျှော်လမ်းညွှန်က အင်လိပ်ဘာသာ ပြန်ပေးခဲ့သည်။

အလုပ်လုပ်ရင် လွတ်လပ်မယ်ဟု အမိပါယ်ရသော Work makes free တဲ့။ နာမီတို့သည် အကျဉ်းစာန်းသို့ ရောက်လာသည့် ဂျီးမိသားစုတွေကို အလုပ်လုပ်လျှင် လွတ်လပ်မည်ဟု လိမ့်ညာပြီး သူတို့ ပြစ်မှုကြီးတွေကို လူမသိအောင် ဖုံးကွယ်လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်မကတော့ လောက္တီးမှာ အကောင်းထွေ ရှိပါသေးတယ် ဆိုပြီး ခွဲးသိပ်ထားတာထက် မကောင်းမှုတွေအကြောင်း ပြောပြီး သတိပေးနေရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။”

“နိုး နိုး။ အကောင်းမြင်စိတ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခွေးသိပ်ဖို့
မဟုတ်ဘူး။ နေထွက်ရာအရပ်ကို မျက်နှာမူပြီး ဆက်လျှောက်ရရှိ၍
အမှာင်ရိပ်တွေထဲကို တိုးသွားနေလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ။ ဥပမာ အခုလို
အောက်ရှုပ်ဝင်စွဲနာဖိအကျဉ်းစခန်းကို သွားကြည့်တာမျိုး။”

သူမ မရယ်ချင့်ရယ်ချင် ရယ်လိုက်သည်။

“အိဆိရင် ရင်ကရော နာကျင်စရာသုမိုင်းတွေ ပြည့်နေတဲ့
ပိုလန်လို မှန်မှန်မိုင်းမိုင်းနိုင်ငံမှာ ဘယ်လို အလင်းရောင်တွေ
လာရာနေတာလဲ။”

“ကျွန်တော်လား။ ကမ္မာကြီး ပူပြင်း ခန်းခြောက်ပြီး ရာသီဥတု
ပြောင်းလဲလာတာကို ဆင်းရဲတဲ့နိုင်ငံလေးတွေ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်မလဲ
ဆိုတာ လေ့လာချင်လို့ ဒီညီလာခံကို လာခဲ့တာ”

“ချမ်းသာတဲ့ နိုင်ငံကြီးတွေက ကာွန်နိုင်အောက်ဆိုက်ကြောင့် ရာသီဥတု ပြောင်းလာရတာ မဟုတ်လား။”

“ညီမက တကယ့်ကို အဆိုးမြင်ဝါဒီပဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်သွားပြီ”

သူ အနည်းငယ် အသံထွက်ရယ်မေပြီး မှတ်ချက်ချတာကို သူမှ
မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ မေမေကလည်း သူမကို အဲဒီလို ပြောခဲ့ဖူးတာ
ခကာခကာ။ သို့သော် မြေဝန်းရုံ မမျန်ဘူးလား။

“အဆိုးမြင်ဝါဒလား။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်တာကို
အဆိုးမြင်တယ် ဆိုရင်လည်း ထားပါတော့။ သေချာတာကတော့
နေရာတကာ အကောင်းမြင်ဝါဒနဲ့ချည်း အလုပ်မဖို့ဘူး။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ညီမရဲ့။ အကောင်းမြင်ပါအနဲ့သာ ကမ္မာကြီးကို
တည်ဆောက်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား။ ကောင်းလာလိမ့်မပိုလို့
မျှော်လင့်ချက်တွေ မရှိခဲ့ရင် ဘယ်သူမှုလည်း လူပ်ရှား ဆောင်ရွက်
နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

မိမိကို မိန့်ခွန်းချွေသလို စကားပြောနေခဲ့တာ မြဝန်းရုံ
မကြောက်ပါ။

“တော်လှန်ရေး ဆိုတာတောင် အကောင်းမြင်ဝါဒကန်
ဖြစ်လာရတဲ့ပဲ။ ဖြစ်နိုင်ချေ အကောင်းတွေကို မယုံကြည်ဖြစ်ခဲ့ကြရင်
ကျွန်တော်တို့ အခုလောက်ထိ တိုးတက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်တဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြီးတွေကို ဘာနဲ့ စခဲ့ကြတာလဲ သိလား။
ကြီးကျယ်တဲ့ အကောင်းမြင် အတွေးတွေကန် စခဲ့ကြတာခင်ဗျာ”

သူမျက်လုံးတွေမှာ ဘာမှန်းမသိသည့် တက်ကြွောကို မြတ်န်းရုံ
မြင်ရသည်။ သူ မိမိကို မျက်တောင်မခပ်ဘ စူးစိုက်ကြည့်လျက်
စကားပြောနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမျက်လုံးတွေ၏ ဦးတည်ရာသည်
မြတ်န်းရုံ၏ မျက်ဝန်းတွေလား။ သို့မဟုတ် တစ်ချိန်လုံး သိုးမွေး
ဦးထုပ်ဆောင်းနေခဲ့သည့် ရလဒ်အဖြစ် ဆံပင်တို့ ဖွာဆန်ကျ
ပဲကျနေသော နှုံးဆီသို့လား။ သို့မဟုတ် အနည်းငယ် လန်နေသည်ဟု
သူငယ်ချင်းတရှိ၏၏ ဝေဖန်ခြင်းကို ခံရလေ့ရှိသည့် သူမ၏
အပေါ်နှုတ်ခမ်းကိုလား။ သူမ မဝေခဲ့နိုင်။ သေချာတာကတော့ သူ
မြတ်န်းရုံကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အကောင်းမြင်ကြည့်စမ်းပါ ညီမ။ တိုအားလုံး ဘဝတွေ
သာယာအောင် လုပ်ကြရမှာလေ။”

“ကျွန်မ အကောင်းမြင်ချင်ပါတယ။ အကောင်းတွေပဲ
မျှော်လင့်ခဲ့တာ။ ရုပ်ရုပ်ကြည့်တာတောင် သတ်တာဖြတ်တာတွေကို
မကြည့်ဘဲ ရူခင်းလှလှလေးတွေ၊ မိသားစုံသာဝလှလှလေးတွေ၊
ဖျော်ရွင်ရတဲ့ ကာတ်သိမ်းခန်းလေးတွေကို ရွေးချယ်ပြီး ကြည့်ခဲ့တာပါ။
ဒါပေမဲ့ လုပ်မှုတိုင်းရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဆိုးယုတ်မှုတွေ အမြဲ
စောင့်နေခဲ့တာ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မတို့ မငြင်းနိုင်ဘူး။”

အကောင်းမြင် အတွေးတွေနဲ့ နှစ်ရှည်လများ ကြီးစား
တည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ လူယဉ်ကျေးမှု အဆောက်အအုံတွေဟာ
မျက်စိတစ်မိုတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ဆိုးယုတ်သူတွေရဲ့
ဖျက်ဆီးမှုကြောင့် ပြီလဲ ပျက်စီးကုန်ရတာပဲ။ တည်ဆောက်ဖို့
ကလက္ာရည်သလောက် ပြီပျက်ဖို့ လွယ်ကူလွန်းလှပါသည်။

“အဆိုးမရှိတဲ့နေရာတွေ အများကြီးပါ ညီမရဲ့။”

ခပ်ပြုပြုးပြောလိုက်သော ထိုစကားသည် မြေဝန်းရုံး၏ စိတ်ကို
ဆွဲပေးခဲ့သည်။

“က ကိုပြည်မိုးငြိမ်းရယ်။ အဆိုးမရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်မကို
ညွှန်ပြစ်မှုပါ။ အဲဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး သွားနေချင်လို့ပါ။”

“တကယ်ပြောတာလား ညီမ။”

“အို တကယ်ပြောတာပေါ့။”

“တို့မြန်မာပြည်မှာလား။ ကမ္ဘာပေါ်မှာလား။”

“မြန်မာနိုင်ငံကို ထားလိုက်ပါပြီးလေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာပဲ ရာစမ်းပါပြီး။
အစုလိုက် အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်မှုတွေ မရှိတဲ့နေရာ၊ ဆိုးယုတ်မှုတွေ
မရှိတဲ့ နေရာ။”

“ရှိတာပေါ့။ နေရာတိုင်းဟာ အောက်ရှိဝင်စဲ မဟုတ်ဘူးလေ။”

“ရင် ကျွန်မကို နေရာနာမည်တစ်ခု ရွှေတ်ပြုစမ်းပါ။ အဲဒီနေရာရဲ့
ဆိုးယုတ်မှုကို ကျွန်မပြောပြနိုင်ပါတယ။”

မြေဝန်းရုံးအသံက စိန်ခေါ်သလို တင်းမာ ပြတ်သားသွားသည်ကို
ကိုယ်တိုင် သတိထားမိသည်။

“စစ်ဖြစ်လို့ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ရတဲ့ သဘောတူ
ဆိုးယုတ်မှုဝောက် ပိုရက်စက်တဲ့ မိစ္စာဆိုးယုတ်မှုမျိုးကို ပြောတာ။”

“စစ်ဖြစ်တာ လုံလောက်တဲ့ အဆိုးမဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြောချင်တာလား။”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ စစ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး။ ဆိုးတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်တာထက် ပိုဆိုးတဲ့ ရက်စက်တဲ့ သတ်မြေတိမှုတွေ ရှိတယ်ရာ။ ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်တောင် မကျွန်စေနဲ့ ဆိုတဲ့ စကားပုံး။ အဲဒီအတိုင်း ကလေးတွေရော မိန်းမတွေရော မဆီမဆိုင်ရောပြီး သတ်ပစ်တာမျိုး။ စစ်ထက်ပိုဆိုးတဲ့ အဆိုးကို ပြောချင်တာ။”

“အော်အော် ဟုတ်ပါပြီ။ စစ်ထက်ပိုဆိုးတဲ့ အဆိုး။”

သူမ နည်းနည်း ရယ်ချင်သွားသော်လည်း ဒေါသတော့ ထွက်နေခဲ့သည်။

“က စစ်ထက်ပိုဆိုးတဲ့အဆိုးမျိုး မရှိတဲ့နေရာကို ပြုစမ်းပါ။”

မိမိဘက်က ပိုင်နိုင်သောချာနေသည့် မာနကို သူ မြင်သွားခဲ့မှာပါ။

“အမေရိကား”

သူ ခပ်ပံ့ပံ့ပြီးပြောလိုက်တော့ မြေနှစ်းရုံး အသံထွက်၍ပင် ရပ်မောလိုက်မိသေး၏။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဒါ ရှင် နောက်နေတာလား။ အမေရိကန်လောက် ဆိုးယုတ်မှု ပေါ်တာ အမေရိကန်ပဲ ရှိတယ်။ အမေရိကန် သမိုင်းကိုက ဌာနေလူမျိုးစွဲတွေကို သတ်မြေတိနှင့်နှင့်ပြီး နယ်မြေလာက စခဲ့တာလော်။ စဉ်းစားပါဉိုး။ အစုလိုက် အပြုံလိုက်သတ်မှုတွေ။ ဦးရေခွဲကို အရေခွဲခုတ်စွာပြီး မသေမရှင် သတ်မြေတိခဲ့တဲ့ ဆိုးယုတ်မှုတွေကို ရှင် တကယ်မသိခဲ့တာလား။”

“အိုကေ ဒါဖြင့် သွေတေားလျား”

“ဒါ ကိုမိုးပြီးရယ်။ သွေတေားလျားလည်း ဘာထူးလဲ။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေကို အစိုးရက အတင်းအကြပ် နိုင်ကွပ်ခဲ့တာလော်။ နောက်ဆုံး ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားမျိုးနှင့်တွေကို အမျိုးဖျောက်ပစ်ဖို့ တိုင်းရင်းသား ကလေးတွေကို မိဘတွေလက်ထဲကနေ ပြန်ပေးဆွဲ ခေါ်သွားပြီး လူမသိသူမသိမြို့က မိဘားစွဲတွေထဲ အတင်းထည့် မိဘမဲ့ဂေါ်ဘာတွေထဲ အတင်းထည့်။ ပျောက်ဆုံးသွားရတဲ့ ကလေးပေါင်း ထောင်ကောန်းကို ရှင် မသိဘူးလား။ အဲဒါ အစိုးရကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့တဲ့ ဆိုးယုတ်မှုကိုးလော်။”

ဒီလူ မြေနှစ်းရုံး မနိုင်နိုင်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ နေရာတစ်ခု ရွှေတိပိုင်း အဲဒီမှာ ဖြစ်ခဲ့သည့် ရက်စက် ဆိုးယုတ်မှု တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို မိမိ ပြန်ရွှေတိပြနိုင်ပါရဲ့။ အစွဲရေးနိုင်ငံ

ရာမနိနိုင်ငံ၊ အီရတ်နိုင်ငံ၊ အာဖက်နှစ်တန်နိုင်ငံ၊ ကမ္မားမြို့နိုင်ငံ၊ ဒါတွေတော့ သူ ဘယ်ရွတ်မလဲ။ ဒီလောက်တော့ သူ မအပါဘူး။ သို့သော် လွတ်မယ်ထင်ပြီး သူ ရွတ်လိုက်သည့် နေရာများတွင် အဆိုးတွေ ရှိနေခဲ့သည်။ သူ မငြင်းနိုင်ခဲ့။

“မဟုတ်သေးဘူး တစ်နေရာလောက်တော့ အဆိုးတွေ၊ ရုံးနှင့်လုံး အဆိုးချည်း ပြောလို့မရပါဘူး။ တစ်နိုင်ငံတည်းမှာ တစ်နေရာတည်း ဆိုးပေမဲ့ တစ်ခြားနေရာက ကောင်းတာတွေ ရှိနေတယ်လေ။ ဥပမာ အီနှီးယနိုင်ငံတစ်ခုတည်းမှာပဲ ကြည့်၍ ဝိစ္စ္မပမင်းသားက သာကိုဝင်မင်းမျိုးတွေကို အညှီးတာကြီး သတ်ခဲ့တဲ့နိုင်ငံ၊ ဒါပေမဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တာလည်း အေဒီနိုင်ငံပဲလေး။”

“အော် ဒီလိုလား။ ဒါဖြင့်လည်း ရှာစမ်းပါညီး။ ကျွန်ုမတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပစ်မှတ်ထားပြီး ရှာစမ်းပါညီး။ အကောင်းတွေချည်း ရှိတဲ့နေရာလို့ ရင်သိရင် ပြောစမ်းပါညီး။ အေဒီနေရာရဲ့ အဆိုးကို ကျွန်ုမ ထောက်ပြုစမ်းပဲ့မယ်။”

“သေချာလှချည်လား ညီမ”

“အို သေချာတာပေါ့။ အခုခေတ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်ခေတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးယုတ်မှနဲ့ လွတ်ကင်းပြီး ငြိမ်းချမ်းတဲ့နေရာရယ်လို့ ရှိမှုမရှိတာ”

ပိုဂျ်စုတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ရှိနေရင်ကော်”

“က မရှိဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာပေးမှာလဲ”

တကယ်တော့ ထိုစကားကို မြှေန်းရုံက စပြီး ပြောလိုက်မိတာ ပါလား။

“ညီမက လောင်းကြေးထပ်ချင်တာလား။”

သူက ပြုးလျက် မေးသည်။ သူမ မျက်နှာခပ်မေ့မေ့နှင့် ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါပေါ့။ မလောင်းရဲဘူးလား။”

“အာ လောင်းရဲတာပေါ့များ။ ကျွန်ုတော်က အကောင်းတွေ အများကြီးကို မြင်ထားတဲ့သူပဲ့။”

“က က ပြောစမ်းပါ။”

“ဥပမာ စစ်ကိုင်း။ ဘုရားတွေနဲ့ သိပ်ပြိုမ်းချမ်းတဲ့နေရာ။ အေဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်ကဆိုးယုတ်မှာက ရှိမှာလဲ။ ကောင်းမြတ်မှာတွေ ချည်းပဲပေါ့။ ဘယ်လောက်နေဖို့ကောင်းလဲ။ ဘယ်လောက်အေးချမ်းတဲ့ အရိပ်လဲ။”

“ဒု စစ်ကိုင်းလား။ ဒီခေတ်ကို မပြောပါနဲ့။ ပင်းယခေတ်တုန်းက စစ်ကိုင်းက စစ်တလင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ကိုမိုးပြီမ်းက သမိုင်းကို မလေ့လာခဲ့ဖူးထင်တယ်။”

သူက သိပ္ပါးသမားလား။ သမိုင်းကို မကျော်ကဲခဲ့သူလား။ မြှင့်နံရုံကတော့ မိမိအလုပ်ကိုက ရှေးဟောင်းသုတေသနမျိုး သမိုင်းကိုလည်း ကော်ကဲသည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်၏။

“ပါးစီးရှင် လက်ထက်မှာလား မသိဘူး။ ညီအစ်ကိုချင်း သွေးချောင်းစီး သတ်ဖြတ်ခဲ့တာ စစ်ကိုင်းမှာပေါ့။ နောက်ဆုံး သွေးသားတော်တဲ့သူထက ထိုးနှစ်းဆက်ခံမဲ့သူ မရှိတော့လို့ အိမ်ထောင်ဖက်ရဲ့ ဆွေမျိုးထဲကနေ ဘုရင်လုပ်လိုက်ကြတဲ့အထိပဲ။ နောက်ပြီး အစဉ်အဆက် နေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အင်းဝနဲ့ ကပ်နေတဲ့ နေရာပဲ။ ဆိုးယုတ်မှုမရှိဘဲ ဘယ်နေပါးမလဲ။ ရှင်ဘုရင်တွေဟာ ကိုယ့်ထိုးနှစ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ မလုပ်ခြုံတော့ဘူးလို့ ခံစားရတဲ့အခါ ဘာကိုမှ မပြင်နိုင်တော့ဘူးရှင့်။ သံသယဖြစ်စရာလူ မှန်သမျှကို မျိုးဖြတ်သုတေသနတော့တာ။”

သူမ အဲသည်လို့ ချက်ချင်း တုန်းပြန်လိုက်သည့်အခါ သူမျှက်နှာတွင် မခံချင်စိတ် အရိုင်အယောင်ကို လုပ်ခနဲ့ မြင်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ထို့အရိုင်သည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သူ့ဆီက နောက်ထပ်နေရာတစ်ခု တော်တော်နှင့် ထွက်မလာခဲ့။ အနိုင်ရသူ၏ မျက်နှာထားဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစွဲပိတ်ပြီးလျက် သူစကားကို စောင့်နေခဲ့ချိန်မှာ သူမ၏ ကော်မီခွက်သည် အပေါ်ယံအလွှာပင် တင်းလျက်ရှိပြီ။ တစ်ခကာ တိတ်ဆီတ်နေခိုက် မိမိတို့အနီး စားပွဲပိုင်းတွေဆီမှ စကားသံတို့ကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရကြား သတိပြုမိလာသည်။ သူမတို့ နှစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘေးမှာ စားသောက်နေသွားတွေ အများကြီးပါလား။ မြှင့်နံရုံသည် စိတ်လောတော်ကိုး မေ့နေခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်သတိပြုမိလာသည်။

မှန်နံရုံ၏ နောက်ဖက်မှာ အပြင်သက်ကို လုမ်းမြင် နေရသည်။ ပိုလုပ်နိုင်ငံတစ်ဝန်းမှာ တွေ့ရတာတ်သည် မလုမပ ကျိုးတိုးကျေတ်ရှိုးတံပြိုင်းပြိုင်း သစ်ပင်တွေတောင် သူတို့အနီးမှာမရှိ။ မြင်မြင်သမျှသည် မီးထွန်းထားသော အဆောက်အအီးတွေချည်းပဲ ဥရောပဟန် အဆောက်အအီးတွေ။ လမ်းပေါ်တွင် သစ်ပင်ပုံစံဖြစ်အောင် မီးဆိုင်းမီးသီးများ ချိတ်ဆွဲလျက် အလုဆင် ထွန်းညိုထားသည်။ ခရစ်စမတ် မီးလုံးလေး များဖြင့် နှင့်ခရစ်စတယ်ပုံစံ၊ သစ်ရွှေက်ပုံစံ၊ ပုံသွင်းကာ ပြင်ဆင်ထားသော ပို့စ်နှစ်မြို့၊ လေး၏ ချမ်းအေး တိတ်ဆီတ်မှုကို လုမ်းခံစားယူလို့ရ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်း ရင်ပြင်ကျယ်မှာ ကြီးမားသော ရောပန်းပုရပ်တုများ
ရှုနေသည်။ ရောက်ကို လူပုံစံ၊ ယဉ်ပုံစံ၊ သစ်ပင်ပုံစံ အမျိုးစုံ
ထူလုပ်ထားသည့် မှန်ကဲ့သို့ ကြည်လင်စွာ ထွင်းဖောက်မြင်နေရသော
ပန်းပုရပ်တုများသည် ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေ စုဝေးရပ်ကြည့်မိအောင်
လက်ရာပြောက်လှသည်။ အော် သူတို့မှာ တို့လို သစ်တော်အုပ်နဲ့
သစ်ပင်စိမ်းစိမ်း လှလှတွေ မရှိလို အခုလို ရောက်တဲ့ ဆောင်းရာသီမှာ
ရောက်ပါပဲ သစ်ပင်အတူအဖြစ် ပန်းပုထဲလုပ် အလှကြည့်ရတာပါလား။

“ကျွန်တော်သိပြီ။ အင်းဝ ပဲခူး၊ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်၊ သံလျှင်မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာတွေမှာ ညီမက အစုလိုက်အပြုလိုက်သတ်ဖြတ်မှုတွေ ဆိုးယုတ်မှုတွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆွဲထုတ်ပြနိုင်မှာ သေချာသွားပြီ။ ဒီတော့ အဲဒီနေရာတွေကို ကျွန်တော် ရွှေးပြလို့မရတော့ဘူး။”

“ဒါမှင့် အရုံးပေးပိုလား။”

သူမ ထိစကားကို အရသာရှိစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒုက္ခ ဝေးပါသေးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်မရှုံးနိုင်ဘူး။ မရှုံးမဲ့ နေရာ
တစ်ခုကိုလည်း သေချာပေါက် သိထားတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ
စစ်မေ့ပြုင်လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ နေပြည်တော်လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

အဲဒီနေရာမှာ ဆိုးယုတ်မှုတစ်ခုမှ မရှိခဲ့ဘူး။ အေးချမ်းမှတွေပဲ ရှိခဲ့တယ်။
အဲဒီနေရာကို ကျွန်ုတ်ရေးပိုမယ်။”

“ይቡစမ်းပါဉီး ဘယ်နေရာလဲ။”

“ଫେଲିବିଲେ॥ ଗୁଣିତେବେଳୀଁ ଲେଣିଙ୍କୁବେଳିଯିବି”

သူ့ မျက်လုံးမှာ ညစ်ကျယ်ကျယ်အပြီးကို သူမ သတိထားလိုက်မိသည်။ အလွန် ခါးသီးစရာကောင်းသည့် အပြီး။

“ເກົາດີເປີ້ງ|| ດູກົ້າທົວໆກໍ່າວັນ ໝີ່ມ ດູກົ້າທົວໆລົກ
ວ້າລີ້ງລົດລົດ||”

“ကျွန်မလိုချင်တာ ရှင်တကယ်ပေးမှာလား။”

“အောင် ရုံးပြီဆိုမတော့ ပေးရတော့မှာပေါ့ပျော်။”

“ကျွန်တော်နိုင်ရင် လိုချင်တဲ့ လောင်းကြားကို ပြောရမလား။”

“Gq”

“ခဏနော်း။ ညီမမှာ မိသားစုရိလား။”

မြတ်နောက် ထိုစကားကို နားမလည်လိုက်ပေမဲ့ ခေါင်းယမ်း
ပြလိုက်သည်။

“အိမ်ထောင်မရှိဘူးပေါ့။”

သူ ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ။ သူမ ရိပ်မိသလိုလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော့လောင်းကြေးကို ပြောမယ်။ ညီမရုံးရင် ကျွန်တော့ကို ညီမ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်။”

“ccc”

ကြားလိုက်ရသော စကားကို သူမ မယုံကြည့်နိုင်ခဲ့။ သူ
မျက်လုံးကို စူးစုံစိုက်စိုက် အကဲခတိကြည့်ပေမဲ့ ထိုမျက်လုံးတွေက
ခပ်တည်တည့်။

ဒီ နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

ပထမဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်က သူမ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှ ပူဇော်မှု။
ဒုတိယ ခံစားလိုက်ရသည်က ပူဇော်သည့် အောင်ပါ။

“ဒါ လောင်းစရာလားရှင့်။”

သူမအသံက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ တုန်ယင်မှုတော်ပါသွားနိုင်သည်။

“ເລັດ໌ທອງ ມບຖ້ວງວຸ້ລະບຸ້າ ກົງົົງຕົວ໌ກ ເລັດ໌ເກົ້າກົໍ
ເວີ່າ ເວີ່ເກົ້ານີ້ຕາ້॥ ລິ້ກົດຕາ້ ມລິ້ກົດຕາ້ກ ນີ້ມ ອັບິດ໌ປີ॥”

“ဒါ ဘောင်မဝင်ဘူးလေ။”

သူကို ခါးခါးသီးသီး စိတ်ကြည့် ငြင်းခဲ့ခါန်မှာ မြဝါဒ်းရုံ ကိုရင်၏
မျက်နှာကို မြင်ပောင်သွားခဲ့သည်။ ကိုရင်သည် မိမိချစ်သူ မဟုတ်ပါ။
သို့သော် တစ်ချိန်ချိန် မိမိကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလာမည်ဟု
သူမမျှော်လင့်ခဲ့သော သူမ ငြင်းပယ်ရန် အကြောင်းမရှိသော သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“ကျွန်မမှာ ရည်မှန်းထားပြီးသားလူ ရှိတယ်။”

သူမ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သော်လည်း သူအတွက် ဒါက အရေးမကြီးသလိုပဲ။

“ကျွန်တော်မျာတော့ ရည်မှန်းထားပြီးသားလဲ မရှိဘူးပြီ။”

“တော်လောင်းကြေးကို ဖြောပါ။”

“ကျွန်တော်က ဒီလောင်းကြေးကိုပဲ တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမ မလိုက်ရဲဘူးဆိုရင် ဒီလောင်းကြေးက တရားမဝင်ပါဘူး။ မလိုက်ရဲဘူးမဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ညီမ ဝန်ခံလိုက်ပါ။ အဆိုးမရှိတဲ့ နေရာတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိသေးတယ်လို့။”

“ဘာဆိုင်လို့ ဝန်ခံရမှုလဲ။ ဒါက ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။ နေရာတိုင်းမှာ ခေတ်တစ်ခုခုမှာ မကောင်းဆိုးပါ ယုတ်မာမှုတွေ ရှိခဲ့တာချဉ်းပဲ။”

“ညီမ ဒီလောက်သေချာရင် လောင်းလေ။”

“အို အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ လောင်းကြေးကြီးကို။”

အလောင်းအစား ဟူသမျှတွင် လောင်းကြေး သတ်မှတ်ကြတာ ချဉ်းပါပဲ။ လောင်းကြေးအနည်းအများသာ ကွာခြားသည်။ တရာ့၏ လောင်းကြေးက သာဝန်ရင်းနှီးရသော လောင်းကြေးတွေ ဖြစ်သတဲ့။ သောကပရိဒေဝများ (Les miserables) ဆိုသည့် ကွဲမှာကျို ပြင်သစ်ရပ်ရပ်မှာ ကျော်လိုက်က လောင်းကြေး ရုံးသွားလို့ ကိုယ့်မိန်းမကို ရောင်းပစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမသည် ဝယ်လိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထံတွင် နေခဲ့ရသည်။ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်လဲ။

“ညီမ လက်မခံရဘူး မဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီမ ရုံးရတော့မှာ သေချာနေတာကိုး။”

“ကျွန်မ နိုင်ကို နိုင်မှာပါ။”

“ဒါဖြင့်”

ထိုလောင်းကြေးကို ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ တောင်းသည်ဟု သတိရခိုန်က သူမ လက်ခံလိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

“စိန်လိုက်လေ”

“ဘယ်နေရာလဲလို့ မမေးသေးဘဲ လက်ခံရတယ်ပေါ့။”

ရင်ထဲမှာ လေးပင်သွားလိုက်တာမှ ကျောထဲကတော် စိမ့်သွားအဲ။ သူမ ရုံးကောင်း ရုံးနိုင်သည်ဟု ပြန်းခန် အသိဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တော်တော် အဓိပ္ပါယ်မရှိသည့် လောင်းကြေးပဲ။ သို့သော် မြှေဝန်းရုံးသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား အရာတစ်ခု အတွက် နောက်ဆုတ် ဘွားခတ်မည့်သူ မဟုတ်ပါ။

“ဟုတ်တယ် ရင်တော် ကျွန်မအကြောင်းကို ဘာမှ မသိဘဲ ဒီလောင်းကြေးကို ခေါ်ခဲ့သေးတာပဲ။”

“ညီမအကြောင်းကို ဒီထက် ဘာသိစရာလိုသေးလဲ။ ညီမလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ တွေးခေါ်ပညာရင် ပညာတတ် တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရမဲ့အရေးမှာ နောက်ထပ်ဘာများ သိစရာ ရိသေးလဲများ။”

“ရိတာပေါ့။ ကျွန်မဟာ အိပ်ခုံအိုင်းပိုး ရိတယ်လေ။”

“ဟုတ်လား။ အသဲရောင်အသားပါ ဘီပိုးတို့ စီပိုးတို့ ရှိသေးလား။”

“ရှိတယ်။”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီပိုးတွေကိုပါ လက်ထပ်ယူမပ်စွာ။ ကဲ
ဘယ်နယ်လဲ။ လောင်းကြေးကို ညီမ လက်ခံလိုက်ပြီးပြီနော်။”

“အိုကေ ကျွန်ုပ်မရုံးရင် ရင်ကို လက်ထပ်မယ်။”

အလောင်းအစားကုတေသန လန်သားခဲ့ပါပြီ။

လောင်းကြေးကလည်း တစ်ဘဝစာပင် ကြေးကြီးလု၏။ မိမိတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ အကဲဖြတ်ပေးမယ့်အိုင် မရှိ။ တရားမဝင်ဘူးလား သတ်မှတ်ပေးမည့်သူ မရှိ။ ပိုဆိုးတာက သူမ၏ မခံချင်စိတ်ပါပဲ။ ဒီလောင်းကြေးကို ငြင်းလိုက်စမ်းပါဟု ရင်ထဲမှ တဖွဲ့ ပြောနေရင်းကနေ

ဘယ်က ဘယ်လို လက်ခံလိုက်မိမှန်း မသိ။ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစွဲပြီး ပြီးလိုက်ရင်း စိန်ခေါ်လိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို သူမ အချထိ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ ဘာကြောင့်များ သူမ လက်ခံလိုက်မိတာလဲ။ မှားခဲ့ပြီ။

“ဒီပေမဲ့ ရှင်ရုံးရင်ကော်၊ ကျွန်ုမကို မရတော့ဘူးဆိုတာလောက်နဲ့
ပြီးသွားလိမ့်မပ်မထင်နဲ့၊ တစ်ခုခု ရင် ပြန်ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။”

“ရပါတယ် မြေဝန်းရဲ့ ကျွန်တော်ဆိုက ညီမ ဘာလိုချင်လဲ။ တောင်းပါ။ ကျွန်တော်ရုံးရင် ပေးမှာပေါ့။ တော့ဘကတ္ထုံးက တောင်းပါလို့ ပြောနေတာ။”

မြဝန်းရုံ သူ့ဆီက ဘာတောင်းဆိုရမလဲ။ သူ နှစ်နှစ်နာနာကြီး ဆုံးရုံးသွားစေချင်သည့် ဆန္ဒဖြင့် အားတက်သရော စဉ်းစားသည်။ သူမ ဘာတောင်းမလဲ။ သူရဲ့ တန်ဖိုးအထားဆုံး အရာတစ်ခုခကို လက်ဂျွတ် ပစ်လိုက်ရအောင် လုပ်ချင်သည်။ သူ တန်ဖိုးထားတာက ဘာဖြစ်မလဲ။ ကျော်ကျားမှုလား၊ ကြွယ်ဝမှုလား၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ နေထိုင်ခွင့်လား။

“ଫ୍ରାଲେ ନୀରା ଗୁଣ୍ଡଟେଣ୍ଡ ନୀରା ଗୁଣ୍ଡ ହାପୁଣ୍ଡ ପେଣଗଲା”

သူမ စဉ်းစားတာ နည်းနည်းကြောသွားတော့ သူက မထိတတိအပြုံးဖြင့် စကားထောက်ပေးသည်။ ရင်ထဲမှာ ခါင်းသက်သက် ဖြစ်လာသည်။ အခုမှ တွေ့ရတဲ့သူတစ်ယောက်ကို မနှစ်မြို့တဲ့စိတ်

ဘာကြောင့် ခံစားရတာလဲ။ အမှန်းဆိုတာ ပူလောင်လုပါသည်။
 ဘာပြန်ပေးရမလဲတဲ့။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဒီလူဆိုက မြဝန်းရုံ
 ဘာကိုမှ မလိုချင်ပါ။ သူကို နစ်နာစေချင်တဲ့ စိတ်တစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။
 မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နှမချင်း မစာနာတတ်တဲ့သူ။
 သူလိုလူပျိုးဆိုမှာကိုပဲ ဆိုးယူတ်မှုကို တွေ့နေရပါပြီကော်။

“ရှင်ရုံးရင် ရှင့်ရဲ့ လက်ရှိအလုပ်နဲ့ ပညာကို စွန်လွှတ်ပေးရမယ်။ အဲဒီ အတတ်ပညာနဲ့ ကျွန်ုရှိနေတဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အသက်မဖွေးတော့ပါဘားလို ကျွန်ုမကို ကတိပေးရမယ်။ လောင်းခြဲလား။”

“*ccc*”

ထိုလောင်းကြားကို သူ မျှော်လင့်မထားခဲ့တာ သေချာသည်။
သူမျက်နှာမှာ တွေ့ဝေမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ် သူမ မြင်ရသည်။
မှန်ကန်သော လောင်းကြားကို ဆိုလိုက်မိပြီဟု ဝမ်းသာကျေနပ်သွားမိ၏။

သူ တော်တော်နှင့် စကားမပြန်နိမ်။ မြဝန်းရုံကို ခပ်တွေတွေ
အကြောကီး ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။ စောဘောက မျက်နှာမျိုး
မဟုတ်တော့ပါလား။

“သယ်လိုလဲ သဘောတူလား ကိုပြည်မိုးငြမ်း။”

“အင်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လည်း အပျက်ပျက်နဲ့ နာခေါင်းသွေးတော့ ထုက်ကုန်ကြတော့မယ်။”

“ဘာလ ရှင် ဒီလောင်းကြားကို မလိုက်ရတော့ဘူး မဟုတ်လား။ မလိုက်ရရင်လည်း ကျွန်မတို့ ပြန်ရှုတ်သိမ်းလိုက်ကြတာပေါ့။ ဒီဆိုင်ကနေ ပြန်ထွက်တဲ့အခါ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်ရပါပဲ။ ဘယ်သူမှာမှ အချို့မရှိပါဘူးလေ။”

သူမစကား အဆုံးတွင် သူ ခေါင်းကို မေ့လှန်လျက် ရယ်မေ့လှိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လိုက်ရဲတယ်။ လိုက်မယ်ပျား။ ကျွန်တော်ရုံးရင်
ကျွန်တော်အလွန်မြတ်နီးတဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဒီဇိုင်းပညာရင်
အလုပ်ကို တစ်သက်လုံး စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်မယ်။”

“ဒီလိမ့်ပဲ့ ကိပ်ညိုးငြမ်းရဲ့။ ကျွန်မက ရှင် ရွေးမယ့်နေရာကို
မသိသေးဘဲနဲ့တောင် လောင်းကြေးကို လိုက်ရဲသေးတာ။ ရှင်ကတော့
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ဆိုးယုတ်မူ ကင်းတယ်လို့ လုံးဝသေချာ
ယုံကြည်နိုင်ပြီးသားလူပဲ့။ ဘာ မလိုက်ရဲစရာရှိမလဲ။ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်ဘား။ ကဲ ဘယ်နေရာလဲ ဖြော”

သူ နေရာကို တစ်ခွန်း ရွတ်ပြသည်။

“အောင်ဖြေသာစံမြို့နယ်”

“အောင်မြေသာစံ”

ထိနာမည်ကို မြဝန်းရုံ ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြားဖူးနေပါသည်။

သူက အောင်နိုင်သူ အပြီးကို ပြီးလေသည်။

“အေးချမ်းသာယာတယ်။ ပတ်လည်မှာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်
တောအုပ်တွေနဲ့ စိမ်းလန်းနေတယ်။ အခုမှ မြို့နယ်စာရင်း ဝင်လာတာ
မကြာသေးဘူး။ အနီးပတ်လည်က ရွာတွေဆိုရင် ဆန်စပါးစိုက်ပျိုးပြီး
ရောင်းမြောင်းထဲမှာ ငါးရှာဖေးရှာနဲ့ တော်တော် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်
နိုင်သူတွေ။”

ଭାବିତା

ဒေဘင်မြေသာစံသည် ယခုအခါ သမိုင်းဝင်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီ။
သာကြာ့င့်လဲဆိုတော့ ပူ။ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုကို မကြာသေးခင်ကမှ
တူးဖော်တွေရှုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ကျွန်မသိပါတယ်။ အောင်မြေသာစံနယ်မှာ မကြေခင်က ရှုံးပောင်း သုတေသနအဖွဲ့တွေ သတ္တုရောတ်ကို ရှာတွေသွားက တာလေး”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ အောင်မြေသာစံဟာ ဆိုးယုတ်မှုတွေနဲ့
ဝေးတဲ့နေရာဗျာ။ ဘုရင်တွေလည်း မရှိခဲ့ဘူး။ ထိုးနှစ်းလုတဲ့
အဖြစ်တွေနဲ့လည်း ဝေးခဲ့တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ မဂ်လာနေရာပဲ။”

မိမိစုစုပေါ်ရမည့် အောင်မြေသာစုသည် ပျေလူမျိုးတို့
နယ်မြေဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မြေနှစ်ရုံ သိနေရသည့်အခါ စိတ်ထင့်သွားသည်။
သူပြောသလို ဖြစ်နိုင်ချက တော်တော်များနေသောကြောင့်ပါ။ ပျေလူမျိုး
တို့သည် ရက်စက်ကြမ်းကြတ်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို
လိုလားသူတွေ ဖြစ်သည်။ စစ်မက်ဖြစ်ပွားဖို့ စိတ်မကူးကြ။ မတည့်သည့်
အပ်စတွေကို စီးချင်းထိုးခိုင်းတာတို့၊ အဆောက်အအီး ပြိုင်ဆောက်
ခိုင်းတာတို့သာ လုပ်ကြသည်။ ဘယ်လောက်ထိ အကုသိုလ်ကို
ရှောင်ကြိုးကြသလဲဆိုရင် ပိုးထည့်စစ်စစ်ကို ဝတ်လျှင် ပိုးများစွာကို
သေစေမှာဖြစ်လို့ အသက်တွေကို ချွေတာသောအားဖြင့် ပိုးနှင့်ချည်ကို
ရောရက်ပိုး အဝတ်အထည် ဝတ်ကြသတဲ့။

အင်းလေ ပျူးလူမျိုးတွေ၏ နောက်ပိုင်းမှာ ခေတ်တွေအများကြီး
ဖြတ်သန်းခဲ့ရသေးတာပဲ။ မိမိတို့နိုင်ငံသည် အက်လိပ်လက်မှာ
ကျွန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်လက်ထက်မှာ အနိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ ဒီလို
ကိုလိုနိုင်ငံမျိုးမှာ ဘယ်နပ်မြေများ ဆိုးယုတ်မှူးတွေနှင့် ကင်းဝေး
နိုင်မှုလဲ။ ဆိုးယုတ်မှူးဟာ တစ်နေရာရာမှာ တစ်နည်းနည်းဖြင့် မင်းမှုခဲ့မှာ

လုံးဝသေချာပါသည်။ သူမတာဝန်က ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်လိုအကြောင်းအထိ ဆိုးယုတ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ရှာဖွေပေးရှုပါပဲ။

တကယ်တော့ အဖြောက ရှိပြီးသား။ မတွေ့မှာသာ ဆိုးရိမ်ရတာပါ။

မြေဝန်းရုံ ခေါင်းညီတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ။ စိန်ခေါ်ပြီးရင် နောက်မဆုတ်တတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီမှာ ဆိုးယုတ်မှ ရှိမရှိကို စုံစမ်းဖို့ ကျွန်မအလုပ်တွေပြီးမှ လုပ်နိုင်မှာဖို့ လန့်နှစ်နဲ့ရှိပြီး ကြောမယ်။”

“အို ပြသေနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ညီမကို လက်ထပ်ယူဖို့ ကျွန်တော်လည်း ပြင်ဆင်ရမှာတွေ ရှိသေးတာပဲ။ ညီမ ကြိုက်သလောက် အချိန်ယူပါ။”

ကြည့်စမ်း မရှုက်မကြောက် ပြောနေလိုက်တာ။ မြေဝန်းရုံ ရင်ထဲမှာ ခါးသီးမှူးတွေ ပို့ပို့များလာသည်။

“အိုက ဒီကာလတွေမှာ ရှင့်အတတ်ပညာကို တတ်နိုင်သလောက် အသုံးချေပြော။ အပြီးအစိုင် မစွဲနှုတ်ရခင်လော့။”

သူ ရပ်မောလိုက်သည်။ သူမ လိုက်မရပ်ပါ။ သူကိုသာ အခဲမကျော့ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထို့နောက် သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အသက်ရှုရတာ ခက်ခလာသည်။ ကျွန်မ အသက်ရှုလို့ မဝတော့ဘူး။

လုပ်သည်ဟု ခံစားခဲ့သော မီးလုံး မီးဆိုင်းလေးများ၊ တွဲလွှဲချိတ်ထားသည့် ကြယ်ပုံသဏ္ဌာန် ဆွဲလွှဲလေးများသည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုမို လှပ်ခတ်ကာ ဆူညံလာကြသည်။

မြေဝန်းရုံ မှားသွားပြီ။ အလောင်းအစားသည် မိမိအတွက် အကြီးအကျယ် မှားယွင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သူမ ရုံးခဲ့လျှင် သူကို လက်ထပ်ရတော့မည်။ ဘယ်ကလာမှန်း မသိရသော၊ ဘယ်လို မျိုးရှိုးမှန်း မသိရသော၊ ရက်စက်ကြမ်းကြတ် စိတ်တွေ ကိန်းအောင်းနေသူလား မသိနိုင်သော သူမှိမ်းပြင်ပြင် လူတစ်ယောက်ကို မိမိက လက်ထပ်ရမတဲ့။

မဖြစ်နိုင်။ သူ အနိုင်ရမှ ဖြစ်မည်။

သို့သော် သူမ အနိုင်ရခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် လူသားထုတ်အရုံးပဲ ဖြစ်မည်။ ဆိုးယုတ်မှူတွေ ကင်းဝေးသည့်နေရာ မရှိတော့ဘူးဟုသည်။ အစိုးပြုယ်ဖြစ်မည်။ သူမ နိုင်ပါစော့ ဆုတောင်းလျှင် သူမ တရားပါ့မလား။ ဆိုးယုတ်မှူတွေကို တွေ့ရပါစော့ ဆုတောင်းသည့် သော့ ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဒါဆိုလျှင် ဆိုးယုတ်

ပြည့်စုံသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေး

ရက်စက်မှု၏ အက်ကို ခံစားခဲ့ရသည့် သားကောင် လူသားတွေ
ရှိခဲ့ပါစေဟု ဆုတောင်းသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။

(c)

ဟင့်အင်း အဲလို ဆုမတောင်းကောင်းပါဘူး။

ရုံးရင်လည်း မိမိအရှုံး၊ သူမ နိုင်ခဲ့လျှင်လည်း ဆိုးယုတ်မှု၏အနိုင်မို့
လူသားတွေ၏ အရှုံးပါပဲ။

ဒို့ ဒါဟာ တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ချုပ်တဲ့ သဘောတူညီချက်မှ
မဟုတ်ဘဲ။ ပါရုံးတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မယူနိုင်ပါဘူး။ မယူလို့ သူ
ငြိုကို ဘာအမူနဲ့ တရားစွဲမလဲ။ ပြောစမ်းပါ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ရင်တွေ တနိုင်းဒိုင်းခန်းလာသဖြင့်
သောက်လက်စ လက်ကျွန်းကော်ဖို့ကို သူမ ယူသောက်လိုက်၏။

သုရားရေး။

ကော်မီက အေးစက်စွာ ခါးသက်လုပါလား။

၁၇၁၃: နေရာတိုင်းမှာ ထိုတော်ထိနေရာ၏ ကိုယ်စိုင် မကောင်းဆိုးပါ။
ကိုယ်စိုင် ရှိသည့်။

မြေဝန်းရုံသည် ဖိနပ်ကို တစ်ရုံပြတ်မှ သို့မဟုတ် တစ်ရုံပြတ်ခါနီးမှ နောက်အသစ်တစ်ရုံ ဝယ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဖိနပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သူမှာ ဘယ်လိုမှ တိန်းချုပ်လို့မရသည့် စိတ်အခွဲတစ်ခု ရှိနေလို့ ဖြစ်သည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ရင် နရသီဟပတော်မင်းကို နေ့စဉ် အနပ်တိုင်း
ပိုင်ဆင်ပေးခဲ့ရသည့် ဟင်းခွက် ၅၀၀ တို့သည့် တော်ပုတ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်

ပုဂံသားတို့ အတွက် ဆိုးယုတ်မှုတွေ ဖြစ်ခဲ့သလို ဖိုလစ်ပိုင် သမုတ်ကတော်ဟောင်း အီမယ်လ်ဒါမားကိုစိုက်၏ ဖိနပ်အရုံနှစ်ထောင်သည် လည်းကောင်း၊ အောက်ရှုဝစ်မြို့အကျဉ်းစခန်းမှာ ပြထားသည့် ပေါ်ပုံတဲ့မှ အရုံပေါင်း ထောင်သောင်းချိလျက် စုပုံထားသည့် ဖိနပ်အဟောင်း များစွာသည်လည်းကောင်း သူမကို နာကျင်စေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကြောင့် စီးလက်စ ဖိနပ်လေး ခပ်နွမ်းနွမ်း ဖြစ်နေခဲ့သည်ကို သတိထားမိသော်လည်း သူမ အသစ်မဝယ်ခဲ့မိသေး။ ထိုကြောင့်လည်း ခရီးထွက်ခွာသည့်အခါ သည်ဖိနပ်ကိုပဲ စီးခဲ့မိ၏။ အခုတော့ ဖိနပ်က ပြတ်သွားပြီ။

ကိုင်က သူမကို 'ကြောင်တယ်' ဟု ခကေခကာ မှတ်ချက်ချဖူးသည်။ သူ ဟသို့သာနေဖြစ်သော အကြောင်းအရာတို့ကို သူမက အလေးအနက် ခံစားတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အခုလို ဖိနပ်ဝယ်လို့မရသော နေရာတစ်ခုမှာ မြေဝန်းရုံ ဖိနပ်ပြတ်သွားတာ သူသိလျှင် ကရာကာပဲ သက်မိမလား။ သရော်တော်တော်ပဲ ရပ်မောလေမလား။

ရွာမှာ ဖိနပ်ဆိုင် ရှုံးမရှိ မသေချာပေမဲ့ ဖိနပ်တစ်ရုံလောက် ဤားစီးပြီး ကျသင့်ငွေကို ပေးဝယ်လို့တော့ ရနိုင်သည်။ ဘယ်လို ဖိနပ်မျိုးပဲရရ အနီးဆုံးမြှို့သို့ မရောက်မဲ့ စီးလို့ရလျှင် တော်ပြီ။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ရွာထဲသို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာစဉ် ဖိနပ်က ခြေသံပုံမဟုတ်သဖို့ ထိန်းမထားနိုင်။ ထိုကြောင့် ဖိနပ်ပြတ်ကို နာမြောမြောနှင့်ပဲ လမ်းသေားမှာ ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပလာခြေဖဝါးဖြင့် မြေကို နှင့်လာရသည်။ ခြားကြေားမှာ ကောက်ရှိုးဖြတ်စတွေနှင့် မြေကျိုးစာ ပဲတွေကလည်း ခြေဖဝါးကို ရူး ခရီးအတွက် လိုသမျှအရာတွေ ထည့်လာသည့် ကျော်းအိတ်ကလည်း လေး။

ရွာထိပ် ကုက္ခိုပင်ကြီးအောက်မှာ လုတွေစုပြုပြီး ရပ် စကားပြောနေသည်ကို သတိထားမိသည်။ အုပ်စုတွင် ကလေးတွေ လည်း ပါသည်။ သူတို့ စကားပြောနေကြပုံက စိတ်ထိခိုက် တုန်လှပ်နေဟန်။

“ကွန်မဖြင့် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့တော် မရောင်းချင်တော့ပါဘူး။”

“အေးတော် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပါလေ။”

“အခုပဲ မလှင့်တို့အိမ် သွားမေးမလို့။”

“အေးများ ကျပ်လည်း လိုက်ခဲ့ဦးမယ်။”

မြို့သူပုံစံနှင့် ဖိနပ်အပြတ်နှင့် ကျော်းအိတ် ပုံးထားသည့် မြေဝန်းရုံကို ရွာသူရွာသားတွေက မြင်သော်လည်း သူတို့မှာ သူမထက်

ပိုအရေးထားရမည့် အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေခဲ့လို့ အသိအသပ် နေကြသည်။ သွားနေသည့် ခြေလုမ်းတွေ မပျက်ကြ။ သူမ အနီးဆုံးအမိမှာ အကူအညီတောင်းပြီး ဖိန်းတောင်းယူရမလား။ သို့သော် ဒီရွှေမှာ စိတ်မကောင်းစရာအမှာ ဘာများ ဖြစ်နေပါလိမ့်။ မြေဝန်းရုံ သူတို့နှင့်အတူ ရောယောင်ပြီး ခြေလုမ်း လုမ်းနေမိသည်။

လူတွေ စုဝေးနေသော အိမ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ အပြာရောင် တာပေါ်လင် မိုးကာစကြီးကို အိမ်တံစက်ပြုတ်မှ ဖြန့်ချကာ ထောက်ထားသည်။ ထို့မြို့ကာစာရရှိပြုအောက်မှာ ထန်းကုလားထိုင် တားပွဲတစ်ခု ရှိပြီး လူ လေးငါးယောက် ထိုင်နေကြသည်။ ခြို့စိုင်းထောင့် တစ်နေရာတွင် ထင်းမီးဖို့ဖြင့် တည်ထားသော အိုးကြီးထဲ၌ ဟင်းတွေ ပွဲက်ပွဲက်ဆုံးနေသည်။ အမျိုးသမီးသုံးယောက် ထိုဒယ်အိုးအနီးတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ထူးမြားတာက သူတို့အားလုံး လေသံတိုးတိုး ထိန်းပြီး စကားပြောကြသည်။ သူတို့မျက်နှာမှာ တုန်လှပ်မှုတွေ။

တရူ့က မြေဝန်းရုံကို ပြင်သွားခဲ့သည်။ မိမိ သူတို့အတွက် အနောင့်အယုက်ဖြစ်နေမလားဟု အခါးမှ တွေးမိသည်။ အခါးမှ ရှစ်တရက် ပြန်လှည့်ထွက်လှပ်လည်း ရပ်ပျက်တော့မည်။ လူတွေက သူမအား ကြောင်ကြည့်နေကြသည့်အခါး မြေဝန်းရုံ ရပ်နေရတာ

မသက်သာသလို ဖြစ်လာသည်။ အနီးဆုံး အော်ကြီးတစ်ယောက်အနားသို့ သူမ ချို့ကပ်သွားမိသည်။

“ကျွန်ုမ ခရီးသွားလည်သည်ပါ။ ကျွန်ုမ သွားရင်းလာရင်း လမ်းမှာ ဖိန်ပြုတ်သွားခဲ့လို့ ဖိန်ပြုအဟောင်းတစ်ရုံလောက်များ ရရင် လိုချင်ပါတယ်။ ကျေသင့်ငွေကို ပေးပါမယ်ရင်”

အော်ကြီးက မတုန်မလှပ် မျက်နှာသေဖြင့်ပင် မြေဝန်းရုံက် ခြေထောက်ကို ငုံကြည့်သည်။ သူမ ချက်ချင်းပင် မှားသွားပြီဟု သိလိုက်သည်။

“ဒဲ ဒါပေမဲ့ မသက်မညာ ခုက္ခာပေးသလို ဖြစ်မှာစိုးလို့ ကျွန်ုမ တော်းကို သွားရမယ်ထင်တယ်နော်။ ခွင့်ပြုပြီးရင်”

မြေဝန်းရုံ ပြန်လှည့်အထွက်တွင် သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောလာသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား။ အော်ကြီးအိမ်က ဟိုဘက်အိမ်ပဲ။ သွားလိုက် လောက်းခုမှာ ဖိန်ပါးအဖြူတစ်ရုံ ရှိတယ်။ အဟောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတူမနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်မယ်။ အဲဒီဖိန်ပဲ ယူသွားပါ။ ပိုက်ဆံလည်း မပေးရပါဘူး။”

“အိုးအားနာစရာ ဖြစ်နေပါပြီ။”

ပုဂ္ဂနိုင်ရတ္တာ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“သွားသွား အိမ်မှာ ဘယ်သူမှုပေတဲ့ မရှိဘူး။ အေးလုံး ဒီဘက်အသုဘအိမ်မှာ လာကူနေကြတာ။ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် အဝတ်အစား ဘာ့ညာ လဲလို့ရတယ်။ မျက်နှာသစ် ရေပိုးချီးလို့လည်း ရတယ် သိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရင့်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဖော်ကြီးက သဘောကောင်းသားပါလား။
သူအပူနှင့်သူမှို့ မဖော်ရွှေနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။

မြတ်နောက် တိမ်နပ်က နည်းနည်းကြီးနေသည်။ သို့သော
အဲဒါ အရေးမကြီးပါ။ မြန်မာပါ ဗလာခြေဖဝါးဖြင့် သွားရသည်နှင့်စလျှင်
ခြေဖနောင့်မှာ တစ်လက်မလောက် ပိုထွက်နေသော မြန်ကလည်း
အလွန်အဖိုးတန်မှာပါ။

သူမ အိမ်ရှင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် လူမရှိသော အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီး
အိတ်ကို ခကေချကာ သွားတိုက်ဆေး သွားပွတ်တံ ထုတ်ယူပါသည်။
အိမ်က ထရံကာ သက်ကာယ်မှုးပဲ။ ဘေးထရံ၏ တရာ့နေရာတို့တွင်
ပေါက်ပြုနေသည်။ ထိအပေါက်ကို ဂျာနယ်စလ္ာ့ဖြင့် ကာထားသည်။
ခေါင်းရင်းထရံနှင့် ကပ်လျက် ဘုရားစင်ပေါ်တွင် ဥက်တော်
တစ်ပေလောက်ရှိမည့် ခွေ့ချထားသော ဆင်းတွေတော်တစ်ဆူ ရှိသည်။
ဘုရားပန်းအိုးကတော့ အစိမ်းရောင်ကော်စိမ်းပန်းများဖြင့် ဝေဆာနေ၏။

အိမ်ရှေ့နံရုံတွင် ရွာဝလေ့အတိုင်း ယပ်တောင်တို့ကို ထပ်ကြားတွင် ထိုးသွာ်ထားသည်။

ဘယ်သူမှ မရှိပေ့ ချိုးရေသုံးဖိုကိုတော့ အားနာရသည်။
သူတို့ဆီမှာ ရေက ရှားတတ်၏။ သူမ မြင်မိသလောက် အိမ်ပေါ်
နောက်ဖော်မီးပိုကျောင်ရှိ စဉ်အိုးအသေးစား တစ်လုံးထဲမှာ ရေတစ်ဝက်
ရှိသည်။ အောက်ဘက် ခြိုင်းထဲမှာတော့ တံစက်ပြိုတ်အောက်မှာ
ချထားသော ရေတိုင်ကိုဟောင်းတစ်လုံး မြင်ခဲ့သည်။ ရေရှိမရှိ သူမ
သတိမထားခဲ့မိ။ ထိုကြောင့် လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် စင်စင်ဆေးပြီး
မျက်နှာပဲ သစ်လိုက်ပါသည်။ မျက်နှာသစ်ရသည့် ကျေးဇူး
ဖိနပ်ပေးသည့် ကျေးဇူးတို့ကို တုန်းပြန်သည့်အနေဖြင့် ခရီးအတွက်
သယ်လာသော ကော်မီးမှုန့်ထပ်နှင့် နှီးမှုန့်ထပ်ကို မီးဖိုခန်းက စားပွဲပေါ်မှာ
အထုပ်လိုက် တင်ထားလိုက်၏။

အိမ်ရှင်၏ ခြေည်ဖိန်ပါး အဖြူလေးကို စီးပွား အိမ်ထဲမှ
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြေည်ဖိန်က ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပေါ်ပါးစွာ
အဆင်ပြေလှသည်။ စေတနာရှင် ဒေါက်ကိုးကို လူအုပ်ထဲမှာ

မဟုတ်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်အတက် လောခါးရင်းတွင် အကြမ်းပန်းကန် တစ်ထပ် ကိုင်လျက်သား တွေ့ရသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ နည်းတယ်များတယ်လို့ မအောက်မေ့ပါနဲ့။ ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ကျွန်းမ ကော်မီမျှနှင့် နှီမျှနှင့်ထပ်လေး လက်ဆောင်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။”

“အို ကလေးမန်ယ် မဟုတ်တာ။ မလိုပါဘူး။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူကို ကူညီတာ ထုံးစံပါပဲ။ မလိုဘူး ပြန်ယူသွား။ နေပါဌီး လာလာ ဘယ်မှာ ထားခဲ့တာလဲ သွားယူရအောင်။ ကျူပ်တို့က အစားအသောက် ဆန်းတွေ့ မတားတတ်ပါဘူး။”

အဒေါ်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ပန်းကန်အထပ်ကို ကိုင်လျက်က သူအိမ်ဆီ ခြေလှမ်းပြုတော့ မြှုပ်နှံရမှုပါသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရယ် ဒေါ်ဒေါ်စေတနာနဲ့ မေတ္တာကို ကျွန်းမ ဒီလောက်လေးတော့ တုန်ပြန်ခွင့်ပြုပါ။ ဒါနဲ့ ဒီအိမ်ကို ကျွန်းမ ဘာများ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရမလဲဟင်။”

အိမ်ရှေ့၊ တာပေါ်လင်အာမိုးအောက်မှာ စောစောကထက် လူတွေ ပိုများလာပြီ။ အိမ်အော်ထပ်ဆီသို့ လုမ်းကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သတ္တုဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုတဲ့။ သမွှ သတ္တု ဝေနေယာ ခမ်းသာကိုယ်စိတ် မြေကြပါစေ။ လာသိတိတ်တာတွေ ဘာတွေ နမိတ်ဆိုးတွေ အယူမရှိရင် အိမ်ပေါ်ကို ခက် တက်ကြည့်ပါလား။”

သူမ ဘာမှ မစဉ်းစားသဲ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

မြှုန်းရုံသည် ဘာအယူမရှိသူ မဟုတ်။ လာသိကောင်းခြင်း လာသိတိတ်ခြင်းသည်း မိမိအပြုအမှန်င့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုကြောင့် လူတွေစည်ကားပါလျက် ခြောက်သွေ့နေသော အသုဘာအိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ အိမ်က ရေနံသုတ်ထားသော သက်ကယ်ပိုး သစ်သားတစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်သည်။ အခိုင်အခန်း ဆောက်ထားသည်။ မြေစိုက်အိမ်မဟုတ်ဘဲ လျှောထိုးကြမ်းခင်းထားသော အခင်းမြင့်အိမ်ပေါ်သို့ လောခါးသုံးထစ်ဖြင့် တက်ရသည်။ အိမ်ပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းပင် တက်မလာမိမိရင် အကောင်းသားဟု နောင်တရသွားသည်။

အသုဘာရှင်ဖြစ်နိုင်သည့် အသက် ၄၀ ဝန်းကျင် အချိုးသမီးက အလောင်းစင်၏ ဘေးမှာထိုင်လျက် ဖုန်ကြမ်းမျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်သုတ်လျက် ငိုကြားနေသည်။ သူကို အနားက အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က ပခုံးဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်နေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ မိန်းမ

သုံးလေးယောက်အုပ်စုလည်း ရှိသည်။ ခေါင်းရင်းကျကျတွင်တော့ အမျိုးသားတွေ။ အားလုံး မျက်နှာမသာမယာ။

အခုမှ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်နေခဲ့ ပူဗ္ဗေးနွေးနွေး အသုံးဖြစ်၏။

အခြေခံက ရှေ့မှ လျောက်သွားပြီး ကြွော်လည်သုတေသန်းထဲသို့ အကြမ်းပန်းကန်အထပ်ကို ချလိုက်ချိန်တွင် သူမက လမ်းကြံလို့ အသုံးမေး ဝင်လာသည့် အောင်သည်အဖြစ် စြောင်းကျကျကမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သော အလောင်းစင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ဟင်..။

မျှော်လင့်မထားသည့် မြင်ကွင်းမို့ မြှင့်နံးရုံး တစ်ခကာ အသက်ရှုံးဖို့ မွေ့သွား၏။

အလောင်းစင်က သေးသေးလေးပါလား။ အရှည် လေးပေတော် မရှိသည့် စင်လေး ဖြစ်သည်။ စင်ပေါ်မှာ အဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားသည်က ပြားချုပ်ချုပ် အရာတစ်ခုသား။ ကလေး တစ်ယောက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာလား။ ပိုန်ကပ်လွန်းနေတာလား။ ဟင့်အင်း အလောင်းကိုယ်ထည်ကို သူမ မဖြင့်ရပါ။ အလောင်းပေါ်မှာ လွှမ်းထားသော အပါရောင် ဂါဝန်လေး

ကိုသာ စင်ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အပြားလိုက် မြင်ရသည်။ အလောင်းရှိရမည့် နေရာမှာ ပြားချုပ်ချုပ်။

သုရားသုရား။ ဘယ်လိုပါလိမ့်။

သူမ၏ နားမလည်နိုင်စိတ်သည် ကြောက်ချုံစိတ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အက်ကွဲတိမ်ဝင်သော ငိုသံရှည်ဖြင့် မိန်းမက ငါပြန်လေသည်။

“အမလေး သမီးလေးရဲ့ အဖြစ်ဆုံးလှချည်လား။”

သူမ ခေါင်းပေါ်ကဆံပင်တွေ ထောင်ထသွားသည့် ခံစားချက်ကို ရှုတ်တရာ် ရလိုက်သည်။ အဲဒါ ဘာခံစားချက်လဲ။ မိမိအနီးတွင် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ခုခု ရှိနေသည်ကို အာရုံသိဖြင့် သိနေရသလို။

မကောင်းဆိုးဝါးသည် အသုံးအနုံအပြင် သီးသန့်အနုံအသက် ရှိသလား။ ထိုအနုံသည် သွေးနံ့လိုလို၊ ညီစို့စို့အနုံ ဖြစ်မလား။ မကောင်းဆိုးဝါးသည် အနီးတစ်ခုက်တွင် ရှိနေသူကို ကျေစိမ့်စေသည့် ထုံးခြားသောအာရုံကို ရစေသလား။ အသုံးသည် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ပုံမှန်မဟုတ်။

သုရားသုရား ဘယ်လိုပါလိမ့်။

“သွေးရိုးသားရိုး သေရတာဆိုရင် ကျော် ဖြေနိုင်ပါတယ်တော်။ အခုတော့ သမီးလေးမှာ မရှိမဆန့် ဝေဒနာခံစားပြီး အသေဆိုးနဲ့ သေရရှုလေခြင်းတော့။”

အက်ကွဲ နာကျင်သော မချိတရိ ဦးသည်းသံနှင့်အတူ
သူမပါးပြင်သို့ အေးစက်သောအငွေတစ်ခု ဖြတ်သန်း ပွတ်သပ်
သွားသည်။ မြဝန်းရုံ ကြက်သီးထားပါသည်။

အသေဆိုး၊ ထိုစကားလုံးသည် သူမနားတဲ့သို့ မူးရှုစွာ
ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်သွားသဖြင့် စကားလုံးဒက်ဖြင့်ပင် သူမ
နာကျင်သွားရသည်။

အနားမှာရှိသော အမျိုးသမီးဇည်သည်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးဖို့
သူမ လုညွှေကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မေးစရာမလိုဘဲ
မိမိအား စိတ်ပါလက်ပါ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် ရင်းပြပါသည်။

ବିଜ୍ଞାନରୁଥିବୁ କ୍ରିୟା ଫ୍ରିଟେ

တာက အတူတူပဲ။ ထွေးပေါ့အိမ်က ရွာအစပ်မှာရှိသည်မို့ ထွေးပေါ့က သူအိမ်မှာ ကျွန်ုပ်ခဲ့သည်။ ရွှေမှုန်က ရောက်မလာ။ ညအထိ ရောက်မလာခဲ့။

မိုးတုတ်တွေ၊ မိုးအိမ်တွေဖြင့် ဉာဏ်းကောင်အထိ
လိုက်ရှာကြသောလည်း မတွေ့။ နှစ်ရက်မျှ ရွှေမှူန်ပျောက်နေသည့်
အချိန်အတွင်း မိဘတွေမှာ ပူပန်သောကြဖြင့် သွေးရူးသွေးတမ်း
ဖြစ်နေခဲ့ကြရသည်။

ဉာဏ်နှုန်းကတော့ မိခင် အီမိမက် မက်သည်။ အီမိမက်ထဲတွင်
သမီးပေါ် တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ စိန္တာလျက် ခိုက်ခိုက်တွန်
ငိုကြားနေသည်။

“အမေ ကျွန်မ ချမ်းလိုက်တာ။ အမေလာခွဲပါ ကြောက်တယ်။”

မိခင်သည် အိမ်မက်မှ လန့်နီးလာသည့်အခါ သည်းထန်စွာ ငိုကြားတော့သည်။ ရွာရှိ ရေနှင့်ပတ်သက်သော နေရာတို့တွင် လူစုလုပေးနှင့် လိုက်ရှာကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ရွာလယ်ရှိ အသုံးမပြုတော့သည့် ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲတွင် ဖောင်းပွဲနေပြီဖြစ်သော ကလေးမလေး၏ အလောင်းကို တွေ့ရတော့သည်။ ပုံပျက်စပြုနေသော ကလေးမလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဒက်ရာဒက်ချက်များကို မှန်းဆက်သည့်ပြီး

ကလေးမ၏ ကံကြွားကို ရိပ်စားမံကြရသည်။ ကလေးမလေးအား မှုဒ်မီးကျင့်ပြီးမှ စားဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တရားခံ ဘယ်သူလဲ။

ဘယ်သူကများ ဆယ်နှစ်သမီး လူမမယ်ကလေးလေးကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့် သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်လဲဟု မေးရန်မလိုပါ။ ဒါက လိုင်နှင့်ပတ်သက်သော အကြမ်းဖက် လူသတ်မှတွေ၏ ပုံစံတူအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ပျောက်ဆုံးနေသည့် ကလေးမှို ရဲကို လူပျောက်တိုင်ထားပြီးသား။ လူသတ်မှုဟု သိသွားသည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲတွေကို အကြောင်းကြားရသည်။ ရဲတွေက အလောင်းကို စစ်ဆေးဖို့ ခွဲစိတ်ဖို့ သယ်ယူသွားသည်။ ထိုကြောင့် အသုဘအိမ်မှာ လောလောဆယ် ကလေး၏ ရုပ်အလောင်းမရှိ။

အလောင်းမရှိတာလည်း တစ်နည်းတော့ တော်သေး၏။ အသုဘ လာသူတွေ အလောင်းကို မမြင်ရတာက မကောင်းဆိုးဝါး၏ လုပ်ရပ်ကို မမြင်ရအောင် စိတ်သက်သာရာရအောင် တစ်ခကာ ကင်းလွှတ်ခွင့်ပေးထားသလို ရှိသည်။ အနည်းဆုံး မိမိအတွက် စိတ်သက်သာဖွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ မြဝန်းရုံသည် ကလေးမလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ရပ်ပျောက်ဆင်းပျက် နိပ်စက်ခံ ဒက်ရာတို့ကို မမြင်ရက်

မကြည့်ရက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဆိုးယုတ်မှုတစ်ခါကို မမြင်အောင် စွတ်အတင်းဖုံးကွယ် မျက်နှာလွှဲလိုက်လို့ ထိုဆိုးယုတ်မှုက ကိုယ့် မျက်ကွယ် ရောက်သွားသည့်အခါ တကယ်ပဲ မရှိခဲ့သလို မှားယွင်းစွာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသည်။

မကြည့်ရက်လို့ မျက်နှာလွှဲခြင်းသည် မှန်ကန်သော လုပ်ရပ် ဟုတ်ပါရဲ့လား။ သူမ မသိပါ။ မြဝန်းရုံကျတော့ ကြည့်ဖို့ ခုန်အားမရှိလျှင် ကိုယ်လည်း ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်လျှင် မျက်နှာလွှဲလိုက်ချင်မိသည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အမြဲ အပြစ်တင်မိပါသည်။

အလောင်းကို ယခုမနက်မှ ရှာတွေသည်မို့ အသုဘကို အခုမှ ချက်ချင်း စီစဉ်ရသည်။ အခုအချိန်တွင် မိဘတို့သည် မချိတင်ကဲ တုန်လှပ် ပြောက်ခြားနေရသည်။ ယူကြံးမရ စိတ်ထိခိုက်နေသည်။ ဖြစ်ပျက်သွားတာကို မယုံနိုင်သေး။ လောလောလတ်လတ် ထိုးနှက် လိုက်သော ဒက်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ဖြေမဆည်နိုင်သေး။ မဟန်နိုင်သေး။ တချို့အလှမ်းဝေးသူတွေ ရောက်မလာသေး။ ထူးဆန်းစွာ အဖြစ်ဆုံးဖြင့် သေဆုံးသည့် အသုဘမှို့ ညျှေးပရီသတ်တွေ အများကြီး ရောက်လာလိမ့်မည်။ စပ်စုသူတွေလည်း ပါမည်။ တကယ်စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကရာကာဖြင့် မေးမြန်း နှစ်သိမ့်လို့သူတွေလည်း ပါမည်။

မြေဝန်းရုံ ထိုင်နေသည့် အချိန်မှာပင် အပြင်မှာ လူတွေ အုတ်အုတ်သဲသဲ တီးတိုးအသံဖြင့် ရှုပ်ယူက်ခပ်နေသည်။

“ဘုန်းကြီးကြွေလာပြီ”ဟု ပေါ်အပ်အပ် သတိပေးသံတွေက စုပေါင်းလိုက်သည့်အဲ အသံကျယ်ဖြစ်သွား၏။

ကမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုန်းကြီးတက်လာသည်။ သက်နှုန်းဝါကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အခန်းထဲတွင် မမြင်ရဘဲနှင့် ရှိနေသလို ခံစားရသော ကြောက်မက်ဖွယ် မကောင်းဆုံးပါးအာရုံး ပျက်ပြောသွားဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော် သူမ ကျောထဲက စိမ့်နေအောင် အေးစက်မှုမှာ လျော့မသွားပါ။

ဘုန်းကြီး၏ ခြေအစုံကို လက်ဖြင့်အပ်ကာ မျက်နှာအပ်လျက် ယူကြုံမရ တိုင်တည်လိုက်သော မိခင်၏ နာကျင်အက်ကွဲစွာ င့်ကြေးသံက မြေဝန်းရုံ၏လုံးသားကို ထုန်က်လိုက်သလိုပဲ။

“ဆရာတော်ဘုရားရဲ့ သမီးလေးရဲ့ အဖြစ်ဆုံးကို မြင်ရက်သေးရဲ့လား ဘုရား”

တော်တော်အနေခက်ရပါသည်။ သူမ ဆက်ထိုင်နေရမလား။ ထွက်ခွာသွားဖို့သင့်ပြီးလား။ ကိုယ့်ကို မသိသောအိမ်၊ အပူသည်အိမ် ဖြစ်နေသောအိမ်မှာ မြေဝန်းရုံ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ထိုင်နေမိသလဲ။

ဆုံးယုတ်မူကြောင့် သေခဲ့ရသည့်အသုဘသာ မဟုတ်လျှင် သူမ ဆက်ထိုင်နေဖြစ်ပါမလား၊ မြေဝန်းရုံ မသိပါ။

သူမ ဘာလုပ်ရပါမလဲ။

အပူသည်မိခင်ထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ ဟိုဟိုသည်သည် ဝေါ်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် ရှိနေကြသူများ၏ မျက်နှာတွေသည် မျက်နှာသေတွေ ဖြစ်၏။ ဖင်နှင့်တူသော လူတစ်ယောက်ကတော့ နိုင်သောမျက်နှာဖြင့် တောက်တစ်ခေါက်ခေါက်နှင့် ဘုရားစင်ရှုံးမှာ ခေါင်းစိုက်ထိုက်ကျနေသည်။ သူမနှင့် တစ်ယောက်ကျော်မှာ ထိုင်နေသူ မိန်းမတစ်ယောက်က မြေဝန်းရုံကို သိသိသာသာ စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် အကောင်းဆုံးနေ၏။ သူမ ထိုင်နေရတာ မသက်မသာဖြစ်လာသည်။ ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးတွေမှာ မယုံသက်း စိမ်းကားခြင်းကို တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ အတွင်းစည်းစိုင်းထဲတွင် သူစိမ်းတစ်ဦး ရောက်နေသည်ကို မနှစ်ဖြုံးဟန်ရှိသည်။

သူမ တစ်ခုခုတော့ လူပ်ရှားမှ ဖြစ်မည်။ သေသူလေးအတွက် ဒါနကုသိုလ် တစ်ခုဖြင့် ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွာ၏ခလောကို မြေဝန်းရုံ မသိ။ ငွေအကုခံသည့်ခလောက် ရှိရှုံးလား။ အသုဘငွေ ကူမခံသည့် ရွာရယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ပါ။ ကူပုံကုန်သုံးသာ အရေးကြီးသည် ထင်ပါသည်။ သူမ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်ကျပ်တန်ငါးရွက်ကို

ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဘရွက်လွတ်တစ်ခုကို ခေါက်ပြီး ဘအီတ်ပုံစံလုပ်ကာ အထဲသို့ ငွေကို ထည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ ခွေခေါက်စွာ လဲပြီးနေသော အသုဘရှင် အမျိုးသမီး၏ ရှေ့သို့ ထိုတရွက်ခေါက်လေးကို အသာချေပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနှစ်ညွှန်းစကားသံဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မက ဒီရွာကို ဖြတ်သွားတဲ့ ညည်သည်ပါ။ ကွယ်လွန်သူ အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ဖို့ ငွေနည်းနည်း လူပါရစေနော်”

မိမင်က ဘာမှမတုန်ပြန်နိုင်။ ဘေးနားက နှစ်သိမ့်နေသူ အမျိုးသမီးကသာ လက်ခံယူလိုက်သည်။

“ဟဲ ဒီမှာ ငွေကူးနေတယ်။ ထည့်စရာ ဖလားတစ်လုံး ယူလာ ခဲ့စမ်းပါ။”

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကလေးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်သည့် လူသတ်သမားကို အပူတဲ့ပြင်း စုံစမ်းထောက်လုမ်း နေသူတွေအား ကူညီပေးလိုက်ချင်ပါသည်။ အခုတော့ မြေဝန်းရုံသည် ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာကို မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိထားသူသာ ဖြစ်သည်။ အများအားဖြင့် လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ရာပေါင်းထောင်ပေါင်း များစွာက အရိုးခွွေးနေသည့် သချိုင်းများကို တူးဖော်ခြင်းနှင့်သာ ရင်းနှီး ကျမ်းဝင်သူပါ။ သို့သော် ရက်စက်ယုတ်မာသော တရားခံကို ကူညီရှာဖွေ

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ပေးချင်သည်။ နှလုံးသားမှ တိုက်ရိုက်လာသော စိတ်ထိနိုက်မှု ကြောင့်ရယ်၊ သည်နယ်မြော်၏ မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုးယုတ်မှုကို ရှာဖွေဖို့ တာဝန်ရယ် ဘယ်အကြောင်းရင်းက ပိုများသလဲ သူမ မသိပါ။

“သွားသ သွားသ သွားသ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံ ကံသုံးပါးတို့တွေ့ တစ်ပါးပါးသောကံဖြင့် ပြစ်မှားမိသည်ရှိသော်”

လူစုက သိပ်မများပါ။ အိမ်ဆုံးသလောက် ဆယ်ယောက် ကော်ကော် လောက်ပဲ ရှိမည်။ သို့သော် ခပ်အုပ်အုပ် ရွတ်ဆိုလိုက်သော အသံက ညီးသွားစွာ ဟိန်းထွက်နေ၏။

သူမပါ ကျိုးကျိုးထိုင်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလိုက်ပါသည်။

“ပုံခံ သရက် ဂါးမိမိ၊ မမှု သရက် ဂါးမိမိ၊ သံပံ သရက် ဂါးမိမိ”

သရက်ဂုံကို ရွတ်ဆိုရင်း မိမိနောက်ကျောကို နှီးညံ့သော တစ်ခုံတစ်ရာဖြင့် ထိကပ်နေသလို ခံစားရသဖြင့် ကိုယ်ကို ကျိုးကာ ရှေ့သို့ နေရာခွဲ့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ထိအရာက ပျောက်ကွယ် မသွား။ သူမနောက်ကျောကို လာတိုးငွေ့နေသလို ပွတ်သပ်နေဆဲ။ မြေဝန်းရုံ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှမရှိ။ ဘယ်သူမ ရှိမနေပါ။ သူမ ကြောက်သီး ရှုန်းခနဲ့ ထားသွား၏။ ဘုန်းကြီး ဘာတွေ ရွတ်နေလို့ ပရိသတ်က ဘာတွေ လိုက်ဆိုနေသလဲ မသိနိုင်တော့အောင်

ပုံမှန် အကြောင်းရင်း ရွတ်ဆိုရင်း

သူမန်လုံးက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက် လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်လာ ပါသည်။

“လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းရွှေ့ ကွယ်လွန် သွားသော ကြာသပတေးသမီး မရွှေ့မှန်ဝင်းအား ရည်ရွှေ့ခြား၍”

ဘုန်းကြီး၏ တရားသံမှာ တည်ပြုမဲနေသည်။ ဘုန်းကြီးက အသားလတ်လတ် မျက်နှာပြည့်ပြည့်၊ အိန္ဒိုကြီးသည့်မျက်နှာထားဖြင့် မျက်လွှာချထားသည်။

အသက်သိပ်မကြီးသေး။ အလွန်ဆုံးရှိမှ ငါးဆယ်လောက်ပေါ့။ မြေဝန်းရုံသည် ဘုန်းကြီးကို အားကိုးတကြီး လုမ်းကြည့်မိသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါဟာ စိတ်ထင်တာသက်သက်ပါပဲ။ အစိပိုယ် မရှိတဲ့အတွေးတွေးကို ဖျောက်ပစ်လိုက်စင်းပါ။ ဘယ်တုန်းကများ နာနာဘာဝ ဝိနာဘာဝကို ယုံကြည့်ခဲ့ဖူးလိုလဲ။ မကောင်းဆုံးပါးဆိုတာ မဖြင့်ရတဲ့ ဝိညှည်တစ်ခု မဟုတ်ဘူး။ ကြိုတင်မခန်းမှန်းနိုင်တဲ့ လူစိတ် တစ်ခုပဲ။

တရားနာပရိသတ်ထဲက မိန်းမသံတစ်ချို့ကတော့ ငိုရှိက်သံဖြင့် တရားကို လိုက်ဆိုနေသည်။ သူမအတွက် ပြန်ထွက်ဖို့ အသင့်ဆုံး အချိန်မှာ ဤအချိန်ဖြစ်မလား။ မြေဝန်းရုံ ဒီနေရာမှာ လုံးဝကို

မနေချင်တော့ပါ။ သို့သော် မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဘုန်းကြီး တရားဟောပြီးလျှင် အမျှဝေလိမ့်မည်။ အမျှဝေပြီးမှ ထွက်ခွာလျှင် ပိုပြီး ယဉ်ကျေးရာကျလိမ့်မည်ဟု ထွက်မိသည်။ နောက်ပြီး သူမ အခါ အဖြစ်အပျက်ကို နှိုးထက်ပိုပြီး သိချင် စုံစမ်းချင်သေးသည်။ အသုဘရှင်ကို ဘယ်လို ခွင့်တောင်းရမလဲ။ ဓာတ်ပုံထဲတွင် ပါရမည့်အရာတို့ကို ကင်မရာဘောင်မြင်ကွင်းဖြင့် သူမစိတ်ကူးထဲမှာ မှန်းဆကြည့်မိသည်။

အလောင်းမပါသော အလောင်းစင်။ သေသူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမပါဘဲ အဝါရောင်ဂါဝန်လေးသာ ရွှေးထားသည့် အသုဘ။ ထိုအရာတွေကို ဓာတ်ပုံအဖြစ် မှန်းဆကြည့်နေမိသည်။ ငိုကြေးနေကြသော မိဘတို့ကို ဓာတ်ပုံရှိက်ဖို့ အထိတော့ မလုပ်ကောင်းဘူးဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် သက်သေပြုရမည့် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ မိဘပါလျှင်တော့ ပိုပြည့်စုံပါလိမ့်မည်။ သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ။

တရားဟောနေတုန်းမို့ အားလုံးသည် ဘုန်းကြီး၏ တရားထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မည်။ ဒီအချိန်သည် မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံရှိက်ဖို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။ ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်သူဆီမှာ ခွင့်တောင်းရမှာလဲ။ မိခင်က ဖြေမဆည်နိုင်သည့်အချိန်၊ အင်ကို ခွင့်တောင်းလျှင် ရမလား။ သူမ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ကင်မရာကို အသာလေး ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကင်မရာက သေးလွန်းသဖြင့် လက်ထဲမှာ ပျောက်နေ၏။ အင်ဖြစ်သူထဲ

မျက်နှာမူလိုက်သည်။ စခင်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ရှိသည့်မို့သူမဘက်ကိုလည်း မကြည့်။ ဘယ်ဘက်ကိုမှုလည်း မကြည့်။ စခင်အေးမှ ဉာဏ်ရှိပုံရသော လူကြီးကို မျက်လုံးချင်းဆုံးမြှင့်နံပါတ်နေသည်။ သို့သော် သူကလည်း ဘုန်းကြီးတရားကို အာရုံစိုက်ပြီး မျက်လွှာချလျက် နားထောင်နေလေသည်။

“တော့တောင့်နတ် တောင်တောင့်နတ် သာသနာတော်တောင့်နတ်”

ထိအခိန်မှာ မိမိအား တစ်ခုခုနှင့် ပစ်ပေါက်ခံလိုက်ရသလိုပဲ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ စတ်ပုံ ရှိက်သင့်ရဲ့လားဟု တွေးမိသွား သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သေဆုံးသွားသည့် ကလေးကို အားနာသင့်၊ အပုသည်မိခင်၊ ဖခင်တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာသင့်သလား။

ဒုက္ခ ဒီမာတ်ပုံ မရှိက်ဘဲ နေလိုက်လို့လည်း သေပြီးတဲ့သူ
ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်ဘာ။ ရိုက်ဖြစ်လိုက်လို့လည်း သေတဲ့သူမှာ
ပိုတိနိုက်မသွားဘားမဟုတ်လား။ ရိုက်ပေါ့။

နေစမ်းပါညီး။ ဒီပေတ်ပုံကို ရိုက်လို့ရော ဘယ်လောက်
အကျိုးရှိသွားမှာမို့လဲ။ ပေတ်ပုံမရိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ မျက်နှာ
ပုံစရာကြီး။ မရိုက်တော့ပါဘူး။

မြဝန်းရုံသည် ကင်မရာဂါး မသိမသာကိုင်ထားလျက် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရ ခက်နေသည်။ စိတ်တစ်ခုက ဓတ်ပုံ မရှိက်နဲ့ဟု တားမြစ်နေသည်။ အထွေကြီးသည့် အနိုင်လိုချင်သည့် စိတ်တစ်ခုက ဒီပုံရဖို့အရေးကြီးတယ် ရိုက်လိုက်ဟု တိုက်တွန်းနေသည်။

ထိအချိန်မှာပင် ဖလက်ရှိမီးရောင် လက်ခန့်ပွင့်သွားသည်ကို
သတိထားလိုက်မိသည်။ မြှင့်နံလက်ထဲက ကင်မရာ မဟုတ်တာတော့
သေချာပါသည်။ လူအုပ်ထဲသို့ ရှာဖွေကြည့်လိုက်သည့်အခါ လူငယ်
တစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်လျက် ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာ
အသေးစားလေးဖြင့် စတ်ပုံရှိက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိကင်မရာ
သမားကိုတရာ့၍က လုမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် လုမ်းကြည့်သူတို့၏
မျက်နှာက ဘာမှမထူးခြား၊ စိတ်ဆိုးဟန် ဒေါသထွက်ဟန် မတွေ့ရ။ ဒါဆို
မြှင့်နံလက်သုံး ရှိက်လို့ရတာပေါ့။

ဟင့်အင်း မတူဘူး။ ဟိုလူက ရွှေခံနဲ့တူတယ်။ ငါက သူစိမ့်။
ဝါရိက်ရင် လက်ခံပြုမလား။ သူဆီက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက်
တောင်းယူနိုင်သားပဲလော့။ မရိုက်တော့ပါဘူး။

“မရှေ့မှန်ဝင်းနှင့်တက္က အားလုံး ကြားကြားသမျှ”

ဘန်းကြီးရွတ်ဆိုနေခိုင်တွင် ငိုကြွေးသံအကျယ်ကြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အကျယ်လောင်ဆုံးငိုသံမှာ မိခင်အသံ ဖြစ်မှာပါ။

“အမျှ အမျှ အမျှ ယူတော်မူကြပါကုန်လော့၊ သာရ သာရ သာရ”
သာရခံ့သံတွေထဲတွင် မြေဝန်းရံသည် အသံတစ်သံကို
မျှော်မှန်းကာ နားစွဲမိသည်။ တစ်နေရာရာမှ နာကျင်ကြကွဲနေသော
ကလေးသံလေး တစ်ခုကိုများ ကြားရလေမလား။

မြေဝန်းရံ မမြင်ဖူးသော ကလေးမလေးသည် ဘယ်လိုပုံစံ
ရှိမှာပါလိမ့်ဟု သိပ်ကို သိချင်လာသည်။ အသုဘစင်တွေမှာ သေသု၏
ဓာတ်ပုံကို ပုံကြီးခဲ့ပြီး ချိတ်ထားလေ့ရှိသော်လည်း အခုအိမ်မှာတော့
ချက်ချင်းကြီးမို့ ပုံကူးလို့ မရသေးတာလား ရွာမှ မြို့အထိ
သွားကူးနေရလိုလား မသိ။ ဘာပုံမှ မရှိပါ။ မရှိတော့ သူမ ပိုပြီး မြင်ဖူးချင်
လာသည်။ ကလေးမလေးသည် တစ်ခါန်ခါန်မှာ ကြံတွေလာမည့်
သူကြမ္ာဆိုးကို ကြိပြီး မသိနိုင်ခဲ့စဉ်က ဘယ်လောက်ထိ
ဖျော်ရွင်ချမ်းမြေ့ခဲ့လေမလဲ။ မသေမိက သူ့ဘဝလေးကို မိမိ၏
မှတ်တမ်းထဲမှာ ထင်ဟပ်ပေးချင်သည်။

တရားနာပြီးလို့ လူပ်လုပ်ရှုဖြစ်လာသော ပရီသတ်ကြားမှာ
အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဖိနပ်ဗျားသည့် အခြောက်းအား သူမ လှည့်ကြည့်
စကားပြောလိုက်သည်။

“သေသွားတဲ့ကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံ ဒီမှာမရှိဘူးနော်။ ကျွန်ုမ်း
မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ အခြောက်”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

အခြောက်းကိုသာ ပြောရတာပေါ့။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိမိကို
ညွှန်ဝါယာ သူတစ်ယောက်တည်းကိုး။ ဒြောက်း၏ မျက်လုံးတွေက
ကလေးမလေးအတွက် ကရာကာစိတ်ဖြင့် နှဲည့်နွေးထွေးသွား၏။

“အေး ရှိတာပေါ်ကျယ်။ ရွှေမျှန်လေးက စာလည်း
သိပ်တော်တယ်။ မနှစ်က ဆုရလို့ ဆုယူနေတဲ့ဓာတ်ပုံလေးတောင်
ရှိတယ်ကဲ့။ ကြည့်ချင်ရင် အခြောက်ရှာပေးမှာပေါ့”

အခြောက်းက သည်အိမ်တွင် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေထိုင်သူ
ဖြစ်ပုံရသည်။ ချက်ချင်းပင် စင်တစ်ခုပေါ်မှာ ဟိုသည်လုန်လော့ ရှာဖွေ၏
မကြာမိပင် အယ်လ်ဘမ် စာအုပ်တစ်ခုကို ဖုံးသုတ်လျက် သူမ
ထိုင်နေရာသို့ ပြန်လျောက်လာသည်။

ကြောင်ရပ်လေးပုံနှင့် အယ်လ်ဘမ်ကို လုန်ကြည့်လိုက်တော့
ပထမဆုံးဓာတ်ပုံက ကလေးမလေး တစ်ယောက်။ အို...။
ယောင်ပေါ်လေးကို မျှော်လင့်နေခဲ့မိသော မြေဝန်းရံသည် ဆံပင်ရှတ်ဝနှင့်
မျက်နာဂိုင်းပြည့်ပြည့်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့ အဲ့သွားသည်။
ချုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သနပ်ခါးပါးကွက်ဂိုင်းလေးဖြင့် နှုတ်ခမ်းလေး
ပါးလှပ်နေအောင် ပြုးရယ်နေလိုက်တာများ။ အော် သူ့ကလေးခများ
ဒီဓာတ်ပုံကို ရှိတော့ အချိန်တုန်းက အခုလို ကျေရောက်လာမဲ့

ပုံမှန်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ကြမှာဆိုးကို ဘယ်သိနိုင်ပါမလဲ။ မိဘတွေကရော သူ့သမီးလေး ဒီလို အဖြစ်ဆိုးကို ကြံရမယ်လို့ ဘယ်မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါမလဲ။

ထိုအချိန်မှာပင် လက်ထဲမှအယ်လ်ဘမ်ကို လက်တစ်ဖက်က ပြန်းခန် လုပ်းဆွဲယူလိုက်သဖြင့် မြှေဝန်းရုံ လန့်သွားသည်။

“ကျိုပ်သမီးလေး ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲဗျာ”

ဆွဲယူလိုက်သူက ပြောရင်းနှင့် အသံတုန်ယင်သွားသည်။

ကလေးမလေး၏ အဖော်။ သူ စာတ်ပုံကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေစိုက် လူတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

“ဒီပုံ လွှတ်ကောင်းတာ။ ပုံကြီးချဲ့လိုက်ရင် ပထမတန်းပဲ။ ကျိုပ်မြို့သွားပြီး ပုံကြီးချဲ့နိုင်းလိုက်မယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဘာ”

“ခွဲမှန်လေးပုံလော်။ အလောင်းမြေကျိုပြီးတော့လည်း အမှတ်တရ သိမ်းထားစို့”

“ငါသမီးကို ခွေးကျင့်ခွေးကြံကြံတဲ့ အယုတ်တမာကောင်ကို ငါလက်နဲ့သတ်မယ်။ ဟောဒီလက်တွေနဲ့ သတ်မယ်”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

အသံက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လောင်ကာ ခါးသီးလာပြီး နောက်ဆုံးစကားလုံးကို ဒေါသတာကြီးအော်ဟစ်လိုက်၏။

ဘုန်းကြီးက ပြန်ကွဲပို့ အိမ်ပေါက်ဝ ရောက်နေကာမှ သူအသံကြောင့် ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဒကာကြီး စောစောက ကျိုပ်ပြောထားတာတွေ မေ့မပစ်နဲ့လော်။ ပြောသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်း။ အစိုးကျေပစ္စယာ သခြာရာတဲ့”

ထိုနောက် ဘုန်းကြီးက နောက်ဆံတင်းကာ ပြန်လှည့်လာပြီး သေသူဖစ်အား ပခံးကို အသာပုတ်၏။

“စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ ဒကာကြီး။ ဒကာကြီးကမှ မထိန်းနိုင်ရင် ဒကာမကြီးက ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့”

သူမ ကြည့်နေမိသည့် စာတ်ပုံကြောင့် ဖြစ်ရလေသည်မို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသဖြင့် မြှေဝန်းရုံသည် အိမ်အောက်သို့ ခပ်ကွယ်ကွယ် ပြန်ဆင်းလာမိသည်။

အိမ်ရှေ့မြေပြင်တွင် လူအများ စုရုံးကာ တတွတ်တွတ် စကားစုပြောနေကြသည်။ ယောက်ကျားတွေ တော်တော်များ၏။ ဘာရယ်မဟုတ်၊ ထိုယောက်ကျားအုပ်စုဆီ သူမ မျက်စိအကြည့် ရောက်သွားသည်။ ပုံစိုးကွက်ကျကို ခါးပုံစိုးကြီးဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသူ

မြတ်စွာ လောက်စွာ လောက်စွာ

အများစုံမှာ အသက်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွေ ဖြစ်သည်။ တရာ့က မြေဝန်းရုံခံသို့ စုံစုံဝါးဝါး ပြန်ကြည့်နေသည်။ ထိုအထဲမှ အကျိုလက်တို့ အညီကွက် ဝတ်ထားသူ တစ်ယောက်ကတော့ သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံးသည့် အချိန်တွင် ဖျတ်ခန် မျက်လုံးကွဲပစ်လိုက် သည်။ သူမျက်လုံးလွှဲရာမှာ ဟင်းအုံး မီးထိုးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်တံ့ ထို့မှတဆင့် ခြေစည်းရှိုး ရှားတောင်းပင်တွေထံ့ သူမျက်လုံးတွေက အိမြောမရ။ အိမြောမနော့။ တစ်ခုခုကို အသေအချာမကြည့်ဘဲ သာမန်ကာ ရှုန်ကာ ကြည့်သည်။ သူမျက်လုံးနှင့် တစ်စူးနှင့်လောက် ဆုံးလိုက်သည့်ခကဗျာ ထိုအကြည့်က ခါးသီးလှုချည့်ဟု မြေဝန်းရုံးထင်မိသည်။

နေစမ်းပါဌီး။ အခု အိမြောမှာ ရောက်ရှိနေသူတွေထဲတွင် ကလေးမလေးကို ပက်ပက်စက်စက် ကျင့်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သူ မပါသူ့ဟု ပြောနိုင်ပါမလား။

ထိုအတွေးကြောင့် မြေဝန်းရုံး ကျောထဲက စိမ့်သွားသည်။

သူမ ရွာထဲမှ ပြန်ထွက်ပါတော့မည်ဟု ကျော့ဖီးအီတ်ကို ပြန်ပြင်လွှာယ်လိုက်ပြီးမှ နေရာမှမရွာဘဲ မတ်မတ်ရပ်နေမိသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ခုခုတော့ ဟောသည်အနားမှာ ရှိနေပြီဟု သူမ ခံစားရသည်။ ဘယ်အရာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ကျွန်းမ မပြန်သေးဘူး။ ကျွန်းမ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်။ ကလေးမလေးကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျင့်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ လူယုတ်မာ ဘယ်သူလဲလို့ သူတို့ရှာနေတာကို ကျွန်းမ စောင့်ကြည့်ရေးမယ်။ အစအဆုံး မှတ်တမ်းရေးရေးမယ်။ ဟောဒီမှာ အောင်မြေသာစံနယ်ရဲ့ လောလောလတ်လတ် ဆိုးယုတ်မှု ဖြစ်ရပ်မှန် အတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လို့ အောင်နိုင်သူမျက်နှာနဲ့ ကျွန်းမ သက်သေပြုရေးမယ်။

မြေဝန်းရုံသည် ဤရှာမှာ ဆက်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

မြေဝန်းရုံသည် ခွေမှန်ဝင်းလေး လျောက်ခဲ့သည့်လမ်းကို ကိုယ်တိုင် လျောက်ကြည့်နေပါသည်။

လမ်းသည် အကောက်အကွဲများစွာ ရှိသည်။ မြေလမ်းသက်သက်ဖြစ်သည့်အပြင် နွေပေါက်လာပြီးမို့ ခြောက်သွွှေသော မေကြီးမှာ လုည်းသီးအက် ခြေဖဝါးအက်တို့ဖြင့် မွေးသက်နေပြီ။ ဖုံးမှုန်တို့သည် လမ်းလျောက်သူ၏ ခြေဖဝါးပင် မြေပို့မတတ် ထူထပ်နေ၏။ လမ်းသေးဝယာက အိမ်တွေရှေ့မှာ အရိပ်ရသစ်ပင် အလတ်စားတွေ ရှိသည်။ စိပင်ခြေရင်းမှာ အရွက်ခြောက်များ ဖုံးမှုန်များ အလုံးလိုက် ပုံနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖုံးမှုန်တွေက ပင်စည်မှာလည်း ကပ်နေသည်။ အရွက်အခက်တွေမှာလည်း ဖုံးတွေ လွှမ်းနေ၏။

မြေဝန်းရုံသည် အိမ်တွေရှေ့မှာ အရိပ်ရသစ်ပင် အလတ်စားတွေ ရှိသည်။ စိပင်ခြေရင်းမှာ အရွက်ခြောက်များ ဖုံးမှုန်များ အလုံးလိုက် ပုံနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဖုံးမှုန်တွေက ပင်စည်မှာလည်း ကပ်နေသည်။ အရွက်အခက်တွေမှာလည်း ဖုံးတွေ လွှမ်းနေ၏။

မြဝန်းရံသည် ကျော်ပိုးအိတ်ကို တည်းနိုအိမ်မှာ ထားခွဲပြီးမှု ခြေလွှာတ်လက်လွှာတ် လမ်းလျှောက်ရတာ ပေါ်ပါးနေသည်။ သည် တစ်ညတော့ သူမကို ဖိန်ပေးသည့် အမျိုးသမီးကြီးအိမ်မှာ တည်းနိုခွင့် ရာသည်။ ဒေါ်သန်းရှင်တွင် အရွယ်ရောက်နေသည့် သားသမီး သုံးယောက် ရှိသည်။ သားက လယ်လုပ်ပြီး သမီးတစ်ယောက်က စက်ချုပ်သည်။ နောက်သမီးတစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ကျူပြီး ဟိုဖက်ရွာမှာ နေထိုင်သည်။ ဒါက သူမ အကြမ်းဖျဉ်းသိရသော အိမ်ရှင်၏ အနေအထားဖြစ်သည်။

အခုလောလောဆယ်တော့ မြဝန်းရံသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေးမလေး ရွှေမှန်ဝင်း၏ နေရာတွင် ဝင်ကြည့်လျက် အိမ်ဆီသို့ ကျောင်းမှ ပြန်သည့်လမ်းအတိုင်း ပုပ်ဖြည့်ဖြည့်း လျှောက်နေပါသည်။ ပုပ်ဖြည့်ဖြည့်းဟု ပြောရသည်က သူမသည် ဖြတ်ကျော်သွားမည့် အိမ်တစ်ခုချင်းကို ခက်ရပ်ပြီး ကြည့်ကာ လူတွေ့လျှင် နှုတ်ဆက် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီးမှ နောက်ထပ်ခြေလှမ်း ဆက်လှမ်းနေတာရှိ ဖြစ်ပါသည်။

မြဝန်းရံသည် စုစုမ်းထောက်လှမ်းမှုတွင် တော်တော် ညံ့ပါလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမ ဘာစကားပြောလျှင် တစ်ဖက်က ဘာစကားထွက်လာမည် ဆိုတာကို မခန့်မှန်း တတ်သောကြောင့်၊ ထို့ပြင် တစ်ဖက်လှဖြေချင်လာအောင် လိမ္မာ

ပါးနပ်စွာ မေးခွန်းမမေးတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အရိုးခံအတိုင်း သူမ သိချင်တာကို မကွယ်မရှက်မေးတာရှိ ဖြေချင်မှ ဖြေပါ။ မဖြေချင်လို့ မျက်နှာညီလျှင်လည်း သူမ အရှုံး မရှုပါ။ မိမိတာဝန်က မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုးယုတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း ပိုလန်မှာ တွေ့ခဲ့ရသူအား ခရေစွဲတွင်းကျ သက်သေ အထောက်အထား ပြန်လှုင်ရပြီ။ ထိုလူယုတ်မာ ဘယ်သူလဲဟု သူမ ရှာဖွေပေးဖို့ မလို။ သို့သော် မြဝန်းရံ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကုည် စဉ်းစားပေးခဲ့ချင်သည်။

သူမသည် လူကြီးတွေထက် ကလေးတွေနှင့် ပို အဆင်ပြေသူ ဖြစ်မလေးမသိ။ အခု သူမ တွေ့ပြီး မေးခွင့်ရသမျှသည် ကလေးတွေချည် ဖြစ်သည်။ ထွေးထော်သည် တတိယမြာက် သူမ စကားပြောခွင့် ရသည့်ကလေး ဖြစ်သည်။

ရွှေမှန်ဝင်း၏ သူငယ်ချင်းမလေး ထွေးထော်ကို တွေ့ရသည်မှာ ရွှေမှန်ဝင်းကို အသက်ထင်ရား တွေ့ရသလို ရှိသည်။ ကလေးမလေးသည် အတန်းထဲမှာ ရွှေမှန်ဝင်းနှင့် ခုံတန်းတစ်ခုတည်း ကပ်လျက် ထိုင်နေကျ။ ထွေးထော်က ဆံပင်ကျစ်ဆံ့ပြီးနှစ်ဖက်ကျစ်နှင့် ကျစ်ဆံ့ဖြီးဖျားမှာ သားရေကွင်းလေးတွေနှင့် စည်းနောင်ထားသည်။ အသားညီညာ မျက်နှာမှာ ဘာသနပ်ခါးမှ မရှိ။ ခွေးဖြင့် ပြောင်လက်နေလိုက်သေးသည်။

အသက်နှစ်နှစ်ခန့် ယောက်ဗျားလေးတစ်ယောက်ကို ခါးထစ်ခွင့် ချိတားသော ထွေးငယ်သည် အသက်နှင့်မမျှသည် ဘဝဒက်ကို ရန်းကန်နေရဟန် ရှိသည်။

“ခွဲမှုန်က ဘတော်တယ်။ အတန်းထဲမှာ ဆု ခကာခကာ ရတယ်။ ဆရာမတွေက ချစ်တယ်”

“သမီးရော ခွဲမှုန်ကို ချစ်လား”

“ကျွန်းမလည်း ချစ်ပါတယ်”

မောင်လေး၏နာခေါင်းတွင် တစ်လစ်ထွက်နေသော နှပ်ကို သူဂါဝန်အဖျားစဖြင့် ကတိုက်ကရိုက်သုတ်ပေးရင်း ဖြေသည့် ထွေးငယ်၏ စကားတွင် သံတမန်အသုံးအနှစ်းလေး ပါဝင်နေသလိုပဲ။ ကျွန်းမလည်း ချစ်ပါတယ် တဲ့။

“ပြောပါဦး သမီးရယ်။ အဲဒီနောက သမီးနဲ့ ခွဲမှုန်း ကျောင်းမှာ ဘာစကားတွေ ပြောကြသလဲ”

ထွေးငယ်က မြေကြီးကို စိုက်ကြည့်ရင်း တွေ့ဝေနေခဲ့၏။

“ကျောင်းပြန်လမ်းမှာရော ဘာတွေ လုပ်ကြသေးလဲ”

ချာလူကြီးတွေကလည်း ဒီမေးခွန်းကို မေးခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ မြို့မှ ရဲတွေကလည်း ဒီမေးခွန်းမျိုးကို မေးခဲ့ပြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခု မိမိကပါ ထပ်မေးတော့ ထွေးငယ် ဒီမေးခွန်းကို စိတ်ကုန်နေလေက်ပြီပေါ့။ သို့သော ဝတ္ထာရားမပျက် ဖြေပါသည်။

“ကျွန်းမတို့ စာမေးပွဲအကြောင်း ပြောကြတယ်။ ခွဲမှုန်က ဘတွေမရသေးဘူးလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်းမ မယုံပါဘူး။ သူက အဲဒီလိုပဲ လျှို့တတ်တယ်။ ပြီးကျ သူချည်းပဲ ဆုတွေရတာ”

“ခြော် ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ စာပေါင်းဘုရားပွဲမှာ ယိမ်းတိုက်မယ့်အကြောင်းတွေ ပြောကြပါတယ်။ သူရော ကျွန်းမရော ပွဲလုပ်ရင် ကတ်စင်ပေါ်မှာ အပျို့တော်ယိမ်း ကတဲ့အထဲ ပါနေကျား”

“ဘုရားပွဲက နီးလာပြီး စာမေးပွဲအပြီးမှာ ဘုရားပွဲစုံမှာ”

ပြောရင်း ကလေးမ သူသူငယ်ချင်းကို လွမ်းသွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက် ရှိက်ငင်သွား၏။

“ခြော် သမီးတို့က ကနေကျလား”

“အင်း”

“သူ အကကောင်းလား”

ထွေးယ် မြေဝန်းရုံကို မေ့ကြည့်သည်။ သူမျက်လုံးတွင် အမှန်အတိုင်း ဖြေတော့မှာမို့ ခပ်အန်းအန်းအမှုအရာ။

“သူက ခါးကြီးက တောင့်တောင့်နေတာ။ နောက်ပြီး အချိုးကလည်း မညီဘူး။ ကျွန်ုမာ သင်သင်ပေးရတာ”

“**၆။** ဟုတ်လား။ အေးအေး သမီးသင်ပေးတော့ သူ အချိုးညီသွားလား”

“သိပ်တော့မညီဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက စာတော်တော့ ဆရာမတွေက သူကို အမြှတ်ည့်တာပဲ”

“ဘယ်နစ်ယောက်ကတဲ့ ယိမ့်လဲ”

ထွေးယ် စိတ်တွက်တွက်ဟန်ဖြင့် ခကာတွေသွားပြီးမှ ရှစ်ယောက်ဟု ဖြေသည်။

“အေး ဘာသီချင်းနဲ့ ကြုတာလဲ။ သီချင်းရှိလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်းနဲ့ချည်း ကတာလား”

“သီချင်းရှိတယ်။ အတူလေးရယ်တဲ့ ယုံက္ခာပြိုင်”

“**၆။**”

ထိသီချင်းကို သူမ သိပါသည်။ နတ်နှီးသီချင်းထဲတွင် အလွန်မြှင့်ဆိုင်ပြီး ခေတ်စား၏။ ကိုကြီးကျော်နတ် အတွက် ရေးစွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေဝန်းရုံ ထိယ်ကတောင် ထိသီချင်းဖြင့် စင်ပေါ်တက်ပြီး ကခဲ့ဖူးသေးပါသည်။

သူမ ထွေးယ်ထံမှ သူမောင်လေးကို တောင်းယူပြီး ပွဲချိလိုက်သည်။ မောင်လေးက လူစိမ်းကို မကြောက်။ ကြည့်ရတာ ကလေးကို လူတကာက အလျှင်းသင့်သလို ခေါ်ယူ ထိန်းကျောင်းနေကျ ဖြစ်ပုံရသည်။ မြေဝန်းရုံလက်ထဲသို့ အလွယ်တကူပင် လိုက်လာသည်။ သူမကျော်ပိုး အိတ်ထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့သော သီစက် မှန်ထုပ် အသေးလေးတွေကို သတိရမိသွားသည်။ **၆။** ယူလာခဲ့မိရင် ကလေးတွေကို ကျွဲ့လို့ရတာပေါ့။

ကလေးကိုယ်က နိုညီနှံရသည်။ ရင်ဘတ်တွင် စွဲန်းထင်းရာကနေ ခြောက်သွေလို့ မာခေါက်နေသော အကွက်လိုက်မှ နံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နှုန်းနှင့် ရေမချိုးသောချေးနဲ့ ပေါင်းနေသည့် အနဲ့။ ပါးလေးတွေကတော့ ဖောင်းအစ်လို့ ချစ်စရာ။

“သမီးတို့ အလွတ်ရလား”

မြတ်စွဲစွဲစွဲစွဲစွဲစွဲ

“ရတယ်။ ရွှေမှုန်လည်း အလွတ်ရတယ်။ သုံးနှစ်ရှိပြီ
က, နေကျေလေ”

“ဟုတ်လား။ ဆိုပြချင်စိတ်ရှိလား သမီး”

ထွေးယောက ခေါင်းညိတ်၏ မြတ်နံပါး အနည်းယောက်မှု အသံတိမ်တိမ်လေးဖြင့် သိချင်းကို ဆိုပါသည့်။

“အတုလေးရယ်တဲ့ ယုဉ်ကာပြိုင် ယုဉ်ကာပြိုင်၊ အတုလေးရယ်တဲ့ ယုဉ်ကာပြိုင် ယုဉ်ကာပြိုင်။ မဲမွေ့ရာ ရွှေကော်နေ့ ရောနောလို့ထိုင်”

သူမအတွေးထဲတွင် သုံးလေးတန်း ကျောင်းသူလေးတွေ
အသံမပိုကဲလာ ပိုကဲလာဖြင့် ညီညီသာညာ သံပြိုင်ဆိုပြီး ကနေကြသည့်
အပျိုတော်ယိမ်းအကကို မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ရင်ဘတ်တွင်
အနီရောင်ပိုးပဝါများကို လူလှပပ စည်းနောင်ထားလိမ့်မည်။ ဝဲကာပျုကာ
ကလိုက်သည့် လက်အချိုး ခါးအချိုးတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ပါးတို့သည်
ပဲလွှင့်နေလိမ့်မည်။ ခွဲမှုနှင့်လေးက အက သိပ်မကောင်းသူဆိုတော့
အပျိုတော် နှစ်တန်းအနုက် ဘယ်အတန်း ဘယ်နေရာတွင်
ရှုနေမှာပါလိမ့်။

“သောက်တော်မူးရပ်နဲ့ အိမက္ခ အိမက္ခ မင်းကျော်စွာတဲ့ မကျော်လား ဝေးရာကရား”

ကလေးမ၏ ဂိတ်မပါဘဲ ခြောက်သွေသွေ အဆိုကပင်
တော်တော် နားထောင်ကောင်းလေသည်။ သူ့ကိုယ်လေး သိချင်းနှင့်
လိုက်လျောညီထွေစွာ ဟိုသည် ယိမ်းနှစ် ပြုလာသည်။ သေချာပါသည်။
ဒီကလေးမ အပျိုတော်ယိမ်းတွင် ရှုံးတန်းမှ အလယ်ပဟိုမှ
ပါခြင့်ရလိမ့်မည်။

ကလေး၏ရင်ဘတ်နှင့် သူမရင်ဘတ် ထိမိနေသဖြင့် သူနှင့် ကလေး၏ရင်ဘတ် တိတိတိအတ် မြန်ဆန်စွာ ခုန်နေသည်ကို သိရှိခဲ့စားနေရ၏။ ကလေးသည် မြှုံးကြွနေသည့်။

ଲଗ୍ନଗଲେଃଯନ୍ତଃଗା ବ୍ୟାତାତ୍ତମାଃ କ୍ରମ୍ଯ୍ୟଫେଵ୍ୟାନ୍ତ୍ୟ ।
ଗଲେଃଯନ୍ତ୍ୟ କିମ୍ବେଶର୍ଦ୍ଦଃକ୍ରମ୍ଯ୍ୟ ରଦ୍ଦଃକିମ୍ବଃ ଗ୍ରୂପ୍ତଃଠିପ୍ରିଃଯବାଃଲବାଃ ମନ୍ତ୍ରୀ ।

ထွေးငယ်နှင့် စကားပြောရတာ ကောင်းပါသည်။ သူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးမှုများ အဖွဲ့အထ်လေးတွေတော့ ရှိသည်။
စာတော်သူအပေါ် စာညွှန်သူ၏ မနာလိမ့်မှ မသိမသာ။ စာတော်သူက
စာမေးပွဲတွင် စာညွှန်သူကို မကူညီသဖြင့် အောင့်သက်သက် ခံစားရမှု
မသိမသာ။ ဒါတွေပါပဲ။ စာတော်သူက အကေည့်သူ ဖြစ်နေသည့်အခါ
စာညွှန်သူက အကတော်သူ ဖြစ်နေသည့် အခါ ထိနှစ်ယောက်၏
အနေအထားက ဟန်ချက်ညီသွား၏။ ဒါကြောင့်လည်း သူတိနှစ်ယောက်
တွဲဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာတွေ အကြိုက်တူကြလဲ။ ဘာတွေ အကြိုက်မတူကြဘူးလဲ။ အစားအစာ၊ ကစားနည်း၊ ရပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး၊ ကတ်မင်းသား မင်းသမီး၊ အဝတ်အစား၊ အရောင်အသွေး။

သူမ စပ်စပ်စုစု နှုန်းညံညံ မေးကြည့်ပါသည်။

အစားအစာမှာတော့ ရွှေမှန်ဝင်းက နီးပေါင်းထုပ်ကို ကြိုက်ပြီး ထွေးထော်က အာလုံးအစပ်ကြိုးထုပ်ကို ကြိုက်သတဲ့။ ကော်မှာ မှန်ဆိုင်ရှိသော်လည်း အများအားဖြင့် သူတို့သည် ရွာက မှန်ဆိုင်မှာပင် ဝပ်ကြသည်တဲ့။ ကော်မှန်ဆိုင်က တစ်ထုပ်လျှင် ငွေဝါးဆယ် ပိုစေးကြီးလို့ဟု ပြောသည်။

“အဲဒေါ်ကရော မှန်ဝယ်ဖြစ်ကြသေးလား”

“မဝယ်ဖြစ်ဘူး။ ကျွန်းမှာ ပိုက်ဆံမပါဘူး”

“ရွှေမှန်မှာရော ပါလား”

“မသိဘူး”

“မှန်ဆိုင်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“ရွာလယ်မှာ”

“သွားကြည့်ကြမလား။ သမီး လိုက်ပြပေးလေ”

ကလေးတွေ ဝယ်နေကျမှန်ဆိုင်ကို ရွာလယ်တွေနှင့် ရဲတွေ စုစုပေါင်းစပ်ဆေးပြီးရောရော။ သို့သော် ရွှေမှန်ဝင်း မှန်ဝယ်သည့်ဆိုင်ကို သူမကိုယ်တိုင် မြှင့်နှုံးချင်ပါသည်။

မှန်ဆိုင်သို့ မြေဝန်းရုတို့သုံးယောက် လျောက်သွားကြ၏။ လမ်းမှာ အိမ်ပေါင်းဆယ်အိမ်မက ကျော်ဖြတ်ရသည်။ ထိုအိမ်တို့မှ တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသည် ထွေးထော်အား ကရကာဖြင့် လုမ်းချော်ဆက်ကြသည်။ သူမက ထိုအခွင့်ကို အရယူလျက် အိမ်တိုင်းစေ စကားပြောကြည့်ပါသည်။

“အရင်က ဒါမျိုး လူသတ်မှုတွေဘာတွေ ဒီရွာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသလားဟင်”

“ကျော်သိသလောက်တော့ မရှိခဲ့ပါဘူး လုံမရယ်”

“ခေတ်ကာလကြီးက မကောင်းတော့ဘူး မိန်းကလေးရော့ အရင်ကြဖြင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်တံခါးပိတ်ဖို့ သတိတောင်မရဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ အိမ်ကလူ ပြန်မလာသေးရင် ခြံတံခါးလည်း ဒီအတိုင်း စွဲထားတာပဲ။ ဘာမှုလည်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုမှ ဘယ် အယုတ်တမာကောင် ရောက်လာတာလဲ မသိဘူး။ အခုဖြင့်

ကလေးတွေကို မှာထားရတယ်။ ကျောင်းသွားရင် အတောက်းး မသွားနဲ့ ကျောင်းပြန်ရင်လည်း အများနဲ့အတူ အုပ်စုလိုက် ကျောင်းကနေ ပြန်၍ တစ်ယောက်တည်း နောက်ချိန်မနေခဲ့နဲ့လို့”

“အခုဖြစ်တာကတော့ ကျောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆို။ ရွာပြန်ဝင်ပြီးမှ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ရွာထဲက တစ်နေရာရာမှာများ လုပြတ်တဲ့နေရာရှိလား”

“တို့ရွာမှာ လုပြတ်တဲ့နေရာလို့တော့ မရှိပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးက အိမ်ခြေပေါင်းနှစ်ရာကော်တာ။ စည်ကားလို့။ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ်လည်း သိနေကြတာပဲ”

“ရဲတွေလည်း အလောင်းမတွေခင်ကတည်းက ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာနေခဲ့တာ”

“လူစိမ်းရော ဒီရွာအနီးတစ်ပိုက်မှာ အခုတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း မြင်မီ သတိထားမိလား”

“လူစိမ်းလာရင် ကျူပ်တို့သိတာပဲ”

အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲပဲ။ သူမတောင် မေးစရာမလို့။ သူတို့ အရင်သိမှာပေါ့။ ဘယ်လိုလူကများ ကလေးတစ်ယောက်ကို မှုဒိမ်းကျင့်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

နိုင်ငံ့ဗြားရပ်ရှင်တွေ ဦးမြို့ယိုတွေထဲမှာ အဲလိုအဖြစ်အပျက်တွေ ပါတတ်သည်။ ထိုကတ်ကားတွေထဲမှာ လူဆိုး လူယုတ်မာသည် စိတ္တာလူသတ်သမား ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ မဟုတ်လျှင် ကြောင်စီး ဖြစ်တတ်သည်။ ကလေးလေးတွေကိုမှ လိုင်ဆက်ဆံချင်သည့် ပုံမှန်မဟုတ်သောစိတ် ရှိတတ်သည်။ အဲဒါရျိုး ရွာကယောက်ဗျားတွေမှာ မရှိဘူးဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆလို့ရမလား။

နေ့လည်က အသုဘဒ်မိမ်နဲ့ထဲတွင် တွေခဲ့ရသော ရုံးရုံးဝါးဝါး မျက်လုံးဖြင့် ပျော်ယောက်သောလူကို ပြန်သတိရသွားမိသည်။ မိမိစိတ်ထင့်ခဲ့သော ထိုလူသည် ခဲ့မှုဖြင့် အချုပ်ကျနေခဲ့ရာက ယနေ့ နံနက်မှ ပြန်ဂွွဲတ်လာသူဟု သိလိုက်ရတော့ စိတ်ထဲကပဲ ထိုသူကို တိတ်တိတ် တောင်းပန်လိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ လူယုတ်မာဆိုတာ သူများထက်ပိုပြီး သိသာနေသော အမှတ်အသား မရှိပဲ။ သူလိုကိုယ်လို သာမန်လူပဲ။ ရွာထဲက ယောက်ဗျားအားလုံး သေသူဖောင်ကလွှဲလျှင် ဖြစ်နိုင်ချေ လူသတ်သမားတွေချည်းမို့ တွေးမိသည့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခွင့်လွှဲတ်လိုက်နိုင်သည်။

ကလေးတွေ မှန်ဝယ်နေကျ အိမ်ဆိုင်သည် တကယ်ပဲ ရွာလယ်မှာ ရှိသည်။ အပျို့ကြီးညီအစ်မ ရောင်းချသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်မှာ ယောက်ဗျားသားဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မရှိ။

ဟောက်ားတွေနှင့် ရင်းရင်းနီးနီး မနေတတ်သည့် ခွကျကျ
ပြတ်ပြတ်သားသား အပျို့ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ ရွှေမှုန်မိခင်နှင့်
စွွဲနီးမျိုးစပ်တော်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မုန်ဆိုင်သည် ကုန်စုံဆိုင်လည်း ဖြစ်သည်။ ကွပ်ပျစ်အမြင့်ပေါ်မှာ
ဆိုင်ရှင်က ထိုင်ပြီး ရောင်းသည်။ ရေးဝယ်သူက ဆိုင်ရှင်ထက်
တစ်ဆင့်နိမ့်သော ပြောကြီးပေါ်မှာ မတ်တပ်ပေါ်ပြီး ဝယ်ရသည်။
တိုးလို့တွေ့လောင်း ချိတ်ထားသော အချွဲယုံစုံ ပလ်ပစတစ်ထုပ်
သေးသေးလေးများတွင် အာရုံးကြော်လည်းပါပြီး နီးထုပ်တွေလည်း
ပါသည်။ ပုဂ္ဂန်ပြောက်တောင် အထုပ်သေးလေးတွေ ထုပ်ပြီး တန်းစီ
ချိတ်ဆွဲထားတာ တွေ့ရ၏။ ရှုတ်သီးတောင့်တွေလည်း အထုပ်
သေးသေး။ ခေါင်းလျှော်ရည်ထုပ်၊ ကော်မီမစ်ထုပ်၊ နှီးမှုန်ထုပ်။ ဆိုင်မှာ
ချိတ်တွေထားတာတွေက အမျိုးအမည်စုံလွန်းလို့ နောက်ကွယ်မှာ
ထိုင်သော ဆိုင်ရှင်ကိုတောင် သိပ်မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် ညီအစ်မ
တစ်ယောက်က ဆိုင်အပြင်ဘက်မှာ ခွေးချေခံဖြင့်ထိုင်ပြီး လာသမှု
ရေးဝယ်ကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။

“အဲဒေါ်က ရွှေမှုန် ဆိုင်ကိုမလာပါဘူးနော်။ အစ်မကျို့”

“အေး မလာဘူး။ ငါက သူတဲ့ချင်တဲ့ယိုစုံထုပ် မြို့က ပါလာလို့
ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ သူတောင် မျှော်နေသေးတယ်။ သူက
မပေါ်လာဘူးလေ”

ရွှေမှုန်အိမ်အပြန်ကိုတော့ သူတို့ညီအစ်မ မမြင်လိုက်ဘူးဟု
ဆိုသည်။ ရွှေမှုန်သည် ထို့ညေနေက သူတို့ဆိုင်ရေးသို့ လုံးဝကို
ဖြတ်မသွားခဲ့ဘူးလား။ ထိုမေးခွန်းကိုတော့ အပျို့ကြီး ညီအစ်မ
ယတိပြတ်မဖြစ်ခဲ့။

“အင်း ငါတော့ မတွေ့မိဘူး။ ဉာဏ်းတွေ့မိသေးလား”

“ကျွန်းမလည်း မမဲတွေ့တွေ့ပဲ။ မမှတ်မိဘူး။ ဖြတ်မသွားဘူးနဲ့
တူပါရဲ့။”

ဖြတ်မသွားဘူးဆိုရင်တော့ ရွှေမှုန်သည် ရွာလယ်အထိ
မရောက်လာပဲ ရွာအစွဲန်မှ ခရီးတစ်ဝက်မှာပင် အန္တရာယ်ဆိုးနှင့်
ကြံ့ခြံရခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

မြေန်းရုံသည် ကလေးချီလျှက်က ဆိုင်ရှင်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နေဝါဒတော့မည်။ နောက်က ပူပြင်းကြပ်ရဲ
နေခဲ့သမှုံး အခုအခါ နေရောင်သည် ခပ်ပြေပြေဖြစ်လာသည်။ လမ်းသေး
မန်ကျဉ်းပင်တို့ဆီမှ မန်ကျဉ်းချက်တွေက လေအင့်တွင် ဖွဲ့ခနဲ့ဖွဲ့ခနဲ့

မြေသာမဏေ

ကြွေကျလာ၏။ မန်ကျည်းပင်တွေမှာ တန်းလန်းတွဲကျနေသာ
မန်ကျည်းသီးတို့သည် အခွဲပြီး ခြောက်သွေ့စ ပြုလာပြီ။
လေကြမ်းကြမ်းတို့က်လျှင် မန်ကျည်းသီးတွေ အတွဲလိုက် ပြုတ်ကျ
လာနိုင်သည်။ လေတို့က်ခတ်နေပုံက င့်င့်ပဲပဲ။ မန်ကျည်းရွက်ကြွေတွေ
ပဲလွင့်နေပုံကလည်း တဖွဲ့ဖွဲ့ တဖောက်ဖောက်။ လွမ်းစရာ
ကောင်းလှသည့် ရွာမြင်ကွင်းမှာ မြေဝန်းရုံသည် စတ်ပုံထဲက ချစ်စရာ
ကလေးမလေးအား ထည့်ပြီး မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

“ဒီအပင်ကြီး အောက်မှာ ရွှေမှုနှင့်ကျွန်မ မန်ကျည်းသီး ပစ်နေကျသိုး အစ်မကြီး။ ရွှေမှုန်က လက်တည့်တယ်”

အော်။ သွားရေစာ စားစရာ ရွှေးချယ်ခွင့်နည်းပါးသော ရွာတွင်
ထွေးငယ်တို့သူငယ်ချင်းတတွေသည် မန်ကျည်းသီးမှည့်ကိုလည်း
သွားရေစာအဖြစ် ပစ်ခွေပြီး ကောက်စားကြရမှာပေါ့။

ထွေးငယ်က မောင်လေးကို မြဝ်နီးရံဆီမှ ပြန်ခေါ်သည်။
မောင်လေးကို ထမင်းကျွေးဖို့ အမေလှမ်းခေါ်နေပြီဟု ပြောသည်။
ထွေးငယ် မိမိကို အဖော်ပြပေးခဲ့တဲ့အချိန်တောင် အတော်ကြာပြီ။

“သမီးအိမ်အထိ အစ်မ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့။ မောင်လေးကို အစ်မ ခီးခဲ့ပါမယ်ဘူယ်”

နေဝါဒရိုးရှိ မှန်ဆိုင်မှ သူ့အိမ်ဆီ အပြန်လပ်းတွင် ခွေး
သုံးလေးကောင်ကို ရှေ့ပို့သည်။ မြတ်ရုံက ခွေးဆို
အလွန်ကြောက်သည်။ ခွေးတွေကို အနားအကပ်မခံသဲ ရှေ့တော့
ထွေးငယ်က သူမအဖြစ်ကို ရယ်ချင်ဟန်ရှိ၏။

“ဒီအချိန်က ခွေးရူးရှာသီ ကလေးရဲ့။ ခွေးတွေအနားကို
မကပ်နဲ့။ အထူးသဖြင့် သွားရေတာများများနဲ့ အမြဲးကုပ်နေတဲ့ ရန်လိုနေတဲ့
ခွေးမျိုးကို သတိထား။ ကြားဖုံးတယ်မဟုတ်လား ခွေးရူးရောဂါကို”

"အင်း သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘထွေးဘုန်းကြီး ဟိုဘက်ရွာမှာ ရှိတယ်။ ဘုန်းဘုန်းက ခွေးရူးကို ကုနိုင်တယ်။ တော်းရွာတွေကတောင် ဘုန်းဘုန်းဆီကို လာကြတယ်"

သူမ ကလေးမအား သနားကရုဏာဖြင့် ပေးကြည့်မိသည်။
သူတို့ခမျာ ခွေးရှုံးရောဂါအတွက် ခေါ်မရှိဘူးဆိတာ မသိကြရာဘဲကိုး။

“ଫୁରାକ୍ଷରିତାଯି॥ ମହିଳାଃ॥ ଆମେଫ୍ରିପ୍ରିତାପ”

နှစ်မျိုးလုံးကတော့ မိမိတို့လို ဖွံ့ဖြိုးဆဲနိုင်ငံတွေမှာ အဖြစ်များကြ အသေများကြသည်။

“အင်း မနှစ်တုန်းကတော့ ရွာထဲက ဦးတုတ်ဖြိုးကြီးရဲ့ ခွေးရူးသွားတာလော့ ကလေးတစ်ယောက် သေသွားတယ်”

ဆိုးယုတ်မှုဟူသည့် သတ်မှတ်ချက်ထဲတွင် မိမိ၏ခွေးရူးသွားတာကိုသိပါလျက်နှင့် မသတ်ရက်သူ၊ ခွေး ကိုယ့်အိမ်မှ လွတ်ထွက်သွားတာကို သက်ဆိုင်ရာကို အကြောင်းမကြားဘဲ ဒီအတိုင်း ရင်ထုမနာဖြစ်ရင်း ကျွန်ုရဲ့တုတ်သူ၊ ဘာမှ မလျှပ်ရားခဲ့သူ ခွေးရင်တို့၏ အပြုအမှုကို ထည့်သွင်းလို့ ရသလား၊ ရကျင်တော့ အောင်မြေသာစံ နံပါးမှု ဆိုးယုတ်မှုတွေ တစ်ခုမကရှိကြောင်း သက်သေပြုလို့ ရလိမ့်မည်။ သို့သော် ဒါက အစုလိုက်အပြုလိုက် သတ်မှုတွေလို့ အခု မှုအိမ်းကျင့်သတ်မှုလို့ တကယ့် ဆိုးယုတ်စိတ်ဖြင့် သေစေတာမှ မဟုတ်ဘဲလေဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုးမိသည်။

ဆိုးယုတ်မှုတွင် အနာစားဆိုးယုတ်မှုနှင့် အကြမ်းစား ဆိုးယုတ်မှုဟု သတ်မှတ်လို့ရသည်ထား၊ ခွေးရူးကို ဒီအတိုင်း လွတ်စေခဲ့သူအား အနာစားဆိုးယုတ်မှု ထဲမှာတောင် ထည့်စိုးသင့်ပါ့မလား၊ သူသည် စေတနာဆိုးဖြင့် လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်။ မသိနားမလည်သူဟု ပြောရမလား။ ဟင့်အင်း၊ အဲဒီ သတ်မှတ်ချက်

ထက်တော့ ပိုပါသည်။ အကျိုးဆက်ကို မသိဘဲ ဘယ်နေမလဲ။ ခွေးရူးဟာ မြင်မြင်ရာကို ကိုက်တော့မှာကို သူသိမှာပဲ။ ဘယ်သူ့ကို ကိုက်ကိုက် ကိုက်ပြီဆိုလျှင် ခွေးရူးပိုင်းရပ်စိဟု မသိလျှင်တောင် ရောဂါတော့ကူးပြီဟု သိမှာပဲ။ သေတတ်သည် ဆိုတာလည်း သိမှာပါ။ အဲသည်လို့ မိမိခွေးကို အရေးမယူမှုကြောင့် လူတစ်ယောက် သေသွားလျှင် ထိုသူမှာ အပြစ်သင့်သလား၊ ဒါဟာ လူသတ်မှုတော့ မဟုတ်။ သို့သော် သိလျက်ဖြင့် လူသေစေမှုများလား၊ တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ပစ်ချင် သတ်ပစ်၊ မိမိကတော့ မသတ်ရက်ဘူး။ ငရဲ့ကြီးမှာ စိုးသည်။ သူများသတ်ရက်လျှင် သတ်ပါစေ။ အဲသည်လို့လား၊ အို ရှုပ်လိုက်တာ။

မကောင်းဆိုးပါးအဖြစ် သက်သေချုပြနိုင် မဟုတ်ဘဲ စပ်စစ်တ်ဖြင့် ထွေးထော်၏ မိခင်အား ဦးတုတ်ဖြိုးကြီးအကြောင်း မေးမိသည်။

ဦးတုတ်ဖြိုးက ခွေးလေခွေးလွင်တွေ အများကြီးကို ကျွေးမွေးတောင့်ရောက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ တာချို့တွေများ ခွေးမွေးလျှင် ဦးတုတ်ဖြိုး၏ ခြုံနားသို့ မသိမသာ သွားပစ်ထားကြသည်။ ထိုလူကြီးက ခွေးတွေကို ဆန်ကွဲကျို့ကာ နေ့စဉ် တိုက်သည်။ ရေးမှ အမဲရိုး၊ ဆိတ်ရိုးတွေကို လိုက်တောင်းကာ အိုးကြီးဖြင့် ကျို့လျက် ကျွေးသည်နို့ ခွေးတွေက ဦးတုတ်ဖြိုးဆိုလျှင် အမြီးတန်န်န်ဖြင့် ချစ်ခင် အားကိုးကြသည်။

မြတ်စွာသော လုပ်သော လုပ်သော လုပ်သော

မနှစ်ကတော့ ခွေးတစ်ကောင် ခွေးရူးရောဂါဖြစ်ခဲ့သည်။ ရူးနေမှန်းကို မသိသေးသည့်ကာလတွင် ခွေးက အိမ်ရှေ့ဖြတ်သွားသော ကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ခွဲသည်။ ထိုကလေးကို ဦးတုတ်ဖြီးက ဆေးထည့်ပေးပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ခွေးကို သူ မသက်ဖြစ်လာသည်။

“ဦးတုတ်ဖြီးက ခွေးကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်လဲ”

“ဘာပြောကောင်းမလဲတော် တစ်ရွာလုံးကို ခွေးရူးနေလား မသိဘူးတဲ့ လိုက်ပြောပြီး ကာလသားတွေကို အကုအညီ တောင်းတာပေါ့။ ကာလသားတွေ စိုင်းလိုက်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်ကြတာ။ ခွေးလေးက တော်တော်လှတယ်။ မပစ်ရက်စရာ”

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ခွေးရူးကြောင့် သေရသူတွေ အများကြီး။ ခွေးရူးကိုက်ခံရတာကို မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုးယုတ်သူရှာပုံတော်တွင် ထည့်ဖို့ စိတ်တောင် မကူးသင့်ပါဘူးလော့။ ရွှေမှန်ဝင်းကလေး၏ အဖြစ်ဆိုးကိုသာ မှတ်တမ်းထဲတွင် ဖော်ပြုပါမည်။

ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး မြေဝန်းရုံး သူတို့အိမ်မှ ပြန်လှည့် ထွက်ခါနီးတွင် ထန်းရည်မှုးလာဟန်ရှိသော လူငယ်အုပ်စုတစ်စု အိမ်ရှေ့မှုဖြတ်သွားသဖြင့် သူမ ထိုလူစုနှင့်ခပ်စွာစွာ ဖြစ်အောင် ခကာရပ်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဉာဏ် ဉာဏ် စည်တယ်လော ကိုကြီးကျော်စံကွန်းxx ကိုကြီးကျော် ပလိလွန်း ဆေးစိုက်တဲ့ကွွန်း xx”

စိတ်ထဲတွင် ရွှေမှန်တို့ သီဆိုကပြနေသည့် အပျို့တော်ယိမ်းကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ထွေးငယ်တို့ကို ဘယ်သူက အကာသင်ပေးလဲ”

“မြန်မာစာဆရာကြီးဦးရွှေတို့က သင်ပေးတာပါ”

“အော်။ အကတိုက်တော့ရော ဆရာကြီးအိမ်မှာပဲလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ဗိုဒ္ဓိပိုနဲ့ကြည့်ပြီး ကတာလား”

“အို မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးကပဲ ဆိုပေးပြီး ကပေးတာ။ ဆရာကြီးအိမ်မှာ ဗိုဒ္ဓိပိုမှ မရှိတာ”

“ကွွန်းမတို့ရွာက ဆင်းရဲသားများတယ် မိန်းကလေးရဲ့။ တို့ရိုတဲ့အိမ်က လက်ချိုးရေလို့ရတယ်။ သုံးအိမ်ပဲ ရိုတယ်။ သူကြီးအိမ် ဆရာမကြီးအိမ်၊ ပွဲစားကြီးအိမ်၊ သုံးအိမ်ပဲ။ အဲဒီသုံးအိမ်ပဲ ကလေးတွေ လှည့်ပတ် သွားကြည့်နေကြတာ”

မြန်မာစာဆရာတော်ယိုယ်ပဲရေး

“အခ လေးအိမ်ဖြစ်သွားပြီ အမေရဲ့”

ထွေးယောက ရယ်ကျကျွှေ့ဖြင့် အသိပေးသည်။

“ဘယ်အိမ်က တို့ခို့ဝယ်လိုက်ပြန်တုန်း၊ ဝါမသိပါလား”

“ဟို အသစ်ပြောင်းလာတဲ့အိမ်လော့။ မြေသာကရောင်းတဲ့အိမ်ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း သူတို့က သိနေပြီ။ အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့
တို့ခို့ဆိုရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ကြည့်ကြတာ”

“အမေကလည်း”

“အမေက မလဲပါနဲ့။ ညည်းတို့တတွေ သူများအိမ်ထဲက
တို့ဖွင့်နေရင် လမ်းကနေ မတ်တပ်ရပ်ပြီး လုမ်းကြည့်ကြည့်နေကြတာ
ဝါမမြင်တာမှတ်လို့”

“အမေမှ ဝယ်မပေးဘဲ”

“ဟဲ့ ဒီကောင်မလေးနယ်။ ဝါဝယ်ပေးချင်တာပေါ့ ပိုက်ဆံက
ဘယ်ကရမှာလဲ။ ညည်းတို့ သုံးပေါ်တောင် အနိုင်နိုင် ကျွေးမွှေး
နေရတာ”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ပြောရင်းဆိုရင်း ထွေးယောက်မြင်းအသံက တုန်ခါလာတော့
မြေဝန်းရုံ စိတ်မကောင်းစွာ သက်ပြင်းချမိသည်။

“အမေဝယ်မပေးနိုင်ရင် တစ်ခါတလေတော့ သူများအိမ်ကို
သွားကြည့်မှာပဲ”

“ကြည့်တာက ကြည့်ပေါ့။ ကိုယ်မသိတဲ့ သူစိမ်းအိမ်တွေ
ဘာတွေသာ”

“တစ်ခါတည်းပါ အမေရဲ့”

သူစိမ်းအိမ် ဆိုသည့်စကားကြောင့် သူမ အုံသွား၏။

“သူစိမ်းအိမ် ဟုတ်လား။ ရွာထဲမှာ သူစိမ်းအိမ်ဆိုတာက
ရှိသေးလို့လား အောင်မရယ်”

“အို ရှိတာပေါ့ မိန်းကလေးနယ်။ နောက်မှ ပြောင်းလာတဲ့သူတွေ
ရှိတာပဲ။ သူတို့ မတ်တပ်သွားချောင်းကြတာ ပွဲစားကြီးအိမ်လော့။
ပွဲစားကြီးက ပြောင်းလာတာမှ မကြာသေးဘဲ။ အဲဒါ သူစိမ်းပေါ့။
ဆွဲစဉ်မျိုးဆက် ရပ်သိရွာသိ မဟုတ်ဘူး”

ထိုနောက် ထွေးယောက်သည် ပြောရင်း စိတ်ပူပန်လာသလို
ရှိသည်။ သမီးဖက်သို့ လုညွှေ့ကြည့်ပြီး မန်မဲသည်။

ပုဂ္ဂနိုင်ရတော်ကို လုပ်လောင်းရှိနေရန်

“ဉာဏ်းနော် အရဲမကိုးနဲ့ တွေ့လား ဉာဏ်းသူငယ်ချင်း ရွှေမှုန်လေး ဘယ်လို အသေဆိုးနဲ့ သေသွားရလဲ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလဲ”

“အမေကလည်း ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ဟဲ့။ လူတွေက မကောင်းတော့ဘူး တွေးငယ်ရဲ့ နော်။ ဉာဏ်း ကြပ်ကြပ် အပျော်မက်”

တွေးငယ်အမေက အသံတွေ့တိမ်ဝင်ကာ မျက်ရည်ကို မြှင့်ရုံးမြှင့်အောင် ဟိုဘက်လှည့်ပြီး နိုးသုတေသည်။

အပျော်မက်ဟူသော စကားလုံးသည် နာကျင့်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်။ ကလေးတွေခမျာ ဘာတွေခများ သာမန်ထက် ပိုသည့် အပျော်ကို မက်မော တွေ့ယ်တာကြမိလို့လဲ။ မြို့မှာ သာမန် မိသားစုတွေက အိမ်မှာ ရပ်မြှင့်သံကြားစက် ရှိသည်။ မိသားစုကြည့်ကြ အပန်းဖြေကြသည်။ ထို သာမန်အပန်းဖြေမှုလေးကိုပင် မရကြသည့်။

သာမန်ထက် ဆင်းရဲသော ကလေးတွေက ကိုယ့်အိမ်မှာ မရှိသည့် ရပ်မြှင့်သံကြားကို၊ ပိုဒီယိုကတ်ကားကို သွားရင်းလာရင်း မတ်တပ်ရပ်ကြည့်ရတာ အဲဒါ အပျော်မက်သည့် စာရင်းထဲ ဝင်သွားရောလား။

သူမသည် တွေးငယ်မိခင်အား နှစ်သိမ့်လို့၍ ပုံးကို အသာဖက်လိုက်သည်။ မြှင့်ရုံးရုံး ဖက်ကာမှ သူက အသံတွေ့ကို လိုလေသည်။

“ကျွန်ုမက ဆင်းရဲပါတယ်။ ကလေးတွေအဖေ သေသွား ကတည်းက ရှန်းကန်လှပ်ရှားပြီး ကျွေးမွှေးရတာမို့ တွေးငယ်ကိုပဲ ရွှေစွဲနွားရား မြှက်ရိတ် ထင်းရှာ လွှတ်ရတာပဲ။ အခြား ကျွန်ုမ ကြောက်လိုက်တာ”

သူခမျာ သမီး၏ချို့လှစွာသော ဉာဏ်ချင်းမလေး အဖြစ်ဆိုး ကြံရတာကို သမီးအတွက် သဲထိတ်ရင်ဖို့ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်မှာပေါ့။ အန္တရာယ်သည် အိတ်နှုန်းလေးအပေါ် လွမ်းမိုး ကျရောက် လာနေပြီလား။ မိခင်တိုင်းသည် ဉာဏ်မိုးချုပ်လှပ် သူတို့ သားသမီး တွေ့ကို အိမ်အပြင်မလွှတ်ရဲတော့ဘူးလား။

သူတို့အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ချိန်တွင် မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ခဲ့ပြီ။ ရွာလမ်းမ ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ တွေ့ရသည်။ ကလေးတွေကို မတွေ့မိ။ ရွာတွေ၏ထုံးစံဖြစ်သော ပုံလွှေသံတို့ တေးသံတို့လည်း မကြားရ။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်လာသော ကလေးထိုသံများကလွှဲပြီး ရွာသည် တိတ်ဆိတ်လှသည်။ မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်ထားသောရွာပေါ် ကြောက်လန့်တကြား သတိထားနေကြပုံးရသည်။

ကောင်းကင်မှာ မိန့်မို့န်လေး ကျွန်ရှိနေခဲ့သော အလင်းရောင်သည် လျှင်မြန်စွာ ပြောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ထားခါစ သူစိမ်းရွာတွင် တစ်ယောက်တည်း
လမ်းလျောက်လာရသဖြင့် မြဝန်းရုံ စိတ်မသိုးမသန့်တော့ ခံစားရသည်။
သို့သော် အဲဒါ ကြောက်တာလားဟု မေးလျှင်တော့ ကြောက်တာ
မဟုတ်ပါ။ မလုံခြုံသလို ခံစားရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အထူးသဖြင့်
ယခုထိ မဖိုးသေးသော လူယုတ်မာ လူသတ်သမားသည် မမြင်ရသော
တစ်နေရာရာမှ စိမ့်တို့ကို အကဲခတ်နေဆဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည့်
အခါသမယို့ပေါ့။ သူမ၏ ခြေလှမ်းတွေကို သာမန်ထက်ပိုပြီး
သွာက်အောင် လှမ်းလာရင်း ညာဘာက်ဘေးမှ စာတ်မြေသွားကန်ကို
စူးစူးရရ ရလိုက်သည်။ ထွေးငယ်ပြောသည့် တို့ခိုအသစ်နှုန်းအိမ်ဟာ ဒါပဲ
ဖြစ်ရမည်။

ရုပ်မြင်သံကြား အသံတစ်ခုလိုလို သူမ ကြားလိုက်သည်။
 အိမ်ထဲသို့ အမှတ်တမဲ့ လုမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ချုပ်ပြုကြီး
 ရှိနေသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ အသေအချာတော့ မမြင်ရ။ သို့သော်
 ရုပ်မြင်သံကြားကို မြန်မာတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အိမ်အဝင် ဧည့်ခန်းမှာ
 ထားတာမို့ ဖန်သားပြင် ဖိုးအလင်းမှ ပြောပြေကိုတော့ သစ်ရွက်ကြိုး

သစ်ရွက်ကြားမှာ မြင်နေရသည်။ ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ အရပ်တွေက လူပ်ခန်လျက် တရိပ်ရိပ်ပေါ်နေလျက် ရှိသည်။

အပြင်ကနေ အခုလို သစ်ရွက်ကြိုက္ခားကနေ ပ်တောင်းတောင်း
လုမ်းကြည့်ရတဲ့ တို့က မိမိအတွက်တော့ အားမရစရာပါ။ သို့သော်
ဒီအိမ်ရှေ့မှာ ရွှေမှုန်ဝင်းလေး မတ်တပ်ပဲပဲချွဲ့ဖူးလေမလား။

သူမ၏ နောက်ကျောဆီမှာ အေးခဲသည့် လေငွေတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသလိုပဲ ကျောချမ်းသွားသဖြင့် မြဝန်းရုံ နောက်သို့ အလျင်အမြန် လုညွှန်ကြည့်မိသည်။ အိမ်ထဲက အလင်း တစ်ဝက် တပြက်သည် သူမနောက်က မြေလမ်းထိ အလင်းရောင် မပေးနိုင်။ မြေလမ်းသည် အမောင်။ ထိုအမောင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် မိမိကို စောင့်ကြည့်နေသလိုလို။

ଦି ଦେଖିଦେଖି ଭିନ୍ନମତାପି ॥ ହାତ୍ରେଲିଲ୍ଲିଭୁବାଃ ମନ୍ତରିଗ ଏବିଃ
ଶକ୍ତିମଧ୍ୟକ୍ରିୟାତ୍ମକାଲ ॥ ଯତ୍ନିଷ୍ଠାନେତ୍ରବ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପାତ୍ମକ ଫୋର୍ମାଟିଂକୁ
ଆବଶ୍ୟକମାନ୍ତରିକ କରିବାକୁ ପାଇବାକୁ ପାଇବାକୁ ॥ ଆପଣିମର୍ମାଃ ଆକ୍ଷଣରାଯି
କୃତ୍ରୀମନ୍ତରିକିନ୍ତିମତାବ୍ୟନ୍ତିରେ ॥

ရပ်နေဖိတေသာ မြေပြင်သည် ချက်ချင်းပင် မလုပ်ခြားတွေ့သလို ခံစားရသည်။ ရွာမှာ လမ်းမီးမရှိ၊ အင်းလေ၊ ရွာတစ်ခုလုံးမှာ လျှပ်စစ်မီးမရှိ။ အိမ်တွေမှာ ဘတ်ထရီမီးရောင်း သေးသေး သို့မဟုတ် မီးအိမ်မိန့်မိန့်

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ပိုးရိမ်စိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် သူမ
နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ မိမိနောက်မှာ လူတစ်ယောက်
ရှိနေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ။ သို့သော ထိုသူသည် မြေဝန်းရုံ အတွေးခေါင်
နေခဲ့သလို အန္တရာယ်ပြုမည့် ယောက်ကျားသား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။
အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို
အမှောင်ရိပ်မှာ မသက္ကာပေမယ့် ခပ်ငယ်ငယ်ပဲဟု သိသာသည်။
ထိုအမျိုးသမီးသည် မိမိနောက်သို့ ဆက်လိုက်မလာပဲ စောကျက
ရပ်နေခဲ့သော ကတ်မြေသာကုန် နံသည့် အီမာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တာ
တွေ့သည်။ သူမစိတ်ထဲ နည်းနည်းပေါ့ပါးသွားပြီး အောင့်ထားသော
အသက်ကို အခုမ အားရပါးရ ရှုရှုက်လိုက်နိုင်၏။

မြဝန်းရုံ တည်းနိုင်မှုသို့ ပြန်မဝင်ဖို့ အသုသာအိမ်ရှေ့မှ
ဖြတ်ရပါသည်။ မနက်ဖြန် မြေချ သရိုဟ်မည့် ရွှေမှုန်ဝင်းလေး၏
အသုသာသည် ညမှုလည်း သတင်းမေးသူတွေဖြင့် စည်ကားလျက်
ရှိသည်။ ခြံရှေ့မှာ အောက်လင်းဓာတ်မီးတွေ ထိန်လင်းနေပြီး ထန်းလက်
စားပွဲ ကုလားထိုင်တို့တွင် ကာလသားများ ထိုင်နေကြသည်။ အိုင်းတော့
မမြင်မိပါ။ အိမ်ထဲတွင် ခပ်လျှို့လျှို့ လုပ်ချင်နေကြမည်။ သူမ
အသုသာအိမ်သို့ မဝင်ချင်တော့သဖြင့် ရှေ့ကနေပဲဖြတ်ပြီး ဒေ်သန်းရှင်တို့
အိမ်သက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မိမိတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံအလိမ်းလိမ်းနဲ့ ဖြစ်နေမှာပါ။ သေချာတာ
ကတော့ ခြေထောက်မှာ ဖုံတွေအများကြီး။ ထို့ကြောင့် အားနာနာနှင့်ပင်
အိမ်ရှေ့စဉ်အိုးထဲမှ ရေကို ကော်ခွက်တစ်ဝက် ဆပ်ယူပြီး ခြေထောက်
ဆေးလိုက်သည်။ မျက်နှာပါ တစ်ခါတည်း သိပ်ပစ်လိုက်ရသည်။
ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

စက်ချုပ်နေသည့် ညီမင်္ဂလာ သူမအား ထမင်းတောင့်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အညာဟင်း တစ်ခုက်ဖြစ်သော ဇော်ဂျမ်းချုပ်ကြုံ တဲ့။

ရွှေက မိန်းကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်က အချိန်မရွေး ကျေရောက်
လာနိုင်သည်။ ဒီအချိန်မှာ မြေဝန်းရုံအတွက် အောင်ရမဲ့ ချို့ကြော်ကလည်း
ထမင်းစားချင်အောင် မခွဲဆောင်နိုင်ပါ။ သို့သော် အီမ်ရှင်က ဂရာတစိုက်
အညွှန်ခံ ကျွေးမွှေးတာကို မဆာဘူးဟု သူမ မငြင်းသင့်ပါ။

ဒေါသန်းရှင်က ခေါင်းရင်းအီမ်မှုမို့ မိမိတို့နှစ်ယောက်ပဲ
ဘားပွဲ့ဝိုင်းပူလေးနှင့် ဖျောက်းပြီး ထမင်းပွဲပြင်စားလိုက်ကြသည်။

“ဒီရွှေမှာ သီလသိပ်ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်ဆို၊
ညီမသိလား”

“မြတ် ... သိတယ်အစ်မ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ
ကျွန်းမတို့ရွှေ မဟုတ်ဘူးလေ။ အောင်မြေသာစံ အပိုင်ရွှေမှာ”

“အောင်မြေသာစံအပိုင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်အစ်မ ကျွန်းမတို့ရွှေက မြေနှုံးနယ်အပိုင်။
ဘုန်းကြီးရှိတဲ့ ဟိုဖက်ရွှေက နိုတောင်ရွှေ၊ အောင်မြေသာစံမြှုံးနယ်အပိုင်”

သူမ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ မိမိကို ကားပေါ်ကလူတွေ
ဖြောလိုက်တာက ဒီရွှေက အုတ်နဲ့ရွှေ၊ အောင်မြေသာစံ မြှုံးနယ်အစတဲ့။
မူကွဲနှစ်ခု ကဲ့နော်ခို့လျှင် ဘယ်သူမှုကို အမှန်ဟု ယူဆရမလဲ။ ဒါဟာ
အောင်မြေသာစံ အပိုင်ရွှေ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တော့ မြေဝန်းရုံ

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

မြတ်တယ်အစ်မ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါ
ကျွန်းမတို့ရွှေ မဟုတ်ဘူးလေ။ အောင်မြေသာစံ အပိုင်

(၂)

မကောင်းဆိုးဝါးမှာ ထူးခြားတဲ့မျက်နှာ ရှိသလား။

အသုသကို နေ့လည်းနာရီမှာ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် မြေဝန်းရုံ ရွာမှ
ပြန်ထွက်တော့ နှစ်နာရီ ခဲ့ပြီ့ပြီ။

ရွာနှစ်ရွာသည် သုံးတိုင်ဝေးသည်ဟု ပြောလိုက်၏။ သုံးတိုင်မှာ
မိုင်အားဖြင့် တစ်မိုင်ခဲ့လောက်ပဲ ရှိမည်။ သို့သော နေအက်ကြောင့်
တစ်ကြောင်း၊ လေးလံလှသော ကျော်ပိုးအိတ်ကြောင့် တစ်ကြောင်း
ခရီးသည် အလွန်ပင်ပန်းလုပါသည်။ တကယ်တော့ ငါ ဘီးနဲ့ တွေးလို့ရတဲ့
ခရီးဆောင်အိတ်မျိုးကို သယ်လာခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဟု သရော်သလို
တွေးမိသည်။ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါမလဲ။ အိတ်အခြေမှာ ရှိသည့် ဘီးလေး
တွေ့ကို ဘယ်လိုပြောမျိုးမှာ ချုပြီး လိမ့်မှာမို့လဲ။ အုတ်နဲ့ရွာတုန်း ကလို
ဖုန်းမှုန်းပြောမှုလား သို့မဟုတ် အခုခုလို မိုးတွေ်းက စွဲ့ဗွက်တွေ
ခြောက်ကပ်သွားလို့ ကျွန်းခဲ့သည့် မညီမညာ ချုပ်ခဲ့ပြောမှုလား။

မြေဝန်းရုံ၏ နှုံးမှ ချွေးစက်တို့သည် နားထင်မှတစ်ဆင့် ပါးပြင်ပေါ်
အထိပင် နိုတဲ့လိမ့်ဆင်းကျေနေပြီ။ မြို့ဟောင်းတွေ သချိုင်းဟောင်းတွေကို
တူးဖော်ဖို့ ခရီးတွေ ထွက်ခဲ့ရဖူးပါရဲ့။ သို့သော အခုခုလို ခြေလျှင်ချည်း

မဟုတ်။ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်းလည်း မဟုတ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်
တွေနှင့် အုပ်စုလိုက် ခရီးထွက်ရတာ။

ခိုတောင်ရွာသို့အဝင် သစ်ပင်အုပ်ကို မြင်ရသည့်အခါ
စိမ်းလန်းအုပ်ဆိုင်းသည့် မြှင့်ကွင်းဖြင့်ပင် ရင်ထဲမှာ အေးသွား၏။
အုတ်နဲ့ရွာသည် မိမိကို အမင်လာတစ်ခု သို့မဟုတ် မကောင်းဆိုးဝါး
အဖြစ်တစ်ချွေ့ ဆီးကြိုခဲ့ပြီးပြီ။ အခု ခိုတောင်ရွာက မိမိကို မင်္ဂလာဖြင့်
ကြိုပါ၏။ နယ်မြေတစ်ခုထဲက မကောင်းဆိုးဝါး ရှာပုံတော်ကို
အတိတ်ဖြစ်စဉ်တွေမှာ ရှာဖွေလိုပါသည်။ အခုခေတ် မှာတော့
အစ်အရာရာ မင်္ဂလာဖြင့် ပြည့်စုံနေစေချင်ပါသည်။

အရိပ်အောက် ရောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်း
သွားသည်။ အော် တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ သစ်ပင်တွေ။ နှင်းရသည့် မြေကြိုးက
မြေကိပင်နာလေးတွေနှင့် ပွာ့ဖေးအေားအေား။ မန်ကျည်းပင်၊ မယ်လော်ပင်
ထနောင်းပင်၊ ကုတ္တိလ်ပင်။ အပင်တွေ စုဝေးနေသော ထိုတော်အုပ်
လေးတွေင် လမ်းလျောက်ရတာ စိတ်ချမ်းမြှောစရာ။ အို ကုတ္တိလ်ပင်
အောက်မှာ အခုမှ မြင်ရသည်။ ရေကန်လေးပါလား။ ဒီရွာမှာ
ရေမရားနိုင်ဘူး။

ပုဂ္ဂနိုင်ရေးဝန်ကြီးဌာန

ဒေါ်သန်းရှင်း၏ သမီး မင္္ဂလားကြွယ်ကို နာမည်မေးတော်
ကလေးကမသိ။ အေးလေ။ ပေါ်တဲ့ကလေးကိုး။ ဘယ်သိမလဲ။ မြှုပ်နှံရုံ
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရွာသည် အုတ်နဲ့ရွာထက် ပိုကြီး၏။ လယ်လုပ်ငန်းကို အမိကထားပြီး အသက်မွေးသောရွာ ဖြစ်သည်။ ရွာပတ်လည်မှာ စပါးခင်းတွေနှင့် ပြောင်းခင်းတွေကို တွေ့ရသည်။ နွေစပါးကို ဆည်ရေဖြင့် ရေသွင်းစိုက်ထားခိုန်မို့ လယ်ကွင်းတွေက စိမ်းလန်း နေသည်။

ရွာအဝင်က ရေတွင်းကတော့ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်။
 ရေတွင်းမှာ အုတ်ရိုးသောင်မရှိ။ အုတ်ခဲကြမ်း လေးငါးခဲကို ပတ်လည်
 ပိုင်းပြီး မှတ်သားထားရုပ်ပို့ အဆော့သန်သော ကလေး
 တစ်ယောက်ယောက်များ ပြေားရင်းလွှားရင်း လိမ့်ကျလိုက်လျှင်။ ဘုရား
 ဘုရား။ ဒီရေတွင်းကို သောင်ခတ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်နော်။

ကလေးတွေများ မတော်တဆ အရှိန်လွန်ပြီး လိမ့်ကျသွားရင်။ မြတ်နံရုံ
ကြက်သီးထသွားသည်။

ရွာထဲရောက်တွေ ပထမဆုံးတွေတာက လေထိုးကျော်ဖာဆိုင်။
ရွာတွေမှာ ဆိုင်ကယ်တွေ ခေတ်စားလာကတည်းက လေထိုးကျော်ဖာ
ဆိုင်တွေလည်း ပေါ်လာရပြီပေါ့။

မြို့မှာလို ရာဘာကျတ်ပုံစံ ငွေရောင် ကွင်းကြီးကို
ချိတ်မထားပေမယ့် ဆိုင်ကယ်သီးနှင့် တာယာများ တပ်ထားတာကို
မြင်ရရှုနှင့် သိသာသည်။ စက်သီးတစ်စီးကို ဒေါက်ထောက်ထားတာ
တွေရသည်။ စက်သီးမှ ကျတ်ကို လူတစ်ယောက်က ရေအင်တုံထဲ
ထည့်ပြီး အပေါက်ရာ စမ်းသပ်နေသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့် ရှိမည်။
အသားညီညီ ပိုန်ပိုန်။ ကွမ်းစားထားသော သွားတွေက ရဲနေသည်။
အန္တရာယ်ပေးမည့် လူနှင့်မတူ။ သာမန်ရွှေသားပုံစံပါပဲ။

မငြေးကွယ်ကို မေးတော့ သူက မသိ။ သူတော်ကျော်က
ဘယ်သူလဲဟု မေးသည်။ အဲ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒေါ်သန်းရှင်က
သမီးနာမည်ကိုသာ ပြောလိုက်သည်။ သားမက်နာမည်ကို မပြောလိုက်
ပါလား။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် မငြေးကွယ်သည် ခင်ပွန်းကို မိန့်နေသူပဲ။
ဒါကြောင့်သာ မငြေးကွယ်နာမည်ဖြင့် ချက်ချင်းမသိတာ။

“ဟိုရှေ့က သရက်ပင်ကိုကျော်ရင် ဒေါ်စိန်ရှုံးအိမ်ဆိုင်လေး တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာမေးရင် ရနိုင်တယ်။ ဒေါ်စိန်ရှုံးမသိတဲ့သူ မရှိဘူး”

အိမ်ဆိုင်လေးဆီ ရောက်တော့ ဖောင်းဖောင်းပွဲပွဲ မှန်ထပ်မျိုးစုံ တွဲလွှဲချိတ်လျက်မို့ အထဲမှာ ထိုင်နေသည့်အော်ခြေးပင် မြှုပ်မတတ် ဖြစ်နေသည်။ လေထိုးဆိုင်ရှင်ပြောတာ မှန်ပါသည်။ ဒေါ်စိန်ရှုံးသည် မငွေးကြွယ်ကို သိသည်။

“မငွေးကြွယ် နော်း ဦးစံအောင်ခွေးမကို ပြောတာလား။ ဟိုတလောကမှ ကလေးမွေးတာလော”

“အဲ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ သူအမေက ဟိုဘက်အုတ်နဲ့ရွာက အော်သန်းရင်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ သူက အုတ်နဲ့သူ။ လင့်မျက်နှာ တစ်ရွာမှတ်ပြီး လိုက်လာတဲ့ ကောင်မလေး။ သနားပါတယ်။ ဒီလောက် ဆိုးတဲ့ကောင်မျိုး မတွေ့ဖူးပေါင်တော်။ ဒီတာလမ်းအတိုင်း တည့်တည့် ဆက်သွား၊ မြောင်းသောင်ကို ကျော်လိုက်ရင် တွေ့မယ်။ အဲဒီနားမှာ အကြိုးဆုံး အကောင်းဆုံးအိမ်ပဲ”

ကတ္တရာခင်း ဖြစ်ဖူးဟန်ရှိသော ရွာလမ်းအတိုင်း သူမ ရှေ့ဆက်လျောက် လာခဲ့သည်။ ရောက်ခါနီးပြီ ဆိုပါမှ ကျော်ဗုံးအိတ်

ကလည်း နှင့်နေအောင် လေးလာသည်။ မြောင်းသောင်ကို ကျော်လိုက်သည်နှင့် လက်ရာမြောက်သော သစ်သား အိမ်ကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တဗြားအိမ်တွေကို ကျော်လျက် သတိထားမိသည်။ တံစက်မြှုတ်အမိုးစွန်း သစ်သား ပန်းကန်တ်ပန်းများ၊ ဝရံတာလက်ရန်း ပန်းနွယ်များဖြင့် မဟာဆန်သည့်အိမ် ဖြစ်၏။

မငွေးကြွယ်နှင့်မတွေ့မီ ယောက္ခမတွေနှင့် အရင်တွေရ၏။ ဦးစံအောင်က ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်၊ ဆံပင်တွေဖြူါန်ပြီ။ မှတ်ဆိတ် တိုန့်န့်ကလည်း ခပ်ဖြူါန်။ သူဇား ဒေါ်အေးလှိုင်ကတော့ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ နားသယ်စပ်မှာ ဆံပင်က ဖီးဖီးတစ်ဝက် ဖြူါတစ်ဝက်။ အိမ်ပေါ် တက်တော့မှ မငွေးကြွယ်ကို ကလေးနဲ့တိုက်လျက် တွေ့ရ၏။ အသက်အစိတ်လောက် ရှိမည်။ သူနာမည်မေးပြီး ဝင်လာသော ညျှော်သည်ကို ဆီးကြီး မေးမြန်းခြင်းမရှိ။ ထိုင်ရာကပင် မထား မျက်နှာသေနှင့်သာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ လူကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ စွေးစွေးတွေးတွေး ဆီးကြီးပြီး ဘုရားစင်ရှေ့၊ ညျှော်စန်းမှာ သင်ဖြူါးဖျား တစ်ချပ် ချက်ချင်း ချခင်းလျက် မြှုပ်နှံရုံးနဲ့ နေရာပေးသည်။

“ကျွန်မ ရန်ကုန်ကပါ။ အောင်မြောသာစံနယ်ကို လာလည်တာပါ ရှင်။ အုတ်နဲ့မှာ တစ်ည့် အိမ်ခဲ့တော့ ဒေါ်သန်းရှင်အိမ်မှာ

တည်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီရွာကို ဖြတ်သွားမယ်ဆိုတော့ ဒေါ်သန်းရှင်က မငွေးကြွယ်ဆီမှာ တည်းခိုနိုင်တယ်လို့ လမ်းညွှန်လိုက်လို့ပါ။

“အေးအေး သူတို့ရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်”

“ဒီမှာတည်းခိုချင်ရင် တည်းလို့ရပါတယ်။ မငွေးကြွယ်က အခုကျပ်တို့နဲ့ပဲ နေတယ်။ ကျပ်တို့သားက မိုက်လို့ ချွေးမကို အိမ်ခေါ်ထားလိုက်တယ်”

“**သော်** ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့သား ဘယ်လိုမိုက်တာလဲဟု မမေးကောင်းပါ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးကြီး။ ကျွန်းမနာမည် မြေဝန်းရုံလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ရေးဟောင်းသုတေသနအလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်”

လယ်ပိုင်ရင်ကြီးတွေ့မို့ ရေးဟောင်းသုတေသန ဆိုတာကို ရင်းနှီးပုံမရ။ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် လေ့လာပြီး စာရေးမည်အကြောင်း ပြောတော့ ဦးကြီးရော ဒေါ်ကြီးရော နားလည်ပုံမရ။ မငွေးကြွယ်ကလည်း သူနာမည်ကိုမေးပြီး ရောက်လာတာမို့ ဝတ္ထာရားအရ အနားသို့

တိုးကပ်လာသော်လည်း မြေဝန်းရုံနှင့် စကားလက်ဆုံးပြောဖို့ စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိ။

“အခုလည်း ဒီနယ်ရဲ့ ရေးဟောင်းသိမ်းကို လေ့လာချင်လို့ လာတာပါ။ ဒီနယ်ကို ကျွန်းမ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပါဘူး။ ကျွန်းမကြားမိတယ်။ ဒီ အောင်မြေသာစုံမှာ မကြာသေးခင်က ရေးဟောင်းသုတေသန အဖွဲ့တွေ ပျူးသံ့၏တစ်ခု တူးလို့ တွေ့သွားတယ်လေ”

“မသိဘူး လုံမရဲ့”

“ကုတိုတန်းရွာလို့ ပြောတယ် ဦးကြီး”

“**သော်**။ ကုတိုတန်းက ကျော်တို့သရက်တောနဲ့ ကပ်ရက်ပါပဲ။ သိပ်မဝေးပါဘူး။ အောင်မြေသာစုံမြို့နယ်မှာ ကျေးရွာအုပ်စုတွေ နှစ်ဆယ့်သုံးခု ရှိတယ်။ အခု ကျော်တို့က သရက်တောကျေးရွာအုပ်စု။ ကျော်တို့အုပ်စုမှာ ရွာပေါင်း ဆယ့်သုံးရွာ ရှိတယ်”

“ရွာများသားနော်။ ကျွန်းမသိချင်တာ ရှိသေးတယ် ဦး။ ဒီနယ်မှာ ဟိုတုန်းက ရေးခေတ်ဘုရင်တွေ လက်ထက်တုန်းက ဒါမှမဟုတ် ကိုလိုနိုင်ခေတ်တုန်းက ဆုံးဆုံးဝါးဝါး ရက်စက်ကြမ်းကြတ်တဲ့ သတ်ဖြတ်မှု တွေများ ရှိခဲ့ဖူးသလား ဆိုတာမျိုး”

“ကျော်တို့သိသလောက်တော့ အဲဒါမျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီနယ်က တော်တော်အေးချမ်းတာကွဲ့။ ပြမ်းချမ်းဆို နိတောင်က သီးနှံအထွက် ကောင်းတယ်။ ကြွေးမြှုံးကင်းကြတယ်”

“**ဘုံး**”

အောင်မြေသာစံမှာ ကျေးရွာအုပ်စု နှစ်ဆယ့်သုံးရှာ ကျေးရွာ အုပ်စုတစ်ခုတွင် အနည်းဆုံးအများ ဆယ်ရွာလောက်ပဲ ထားပါ။ မိမိ လေ့လာရမှာက ရွာပေါင်း နှစ်ရာကော်လိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်များ အချိန်ယူပြီး လေ့လာရမှာပါလိမ့်။ အခုလို လေ့လာမိမှတော့ မှတ်တမ်းတစ်ခုတော့ အကောင်းစား ပြုစုလိုက်ပါပြီးမည်။ ရွာ နှစ်ရာကော်ရှိသော အောင်မြေသာစံမြို့နယ်တစ်ခုလုံး ဆုံးယုတ္တု ကင်းမဲ့ပြီး ပြမ်းချမ်းနေလျှင်ဖြင့် သူမ ရုံးရစော်းတော့ မင်္ဂလာသတင်းပဲ။

သို့သော် ကျွန်ုံးမရှုံးလျှင် ရှင့်ကို ယူရမှာတဲ့လား။ မဖြစ်ဘူး။ ကျောထက စိမ့်သွားသည်။ ဘယ်လို့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဆုံးယုတ္တုမှုဆိုတာ တစ်ခေတ်မဟုတ် တစ်ခေတ်မှာတော့ ရှိနေခဲ့မှာပဲ။ ရှာနိုင်ဖို့ပဲ လိုသည်။ အချိန်တွေ အများကြီး ယူရမည်။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ်လောက် ကြာအောင် ရှာချင်ရင်လည်း ရှာမည်။ ဆယ်နှစ်ကြာလို့ ဆုံးယုတ္တုမှာကို

မတွေ့ရင်လည်း မတွေ့သေးတာသာ ဖြစ်မည်။ မတွေ့ဘူးဟု ပြောလို့မရ။ နှစ်ပေါင်း ရာနှင့်ချို့ကြာမှ တူးဖော်တွေရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သမိုင်းကို မိမိတို့ ရင်နှီးနေကျပဲ မဟုတ်လား။ ပို့စ်နှစ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသူနှင့် မြဝါဒ်းရုံး လောင်းကြေးထပ်စဉ်က အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက် မထားခဲ့။ သူက မိမိကို ကြိုက်သလောက် အချိန်ယူပါတဲ့။ တော်ပါသေးရှုံး။ မြဝါဒ်းရုံး စိတ်သက်သာစွာ ထို့နောက် အနည်းယယ် ကောက်ကျိုစွာ ပြုးမိသွားပါသည်။

“စားပါပြီး။ အစင်းထဲက ဖော်ထားတဲ့ ကန်စွန်းဥပွဲတွေ” ဟု ရိုးစင်းစွာ ပြည့်စုတ်ပြုသည်။

ကန်စွန်းဥပွဲတို့ စားစရာဟု ဘယ်တိန်းကမှ မသတ်မှတ်ခဲ့သော်လည်း အခုလို ဆီနှင့်ဆားနှင့် စားသည့်အခါ စားလို ကောင်းလှချည်လားဟု သူမ အုံသွေ့မိသည်။ ရေနွေးကြမ်းဟု အညာကခေါ်သော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကလည်း ဖန်ဖန်တွေးဖွေးနှင့် သောက်လို့ ကောင်းသည်။ ငယ်စဉ်က အဘွားအိမ်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသော ကြွေရေနွေးကြမ်း အိုးထည့်သည့် ကြိုမိကြတ်ကို ပြန်မြေငြေတွေရပြီ။ ရေနွေးကြမ်းအိုး လက်ကိုင်မှာ အပေါ်ကနေ တပ်ထားသည့် ကြေးချောင်းကျေးကျေး လက်ကိုင်ဖြစ်၏။ ကြေးချောင်းမျိုး ရေနွေးပူလျှင် သူကလည်း ပူလေသည်။ ထိုအပူကို လက်ဖြင့် ကိုင်နိုင်ဖို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခုဖြင့်

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခုတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခု ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခုတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ခု

ချည်နောင်ထားသည်။ ကရားကိုယ်ထည်မှာ အရောင်အဆင်းမိန့်နေသော
တရုတ်ရေးဟောင်းပန်းချို့ပုံ။ ဆံပင်ရတ်ဝနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကိုမိန့်လို ဝတ်စုံပွဲကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ကြွေအိုးကိုကိုင်ကာ
ရေနွေးငှဲတော့မည့်ပုံ ဖြစ်သည်။

“ခွဲ့မျှန်ဝင်းလေး သေတယ်လို့ ကြားတယ်”

မဖွေးကြွယ်က မြေဝန်းရံအား တည့်တည်မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုး
မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အလောင်းကို တွေ့ခဲ့လားဟင်”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ မြေချုပြု့မှ ကျွန်မ ထွက်လာတာပါ”

“အေးကွယ်။ ဘယ်လိုလူကများ ဒီလောက် ယုတ်မှ
ပက်စက်တာလဲ မသိဘူး”

ဒေါ်ကြီးက ပြောပြီး ကျောချမ်းဟန်ဖြင့် “ဝင့်ကြွေးပေါ့” ဟု
ဆက်ရော်တ်သည်။

“တရားခံကို မိသတဲ့လား လုံမှ”

“ဖမ်းမမိသေးဘူး ဦးကြီး”

“အေး မိန်းကလေးလည်း အသွားအလာ ကရုပိက်ကျွဲ
စေတိကြီးက မကောင်းတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး”

ခက်ကြာအောင် ပြီမသက်နေကြပြီးနောက် မြေဝန်းရံ လာရင်း
ကိုစွဲကို စုံစမ်းဖို့ အချိန်ရောက်ပြီဟု ထွက်သည်။

“ခြော့ဒါနဲ့ ဦးကြီးကို ကျွန်မ ဒီမြို့နယ်မြေပုံလေး ပြည့်မယ်။ ဦး
ကြည့်ပေးပါရိုး”

ငုက်ပျောသီး ပုံသဏ္ဌာန်မြေပုံတွင် တွေ့ရသော သရက်တော်
ဆိုသည်မှာ သူမ အခုရောက်နေသည့် နိတောင်ကျေးရွာ ပါဝင်သော
ကျေးရွာအုပ်စုနာမည် ဖြစ်သည်ဟု ဦးခံအောင်က ရှင်းပြသည်။ အေား
ကျေးရွာအုပ်စု နှစ်ဆယ့်နှစ်ခု ရှိသေးသော်လည်း မြေပုံတဲ့မှာ
အားလုံးမပါ။ ဆယ့်နှစ်ခုပဲ ပါသည်။ ကျွန်ဆယ့်ခုက စာရင်းထဲ
ထည့်ပေါင်းထားတာလားမသိဟု ဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ဦး ကျွန်မကို အဲဒီ ဆယ်ခုနာမည်လေး
ပြောပြနိုင်မလားဟင်”

“အကုန်တော့ ကျေပ်မသိဘူး။ မြို့နယ်ရုံးမှာတော့ အဲဒီတရင်း ရှိမှာပဲ”

“ဒုံး မြို့ကိုမရောက်ခင် ဒီက ရွာတွေကို အစုံသိချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဦးရယ်”

“ဘုန်းကြီးကတော့ ကျေပ်ထက် နှဲစပ်တယ်”

နိတောင်ရွာ၏ ရေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို ပြောရင်း ဘုန်းကြီးကျေင်းသို့ သူတို့ လမ်းလျောက်လာခါန်တွင် နေလုံးသည် အနောက်ဘက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ဆင်းနေပြီ။ ဥမေနဆည်းဆာတွင် ရွာသည် လူသွားလူလာမပြတ်ဘဲ သက်ဝင်လူပ်ရှားနေဆဲ ဖြစ်၏။ ရွာလမ်းဘေးတွင် သစ်ပင်ကြီးကြီးတွေ ရှိသည်။ အများအားဖြင့် တမာပင်နှင့် မန်ကျည်းပင်များ ဖြစ်သည်။

ထိုသစ်ပင်များတွင် ကြော်ပြာတွေ ကပ်ထားသည်။ စူး၍ကြော်ပြာမဟုတ်။ လေဒက်မိုးဒက် ခံနိုင်သော၊ မဆွေးဖြေ လွယ်သော ပိနိုင်းအစဖြင့် ပုံနိုင်ထားသည့် ကြော်ပြာများ ဖြစ်သည်။ မြှင့်းကျားပုံ ဓာတ်မြော်ဗြာ ကြော်ပြာ၊ သစ်ရွက်ကလေးပုံပါသော ဓာတ်မြော်ဗြာ ကြော်ပြာ၊ သီးနှံအထွက်တိုးစေမည်ဟု အာမခံထားသည့် ကြော်ပြာများ။ ပြီးတော့ အကောင်းဆုံး ပိုးသတ်ဆေး။ ပင်စည်းတိုင်းတွင်

သံနှင့်ရိုက်ပြီး ကပ်ထားသည့် ကြော်ပြာတွေသည် အတန်းလိုက် စီရိုလျက် ရှိသည်။

“စစ်အတွင်းကာလဆိုတော့ အသအပျောက် ရှိတာပေါ့။ အနည်းနဲ့အများပဲ ကွာမှာပဲ။ စစ်ကိုးဖျား။ သူနှင့်ကိုယ်နှင့် တိုက်ကြတဲ့ပွဲမှာ သူဦးသူသတ် ကိုယ်ဦး ကိုယ်သတ်။ ဒါ မဆန်းပါဘူး။ ကျေပ်အစ်ကိုဆိုရင် ရုပန်တော်လှန်ရေးမှာ ကျခဲ့တာ”

စစ်အတွင်းလူသတ်တာဟာ ဆိုးယုတ်မှ မဟုတ်ဘူးဟု ဆိုချင်တာလားမသိ။ ယုတ်မာသည့် သတ်ဖြတ်မှုတွေ အမျိုးပြုတ်သည့် သတ်ဖြတ်မှု တွေသည် စစ်အတွင်းမှာ ဖြစ်ဟွားခဲ့တတ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။

“လွတ်လပ်ရေး ရပြီးတော့လည်း ရဲသော်ဖြူ။ ကွန်မြှာန်တွေ ပဋိပက္ခတွေရှိခဲ့တာပဲ။ တိုက်ပွဲတွေ ရှိခဲ့တာပဲ။ သူပုန်တွေ သောင်းကျန်းတော့လည်း ရွာကလူတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ခုခံတိုက်နိုက် ခဲ့ကြတာပဲ။ သူ့ဘက်ကလည်းကျ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကျပေါ့ သရက်တော့အုပ်စုက သတ္တိအကောင်းသား”

အိမ်တိုင်းမှာ တံစက်ဖြတ်မှု တွဲလောင်းဆွဲထားသည်က ခြောက်သွေ့နေသည့် ပြောင်းဖူးတွဲများ ဖြစ်သည်။ တရာ့အိမ်မှာတော့

ရေထည့်ထားသည့် ပလပ်စတစ်အိတ်များကို စည်းရှိုး ဝါးလုံးတန်း၊ အိမ်နံရုံအောက်ခြေတန်းမှာ တွဲလွှဲဆွဲလျက် မြင်ရသည်။

“ဟောဟိုဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းပဲ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင် မန်ကျည်းပင်အမြစ်ဆုံး အခြေတွင် ကလေးတွေ စိုင်းအုံနေရ်။ သူတို့သည် စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုခုကို သကြီးမဲကြီး စိုင်းကြည့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ စိုင်းထားသည့် အရာမှာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို အနီးရောက်မှ အသေအချာ မြင်ရသည်။

ပုံဆွဲစတ္တာကို သစ်သာပြားပေါ်တွင် ကလစ်ဖြူး ညျပ်လျက် စုတ်တံဖြူး ဆေးခြယ်နေသည့် လက်ကို အရင်တွေရသည်။ အပေါ်ဆီးကနေရိုး ထိုလျှော် ငုံထားသော်ဦးခေါင်းကိုသာ မြင်ရ၏။ မျက်နှာကို အပြည့်မမြင်ရ။ နှုံးပေါ်မှာ ပဲကျေနေသည့် ဆံပင်ညီညို သွေသွေခြောက်ခြောက်။

“ညီရော ဆရာတော်ရှိလား”

ဦးကြီးက လုမ်းမေးတော့ ပန်းချိန့်နေသူအား စိုင်းအုံနေသည့် ကလေးအုပ်စုထဲမှ အရပ်ရည်ရည်ကောင်လေးက ခေါင်းမော့လာသည်။

“မရှိဘူး ဘာကြီး၊ ရိပ်သာကျောင်း ခကာသွားတယ်”

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ကျောင်းပေါ်သွားလေ”

ဦးကြီး၏အသံက တင်းတင်းပြတ်ပြတ်။

ထိုအချိန်မှာ ပန်းချိန့်နေသူက အသံကြားရာသို့ မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

နေလောင်ထားသော အသားက မညြိတ်သို့။ နှုံးကျယ်ကျယ်၊ နှာတံစ်းစင်း၊ မျက်လုံးတွေက အညြိရင့်ရင့်။

“ပုံဆွဲတာ ကြည့်နေတာပျော်။ ဘကြီး ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါ။ လူချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ”

ဦးကြီးက မျက်မောင်ကြတ်လျက် ရှေ့တိုးကြည့်သည်။ သူမကတော့ ဦးကြီးနောက်မှာပဲ ရပ်လျက် ကလေးအုပ်စုနှင့် တရင်းတန်းဖြစ်နေသော ထိုသူကို မယုံသက်းဖြူး အကဲခတ်နေပါသည်။ ချွာသားပုံစံမဟုတ်။ မြို့ကလာသည့် ပုံစံမျိုး၊ ထိုသူက မြေဝန်းရုံကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး စုတ်တံကိုင်သည့်လက်ကို စတ္တာပေါ်ပြန်ချလိုက်သည်။

“မင်းကို ကျူပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒီရွာက မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ပုံသဏ္ဌာန် ပုံသဏ္ဌာန် ပုံသဏ္ဌာန် ပုံသဏ္ဌာန် ပုံသဏ္ဌာန်

“ဆရာတော့အည့်သည်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်သူအိမ်လာတာလဲ”

တော်ရွာဆိုတော့ ဦးကြီးက စပ်စုသည်မှာ ပုံမှန်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
သို့သော် ထိုသူ၏မျက်လုံးတွေ စူးရှုစွာ အရောင်လက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်သူအိမ်မှ မလာပါဘူး”

“ဟော”

“ကျွန်တော် ဒီတစ်ပုံခွဲပြီးရင် ပြန်မှာပါ။ တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်
ပုံတွေခွဲပြီး ကလေးတွေကို ပေးနေခဲ့တာ။ အခုပုံက နောက်ဆုံးပဲ”

“ဒီပုံက ကျွန်မကို ပေးမှာတဲ့”

ဆပုံနှစ်နှစ်ခနဲ့ရှိမည့် မိန်းကလေးက ကျေနပ်မှုအပြည့်ဖြင့်
ပြီးလျက် ပြောပြသည်။ ကလေးတွေထဲမှာ မိန်းကလေး သုံးယောက်ပါပြီး
ပောက်ရှားလေးက ငါးယောက်ဖြစ်သည်။

ဦးကြီးက ကလေးမကို မှတ်မိသွားသည်။

“အံမာ ညည်းက မောင်မောင်မြေသမီး မဟုတ်လား။ သွားစမ်း။
မိုးချုပ်တော့မယ်။ အိမ်ပြန်တာမဟုတ်ဘူး သွား”

“ဟင် ဘကြီးကလည်း ဒီပုံပြီးအောင် စောင့်ဦးမှာပေါ့”

“မစောင့်နဲ့”

ဦးကြီးအသံက ခပ်တင်းတင်းဖြစ်လာသည့်အခါ ကလေးမက
မျက်နာပျက်ပျက်ဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ပြီးပြီ ညီမလေး ရော့။ ယူသွားလို့ ရပါ”

ပန်းချီဆွဲသူက တရာ်ကိုဖြေတဲ့လျက် ကလေးမကို
လှမ်းပေးသည်။ ကလေးမ၏ တောက်ပနေခဲ့သော အပြုံးက
ပျောက်ကွယ် သွားပြီ။ တကယ်တော့ ဦးကြီးလုပ်တာ မှန်ပါသည်။ အခုလို
ပုံးဘက်ရွာတွင် မှန်မှုကျင့် လူသတ်ခဲ့သော လူဆိုး လွှတ်မြောက်
နေသည့် ကာလမှာ ဒီရွာကို ထိုလူဆိုး ရောက်မလာနိုင်ပေဘူးလား။ အခု
ပန်းချီဆွဲပြီး ကလေးတွေကို ဝင့်ပေးနေသည့် လူမိမ်းသည် မှုမိမ်းသမား
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ကလေးမသည် ပန်းချီတရာ်ကို တမြတ်တနီး လှမ်းယူလျက်
နေရာမှ ခာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ ကလေးမလက်ထဲက ပန်းချီတရာ်ကို
ဘူမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်လိုက်ရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက

တောတန်းရဲခင်း ဖြစ်သည်။ စိမ်းမောင်သော သစ်တောအုပ် အတန်းလေး၏အထက် တောင်းကင်ပြင်အခြေက နိုရောင်သန်းနေသည်။

ကလေးမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားတော့ သူတို့ဘက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ကလေးမအကြည့်က ပန်းချီဆွဲသူဆီသို့ ဖြစ်သည်။
ပန်းချီဆွဲသူက လက်လှမ်းပြီတော့ ကလေးမလေးက ပြန်လက်ပြကာ
ရွှေထဲသို့ ဆက်လျော်သွားလေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

သူမှာ စစ်ဆေးရမည့်တာဝန်ရှိသည်ဟုသော မျက်နှာထားဖြင့်
ဦးကြီးက စစ်မေးသည်။ ထိုသူက သူ့ပန်းချီပစ္စည်းတွေ စုတ်တံတွေကို
သိမ်းဆည်းရင်း ခုပေါ်လေးလေးဖြေသည်။

“ကျွန်တော်နာမည် ပြည်မိုးပြမ်း”

မြဝန်းရုံး နှလုံးအိမ်မှာ ဒီတောနနှစ်သွား၏။ ပြည်မိုးပြိုး ...
ဒီနာမည်ကို သူမ ရင်းရင်းနီးနီး ကြားဖူးနေခဲ့သည်။

“ဘယ်ရှာက လာတာလဲ”

“ရန်ကုန်က”

အဲဒါ ဟိုလူပဲ။ သေသေချာချာကြည့်မိတော့လည်း ဟိုလူနှင့် မတူသလိုလို။ နေပါည့်း မြဝါဒ်းရုက် ထိုလူကို အလင်းရောင်တဲ့မှာ မြင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မသိမ်မွှေ့သော စူးစမ်းသော မျက်လုံးနှက်နက် တွေကတော့ ဟိုလူမျက်လုံးတွေနှင့် တူသလိုလို။

ထိလူက မြဝန်းရုက္ခာ မရယ်မပြီး တစ်ချက်ကြည့်၏။ သူမကမန်းကတန်း မျက်နှာလွှာပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခုပ်တည်တည်ပင်နောက်နားမှာ ရပ်နေလိုက်ပါသည်။

မြဝန်းရုံ မမှတ်မိတာလည်း မပြောနှင့် သူအသွင်က ပိုလန်မှာ
တွေခဲ့ရသည့်ပုံစံလို သားသားနားနားမှ မရှိဘဲ။ ဆံပင်တွေကလည်း
ရည်နေပြီး ဖုံအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖွာဆန်ကြနေလိုက်သေးသည်။
နှမ်းဖတ်နေသော ဂုဏ်းဘောင်းဘီအပြောကလည်း ဖုံရောင် ထနေသည်။

“အေး မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလဲတော့ ပါမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွာမှာ သူစိမ်းရောက်ရင် သတိထားရမှာ ပါတို့တာဝန်ပဲ။ မင်း ကျောင်းပေါ်ကို ခက်လိုက်ခဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော် လူကောင်းပါယ့်”

သူ မကျေမန်ပဲ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ပန်းချီဆေးစပ်သော ကော်ပန်းကန်ပြားလေးကို ရေသန့်ပူးထဲကရေဖြင့် ဆေးကျေကာ အတိအစတွေကို ကော်ပိုးအိတ်ထဲ အကုန်ကောက်ထည့်နေသည်။ ထိုနောက် အိတ်ကို ကောက်လွယ်လျက် ဦးကြီးရှေ့မှ ထွက်ကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ မပြောမဆို လျှောက်သွားသည်။ သူအရပ်က ဦးကြီးထက် မြင့်သည်။ စလကတော့ ဦးကြီးလောက် မကောင်းပါ။ ထစ်ခုခု နိုက်ရန်ဖြစ်ပွားလျှင် ဦးကြီးက နိုင်မည့်ပုံ ရှိပါသည်။

“လာ လုံမ။ ဘုန်းကြီးကို ကျောင်းပေါ်ကနေ ခက္ခတိုင်စောင့်ရင်း ပို့ကောင်ကို မေးစမ်းကြည့်ရှိုးမယ်”

“ဦးကြီးက ရ.ယ.က လား”

“ရ.ယ.က တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျူးပိုက ဒီရွာမှာ မွေးပြီး ဒီရွာမှာ လူကြီးလုပ်လာတာ ကြာပြီ။ ရွာအတွက် တာဝန်ရှိတယ်။ အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် မနေနိုင်ဘူး”

ပုံချွတ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင် ရှိသည်။ လျောားရင်းမှာ အိပ်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်သော ခွေးသည် သူတို့အုပ်စုကို မြင်တော့ ဝတ္ထားကျေ တစ်ချက် နှစ်ချက် ဟောင်လိုက်၏။ သူက သူအိတ်ထဲက မှန်တစ်ခုကို နှိုက်ယူကာ ခွေးဆီသို့ ပစ်ကျွေးလိုက်တော့ ချက်ချင်းဟပ်လိုက်တာ ကုန်သွား၏။ ခွေးသည် သူဆီသို့ အမြိုးနှစ်လျက် ပြေးလာသည်။ သူက ခွေးကို လက်ဖြင့် ပတ်သပ်လျက် နှုတ်ဆက်နေသည်။

“င့်ကို မဟောင်နဲ့ကွဲ ပါက မင်းကို မှန်တွေ ကျွေးမှာ”

ခွေးနှင့်သူ အပေးအယူတည့်သွားလို့ မဟောင်တော့ပေါ့ မိမိတို့ ကျောင်းပေါ်တက်လာတာကို ကြည့်ကြည့်ဖြေဖြေပဲပဲ လုမ်းကြည့်ရင်းကျိုန်နေခဲ့သည်။ ဒီလူဟာ ခွေးကိုတောင် စည်းရုံးတတ်တဲ့လူလား။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ရွာတွေမှာ တွေ့ရတတ်သည့် သာမန်ကျောင်းမျိုးပဲ ဖြစ်သည်။ ပျော်ထောင်ပျော်ခင်း ဖြစ်သော်လည်း ဟောင်းနွမ်းသော ပျော်ချပ်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားမှာ တစ်လက်မလောက် ဟ နေသည်။ ကျက်သရေခန်းတစ်ခုသာ ရှိပြီး ကျွန်တာက ခမ်းမကျယ်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရားခန်းမှာ တံ့ခန်း၊ ယပ်တောင်း စားပွဲပေါ်က သက်နှစ်ဘူး၊ မှန်ဘူးတို့ဖြင့် စီရိလျက် ပြည့်နှက်နေသည်။ မှန်ကျောင်းဆောင်ထဲက ဆင်းတုတော်မှာ ကြေးရောင်လက်နေသည်။

မြတ်စွာ လောင်းတွေ့ပြေသူ

ပန်းအိုးတွေကလည်း ရေးက ခေတ်စားသည့် ဗုံးကျည်ဆံ ကြေးပန်းအိုးတွေ။ ရွက်လှပန်းနှင့် ပုဂ္ဂိုရိပ်ပန်းတို့ကို ရောစပ်ပြီး ပန်းအိုး ထိုးထားသည်။ မွေးရန်းကတော့ ပန်းတွေဆီမှ မဟုတ်။ ဘုရားရှေ့မှာ တစ်ငွေ့ငွေ့ မီးလောင်နေသော အမွေးတိုင်ဆီမှ ကရမက်နဲ့ ဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှာ စာဖတ်နေသော ဘုန်းကြီးခပ်ငယ်ယောက်တစ်ပါး ရှိသေးသည်။ ညီရောနှင့်ရွယ်တူ အခြားကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ ဘုတ္ထုက ဦးကြီးအား လေးစားဟန် ရှိသည်။ ရေနွေးကရားနှင့် မြောပဲဆံကြော်ကို ကြွောလည်သုတေလာင်ပန်းဖြင့် လာချ၏။ ဦးဇင်းလေးက စာကျက်နေရာမှ ခေါင်းမော့ပြီး ဦးကြီးအား နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ညီရောအား လုမ်းအမိန့်ပေးသည်။

“ငှက်ပျောသီး ချပေးလိုက်ညီး”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးဇင်း၊ တပည့်တော်တို့ ပြန်ရင် ထမင်းစားမှာမို့ပါ”

သို့သော် ညီရောက လှို့ခန်ပင် ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ဝင်းဝါနေသော မီးကြမ်းငှက်ပျောသီးတစ်ဖိုး လာချသည်။

“ဘကြီးစားပါ။ အစ်ကိုကြီးလည်း စားပါ”

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ညီရော ကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်တွင် ပန်းချိုဆရာကို စားစေချင်သော စေတနာတွေ မြှေနှေးရုံ သတိထားမိသည်။

“ဟား မင်းက ပန်းချိုကို နံရုံမှာတောင် ချိတ်ပြီးပြီကိုး”

ပန်းချိုဆရာက မိမိတို့ နောက်ဆီသို့ ဟေ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည့် အခါ ညီရောက သဘောကျွှေ့ ပြုးရယ်၏။

“ဟုတ်တယ်ပူ။” ကျွန်တော်က အဲဒီရေကန်လေးကို သိပ်ကြိုက်တာ”

မြှေနှေးရုံရော ဦးကြီးရော နောက်ဘက်သို့ လည့်ကြည့်မိ သွားသည်။ မိမိတို့ ကျေပေးထားသည့် နောက်ဘက်နံရုံတွင် သစ်ပင်တစ်ချို့၊ စီတန်းဝန်းရုံထားသော မိုးရေကန်ကို ရေးဆွဲထားသည့် ရေဆေးပန်းချိုကားလေးကို မြင်ရသည်။ ပျော်နံရုံမှာ နီးစဖြင့် ညှပ်လျက် ထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘုံကို အခုမှ မြှေနှေးရုံ အသေအချာ ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဘုံအသားက ခပ်ညီညီ။ နှာတံ့ပြေပြေစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းက ပန်းသွေးရောင်ပေမယ့် သွေးခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။ ဘူး လက်ချောင်းတွေကတော့ တကယ်ကိုပဲ အနုပညာလက်ဟု သတ်မှတ် ရမလား မသိ။ ညီနှုံး သွယ်လျသည့် လက်တွေ။

ပျော်ကြည့်တယ် လွန်တယ် ပြုးပြုးပြုး

မင်းက ပန်းချီဆရာလား”

ဦးကြီးက မျက်နှာထား မလေလျှော့သေးသဲ မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဘာပုံတွေဆွဲလဲ”

“မျိုးစုံပဲ။ အခုမြင်ရတဲ့ ရှုခင်းပုံမျိုးတွေလည်း ဆွဲပါတယ်”

“ရောင်းတာလား”

“ခင်များ ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရောင်းပါတယ်”

“တစ်ပုံကို ဘယ်လောက်ရလဲ”

“ခုနှစ်သိန်း ရှစ်သိန်းလောက် ရပါတယ်”

“ဟော”

ဦးကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားချိန်တွင် ထိုလူအပြုံးက ဝင်းလက်လာပြီး မြေဝန်းရုံအား လုမ်းကြည့်သည်။ သူနှင့်တစမ်းမှာ ဆိုတွေနေသည့် ခပ်ကြားကြားအပြုံးကို သူ ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြားစားပါ။

“တစ်ပုံကို ခုနှစ်သိန်း ရှစ်သိန်း၊ ဘယ်သူတွေက ဝယ်လဲ”

“ဝယ်တဲ့လူတွေ ရှိပါတယ်။ တစ်ချို့ပန်းချီဆရာတွေဆို တစ်ပုံကို သိန်းနှစ်ဆယ် သုံးဆယ်ရတယ်”

“ဟော တစ်ပုံကို”

“ဟုတ်တယ် တစ်ပုံကို”

“ကလေးတွေဆီက မင်း ဘယ်လောက်ရလဲ”

“သူတို့ကို အလကားဆွဲပေးတာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အလကားဆွဲပေးတာလဲ”

“ဒါက ကျွန်တော်အားလပ်ချိန် အပန်းဖြေနည်း တစ်ခုပါပဲ။ ဒီဆေးကလည်း အက်ခရဲလစ်ဆေးမို့ သိပ်ရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ နွေရာသီမှာ ရေးကွက်ရှာရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း နယ်တွေကို ခရီးထွက်လေ့ရှိတယ်။ ရောက်သမျှနယ်မှာ ကလေးတွေကို ပန်းချီ သင်ပေးတယ်။ ပန်းချီပုံတွေရေးပြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ဒီဘက်ရွှာကို ဒီနှစ်မှ ရောက်ဖြစ်လိုပါ။ ဟိုနှစ်တွေတုန်းကတော့ ကျွန်တော် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဖက်ကို ရောက်နေခဲ့တယ်”

“မော် ဒီလိုလား။ ဘာဖြစ်လို့ ကလေးတွေကို ပန်းချီ ဆွဲပေးတာလဲ”

“ကလေးတွေက ပန်းချိကို ချစ်တာကို၊ ဘကြီးကို ဆွဲပေးရင်လည်း ဘကြီးက မြတ်နီးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဟော”

“ကလေးတွေက ပန်းချိတို့ ပန်းပုတို့ အနုပညာတွေကို ချစ်တယ်ပူ။ တန်ဖိုးထားတဲ့လူကို ပေးရတာ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့က ပုံသိပ်ဆွဲချင်တယ်။ သူတို့ကို ပုံဆွဲသင်ပေးရတာ သူတို့လည်း ပျော်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်တယ်။ သူတို့ကို ပန်းချိစာရွက်နဲ့ ခဲတံချိပေးထားရင် သူတို့ စိတ်ထဲရှိတာ ဆွဲတော့တာပဲ ဘကြီးရဲ့”

ဦးစံအောင်နှင့်သူ မကြာခင် ပြောလည်မှု ရသွားကြသည်။ နေရာင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်လာပြီး အမောင်ထဲက ကျောင်းပေါ်သို့ အုံလွှမ်းလာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး ညီချောက ကျောင်းပေါ်တက်လာလိုက်၊ ကျောင်းအောက် ဆင်းသွားလိုက် ပြည်မိုးငြိမ်းကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ဘုရားပန်းအိုးတွေ ရေလဲနေရာမှ ဘတ္တရီ မီးချောင်းကို လာဖွင့်ပေးသည်။ တစ်ပေမျှသာရှိသော မီးချောင်း အသေးလေးက ကျောင်းခန်းမတစ်ခုလုံးကို အလင်းမပေးနိုင်သော်လည်း သူတို့ အနီးတိုက်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း လင်းပါသည်။

ပုံချိန်တွေသူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ကလေးလေးတွေ ဘာပုံတွေ ရေးကြလဲ အစ်ကိုကြီး”
ညီချောက ဝင်မေးသည်။

“အစုံပဲကွာ။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်က ကလေးတွေက ဟယ်လီကော်ပတာ တွေကို ဆွဲတယ်။ သူတို့က လေယဉ်ပုံလို့ ခေါ်တယ်။ သူတို့အတွက်က ဟယ်လီကော်ပတာတွေကို မြင်နေကျ ဖြစ်နေပြီလေ။ နာဂစ်မှန်တိုင်း အပြီးမှာ ကယ်ဆယ်ရေးနဲ့ ပြန်လည်ချထားရေး အဖွဲ့တွေက ဟယ်လီကော်ပတာတွေနဲ့ ဆင်းကြတာကိုး။ တစ်ချို့က သူတို့စိတ်ကူး တွေကို ဆွဲခိုင်းတယ်။”

“ကျွန်တော်လို့ပေါ်နော်”

“အေး မင်းက ရေကန်ပဲဆွဲခိုင်းတာ။ ကန်သုံးဆယ်ရွာက ကလေး တစ်ယောက်က ဘာပုံရေးနိုင်းတယ်ထင်လဲ။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပူ။ မာရ်နတ်ပုံတဲ့ ဆွဲခိုင်းတယ်”

သူစကားကြောင့် မြေဝန်းရုံ လှည့်မကည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

“ဘုရားစာတွေ ဓမ္မဝင်ပုံပြင်တွေထဲမှာ မာရ်နတ်ပါတာကိုးကွာ။ မင်း ဆွဲမပေးလိုက်ဘူးလား”

ဦးကြီးက မထူးဆန်းသလို ဝင်ပြောသည်။

မြတ်စွာ အောင်ဆုံး လုပ်နည်း

“ကျွန်တော် ဆွဲပေးလိုက်ပါတယ်။ ပထာမတော့ တော်တော် ဦးနောက် ခြောက်ရတယ်။ တိုးပို့ရတယ်။ တော်တော် ကောက်ကျွန် စဉ်းလဲတဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်တွေပုံမျိုး ဆွဲပေးဖို့ လုပ်ပြီးမှ ပန်းချီးသာကြည့်ရဲ့ မာရ်နတ်ကို သွားသတိရတယ်။ ဗုဒ္ဓဝင်ရှုပုံမှာ ဦးသာကြည့်ဆွဲထားတဲ့ မာရ်နတ်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်လော့။ ဦးသာကြည့်ရဲ့ မာရ်နတ်ပုံကို ကျွန်တော် ဆွဲပေးတယ်”

ဗုဒ္ဓဝင်ရှုပုံတဲ့က မာရ်နတ်ပုံဆိုတာကို မြေနှုန်းရုံမသိပါ။ ဦးကြီးကတော့ သိသလိုပဲ ခေါင်းညီတ်နေ၏။

“ကလေးတွေက မာရ်နတ်ပုံကို မြင်တော့ ကြောက်လား” ဟု သူမ တစ်ခွန်းဝင်မေးလိုက်သည်။

သူက မြေနှုန်းရုံ လုမ်းစကားပြောလိုက်တာကို ကျေနပ်သွားပုံဖြင့် ဖျတ်ခနဲ့ လုညွှေကြည့်ပံ့ပြုသည်။

“တစ်ချို့ကတော့ ကြောက်သွားတယ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်ချို့က သဘောကျတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ဆိုရင် မာရ်နတ်ပုံကို သိမ်းထားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ပေးခဲ့တယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းသားပဲ”

ပို့ချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ကိုဇ်၏ တူမလေးတစ်ယောက်သည် ငယ်ယ်တုန်းက ပေါင်းတိအစိမ်းနေး ကာတွန်းကား မူလန်ကို ကြည့်သည့်အခါ အဲဒီတဲ့က ဟန်လူမျိုး လူဆိုးကြီးကို တအားကြောက်ခဲ့တာ။ သူမ မှတ်မိနေသည်။ ထိုလူကြီး ပေါ်လာလျှင် နောက်ခံတီးလုံးကိုက ခြောက်ခြားစရာမျိုး ကလေးမလေး တုန်တုန်သွားလေသည်။ ကိုဇ်က ကလေးမလေးကို အတူဖက်ထားပြီး ကြည့်တာတောင် ကလေးမလေးက မျက်နှာကို ကိုဇ်ရင်ခွင့်မှာ အပ်ကွယ်လျက် ပုန်းတတ်သည်။ အခုတော့ ကလေးတစ်ယောက်က မာရ်နတ်ပုံကို သိမ်းထားချင်သည့်ဆိုတော့ ထိုမာရ်နတ်ပုံသည် သိပ်တော့ ကြောက်စရာကောင်းပုံမရ။ အဲဒါ ကောင်းသည့်အချက်လား၊ မကောင်းသည့်အချက်လား။

သူမ သူကိုစိုက်ကြည့်နေတော့ သူကလည်း မြေနှုန်းရုံကိုကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မာရ်နတ်ပုံကို ပေးခဲ့တာ မှားသလား”

“သော် မမှားပါဘူး။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူဆိုးတိုင်းက မာရ်နတ်လို့ လူဆိုးမျန်း သိသိသာသာကြီး ကြောက်စရာရှုပဲနဲ့မနေဘူးဆိုတာ ကလေးတွေသိအောင် ပြောပေးထားရင် ကောင်းမလား လို့ တွေးမိလိုပါ”

“ညီမပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ညီမ။ ညီမ တဲ့။ ဒါကတော့ ပိုလန်မှာ တွေ့ခဲ့သူ၏ အသုံးအနှစ်း
ဖြစ်နေသည်။ မြေဝန်းရုံကို ညီမဟုခေါ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်တော် ဟု
ပြောတာ ဟိုလုပဲ ရှိဖိုးသည်။ ဒါဖြင့် သူဟာ ပိုလန်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့
ပြည်မိုးပြိုးအစ်ပါပဲ။

“လုံမပြောတာကို မင်းနားမလည်ပေမယ့် ငါနားလည်တယ်။
မင်းကိုပြောပြမယ်။ ဟိုဘက် အရာတိန္ဒရွာမှာ မနေ့တနေ့ကဲပဲ မှတ်မီးကျင့်
လူသတ်မှတ်စုံ ဖြစ်သွားတယ်။ သေသွားတဲ့ကလေးက ဆယ်နှစ်
သမီးလေး။ မင်းသိလား”

ပြည်မိုးပြိုးပြီးနေသောမျက်နှာ တည်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ကြားမိပါတယ်”

“အော်လူသတ်ကောင်ဟာ မာရ်နတ်လို ကြောက်စရာရှပ်ကြီးဆိုရင်
ဘယ်ကလေးက ကြောရည်အနားကပ်ခံမလဲ။ သူက ရပ်ကွက်ထဲက
သူလိုင်လို မထူးခြားတဲ့ ယောက်ရှားမို့သာ ကလေးက မကြောက်ခဲ့မိလို
ယုတ်မာတာခံလိုက်ရတာပေါ့”

“သွေး”

“လုံမပြောချင်တာက အော်လူယုတ်မာဟာ မင်းလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ခင်ဗျာ”

“ငါလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဘတ္တရှိမီးချောင်းမိန့်မိန့်တွင် သူမျက်လုံး၏ အပြောင်းအလဲကို
သူမ အကဲမခတ်နိုင်ပါ။ သို့သော် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားပုံတော့
ရှိသည်။

“ကျွန်မပြောချင်တာက လူသတ်သမားရဲ့ ပုံစံသွင်ပြင်က
မာရ်နတ်တို့ အာဏာဝကသီလုံးတို့လို မြင်လိုက်ရှုနဲ့ ကြောက်စရာကြီး
ဖြစ်မနေဘူး။ မသိသာဘူးလို ပြောချင်တာ”

“ဒီတော့ နောက်တစ်ခါ မာရ်နတ်ပုံရေးနိုင်းရင် ကျွန်တော်
ဘယ်လို ပုံရေးရမလဲ”

ဒီတစ်ခါ သူမ အဖြောက်သည့် အလုညွှေ့ဖြစ်သည်။
တော်ပါသေးရဲ့။ ထိုအရှိန်မှာ အပြောကြသွားသည် ဘုန်းကြီး
ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီးသည် အသက်ဂုဏ်သောက်ရှိပြီး အရပ်ပြတ်ပြတ်
သေးသေးသွယ်သွယ်။ သက်နှစ်ကို ပခုံးသားမပေါ်အောင် လက်
ကန်တော့ထိုး ရုံထားသည်။ မျက်နှာထားက အလွန် အံနှေ့ကြီးသည်။
ခြေလှမ်းအကြောင်း အခါ ဉာဏ်သာသည်။

“ဒကာကြီး ဦးစံအောင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး ဘုရား၊ မြို့က အောင်သည်ကလေးမက ဆရာတော့ကို မေးမြန်း လျှောက်ထားချင်တာလေးတွေ ရှိလို လိုက်ပို့ပေးတာပါ”

ဘုန်းကြီးအမျိုးမျိုးကို တွေ့နှုံသည်။ ထက်မြှက်သော ဘုန်းကြီး ရပ်စွာလှမှုရေးကို ဆောင်ရွက်ကုသိပေးဖို့ စိတ်ဝင်စားသော ဘုန်းကြီး ပိုစွာတို့ လောက်ပညာတို့ကို စိတ်ဝင်စားသော ဘုန်းကြီး၊ တရား အားထုတ်ခြင်းကိုသာ စိတ်ထဲမှာ အာရုံထားသော ဘုန်းကြီး၊ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်ဖို့ စိတ်ထက်သန်သော ဘုန်းကြီး၊ အမျိုးမျိုးပါပဲ။ ယခု ဘုန်းတော်ကြီးကတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ ဝေဒနာကို ကုသပေးလိုသည့် ဆေးပညာရှင်ဘုန်းကြီး ဖြစ်သည်။

မူလတုန်းက ဘုန်းကြီးကိုမေးဖို့ မေးခွန်းသုံးခါ စီစဉ် ထားသော်လည်း ပြည်မိုးပြိုးရော့မှုမို့ နှစ်ခုပဲ မေးလိုက်တော့သည်။ အောင်မြေသာစံမြို့နယ်ရှိ ကျေးစွာအုပ်စုများအနက် မိမိ၏မြေပုံထဲတွင် မပါဝင်သော ကျေးစွာအုပ်စု နာမည်များကို သိလိုကြောင်း။

“ကျေးစွာအုပ်စု စာရင်းက ရှိပါတယ်။ ညီရော့၊ ဟိုမှန်ဘီရိတဲ့ စိုင်တွေအနီလေး ပေးစမ်း”

ဘုန်းကြီးက ညီရောလာပေးသည့် ဖိုင်တွေတဲ့မှ စာရွက်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးသည်။ အောင်မြေသာစံ ကျေးစွာအုပ်စု စာရင်းဖြစ်သည်။

“ယူသွား၊ ကျော်မှာ နောက်ထပ်မိတ္တာ။ တွေ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဘာသိချင်သေးလဲ”

ဘုန်းကြီးက တော်တော် ပြတ်သားပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးကို ဦးချသည့်အခါ ဦးကြီး၊ ဦးစံအောင်က သတိကောင်းစွာဖြင့် မြေဝန်းရုံကို သတိပေးသည်။

“လုံမ မေးဖို့ကျွန်းသေးတယ်လေ။ ဒီရွာတစ်လိုက်မှာ ရှေးတုန်းက ဆိုးယုတ်တဲ့ သတ်မြေတိသုတ်မှုတွေ ရှိခဲ့ဖူးလား မေးမယ်ဆို”

မြေဝန်းရုံ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက် ပူနေ့စွား၏။ ပြည်မိုးပြိုး မိမိအား လှမ်းကြည့်နေမှာကို သိသည်။ ထိုင်နေရင်းမှ အငွေ့ပျိုးပြုး ပျောက်ကွယ်သွားရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ အရေ့တည့်တည့် မှာမှ ကြံ့ရလေခြင်း။ ပြည်မိုးပြိုးထံမှ စကားသံ ထွေက်မလာပါ။ ဘုန်းကြီးကသာ မြေဝန်းရုံအား မေးချင်တာ မေးပါဟု ခွင့်ပေးလိုဟန်ဖြင့် အသာပုံးလျက် ကြည့်သည်။

သူရှေ့မှာ မမေးချင်သည့်မေးခွန်းပါ။ မမေးတော့ပါဘူးဟု
ဘန်းကြီးကို လျှောက်လိုက်လျှင်ရော အောင့်သက်သက်ဝေဒနာက
ဖျောက်ဂွယ်သွားမတဲ့လား။

“ဒက္ခမလေးက သာကို သိချင်တယဲ”

က မျက်နှာပူဇ္ဈိုးလျက်က မြတ်စွာ နှစ်ခမ်းတင်းတင်းစွဲလျက် မေးလိုက်ရတော့သည်။

“တပည့်တော်က အောင်မြေသာစံနယ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ရေးဟောင်းသမိုင်းကို စာတမ်းပြုစနေတာပါ ဘာရား”

သည်တစ်ခါတော့ ပြည်မိုးပြိမ်းကို မကြည့်မိအောင် ထိန်းချုပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ နိုးကြည့်လိုက်သည်။ ပြည်မိုးပြိမ်း မိမိအားတည်တည်လုမ်းကြည့်နေသည့် ရယ်မြေးရိပ်သမ်းသည့် မျက်လုံးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်မိသွား၏။ သူမ ခါးခါးသီးသီးပင် ချက်ချင်း မျက်နှာ ပြန်လှုပ်လိုက်ရသည်။

ဘန်းကြီးက ပြည့်ပြည့်စုစု ဖော်ပေးသည်။

ပိခိုက်ရတ္ထုသု ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ရွာသည် ပြည်တွင်းစစ်တွင် မပြုမဲမသက် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း
လူအသေအပြောက် နည်းသည်။ တိုက်ရင်းနိုက်ရင်း သေကြတာချည်း
ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ တစ်ခါဝါတုန်းက သူပုန်တွေက အစိုးရ
သတင်းပေးဟု သူတို့ယူဆသည့် လူတစ်ယောက်ကို ရွာအစွန်သံ့ြိုင်းထဲ
ဖမ်းလာပြီး သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းကြီးက ထိုသတင်းကို သိသိချင်း
ထိုလူအသက်ကို အလူခံစိုး လိုက်သွားသော်လည်း မဖို့လိုက်တော့။
အလောင်းကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကောင်းမွန်စွာ သုပြိုဟို
ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုသတ်ခဲ့တဲလဲ ဘုန်းဘုန်း”

“କାଃକୁ ବିତ୍ତବିତ୍ତକୁଟା”

“မသေခင်မှာ ညျဉ်းပန်းနှင့်စက်ခံခဲ့ရတဲ့ ဒက်ရာတွေ ဘာတွေများ
တွေ့ရသေးလား ဘုရား”

ပြည့်မိုးပြိုးကို လုံးဝမကြည့်ဘဲ မေးလိုက်ပါသည်။

“မတွေ့ပါဘူး။ တစ်ချက်တည်း ခုတ်သတ်တဲ့ပုံပါပဲ”

“ဒါမျိုးတွေက ပြန်တွေးဖို့တောင် မသင့်တဲ့ အကုသိုလ်တွေပါ”

ပြည်မိုးငြမ်းက သူမကို ခပ်စိုက်စိုက် လုမ်းကြည့်နေဆဲ
ဖြစ်ကြောင်း မြေဝန်းရုံ သိသည်။ သူကို လုညွှေမကြည့်ပေမယ့်
သိနေပါသည်။

သူပြုးနေမှာပေါ့။ အောင်နိုင်သူအပြုးဖြင့် သူမကို လုမ်းကြည့်
နေမှာပါ။

“တပည့်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဘုရား။ ခွင့်လွှာတ်ပါ”

ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြည်မိုးငြမ်းက
သူမကို နောက်ကနေ လုမ်းကြည့်နေခဲ့မှာ သေချာပါသည်။

ခြင်ထောင်ထဲသို့ ရောက်ပြုဖြစ်သည့်တိုင် ဘတ္တရီသုံး
မီးရောင်းလေး ငြမ်းလိုက်ပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် မြေဝန်းရုံ အိပ်မပျော်နိုင်သေးပါ။
သင်ဖြူးပေါ်မှာ ဆန်းဆန်းရန်ရန် ကော်ခင်းလိုက်ရသည့်အရသာ
ကောင်းလွန်းလို့ သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေရင်းက မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့လိုက်ရသည့် ပြည်မိုးငြမ်း၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေ့ကို အောင်သက်
ခါးသိုးနေမိသည်။

သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီရွာတွေ့ကို ရောက်နေရတာလဲ။ မိမိ၏
ဆိုးယုတ္တမှူ ရှာဖွေသည့်ခရီးကို အနောင့်အပုံက်ပေးချင်လို့လား။
အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်။ လွတ်လပ်စွာ မေးမြန်းစုံစမ်းခွင့် ရှိရမည်။

သူတားဆီးလို့ရော မကောင်းဆိုးပါး ယုတ်မာမှု အဖြစ်ဆီးတွေက
မပေါ်ပေါက်တော့ဘူးတဲ့လား။ အမှန်တရားကို သူက ဘာနှင့် ကာကွယ်
ဖုံးအုပ်ထားနိုင်မည် ထင်လို့လဲ။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မြေဝန်းရုံ ဒီဇန်နဝါရီရက်မှာ အောင်မြေသာစံ
နယ်သို့ ခရီးထွက်ခွာလိမ့်မည်ဆိုတာ ဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှုလဲ။
ဘုန်းဒီမှာ ဆုံးရတာဟာ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်မှာပါ။

ဟင့်အင်း။ တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်နိုင်။ မန်ကျည်းင်ကြီးအောက်မှာ
ကလေးအုပ် ကြားထဲမှာထိုင်ရင်း မိမိကို လုမ်းကြည့်လိုက်သည့်
မျက်လုံးတွေက ဘာမှမထူးခြားသည့်မျက်လုံးတွေ။ မိမိကို မမျှော်လင့်ဘဲ
မြင်လိုက်ရလို့ အဲ့သွေ့သွေးပုံမရ။ သူ မျှော်လင့်ထားပြီးသားမို့သာ...။

သို့မဟုတ် မြေဝန်းရုံလိုပဲ သူ မိမိကို ချက်ချင်း မမှတ်မိလိုက်
တာရော ဖြစ်နိုင်လား။

အင်းလေ ထားပါတော့။ သူ မြေဝန်းရုံ လာမှန်းသိလို့
လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်စေညီးတော့ အခုလို မှုဒိမ်းသမား လူသတ်ကောင်
လွှာတ်နေဆဲ အချိန်အခါတွင် သူစိမ်းနယ်ထဲမှာ မိမိနှင့် သိကျမ်းသော
လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်သက်သာဖို့
ကောင်းသလဲ။ သူ မိမိအနားမှာရှိလျှင် အသက်အန္တရာယ်
လုံခြုံပိတ်ချရမည် မဟုတ်လား။ လုံခြုံပိတ်ချရမယ်။ ဘယ်လို

မိုက်မဲ့မူမျိုးဖြင့် သူကြောင့် လုံခြုံစိတ်ချရမည်ဟု တွေးလိုက်မိတာလဲ။ တကယ်ဆိုလျှင် သူဟာ ရွှေမှုန်ဝင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့်ပြီး သတ်ခဲ့သူရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ထိုလူ၏ ဝေါ်ရှုံးစမ်းဟန် အပြီးမနေ မျက်ဝန်းတွေကို မြှေဝန်းရဲ့ မနှစ်မြို့နိုင်ပါ။ မြှေဝန်းရဲ့သည် တည်းထိုမြို့အေးချမ်းသည့် မျက်ဝန်းတွေကိုပဲ သဘောကျေသည်။

မြှေဝန်းရဲ့၏ မြင်လွှာတွင် ကိုဇင့် ရုပ်သွင်ပေါ်လာသည်။ ရပ်လိုက်လျှင် သွားတက်ကလေးနှင့် တောက်ပရှေ့နှင့်သောအပြီး နှင့် အနှစ်တာခံတတ်သည့် ကိုဇင်သည် ယခုဆိုလျှင် သူမဆို ဖုန်းဆက် မရရှိ ပူပန်စိတ်ဖြင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေလောက်ပြီ။

ခြင်ထောင်ထဲ ထည့်ထားသော ပိုက်ဆံအီတ် အသေးထဲမှ တယ်လီဖုန်းလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပိတ်နေသည့်ဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နိုက်ယာဖုန်း၏ ဂိုတ်သံလေး ခပ်လွှင်လွှင် မြည်လာသည်ကို အိမ်ရှင်တွေများ နိုးသွားမလားဟု ပခဲ့းကျံးလိုက်မိ၏။ အလင်းရောင် ပြာလဲလဲလေးက ဖုန်းမျက်နှာပြင်မှာ လင်းလာသည်။ ခရီးထွက်ခါနီး ကိုဇင့် တယ်လီဖုန်းထဲသို့ မိမိ လုမ်းပို့ပေးခဲ့သော တတိလေးကို ပြန်ရှာပြီး ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

“နယ်ဘက်ကို ရေးဟောင်းသုတေသန ကိစ္စနဲ့ ခရီးထွက်သွားတယ်။ ဖုန်းလိုင်းမိတဲ့အခါ ဆက်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရိုစိုက်ပါ”

မြှေဝန်းရဲ့မှာ အစ်ကိုမရှိ။ မောင်မရှိ။ ထိုကြောင့် ရပ်ဆွဲ ရပ်မျိုးလဲဖြစ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက အနစ်နာခံ နေကျလည်းဖြစ်၊ မေမေလည်း ချစ်ခင်သည့် မင်းဇင်ကို အစ်ကို မောင်လို တွယ်တာခဲ့သည်။ ကိုဇင် ငါ့ကို ဒီတလေးတွေ ကွန်ပျူးတာစီ ရိုက်ပေးစမ်းပါပြီး။ မြှေဝန်းရဲ့က ကွန်ပျူးတာလက်ကွက်ကို မကျမ်းကျင်၊ လက်ညီးနှစ်ချောင်းဖြင့်သာ တတောက်တောက် ရိုက်နိုင်သည်။ လက်ကွက်တွေကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲပြီးလည်း မရှိက်တတ်၊ မြန်လည်း မမြန်။ စာတမ်းတစ်ခု အရေးပေါ်လုပ်ရပြီဆို ကိုဇင်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ခိုင်းရသည်။

ကိုဇင်သာ အစိုးရဝန်ထမ်းမဟုတ်ခဲ့လျှင် မြှေဝန်းရဲသွားလေရာ သူလိုက်လာနိုင်မှာပဲ။

“မြင်း နှင့်အတွက်ဆိုရင် ဘာကိုမဆို ပစ်ထားခဲ့လို့ ရတယ်” ဟု ကိုဇင်ပြောဖူးသည်။ သူက အလုပ်တာဝန်တွေထက် မြှေဝန်းရဲက ဦးစားပေးအဆင့်ဟု ပြောမည့်လူမျိုးဖြစ်သည်။ မိမိကသာ လိုက်ခဲ့ပါ

ဟုခေါ်လျှင် သင့်တော်တာ မသင့်တော်တာတွေ ဘာမှစိုးတားမှာမဟုတ်။
ထိုကြောင့် ဒီခရီးအကြောင်း ကိုအင့်ကို လုံးဝမပြောပဲ ထားခဲ့ရသည်။

အခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင်တော့ မေမေကို ကိုအင် ရှိကျ
မေးမြန်းနေတော့မည်။ မြေဝန်းရုံး၏ အိမ်မှာ အတုတုလာနေသော
သူ့ထယ်ချင်း စိုးစိုးနွယ်ကို ရှိကျနေတော့မည်။ မြေဝန်းရုံး၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကို
တောက်လောက်နိပ်ပြီး ခေါ်နေတော့မည်။ လူတွေးမင်းခေါ်ဆိုသော
တယ်လိုဖုန်းမှာ ဆက်သွယ်မှု ရေးယာပြင်ပေသို့ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်
ခေါ်ဆိုရှုမရနိုင်ပါရင် ဟူသော အသံကိုပဲ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ကြားရလှုပ်
ကိုအင် ပေါက်ကွဲပြီးမည်။ လိုင်းမပိုလို ပိတ်ထားသည့်အခါ စက်ပိတ်ထားပါ
သဖြင့် ဟူသည့် အဖြေကိုကြားလျှင် ကိုအင် စိတ်ပုံအုံမည်။ အေးလော့
ပြန်မှပဲ ရှင်းပြရမှာပေါ့။

အိမ်ပြင် တစ်နေရာဆီမှာ ငှက်တစ်ကောင် စူးစူးဝါးဝါး
အော်လိုက်သံကြောင့် မြေဝန်းရုံး ဖိတ်ကနဲ့ ရင်တုန်သွားသည်။ ငှက်ဆိုး
ထိုးသံ ဆိုသည့် အသံးအနှံးကို ခကေခက ကြားဖူးသည်။ သို့သော်
ဘယ်လို အသံမျိုးမှန်းမသို့။ အခုဟာက ငှက်ဆိုးထိုးသံလား။ မိမိတောင်
လန့်သွားသေးတာ ကလေးမိခင် မငွေးကြွှယ် မလန့်ဘူးလား။

မြေဝန်းရုံးသည် ညာအိပ်လျှင် မီးမပိတ်ပဲ အိပ်တတ်သည့်
အကျင့်ရှိသည်။ သူစိမ်းအိမ်မှာလည်းဖြစ် အမောင်ထဲလည်း ဖြစ်သည့်

အခုလိုသမျိုးမှာ ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်။ မနေ့သာကလည်း
အသုဘအိမ် နှင့် ကပ်လျက်မို့ မေးခနဲ့ အိပ်ပျော်လိုက် လန့်နီးလိုက်နှင့်
ကောင်းကောင်း မအိပ်ခဲ့ရပါ။ အသေဆိုးနှင့် သေသွားရှာသော
ကလေးမလေး၏ မြေချခါနီး ပုံပျက်စပြုနေသော အလောင်းကို
မြင်ယောင် လျက် ကြောက်လန့်နေစိတ်သည် အခုည်ထိ မလေ့ရှိသေးပါ။
မြေဝန်းရုံးသည် ခကေကြာတော့ အိပ်ရာမှ ထတိုင်ကာ ဘုရားကန်တော့
လေသည်။

ဆုတောင်းခြင်းကို လေ့လာမိသည့် အချိန်ကစ္စြီး သူမ၏
ဆုတောင်းသည် ဆိုးယုတ်မှုတွေ ငရဲတွေမှ လွတ်မြောက် ရပါလို၏
ဟုဖြစ်သည်။ လူဘုံး၏ ပြင်ပမှ လောကမရဲကိုတော့ စာအုပ်တွေမှာ
ခကေခက ဖတ်နေရပြီ။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ စာအုပ်မှာ မဟုတ်ဘဲ
မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်မြင်ရသော အီလက်ထရန်းနှစ် မိမိယာတွင်
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ငရဲကျနေသူတို့၏ ဆင်းရဲဝေဒနာကို မြင်တွေ့နေရသည်။

ဆိုးယုတ်မှုတွေကို ဘယ်အချိန်မှုစ္စြီး ကြောက်ရွှေ့ခဲ့မိတာလဲ
ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ ကာလ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီကိုသာ သိတော့သည်။
ယောက်တုန်းက စခဲ့သည်။ သူမ ရန်စ်တန်းကော်င်းသူ အရွယ်
လောက်မှာ ထင်ပါရဲ့။

ပုံမှန်အကြောင်းအရာများ
အကြောင်းအရာများ
အကြောင်းအရာများ
အကြောင်းအရာများ

တစ်ည့် ညရှစ်နာရီကျော်ကျော်။ မြေဝန်းရုံ စာကျက်နေတို့နဲ့ အအော်ကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ထိုအအော်ကြီးကို မြေဝန်းရုံ မှတ်မိသည်။ ရပ်ကွက်တဲ့က ကုန်စုံဆိုင်ကာ။ သူ့သားက မိမိတို့ မြို့လေးမှာ ရှားရှားပါးပါး မြို့ကြီးသို့ ကျောင်းသွားတက်ခွင့်ရသော စက်မှုတူတူသို့လိုက်ကျောင်းသား။ သူ့သားအတွက် အလွန်ရက်ယူနေသည့် မိန်းမကြီး။ သို့သော် ထို့ညှက လာသည့် အအော်ကြီးမှာ မြေဝန်းရုံသိခဲ့သည့် အအော်ကြီးနှင့် လုံးဝမတူတော့။ ဆံပင်က ဖို့သိဖတ်သီး မျက်လုံးမှာ အရင်ကလို သားအတွက် မာန်မာနတွေ ရှုက်ယူမှုတွေဖြင့် တောက်ပြောင်မနေတော့ဘဲ ဘာကိုမှ စိတ်ချုလက်ချု မရှိတော့သည့် ကျိုးလန်းစာစား မျက်လုံးမျိုးတွေ။

သူမေမေကို တိုးတိုးတိုးနှင့် စကားပြောနေတာ အကြောကြီး။ အားလုံးကို သဲသဲကွဲကွဲ မကြေားရသော်လည်း ပျောက်ဆုံးနေ၊ အဆက်အသွယ်မရ၊ သေလား ရှင်လား၊ မသကာ့ စသည့် စကားလုံးတွေ ကိုတော့ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ကြားနေခဲ့ရသည်။ တိုးတိုး ပြောရမည့် အကြောင်းမျိုး တိုးတိုးပြောတာပဲဟု သူမ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အော်ကြီးက ပြောနေရင်း မျက်ရည်ကျတော့ မေမေက သူကို ပစ္စားဖက်ပြီး ချော့တာကို မြင်ရသေး၏။

ပြန်ရောက်လာမှာပေါ့ မစိန်ရယ် တဲ့။

ထိုအအော်ကြီး ပြန်သွားတော့ ဘာဖြစ်တာလဲမေမေ ဟု သူမမေးကြည့်သည်။ မေမေမျက်နှာတွင် တွေ့နေကျမဟုတ်သော ထူးဆန်းသည် မျက်လုံးတွေကို မြင်ရသည်။ အဲဒီ မျက်ဝန်းတွေကို မြေဝန်းရုံ သိသည်။ ကောင်းကောင်း သိပိသည်။ ညဲ မိုးချုပ်သည်အထိ ကျူရင်မှ မိမိပြန်မလာသေးလျှင် အိမ်ရှုံအထိ ထွက်စောင့်နေသော စိုးရိမ်ပူပန်သည့် မျက်လုံးများ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်”

ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုက သမီးကို နှစ်သိမ့်တာပဲ။ မြေဝန်းရုံ ရိပ်မိသည်။ တစ်ခုခုတော့ ဆိုးဆိုးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။

“စာကျက်နော် သမီး စကလွှဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနဲ့” ထို့ညှက အထူးအဆန်းစကားကို မေမေ ပြောလေသည်။

စကလွှဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနဲ့။

အဲဒီ ဘာအမိဘာယ်လဲ။ မြေဝန်းရုံ ဥက္ကာမိသလောက် အဖြေရှာကြည့်သည်။ ဘာကို စိတ်မဝင်စားစေချင်တာလဲ။ ကျောင်းစာ မဟုတ်သော အပြင်စာအုပ်တွေကို ရှာဖွေပြီး ဖတ်စို့ကြီးစားတဲ့ ကိစ္စကို ဆိုလိုတာလား။ ထိုအအော်ကြီး၏ သား ဘာဖြစ်တာလဲ။ မြေဝန်းရုံ မသိပါ။

မြေဝန်းရုံ တောင်းစာ လုပ်ငန်းလုပ်ငန်း

အသက်နည်းနည်း ကြီးလာလို့ စာစုံဖတ်တတ်သည့် အချို့
ရောက်လာတော့ မြေဝန်းရုံဖတ်သည့် စာအုပ်တွေမှာ လူသားတို့၏
ရက်စက်မှုတွေကို တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးသိရသည်။ ပထဗေတ္တာ
သူမသည် ဆိုးယုတ်မှုတစ်ခုကို ဖတ်ရကျွင် ကြက်သီးတွေ ဖုန်းခန်း
ထသွားပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ကာ နောက်ထပ် ဆက်မဖတ်တော့သဲ
ရပ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖတ်သမျှ စာအုပ်တိုင်းမှာ ဆိုးယုတ်မှုတွေ
ရက်စက်ကြမ်းကြတ်မှုတွေ လူမဆန်မှုတွေကို ရောင်ဖယ်လို့ မရသည့်
အခါ ဆိုးယုတ်မှုကို စနစ်တကျ လေ့လာကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

ရှေးဟောင်းသုတေသန စာတမ်းတစ်ခုကို နှစ်ပေါင်း
ဘယ်လောက်ကြောကြာ ရေးဖို့ လက်မနေးသော်လည်း ဆိုးယုတ်မှုကို
သုတေသန စာတမ်းရေးဖို့တော့ လက်ကတွန်းရုတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ မိမိ
အခါ ရေးဖို့ ကြီးဘားနေသည့် စာတမ်းသည် အစလည်းမရှိ အဆုံးလည်း
မရှိသေး။ ခေါင်းစဉ်တောင် မသတ်မှတ်နိုင်သေးပါ။ အခုထိ
ရှာဖွေတွေ့ရှိသမျှနှင့် လေ့လာဖတ်ရှုမိသမျှ နိုင်ငံအတွင်း ရှေးဟောင်း
တူးဖော်မှုတွေမှာတော့ ရှေးခေတ် ဆိုးယုတ်မှုဆိုတာတောင်
သက်သေပြုစရာ မရှိသေးပါ။

သတ္တုခေတ်ကို ထင်ဟပ်နေသည့် သချိုင်းမြေတွေကို
ရှေးဟောင်းသုတေသန အဖွဲ့တွေ တူးဖော်ခဲ့ကြသလောက်တော့

ရက်စက်သည့် အမူတွေ မတွေ့ရပါ။ သချိုင်းသည် သမားရိုးကျ
မြပ်နံသို့ဟု သည့် သချိုင်းပဲဖြစ်သည်။ သေဆုံးသူတို့၏
အရိုးစုတွေကာလည်း ပုံမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အရိုးစုအနားမှာ သေသူအတွက်
လက်ဝတ်တန်ဆာ လက်နက်ကိရိယာ အပိုင်းအစတွေကို ရာထူးအလိုက်
အနည်းနှင့် အများ တွေ့ရတတ်သော်လည်း အရိုးစုသည် သာမန်
သေဆုံးသည့် လက္ခဏာပဲ။

တကယ်လို့သာ အစုလိုက်အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်မှုတွေ
ဖြစ်ခဲ့လျှင် တွေ့ရသည့် တူးဖော်မှုတွေ အခုလို စနစ်တကျ
သို့ဟုတ်တာကို မြင်ရမှာမဟုတ်။ အရိုးစုတွေ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်လျက်
တစ်ခါတစ်ခါ အရိုးစုတစ်ခုနှင့်တစ်ခု တွေ့ချိတ်လျက် တွေ့ရမည်။
စပိန်ပြည်တွင်းစစ်ကာလက အစုလိုက် အပြုလိုက် သတ်ဖြတ်သည့်
သချိုင်းတွေက အကြွင်းအကျိန်တွေလိုမျိုး။

သီပေါမင်းကို နှန်းတင်ခါနီး မစွဲလေး ရတနာပုံနှန်းတွင်းမှာ
မင်းညီမင်းသားတွေ မင်းသမီးတွေကို ကြိုတင်ကြံစည်လျက် အစုလိုက်
အပြုလိုက် သတ်ခဲ့ကြတာ နိုင်ငံတစ်ခုလုံးအသို့။ နိုင်ငံတကာက အသို့။
သတ်ဖို့ ကြိုတင်ကြံစည်ခဲ့တာလည်း လပေါင်းများစွာ ကတည်းကာ။
အလောင်းတွေကို ထည့်ဖို့ ကတ္တိပါပါ အီတ်တွေ လိုတာမျို့ ကတ္တိပါပါတွေကို
ပြင်သစ်နိုင်ငံကနေ မှာယူခဲ့တာ နည်းမှုမန်ည်းသဲ။ ထိုအလောင်းတွေကို

သူတို့ ဘယ်မှာ မမြတ်ပေါ် သရိပ်ဟဲကြပါလိမ့်။ ထိုသချိုင်းကို ယခုအခါ
တူးဖော်ကြည့်လို့ တွေ့ရလျှင် အရိုးစုတွေမှာ ဘာ မသက်စရာ
တွေ့မှာလဲ။

စစ်ကို ဆိုးယုတ်မှု ဒီဂရီ အမြင့်စားဟု သတ်မှတ်ဖို့ ပြည်မိုးငြိမ်းက လက်မခံချင်ဘူးတဲ့လား။ ဆိုးယုတ်မှု တော်တော်များများသည် စစ်ကနေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။

ဘုရားရေ ငါ ဘာတွေ တွေးနေမိပါလိမ့်။

အခုလို အမောင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ကြောက်လန်းမှုတွေနှင့် အိပ်မပျော်ဘဲ
မျက်လုံးကြောင်နေသည်အချိန်တွင် ဟိုလူကတော့ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်
အိပ်ကျနေတော့မည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မြေနှံးရုံကို အနိုင်ရချင်
လည်းရနေမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ဖြစ်မလား။ ရွာထဲက
အိမ်တစ်ခုခုမှာပဲ ဖြစ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကူအညီ
မတောင်းချင်လို့ ရရပ်တစ်ခုခုပေါ်မှာပဲ အိပ်နေမလား။ ရရပ်ပေါ်မှာ
ဆိုလျှင်တော့ ခြင်တွေ တိရိစိန့်နေမှာ။ သူ့မှာ ခြင်ထောင်ရော ပါရဲ့လား။

ယောကုံးလေးတွေ ခရီးထွက်လျှင် ခြင်ထောင်တွေ
တောင်တွေကို မယူတတ်ကြတာများသည်။

ବିଶ୍ୱାସରତ୍ନେବା କ୍ରିୟାପାତ୍ର ଅନୁଭବ

အို ခြင်ထောင်မပါလို့ ခြင်ချိသွားလည်း အေးတာပဲ။

အသံတစ်ခုကြောင့် သူမန်းလာသည့် အချိန်မှာ မြေဝန်းရုံ၏
မျက်လုံးတွေ ကျိန်းပုပ်နေခဲ့သည်။ ဂုက်တွေ စိုးစိုးစီစီ အော်သံနှင့်
အတူကြားရသည့် အသံကို ဘာသံမှန်းမသိ။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိဘဲ ခြင်ထောင်အမိုးကို
ငေးကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေရသေး၏။ ဘာသံလဲ။ ကလေးငိုသံ။
မွေးစကေလေးလေး၏ အူပဲအော်သံ။ ဘယ်က ကလေးငိုနေတာလဲ။
အီမှုမှာ ကလေးမရှိဘူး။ မေမေ ဘယ်က ကလေးလဲ။

“ହାତି ବନ୍ଦିଃଲୋଃରେ ହାତି”

သူမ အိပ်ရာမှ ထေထိုင်လိုက်မိသည်။

ခြင်ထောင်ကု ဖြတ်လျက် မြင်ရသည်က အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်။ အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

ဒါ သူမအိမ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နိုတောင်ရွှာမှာ ရောက်နေတာပဲ။
အခုမှပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေ့သွားပါသည်။ ခကေအတွင်း ကလေး
ငိုသံက တိတ်သွားသည်။

“ကလေးငိတာနဲ့ ညွှန်သည်နီးသွားပြီ ထင်တယ်”

မငြေးကြွယ်။ ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး အခန်းထဲက
ပြန်ထွက်လာသည်။ သူအသွင်က ဆံပင်နွယ်တွေ ဖိုးရိုးဟားရား။
ထမိအကျိုးဖိုးသိတယ်။

“ဆက်အိပ်ပါဌီး။ သူနဲ့ဆာလိုင်တာ”

“မိုးလင်းလို့ နီးလာတာပါ”

မြဝန်းရုံ အိပ်ရာမထပြီး ခြင်ထောင် စောင်ခေါက်သိမ်းလိုက်သည်။
တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ နောက်လင်းရောင်ကို
လင်းထိန့်စွာ မြင်နေပြီ။ ပြတင်းပေါက်ကို အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။

မြဝန်းရုံ အိမ်ရွှေထွက်ပြီး မျက်နှာသစ် သန်စင်နေချိန်မှာ
နံနက်ခြောက်နာရှိခဲ့ပဲ ရှိသေးသော်လည်း ရွာသည် နွားလှည်းသံ၊
လူခေါ်သံ၊ ထင်းခုတ်သံတို့ဖြင့် အတောက်ကြီးပင် သက်ဝင်လှပ်ရားနေပြီ။
အိမ်အောက်ထပ်က အကြမ်းစား လေးထောင့်စားပွဲမှာ မိမိအတွက်
နံနက်စာ ပြင်ဆင်ထားသည်။

“မနက်စာ စားလိုက်ပါဌီး။ ကိုစံအောင်ကတော့ ရွာဦးစေတိဘက်
ရောက်သွားတယ်”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

မနက်စာမှာ စုံလင်လှသည်။ ဒေသထွက် အစားအစာလည်း ပါသည်။
မှန်းပျားသလက်၊ အကြော်နှင့် အခြား မြန်မာမှန်းပျားကို ပန်းကန်တွေထဲမှာ
အပြည့်အလုံး ထည့်ထားသည်။

“မဟာမှန်းတွေ ဒီရောက်တုန်းမှာ စားချင်လိမ့်မယ်ထင်လို့
ဆရာမရော။ ကိုတ်မှန်းတွေရောပဲ။ ကြိုက်တာသာစား။ ဒါက မှန်းကျွဲ့
ဒါက မှန်းဝက်သားခေါက်။ တကယ့်ဝက်သားအခေါက်နဲ့ မတူလား”

မယ်လမင်းခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော ကော်မီက အဆင်သင့်
ဖျော်သည့် ကော်မီမစ်ဟု သေချာသည်။ ကော်မီက တစ်ခွက်တည်းမို့
မိမိတစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ ဖျော်ထားတာဟု နားလည်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့အတူ စားမယ်လေး။ မငြေးကြွယ်ရော”

“စားစား ဒေါ်ကြီးတို့က စားပြီးပြီး ကျေပ်တို့က လင်းဆို
ထမင်းကြမ်းကြော်လေးနဲ့ ဝမ်းဖြည့်ထားလိုက်ရမှ ဆရာမလေးရဲ့။
ကော်မီလေး သောက်ပါ” ဟု ဒေါ်အေားလိုင်က ပြောတော့ “ကျွန်းမ
ကော်မီမကြိုက်ပါဖူး” ဟု ငြင်းလိုက်မိမိ။

“ဟောတော် ဒါဆို အိုဘတင်းသောက်ပေါ့။ ငြေးကြွယ်ရော သမီး။
ဒေါ်စိန်ရင်ဆိုင်က အိုဘတင်းထုပ်လေး ပြောဝယ်လိုက်ပါအော့”

မြန်မာစာ လုပ်ခွဲမှု စာမျက်နှာ

“အို ကျွန်မအတွက်နဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မက အဲဒါတွေ လုံးဝမသောက်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပဲ သောက်ပါတယ်”

ပြောလည်း မရ။ မအေးကြွယ်က ကလေးကို ဒေါ်အေးလိုင် လက်ထဲထည့်ကာ လုစ်ခနဲ့ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

“ဆရာမလေး ဖြည့်ဖြည့်စားနှင့် နော်”

ငိုနေသော ကလေးကို ပွဲချိပြီး ဒေါ်အေးလိုင်က မီးဖို့ဆောင်ဘက် ဝင်သွားသည်။ ကလေးက အင့်မတိတ်။ မြေဝန်းရုံး မျက်နှာထူးပါက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ မီးဖို့ထဲအထိ လိုက်သွားသည်။ ထိုအခါ ထင်းမီးဖို့ပေါ်က ထမင်းအိုးက ပွဲကို ထွေးခြင်း ပေါ်နေပြီး ဒေါ်အေးလိုင်က ကလေးကို ပွဲထားရင်း သစ်သားလောင်းမဖြင့် ထမင်းအိုးဖုံးကို ကော်လှန်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မလုပ်မယ်။ ကျွန်မ ကလေး မထိန်းတတ်ပေမယ့် ထမင်းအိုးတော့ ကောင်းကောင်းကြည့်တတ်တယ်။ ထားခဲ့ ထားခဲ့။ ကလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ် အပူလောင်မယ်”

ကော်ဖီမကြိုက်ပါဘူးဟု အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ သွားပြောမိသော မြေဝန်းရုံးမှာ အလွန်အားနာလွန်းလို့ ဘာလုပ်ပေးရမှန်း မသိတော့ပေး

“အားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ မလေးရယ်”

“ဒေါ်ဒေ်ကလည်း ကျွန်မက အားနာရတာပါ။ ထားခဲ့ ကျွန်မကို စိတ်ချုပ် ကျွန်မ ထမင်းချက်တတ်ပါတယ်”

ကလေးကလည်း ငိုနေတော့ ဒေါ်အေးလိုင် မတတ်သာတော့ဘဲ ကလေးပွဲချိရင်း ထွက်သွားရလေသည်။

မြေဝန်းရုံး ထမင်းချက်လျှင် မီးလာသည့်အခါန် ပေါင်းအိုးဖြင့်သာ ရေခါန်းချက်နေကျဖြစ်သည်။ အခုလို ထမင်းရည်ရွှေပြီး ချက်လေ့မရှိပါ။ သို့သော် မေမေချက်လျှင် အခုလိုပဲ ထမင်းရည်ရွှေပြီး ချက်လေ့ရှိသည်။ သူမကိုလည်း ထမင်းရွှေချက်နည်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ သင်ပေးခဲ့သဖြင့်

အခုအခါ ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်မနေတော့ပေး။ တော်ပါသေးရဲ့။ ထမင်းအိုးရွှေပြီး နှစ်ပေးခွင့် ရပေလို့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟင်းတောင် ကူချက်ပေးလိုက် ချင်ပါသည်။ ဘာဟင်းတွေ ချက်မှာပါလိမ့်ဟု အနီးအနားကို စပ်စုတော့ ချေးရောင်းထနေသည့် စားပွဲခုံပူလေးပေါ်မှာ အစွဲခွဲတ်လက်စ ပဲတွေကို ထွေးသည်။ ရန်ကုန်က ပဲနှင့် မတူ့၊ ပဲလိပ်ပြောမဟုတ်။ ပဲကြီးမဟုတ်။ ပဲမှာ ပိုးပေါက်မဲ့မဲ့လေးတွေ ပါသည်။

မျှေးဆုံးတောင်တောင် ငိုနေတော့ပေး အောင်ဆုံးတောင်တောင်

မိုးဖို့ချောင်မှာ ပြတင်းပေါက်က တစ်ပေါက်တည်း ဖြစ်သည်။
 မျက်နှာကျက်က ဝါးကပ်တွေနှင့် နံရုက ကြပ်ခိုးမှုပ်းဖြင့် မဲနေသည်။
 သူတို့သည် လောင်စာအဖြစ် ထင်းကိုသာ သုံးလေ့ရှုပုံရသည်။
 အိမ်အဝင်တွင် ထင်းပုံကြီးတစ်ခု ရှိရုံမှုပက မိုးဖို့ထောင့်တွင်လည်း
 ထင်းစည်းတွေကို တွေ့ရသည်။ ပန်းကန်ဆေးသည် ဆပ်ပြာကို
 အနီးအနားမှာ မတွေ့ရ။ ဆန်ဆေးရည်ထည့်ထားသည့် အလုံထဲတွင်
 ရေအကြည် တစ်ဝက်ခန့် ရှိသည်။ အင်း ရေကို တော်တော်
 ချွေတာသုံးကြပုံပါပဲ။

နှပ်ထားပြီးသား ထမင်းအိုး အငွေ့မထွက်သေးလို့ တောင့်နေခိုန်မှာ မရွေးကြယ် မီးဖိတ် ဝင်လာသည်။

“အယ် ညှိသည်က မီးဖိုထဲဝင်နေခြိုလား။ ထားခဲ့ ထားခဲ့ကျွန်မလုပ်မယ်”

“ମିଳିବିଲି ମନ୍ଦ୍ରେଷ୍ଟୁଯାରେ ।”

မြှင်နဲ့ရဲ့ အိုဗာတင်းကို မကြိုက်ဘဲနှင့် သောက်ရလေသည်။
မငြေးကြွယ်က မြှင်နဲ့အနားမှာ ထိုင်လျက် ကလေးကို နှိုတိက်နေသည်။

မဇွှေးကြပ်ကို ကြည့်ရတာ သဘောတော့ တော်တော်
ဖြူစင်ပံ့ရသည်။ မနေ့ကတော့ အသိဖာသာ နေတတ်လိုက်တာဟု

ထင်ခဲ့မိ၏။ တကယ်တော့ အနေအေးလွန်းတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မငြေးကြော်၏ ခင်ပွန်း ဒီကိုမလာဘူးလားဟု စပ်စုမိတော့ မငြေးကြော်က ရိုးစင်းစွာပင် သူ့အဖြစ်တွေကို မကွယ်မရှုက် ပြောပြလေသည်။

မငြေးကွယ်နှင့် ကိုမောင် စတွေသည်မှာ မငြေးကွယ်
ပန်းအလုပ်ငပ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူထားသည့် နိတောင်ရွာ အလူတစ်ခုမှာ
ဖြစ်သည်။ မငြေးကွယ်က ပန်းအလုပ်ငပ်သည့်နေရာတွင် ပြိုင်ဘက်မရှိ
ကျမ်းကျင်သူဟု သရက်တော့တစ်နယ်လုံးက သတ်မှတ်ထားသည်။
မငြေးကွယ်သည် ရွာမှာ ရှိသမျှ လက်လှမ်းမှုသမျှပန်းတွေကို သုံးပြီး
လုပေဝေဆာအောင် စမ်းနားအောင် ပန်းအလုပ်ငပ်ပေးတတ်သည်။
တိနောက ရွှေကိုလှပန်း၊ ကော်စိမ်းပန်း၊ ခရာဝါ၊ ခရာပြာတို့နှင့် အုန်းပန်းတို့ကို
ပန်းခက် ပန်းနွယ်များအဖြစ် အလုဆင်ပေးနေသည့် မငြေးကွယ်နှင့်
မလူပ်ဆောက်ရာမှာ ကူလုပ်နေသည့် ကိုမောင်တို့ အကြည့်ချင်း
ဆုံးသွားရာက အတ်လမ်းစခွဲသည်။

အုတ်နဲနှင့် ခိုတောင်က ဟိုဘက်ရွှာ ဒီဘက်ရွှာမို့ အတွင်းသိ
အစင်းသိတွေဟု ပြောလို့ရသည်။ ကိုမောင်က အသောက်အစားမရှိ။
တစ်ခါတစ်ခါ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ထန်းရည် သောက်တာ
လောက်ကတော့ အပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ လယ်ပိုင်ရှင်သား ဖြစ်ပေမယ့်
လူသော်ကြော့မဟုတ်။ လက်သမားအလုပ်ကို လုပ်သည်။ ရသည့်ပိုက်ဆံ

အမောက် အပ်သည်။ ရုပ်ရည်လည်း သန့်သည်။ တစ်ခုပဲ
ပြောစရာရှိသည်မှာ သူက သမီးရည်းတားဘဝမှာပင် မငြေးကြပ်ကို
ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆိုးနှံချင်သည်။ ဒါကလည်း ငယ်သူကိုး။ မငြေးကြွယ်ထက်
ပါးနှစ်ခန်း ငယ်သည်။ မငြေးကြွယ်ကို ဟိုမသွားရ ဒီမသွားရ ပိတ်ပင်
တားမြှင်ချင်သည်။ ဟိုအလုပ်ကိုဖြင့် အလူရှင် သားက မျက်နှာရှုံးမြှို့
လက်မခံရဘူး ဟု တွန်တို့ချင်သည်။ ဒီအလုပ်ကိုဖြင့် ခရီးဝေးလို့
မလိုက်ရဘူး။ ပိတ်ပင်ချင်သည်။ သူစကားကို မလိုက်နာလျှင် သူက
ဖိတ်ဆိုး ဖိတ်ကောက်သည်။ ဒါတွေဟာ သူ ကိုယ့်ကို ချစ်လွန်းလိုပဲဟု
မငြေးကြွယ် ကြည့်နဲ့ရသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ တစ်နေ့တော့ ကိုမောင်နှင့် ချိန်းတွေ့ပြီး ပြန်လို့
မဖြစ်တော့ဘဲ နိုးရာလိုက်ပြီးခဲ့ရသည်။ ကိုမောင့်မိဘတွေက
မိသားဖသားပို့ပို့ အမေ့ဆီ ပြန်အပ်ပြီး လက်ထပ်ပေးတော့
မငြှေးကြုပ်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားပို့ဟု ကြည့်နဲ့ခါမဲ့မြေ့ရသည်။

သို့သော မထင်မှတ်သည့် အချိန်တွင် တစ်ခါမှ ကြံမတွေးခဲ့သည့် ဆင်းခုခုကွဲကို ကြံတွေ့ခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်သက် ပြောက်လတောင် မပြည့်သေးခင်မှာ ခိုက်ရန်အောင်ဖြစ်ပြီး ကိုမောင်က မငြေးကြွယ်ကို လက်သီးဖြင့်ထိုးရာက စခဲ့သည်။ နောက်တစ်ပတ်တောင် မကြာလိုက်ခင် မငြေးကြွယ်က မြို့သို့တက်ပြီး စတ္တာပန်းအလုပ်ယ်ရင်း

ဆံပင်ကို လက်သုံးလုံးခန့် ဖြတ်ခဲ့လိုက်တာ ကိုမောင်သိတော့ ဒေါသတကြီး ထိုးကြိတ် ရိုက်နှက်လေသည်။ ပြီးတော့ မငြေးကြွယ်၏ ဆံပင်ကို အာခြုံမှ ဆောင့်ခွဲ လိမ့်စစ်ကာ ပန်းကိုက်သည့် ကတ်ကျေးဖြင့် မွှောကျော်အောင် တစ်ခေါင်းလုံး ထိုးဖြတ်ကိုက်ချပစ်သည်။ လက်သီးနှင့် ထိုးတုန်းကထက် မငြေးကြွယ် ပိုကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဒေါသက နားမလည်နိုင်လောက်အောင် အထိန်းအကွပ်မရှိ ဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်နေ့ ရောက်တော့လည်း မနေ့က ကြမ်းတမ်းခဲ့တာ သူမဟုတ်သလိုပင် မငြေးကြွယ်ကို အလိုလိုက်ကာ ကောင်းပြန်ပြန်သည်။ သို့သော် နောက်တစ်ခါလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရိုက်ပုတ် နိုင်စက်ပြန်သည်။

ကျွန်ုက် နွားရိုက် ရိုက်သည်ဆိုသည့် စကားကို အရင်က
စကားလုံးအဖြစ်သာ ကြားခဲ့ဖူးတာ။ ဘဝတွင် အမေတို့ အဖေတို့နှင့်
နေလာခဲ့သမျှ မိမိရေးတွင် နွားတစ်ကောင်ကိုတောင် ကြမ်းကြတ်
ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်သည်ဆိုတာ မမြင်စူး။ ယခုတော့ မိမိသည်
ကြားက်စရာကောင်းသည့် ငရေခန်းမှာ အနိုပ်စက်ခံနေရလေသည်။
ပထမတော့ ရှုက်လို့ ပောကွဲမထွေ မသိအောင်၊ ဟိုဘက်ရွာက
အမေတွေ ညီမထွေမသိအောင် ကြိုတ်မိုတ်ခံခဲ့သည်။

အို ဒီခေတ်မှာ အနီးကို ခင်ပွန်းက ရိုက်တယ်ဆိုတာ ရှိသေးလို့လား။ မြေဝန်းရုံ အုံသွေသွေး၏။

“အမယ်လေး ရှိပုံ အစ်မရယ်၊ ကိုယ်တွေ ခံရတာပါ။ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးပဲသိလား။ သူရှိက်ရင် ပို့တွေးချက်မတောင်းပန်လည်း မပြောဘူး။ မချိမဆန့်နာလို့ အသံထွေကိုပြီး အော်တော့ လည်း မအော်နိုင်အောင်လို့ ပါးစပ်ကို အဝတ်ဆိုပြီး ဆက်ရှိက်တယ်”

“ဘုရား ဘုရား”

“လက်သီးနှံ ထိုးတယ်။ ကန်တယ်။ ပျော်ချပ်နဲ့ ရိုက်တယ်။ ကိုယ်ဝန် ရှိလာတာတောင် ပိုက်ကို ဘောလုံးကန်သလိုပဲ လိုမ့်လိုမ့် ကန်တာ။ ပထမကိုယ်ဝန်က ပျက်ကိုကျရော်”

အခု ဘယ်လိုမှ ဆက်မနေနိုင်သဖြင့် ယောက္ခမအိမ်သို့ ဆင်းလာ ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလို အနိပ်စက် ခံနေသေးလဲ။ ပထမဆုံး လက်ပါလာကတည်းက အမေ့အိမ် ပြန်ပြေးရောပေါ့”

“ကျွန်မလည်း သူ ပြင်လာမလား ပြင်လာမလားနဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ကြိုက်လို့ ယူထားမိတာ ဆိုတော့ အမေ့အိမ်လည်း ပြန်ရမှာ ရှိက်တယ်။ အမေလည်း မသိစေချင်ဘူး။ အမေ စိတ်မဆင်းခဲ့စေချင်ဘူးလေ”

“သူကို ယူတဲ့ အချိန်တုန်းက သူ အဲဒီလို လုပ်တတ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိဘူးလား”

“ဘယ်ထင်မိပါမလဲ”

ဘယ်လောက်ပဲ ဒေါသကြီးတတ်စော်းတော့၊ မိန်းမကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ရိုက်လိုက်မိပြီးလျှင် ထိုဒေါသက ပြောရမှာပဲ။ ကိုယ့်ရန်သူလည်း မဟုတ်။ မိန်းမက ငိုယ်တောင်းပန်နေပါလျက် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးကြိုတ် ကန်ကျောက် ရက်ရက်စက်စက် နိုင်စက်သည်အတိ ဖြစ်ရတာ ကတော့ လွန်လွန်းပါသည်။

မငွေးကွွဲယ်ရင်ခွင်ထဲက ကလေးငယ်ကို သူမ ကရာကာသက်စွာ ကြေည့်မိသည်။ ကလေးကတော့ မအေနီးကို မချွတ်တမ်း ငုံထားရင်း နှစ်နှစ်မြို့ကိုမြို့ကို အိပ်ပျော်နေရာသည်။

“အခု မငွေးကွွဲယ် ယောက်ဗျားက ဒီကို လိုက်မလာဘူးပေါ့။ အိမ်မှာပဲလား”

မြန်မာ စာတမ်း ပြန်လည် ပေါ်ပေါ် စွဲများ

“မဟုတ်ဘူး။ အချုပ်ထဲမှာ”

“ତାଙ୍କ”

“မူးပြီး ဒီအိမ်ရှုံးလာ ကျွန်မကို အော်လဲရုံနဲ့ အားမရဘဲ အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်တာ။ အဖေက ရယကာကို တိုင်လိုက်တာ အခု အချုပ်ထဲ ရောက်နေတယ်။ ခြေချုပ်မှုဆိုလား”

ဦးစံအောင်က မဟုတ်မခံစိတ်နှင့် လူမြောင့်ဖြစ်တော့ သူ့သား
ဆိုးသွမ်းတာကို သည်းညည်းမခံနိုင်ပေ။

ဉီးစံအောင်လို ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာ ဂုဏ်သရေ၏
လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်တွင် ဒီလောက် ကြမ်းကြုတ်လူသော
သားတစ်ယောက် ရှိနေတာ အုံသုရမည်လားမသိ။ ကြမ်းကြုတ်သူ၊
ရက်စက်သူ၊ ဒေါသကြီးတတ်သူ၊ စိတ်မထိန်းနိုင်သူ ဒီလိုလူတွေက
ဆိုးယုတ်သူ ဖြစ်လာနိုင်သလား။

“ကလေးမွေးတယ် ဆိုတော့ သူက ကြည့်ချင်တာပေါ့။ သူ
ဒီကလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူးလေ။ သမီးလေးမှန်း သူ
ကြားတာပေါ့။ သူကို အဖေက အိမ်ထဲမဝင်ရဘူး ပြောတော့
ဒေါသထွက်ပြီး ခနဲပေါက်တာပဲ။ ငိုလည်းငိုလို့ အောင်လည်းအောင်လို့
ကျွန်ုမကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် ဆဲတာ”

မြေဝန်းရုံ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်သွားသည်။

“သူ ဘယ်နှစ်နှောင်လဲ”

“ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ”

ပညာမတတ်လို့ မိုက်တယ်လို့ ပြောရအောင် ကလည်း
ဆယ်တန်းတောင် သင်ထားတာ။ နောက်ပြီး သူ့ဖစ် ဦးစံအောင်ဆိုလှုပ်
အတန်းပညာဆိုလို့ လေးတန်းအထိပဲ သင်ခွင့်ရဲ့ပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက
လေးတားရအောင် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သူ။ ခမဲးသာကြွယ်ဝပြီး
ရွာကောင်းကျိုး အတွက် ကူညီသူ။

“အားမပယ်ပါနဲ့ မငြေးကြွယ်ရယ်။ ယောက္ခမတွေက ကိုယ့်ဘက်များ
ရှိနေတာပဲ။ အခု ဒီမှာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။ ရှုံးဆက်ပြီး
ဘာလုပ်မလဲ။ ဒီမှာပဲ နေမလား။ ယောက်ပျားနဲ့ ဆက်ပေါင်းဖြစ်ပြီးမှာလား”

“ကျွန်မက ဘာအလုပ်မဆို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အပြင်ထွက်အလုပ်မလုပ်ရဘေးတာက သူရန်ကို ကြောက်လို့။ ဒီမှာ ဆက်နေဖို့အဖေက ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သူလက်ကနေ အပြီးလွတ်ချင်တာ။ ဒီမှာ နေသမျှ သူက လာပြီး ပတ်သက်နေပြီးမှာပဲ။ အမော့ရာ ပြန်လိုလည်း မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ ကလေးကိုလာရင်

ကလေးကို ၏ပြီး အဝေးတစ်နေရာ လွတ်ရာကျတ်ရာကို ပြောစို့
မှန်းထားတယ်”

“ဒို ဘာပလုပ်လုပ် ဦးကြီးတိုကို တိုင်ပင်ပါ။ ကိုယ့်အပေါ်
ဒီလောက်ကောင်းတဲ့သူတွေကို။ ကိုယ့်ထက်လည်း ဉာဏ်ကြီးတယ်။
အတွေ့အကြံလည်း များတယ်။ သူတိန့်တိုင်ပင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ
မငွေးကြပ်ရယ်။ ဟုတ်လား။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် မဆုံးဖြတ်ရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကွဲပါ”

မြေနှစ်းရုံ ဒီထက်လည်း ပိုမပြောတတ်တော့ပါ။ သူတို့သားအမိနစ်ယောက်လုံး ကံကောင်းပါစေဟုသာ ဆုတောင်းပေးရပါတော့မည့်။

မြဝန်းရုံ အထုပ်အပိုး ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ ဦးကြီး ရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

“လူသတ်မူကိုတော့ ခြေရာကောက်မြပ်တဲ့ဟေ့”

“မောင်ကျော် လာ ထိုင်ညီးကွု”

ထိုနောက် မြဝန်းရုံအား လုညွှားပြောသည်။

“လုံမ ဒီကလေးက ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် ကြားလား”

“ဟာ ဦးကြီး မဟုတ်ဘာ။ ကျွန်မ ခြေလျင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်မလိုပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေးက လူချည်းလည်း မဟုတ်ဘူး။
အိတ်ကလည်း အလေးကြီး ပါသေးတယ်။ ဦးကြီးမြှာတဲ့စကား
နားထောင်ပါ”

“လူသတ်မှုကို ဘယ်လို ခြေရာကောက်မိတာတုန်း ကိုစံအောင်ရဲ့၊ ပြောပါ့။”

“မောင်ကျော် မင်းပြောတာက ပိုရောလည်မယ် ပြောလိုက်စမ်း”

ထို့နောက် ဦးကြီးက သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် ပဲသောက်လိုက်သည်။ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်မောနေဟန် တူပါသည်။ မောင်ကျော်မှာ အသက် ၂၀၉၌ အသားညိုပြာပြာ ဆံပင်တိန်းနံ့။ ရှိုးအသည့် တော်သားအသွင်ပါပဲ။

“လူသတ်တရားခံ ဖြစ်နိုင်တဲ့သူကို သိပြီ့ပါ။ မနက်အစောကြိုးပဲ အုတ်နှုက ကိုဝင်းဆွဲလာလို့ အသေအချာပြောသွားတာ။ မနေ့ကပဲ အသတ်ခံရတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို အိမ်တစ်အိမ်မှာ သွားတွေ့တယ်တဲ့”

“ဟယ် ဘယ်အိမ်မှာ တွေ့တာလဲ” ဒေါ်အေးလိုင်က ဝင်မေးသည်။

မြေနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထားသည်။

မြဝန်းရုံသည် အခုချက်ချင်းပင် ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ကို ရှုလိုက်ရသလို အသက်ရှုလိုမြဝန်သဲ ရှိသည်။ ဓတ်မြေသာကရောင်းတဲ့အိမ်။ မြဝန်းရုံသိသည်။ ထို့ညက မြဝန်းရုံ ကျောထဲမှာ စိမ့်နေဖော် အေးစက်ထံကျင်သွားခဲ့သည့် ခံစားမှုကို အခုလည်း ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

“ကလေးမလေးရဲ့ ဆရာကြီးက ဓတ်မြေသာဆိုင်ကို
သွားရင်းကနဲ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်တာတဲ့။ စတီးချိုင့်လေးကို
ဆရာကြီးက မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိတယ်တဲ့”

କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ କେବଳ ଦେଖିବାରେ ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ କେବଳ ଦେଖିବାରେ ନାହିଁ ।

ကျွန်မ အကြောက်း မတ်တပ်ရပ်နေခဲ့တုန်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး
ထင်နေခဲ့တယ်။

ဟုတ်ခဲ့လား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း
အတိအကျ မပေါ်နိုင်သလိုလို။

“ଶର୍ପିକ୍କିରେ ଅସିଅମିଲିଗ୍ନି ଶେର୍ବନ୍ଦିରୁହାନ୍ତିରାକ ଯିନି
ଠିକାରେ ପ୍ରାଣିରୁହାନ୍ତିରେ ଯାଇଲିବାରେ କିମ୍ବା ଦେଖିବାରୁହାନ୍ତିରାକ ଯିନି
ଅସିଫେନ୍ଦିରେ କୋଣିମଲେବାରୁହାନ୍ତିରାକ ପାପିକ୍ରମିରେ ହାନିରୁହାନ୍ତିରାକ
ମୁହଁରାକିରେ କାନ୍ଦିନିରେ ଦେଖିବାରୁହାନ୍ତିରାକ ଯିନି

ထမင်းချိုင်လေး အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ကျွန်ုရှိနေခြင်းသည် အမိန့်ယူတစ်ပုံးပဲ သက်ရောက်၏။ ဧည့်မှန်ဝင်းကို အသက်ရှင်ရက် နောက်ဆုံးမြင်လိုက်ရသူမှာ ထိုအိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရမည်။

“ဒါမှင့် တရားခံက အဲဒီဒိမ်ကလူပေါ့”

“အခါအိမ်မှာ နေတဲ့လူက အခါကြီး တစ်ယောက်ပါ။
တစ်ခုလပ်လိုလို ယောက်ားက နိုင်ငံခြားမှာပဲ အလုပ်လုပ်နေသလို
ဘာမှန်းမသိဘူး။ သူအိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေတော့ အများကြီးပေါ့။
ရဲက ချက်ချင်း ခေါ်စစ်တာပေါ့”

“မိရောသားကု”

“အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေ ခကေခက ပြောင်းနေတာတဲ့။ အဲဒီအိမ်က ဒေါ်ကြီးက ကလေးမလေးကို မသိဘူးတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကိုဝင်းဆွဲ ပြောတာပဲ။ ရဲတွေက မေးတော့ အဲဒီထမင်းချိုင်းကို သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိုးခန်းထောင့်မှာ တွေ့သားပဲ။ အလုပ်သမား တစ်ယောက်ယောက် မေ့ကျန်ခဲ့တာလို့ ထင်လို့ ဖွင့်တောင်မကြည့်မိဘူးတဲ့”

ရွှေမှုန်ဝင်း ပျောက်ဆုံးသည့်နောက ဆိုင်ရှင်ဒေါ်ကြီးက အိမ်မှာ မရှိ။ ဆွဲမျိုးနှင့်စပ်တော်သူ ယောက်ရားတစ်ယောက်ကို အိမ်တောင့်ထားပြီး ဟိုဘက်ရွာမှာ အကြွေးသွား တောင်းနေခဲ့လို့ ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နှစ်မှ ပြန်ရောက်သည်ဟု မောင်ကျော်က စုံစမ်းရသမျှ ပြောပြသည်။

“အခု အဲဒီလူကို စစ်မေးကြည့်သေးလား”

“အဲဒီလူ အခု မရှိဘူး။ ရွှေတွင်းဆိုလား နောက်နေ့ နေ့ချင်းပဲ ထွက်သွားသတဲ့။ ကျွန်းတော်ကတော့ သူပဲလို့ ထင်တာပဲ။ ရဲတွေ လိုက်ဖမ်းမှာပါ။ သူများကို မကောင်းလုပ်တဲ့သူက သူအပြစ်ဒက်ကို သူခံရမှာပေါ့။ ရာဇဝတ်သေးဆိုတာ ပြီးလို့ မလွတ်ပါဘူး”

မောင်ကျော်က ယုံကြည်စိတ်ချဟန်ဖြင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောနေသည်။

ညတုန်းက အုတ်နှစ်ရွာသည် ညျှောက်သည် အထိ လူပုံလူပုံရားရား ဖြစ်နေကြသတဲ့။ ဒေါ်သြားဖြစ်သူ၊ အုံသြား၊ နားမလည် နိုင်သူ၊ စက်ဆုပ်သူ လူအမျိုးမျိုးသည် စိတ်ခံစားမှ အမျိုးမျိုးဖြင့် စိတ်လူပုံရားစွာ ဂိုင်းစွဲ ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။

“အဲဒီ ဆွဲမျိုးဆိုတဲ့လူက ဘယ်ဘူးတဲ့လဲ”

မငွေးကြွယ်က ဝင်မေးသည်။ ဟုတ်သားပဲ။ သူက အုတ်နှစ်ရွာသူပဲ။ ဒီလူကို သိချင်သိနေနိုင်တာပေါ့။

“ကျွန်းတော် နာမည်တော့ မမေးခဲ့မိဘူး အစ်မရဲ့”

“ဒီကလေးကလည်း အရန်ကော့”

ယနေ့ခေတ် ရဲတွေက တယ်လီဖုန်းတွေ၊ ကွန်ပျိုးတာတွေ၊ အင်တာန်ကွေနှင့် ဆိုတော့ အရင်ထက်တော့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှု မြန်မှာပါ။ သူမ သိချင်လိုက်တာ။ ရွှေမှုန်ဝင်းလို့ အရွယ်မရောက် သေးသည့် ကလေးမလေးကို သွေးသားဆန္ဒ အလိုရောက်ဖြင့် ရိုင်းစိုင်း ပက်စက်ပြီးနောက် ရက်စက်ယုတ်မာစွာ သတ်ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည့် လူသတ် ကောင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ သူကိုယ်ထဲမှာ မကောင်းဆိုးဝါးသည်

မျှေးဆုံးတောင်ဆက်တွေ လုပ်ပြုတော်များ

ဘယ်လို ပုံစံမျိုးဖြင့် သန္တတည်နေခဲ့တာလဲ။ ဘယ်လို စရိတ်မျိုးဖြင့် တည်ရှုနေခဲ့တာလဲ။ သူမျက်လုံးမှာ ဘာအရိပ်အယောင်တွေကို မိမိတို့ တွေ့ရမလဲ။

အခုတော့ လူသတ်သမားဟု ထင်ရသူသည် လွှတ်နေပြီ။ အုတ်နှုန်းမှာတော့ မရှိနိုင်တော့တာ သေချာသည်။ ပြေးပြီပေါ့။ ဘယ်ကို ပြေးမှာလဲ။

“မိန်းကလေး သတိပိရိယနဲ့သွား။ တည်းနို့အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ အကူအညီတောင်း။ ဘုန်းကြီးက ထားတဲ့ အိမ်မှာနေ ကြားလား”

ဦးကြီးက မြေန်းရုံကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရမှာ စိတ်မချပော်။

“စိတ်ချပါ ဦးကြီးရယ်။ ကျွန်မ သတိထားပါမယ်”

မြေန်းရုံ နိုတောင်ရွာမှ ထွက်သည့်အချိန်က နံနက် ဆယ်နာရီကျော်ပြီ။

ကပ်လျက် ကျေးရွာအုပ်စုမှာ ကုလ္ပာတန်း ဖြစ်သည်။ ကုလ္ပာတန်းသို့ မရောက်ခင် သရက်တောာအပါအဝင် သရက်တော့ပိုင် ရွာသုံးရွာကို ဖြတ်သွားရညီးမည်။ ထိုရွာသုံးရွာကို ဖြတ်ကျော်ဖို့

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ခြေလျင်ဆိုလျှင် ယောက်ဗျားခြေလျမ်းဖြင့် နှစ်နာရီလောက်ကြာမည်။ မိန်းကလေးခြေလျမ်း ဆိုလျှင်တော့ သုံးနာရီလောက် ကြာမည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ကျော် ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ လိုက်ရတော့မည်။

သူဆိုင်ကယ်က ဆူပါကပ်မဟုတ်ဘဲ စက်မှုရန်ထုတ်ဖြစ်ပြီး ထိုင်ခုံက ရှေ့နောက်တစ်ဆက်တည်း ဆိုးတူတူမြင့်မြင့် ဖြစ်သည်။ တင်ပါးလွှာထိုင်ရတာ သိပ်အဆင်မပြော။ နည်းနည်းလျှောနေသည်။ ခေါင်းမှာ ဆောင်းထားသည့် ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်က ချောင်နေသည်။ မေးမှာ သိုင်းထားသည့်ကြီးက ရည်ရွယ်၍ သည့်ထက် ပိုတို့အောင်လည်း လုပ်လို့မရ။ မင်း ဦးထုပ်နဲ့ လဲရအောင်ဟုလည်း မပြောခင်။ မြေန်းရုံကျော့ပုံးအိတ်ကို ဆိုင်ကယ်ရှေ့ ခွကြားတွင် ညုပ်ပေးထား၏။ အိတ်သည် နေသားတက္ကဖြစ်ဖို့ ကြိုးဖြင့် ပတ်ယူရသည်။ သူချော် အိတ်ကိုလည်း ဥုံးနှစ်ဘက်ဖြင့် ညုပ်ပြီး ထိန်းထားရညီးမည်။

ရွာလမ်းသည် ဖုံးအလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်သော်လည်း ဘေးပေါ်သွေ့တွင် ထနောင်းပင်တန်းတွေ့နှင့်မို့ မျက်စိအေးသည်။ ကတ္တရာလမ်း ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ အခုအခါ မိုးသက်ရောက်နှင့် လမ်းက အပေါက်တွေ ချိုင့်ခွက်တွေ ဖြစ်နေပြီ။ ဆိုင်ကယ်က ခုန်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ မြေန်းရုံသည် ရှေ့ရွှေတ်ရွှေတ် သားရေတု ဆိုးတိုင်ခုံကို ဘယ်လိုမှ မြှေအောင် မကိုင်နိုင်။ ဆိုးတိုင်ခုံတော့

မြေန်းရုံးတွင်ဆောင်ရွက်ထွေးလောင်းရှုံးမြှေး

စောင့်လိုက်သည့်အခါ အိခန်အိခန် မြှပ်သွားတာမို့ နာတော့ မနာဘူးပေါ့။ သို့သော် လူက တစ်ချိန်လုံး လျှောနေသည့်အခါ သတိထားပြီး လိုက်ရတာ။ ခြေကို ကုတ်ပြီး လိုက်လာရတာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း နာကျင်နေသည်။

“အစ်မ အဆင်ပြေလား”

ဖိုးကျော်က ဆိုင်ကယ်အရှိန်နှင့် ရှေ့က တိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန်ကို ကျော်အောင် အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှည့်မေးတိုင်း သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် အေး ဟု ပြောလိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ အဆင်မပြေပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ နေရာပြင်ပြင် ခက္ကကြာလျှင် လူက ပြန်လျှောသွားပြန်ရော်။

တာလမ်းမက ခက္ကပဲ မောင်းလိုက်ရသည်။ မကြောခင် ဆိုင်ကယ်သည် တောလမ်းအတိုင်း ကျွောကာကောက်ကာ သွားရလေ တော့သည်။ တစ်ပေတောင် မကျယ်နိုင်သည့် လယ်ကန်သင်းရှိုးတွေ ပေါ်က သွားရသည်။ ဘီးချရသည့်မြေပြင်က နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ကျဉ်းလိုက်။ မာလိုက် ပျော့လိုက်။ သဲချောင်းတွေကိုလည်း ဖြတ်ရသည်။ သဲချောင်းဆိုတော့ ရေမရှိပါ။ သို့သော် သဲပြင်ပွဲက နစ်နစ်ဝင်သဖြင့် ဆိုင်ကယ်က ဝပ်ဝပ်သွားသည်။ ချောင်းသေးကို

ကူးဖို့ ခင်းထားသော သစ်သားတံတား ခနော်နှီး ခနော်နှီး သေးသေးလေး တွေကိုလည်း ဖြတ်ရသည်။

“ဆင်းပေးရမယ်ဆို ပြောနော်။ အစ်မကို အားမနာနဲ့”

“ရတယ် ရတယ်အစ်မ မဆင်းနဲ့။ မြှုမြှုသာ ကိုင်ထား”

ဟုတ်ပါ။ မြှုမြှုသာ ကိုင်ထားတဲ့။ ကိုင်စရာ သံမကိတန်းက ထိုင်ခုံ၏ နောက်ဆုံးအစွန်မှာ၊ မိမိက ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့်သာ ထိတန်းကို ကိုင်လိုရသည်။ ဉားလက်က ကိုင်ရသလို အားရပါးရမရှိ။ ဉားလက်ကိုတော့ ဆိုဖာထိုင်ခုံ၏ ဘေးစွန်းက သားရေတိ ပျော့ပျော့အသားကို ထိန်းသည်ဆိုရုံး ထိန်းကိုင်ရလေသည်။ နာရိဝိက်ကျော် မောင်းပြီးတော့မှ စပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထန်းပင်စုစု သစ်ပင်ကျိုးတိုး ကျေတဲ့နှင့် ရွာတန်းလေးတစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရအော်။

“ရှေ့ကရွာကြီးက သရက်တောတဲ့။ အဲဒီမှာ ခက္က နားမလား။ ကျွန်းတော့ဆရာမကြီးအိမ် ရှိတယ်”

ဆိုင်ကယ်နောက်ကနေ ထိုင်စီးဖို့ မကျမ်းကျင်သည့်အပြင် လျှောလျှော ကျလာသည့် တင်ပါးကို ပြန်ပြန်ဆွဲပြီး ခါးကို စောင်းစောင်းကြီး ထိုင်လိုက်လာမိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင် ကိုက်ခဲနေလို့ “နားရအောင်” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

သရက်တောက ကျေးရွာအုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံး အုပ်ချုပ်ရာရွာ
ဖြစ်သဖြင့် လူနေအိမ်ခြေ များသည်။ ထမင်းဆိုင်လေးတွေ
အကြော်ဆိုင်လေးတွေကို ဖြတ်ကျော်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို
မတွေ့မြှင့်သော်လည်း အရက်ဆိုင်တွေကို တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်
ရွာတွေလောက် သစ်ပင်မထူထပ်ပေါ် သောစကိုင်းပင်တွေ တစ်ချို့။
မလေးရှားပိတောက်ပင်တစ်ချို့သာ ကျိုးတိုးကျွဲတဲ့ တွေ့ရသည်။
သို့သော် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးတာတော့ သေချာသည်။ အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းတွေမက တိုက်ခံအိမ်တွေကိုတောင် တွေ့ရသည်။

ဖိုးကျော်က ရွာလမ်းမမှ လမ်းသေးတစ်ခုထဲသို့ ချိုးကျွဲ
ဆင်းလိုက်သည်။ အိမ်သေးသေးများရှိရာ ရပ်ကွက်တစ်ခုဆီးသို့
ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်တို့မှာ ခံစည်းရှိုးက ဝါးဖြင့်သာ ရက်ထားသော
ဝင်းထရံများ ဖြစ်ကြသည်။ ထူးရွားစွာ သစ်ပင်တို့ အုပ်ဆိုင်းနေသော
ခြေတံရည် အိမ်မြှင့်မြင့်တစ်ခုကို သတိထားမိသည်။ ထိုအိမ်ဆီးသို့ပဲ
ညီးတည်ပြီး သွားနေခြင်းဖြစ်၏။ ခံစုံနှင့်ကျယ်ထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ကို
မောင်းဝင်လိုက်ချိန်တွင် ဒီရွာမှာ နားခိုင်းလိုက်မိတာ များပြီဟု
ချက်ချင်းပင် နောင်တရသွားမိသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရပ်ထားသည်။

အိမ်အောက်က အကြမ်းစားစားပွဲတွင် သစ်သားတန်းလျား
တစ်ခုနှင့် ကုလားထိုင်အကြမ်း သုံးလေးလုံးရှုပြီး ယောက်ကျားသုံးယောက်
ထိုင်စကားပြောနေသည်။ ထိုအုပ်စုတဲ့က တစ်ယောက်ကို အခုတော့
မြေဝန်းရုံး ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်ပြီ။ အခုအချိန်မှာ မတွေ့ချင်သုံးသောသူ
ဖြစ်သည်။

(၃)

ဆိုးယုတ်မှုတွင် ပုံသဏ္ဌာန်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်။

ပြည်မိုးပြိုမ်းသည် အိမ်အဝင်ဘက် မျက်နှာမှထားသဖြင့် ဆိုင်ကယ်ဝင်လာ ကတေသုံးက မြေဝန်းရုံကို မြင်သွားသည်။ မျက်နှာလွှဲခြုံးမပြ။ သူမကို တည့်တည့် လုမ်းကြည့်နေသော်လည်း အသိအကျမ်း အဖြစ် နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်း မပြ။

မြေဝန်းရုံသည် ဖိုးကော်အား မသက်စွာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါ ကြိုးတင်စိစဉ်ထားတဲ့ အကွက်များလား။

“ဖိုးကော် အစ်မ ဒီမှာ မနားချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအစ်မ ဆရာမကြီးနဲ့ တွေစေချင်လိုပါ။ လာပါ အစ်မ။ ကိုဦးဦး ဆရာမကြီး နေကောင်းလား”

လူသုံးပေါ်အနက် အကြီးဆုံးလူက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး မြေဝန်းရုံတို့ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ဝင်ပါ။ လာ ထိုင်ပါခင်များ။ ဘယ်လာတာလဲ ဖိုးကော်”

“ကုတိုက်န်းသွားမလို့ အစ်ကို ဒီအစ်မကို လိုက်ပိုပေးတာ နေနည်းနည်းပုတာနဲ့ နောက်ပြီး အစ်မက ဆိုင်ကယ်စီးနေကျ မဟုတ်တော့ သူထိုင်ရတာ တော်တော်အဆင်မပြေတာနဲ့ ခကနားမယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတာ”

“ထိုင်ပါ ကျွန်ုတ်က ဆရာမကြီးရဲ့ သားသမက်ပါ”

“ကျွန်ုတ်မနားမည်က မြေဝန်းရုံပါ။ ရေးဟောင်းသုတေသနနဲ့ ပတ်သက်တာကို စာရေးပါတယ်။ ရန်ကုန်က လာတာပါ”

“ဒီညီလေးကလည်း ရန်ကုန်ကပဲပျု။ ပန်းချီဆရာလေး။ နာမည်က အဲ နာမည်က အဆန်းပါ”

“ပြည်မိုးပြိုမ်းပါ ခင်ပျု”

“အဲ ဟုတ်တယ်။ သူက စန်းကိုတဲ့။ ကိုမိုးပြိုမ်းကို လိုက်ပိုရင်း ဒီမှာ ခကာဝင်နားကြတာ။ ထိုင်ပါဦး နားပါဦး”

“ဆိုင်ကယ်ထိုင်ခုက မြင့်ပြီး လျှော့နေတာကိုး။ ကိုစန်းကိုရဲ့ ဆိုင်ကယ်က ဆူပါကပ်ဆုံးတော့ ထိုင်ရတာများ ပို့ အဆင်ပြေမလား။ လူချင်း လဲလိုက်လို့ ရတယ်လော”

ပျော်လောင်တွင်ထင်ဆုံး လုပ်ငန်းပြုခြင်း

ပြည့်မိုးပြမ်းက စေတနာရင်ပုံစံမျိုးဖြင့် ဝင်ပြောတော့ မြေဝန်းရုံ နဲလုံးဆီမှာ ရူးခနဲ အောင့်သွားသည်။

“အို ရပါတယ်။ အဆင်ပြောပါတယ်”

“အေးဗျာ။ ဟုတ်သားပဲ။ စန်းကို မင်းက အစ်မကိုပို့ ဝါက ဒီအစ်ကိုကို ပို့လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း မလုပ်နဲ့ဖိုးကော်”

ဦးကြီး ဦးစံအောင် ရှာပေးသော ဖိုးကော်ကိုသာ သူမ ယုံကြည်နိုင်မည်။ အခုမ တွေ့ရသော စန်းကို ဆိုသည့်ကလေးကို သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ။

“ကျွန်ုတ်လည်း ကုတ္တိတန်းကို သွားမှာပဲ”

ကုတ္တိတန်းဟု ကြားလိုက်ရသောအခါ မြေဝန်းရုံ ပို့ပြီး အော်သွေ့ကိုသွားသည်။ သေချာပါပြီ။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှ လုံးဝ မဟုတ်တော့ပါ။ သူ သက်သက် မြေဝန်းရုံနောက်သို့ လိုက်မလိုပဲ။ မိမိကို ခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ နောင့်ယုံက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဟန် ရှိသည်။ တော်တော် ယုံတ်မာသည့်လုပ်လား။

မထိုင်တော့ဘဲ အခု ချက်ချင်း လှည့်ထွက်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့် အချိန်တွင် လျေကားမှ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို မြင်ရသည့်အခါ မြေဝန်းရုံ တစ်ခက် ငေးကြည့်မိသွား၏။

အသက်က ငါးဆယ်နှင့် ခြောက်ဆယ်ကြားမှာ ရှိမည်။ အဖြူစွဲက်နေသည့် ဆံပင်းခိုးရောင်၊ အသာဖြူဖတ်ဖြူလျော် နွမ်းလျော်နေသည့် မိန့်မိန့်ဖျော်ဖျော် မျက်လုံးညီညီတွောက အချိန်မရွေး ငါးချုပ်လိုက်တော့မလို။

“အမေ လာ ဒီမှာ အမေတာပည့်တွေ ရောက်နေကြတယ်”

ကိုထွန်းထွန်းဦး၏ အသံလာရာ စားပွဲသို့ ဒေါ်ကြီးက လှမ်းကြည့် လိုက်သော်လည်း ထူးခြားစွာပင် ဘယ်သူနှင့်မှ မျက်လုံးဆုံးအောင် မကြည့်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ထိလွှယ်ကြွလွှယ် နှနယ်လွန်းသည့် ကလေးယ် တစ်ယောက်လိုပဲဟု မြေဝန်းရုံ တွေးမိသည်။ လမ်းလျောက် လာရင်း လဲသွားတော့မလားဟု ပူပန်မိသည်။ ဒါဟာ ဆရာမကြီးတဲ့လား။

ဆရာမကြီး တစ်ယောက်မှာ မြင်တွေ့နေကျ အားမန် တက်ကြွမှု သုက္ခလွှမ်းမိုးမှာ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရ။

ပုဂ္ဂနိုင်တွင်ဆင်လွှာ လွှာပြုလွှာ

သူဆီသို့ မြဝန်းရုံ ဘာကြောင့် လျောက်သွားမိမှန်းမသိ။ မေမေထက် အသက်နည်းနည်းတောင် ငယ်လိမ့်ဦးမည့် ထိုဆရာမကြီးသည် မြဝန်းရုံကို မျက်လုံးတည့်တည့် ဆုံးပြီး မကြည့်။ မြဝန်းရုံ၏ ပရီးဆီ လည်တိုင်ဆီ နည်းနည်းလွှဲပြီး ကြည့်သည်။

အခုလောက် နွမ်းလျှို့း ကြောက်လန့် အားငယ်နေသည့် ဆရာမကြီးမျိုး မြဝန်းရုံ တစ်ခါမှ မပြင်ဘူး၊ မတွောဘူးခဲ့ပါ။

လောကကြီးနှင့် သူအကြောင်း ချိတ်ဆက်ထားသည့်ကြီးတွေ ပြတ်တောက်သွားခဲ့သလိုမျိုး။ လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်နေဖို့ သူကို ဘယ်အရာကမှ မဆွဲဆောင်နိုင်တော့သလိုမျိုး။

သေချာသည်။ ဆရာမကြီး နေမကောင်းပါ။

"အမေက မပြုးတတ်တာ ကြပြု့ပါ"

ကိုထွန်းလို့နှင့် ဖိုးကျော် ပြောပြသော ဆရာမကြီး၏ အဖြစ်အပျက်မှာ မြဝန်းရုံ၏ ဆိုးယူတိရက်စက်မှ ရှာပုံတော်တွင် ကောက်ကျစ်ခြင်း အမျိုးအစားအဖြစ် ထည့်လို့ရမည်ထင်သည်။

တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်မျိုးက အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါ။ နေရာတကာတွင် ကြံတွေ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးပါ။ မနာလိုခြင်း။

နောက်ကျောကို စားဖြင့်ထိုးခံရခြင်း၊ မိမိမထင်မှတ်သူက ရန်သူ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်း။ ထိုအဖြစ်မျိုး မူကွဲတွေ့ မြဝန်းရုံ များစွာကြားဖူးပါသည်။

ပြည်မိုးဌိမ်းက မိမိတို့အပ်စုတဲ့မှာ အတူထိုင်နေသော်လည်း စကားပိုင်းထဲမှာ မပါဝင်ပေ။ သုံးထပ်သားပြားပေါ်မှာ စတူ၍ကို ကလစ်ဖြင့် ညုပ်ထိန်းကာ ပန်းချို့ဆွဲနေသည်။

သရက်တော့ရှာမှာ လူတန်းစားနှစ်မျိုးရှိသည်။ တစ်မျိုးက အုတ်ဖုတ်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် လူနည်းစား၊ နောက်တစ်မျိုးက အရားအုတ်ဖုတ် အလုပ်သမား လူများရှိသည်။ သူတို့က ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြသည်။ ရွာသည် စိုက်ပျိုးရေးမဖြစ်ထွန်းပါ။ မြေဆီလွှာတွေ စမ်းပြောက်နေပြီ။ အုတ်ကို နေဖြင့်လည်း အပြောက်လှန်းပြီး မီးဖြင့်လည်း အပြောက်လှန်းသည်။ ရှိသမျှ သစ်ပင်အကြီးအင်ယ် ကုန်သလောကနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ရွာသူရွာသားတို့၏ အဝတ်စားတွေလည်း တဖြည်းဖြည်း နွမ်းကာ စုတ်ပြုစ ပြုလာသည်။ ရွာသူရွာသားတို့သည် တော်းရွာတွေဆီသို့ ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနှုတ်၊ ပေါင်းသင်၊ မြှက်ထိုး လိုက်ရသည့်ဘဝသို့ ရောက်စပြုလာသည်။

ဆရာမကြီးသည် ရွာ၏ တွဲဘက်အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ဖြစ်သည်။ လုပ်သက်ရန့်နေပြီ။ ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းသားတွေ လက်ခံပြီး စာသင်ပေးနေသည့်ကျောင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးသည်

ရုံးစင်းသည်။ ဖြောင့်မှန်သည်။ ကလေးတွေကို ချစ်သည်။ စေတနာထားသည်။ ဆရာမကြီးမှာ အားနည်းချက်ဆိုလို တစ်ခုပဲရှိသည်။ စာသင်ရုံးသာမက ရွာကိုပါ အသိပညာပေးချင်သည်။ အုတ်ဖတ် လုပ်ငန်းသည် ရေရှည်တွင် ရွာအတွက် ထိနိုက်ကြောင်း အခွင့်သင့်တိုင်း ပြောပြီး မြေဆီလွှာကို ထိန်းသိမ်းဖို့ သစ်ပင်တွေကို စိုက်ကြရန် အခွင့်သင့်သရွှေ့ လုံးဆောင်တတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အီမာမှာ သစ်ပင်တွေ အများကြီး စိုက်ထားသည်။

တကယ်ဆို အောင်မြေသာစံမြို့နယ် လက်ထောက်ပညာရေးမှူး ရာထူး တက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ဆရာမကြီးအတွက် အစစာရာရာ အဆင်ပြု ရွောမွေ့နေသယောင် ရှိသည်။ သို့သော မထင်မှတ်သော အရာတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပြဿနာစတာက ကျောင်းဆောင်ကိစ္စား ကျောင်းဆောင်သည် ကလေးတွေအတွက် လုံခြုံမှု မရှိလောက်အောင် အမိုးမလုံ အကာမလုံ ယိုင်နဲ့နေသည်။ ထို ခနော်နှီခနော်နဲ့ ကျောင်းဆောင်ကလည်း ကျောင်းသား ၂၃၀ အတွက် မလုံလောက်တာမို့ အချိန်ကို နံနက်တစ်ခါ နေ့လည်တစ်ခါ ခွဲထားရသည်။ နောက်ထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်လေး လုပ်ချင်သည်။

မိုးရေကန် တစ်ခုကို ဆရာမကြီး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ကျောင်းအနီးမှာ တူးဖော်ခဲ့သည်။ ထိုမိုးရေကန်သည် ကျောင်း အတွက်သာမက ရွာအတွက်ပါ နွေရာသီမှာ သုံးရေရာသည်။ စိုက်ခင်းရေအတွက် မယူပင်ရသဖြင့် ကျောင်းမြေကွက်လပ်တွင် အားလပ်ချိန်၌ ပန်းစိုက်ခင်းကို စိုက်ပျိုးပြုစုံဖို့ ကလေးတွေကို ဦးဆောင် ပေးခဲ့သည်။ အပင်ဖြစ်လွယ်သော ရေးကွက်လည်း ဝင်သော၊ ကန္မာနှင့် မေမြို့ပန်းခင်းတွေ ဖြစ်သည်။

ဆရာမကြီး၏ ရေကန်နှင့် ပန်းခင်းသည် သရက်တော့တွင် သာယာလုပ်သော အရာနည်းနည်းလေးတွင် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီးက အပင်ပေါက်ဖြင့် မစိုက်ပျိုးသဲ စရိတ်သက်သာအောင် ပျိုးစောင့်တွေ ကြပြီး စိုက်ပျိုးသည်။ အထက်တန်းပညာ တတ်မြောက်သူ ဖြစ်သည့်အပြင် အလုပ်အကိုလည်း ခံစားတတ်သူဖြစ်သဖြင့် ပန်းခင်းကို အသက်ဝင်အောင် ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သည်။

အဝါရောင်နှင့် အဖြူရောင် ကန္မာပန်းခင်းတို့က တစ်ဖက်၊ ခရမ်းပြာရောင်၊ အနီးရောင် မေမြို့ပန်းခင်းတို့က တစ်ဘက် ဆေးရောင်စုံ ပန်းချိုကားတစ်ချပ်လို လုပ်နေတတ်သည်။ ဆရာမကြီးက ပန်းတွေကို ရောင်ပြီး စာသင်ခန်းသုံး ပရိဘောဂများဝယ်သလို ကျောင်းဆောင် ဆောက်လုပ်ရန်လည်း ရန်ပုံငွေ စုနေသည်။

ဆရာမကြီး၏ ကျောင်းမှာ လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာမ တစ်ဦး၊ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးနှင့် ဆရာမသုံးဦးရှိသဖြင့် ဆရာမကြီးနှင့်ဆို စုစုပေါင်း ခြောက်ဦးဖြစ်သည်။ လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်ဆရာမသည် သရက်တော့ရွှာခံ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ကတော့ ဆရာမကြီးအား သမွတ်စု ကျောင်းအုပ်ဆရာမက အလူရှင်တစ်ဦးနှင့် ချိတ်ဆက်ပေးစွဲ တယ်လီဖုန်း ပြောရန် အောင်မြေသာစံသို့ ခေါ်သည်။ ကျောင်းဆောင်ပြင်နှင့် အခွင့်အရေးမျိုး ဆရာမကြီး လိုက်သွားသည်။ ထိုအလူရှင်နှင့် စကားပြောရမည်။ ကျောင်းဆောင်ပြင်မည့် ကုန်ကျစရိတ်ကို အသေးစိတ် တွက်ပြီး လျှောက်လွှာတင်ရန် အလူရှင်က အကြံပေးသည်။ သမွတ်စု ဆရာမက လျှောက်လွှာတင်စွဲ ဆက်သွယ်စွဲ အစစာအရာရာ ကုညီပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာမကြီး တက်တွေ့ချင်လန်းစွာ လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုနောက သရက်တော့သို့ ပြန်လာသော ဆရာမကြီး၏ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်၊ ခွန်အားအပြည့် အမှုအယာကို ကျောင်းသား မိဘတွေနှင့် ကျောင်းကော်မတီက လုံးဝမမေ့နိုင်။ ဆရာမကြီးထံမှ အပျော်က သူတို့ဆိုသို့ ပျုံနှံကာ သူတို့ပါ ဖျော်ချင်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးမှာ အလူငွေရသည်။ ကျောင်းဆောင် ပြင်သည့် လုပ်ငန်းစဉ် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ငွေကို အရစ်ကျ ချပေးသည်။ အလူရှင်အဖွဲ့မှ လူငယ်တွေ ရန်ကုန်မှ ဆင်းလာပြီး အောင်မြေသာစံမှာ တွေ့ဆုံးပေးအပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီး သုံးခေါက်တိတိ အောင်မြေသာစံသို့ ငွေသွားယူရသည်။ အုတော်၊ သဲ၊ ကျောက်နှင့် သိုလ်ပြော၊ သစ်သား၊ သံ၊ လက်သမား၊ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးကို အတိအကျ စာရင်းတင်၏။ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကွာစေရ။ တစ်ချို့၊ လုပ်ခကြားငွေတွေက ဘောက်ချာမရ။ ဘောက်ချာမရသည့် ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ဆရာမကြီးက ကျသင့်ငွေကို ကူးရေးပြီး လက်မှတ်ထိုးကာ စာရင်းတင်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ကျောင်းဆောင်က ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ အလူရှင်အဖွဲ့က ပြီးစီးသွားသည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို သုံးကြိမ် လာကြည့်သည်။ အဖွဲ့ကို ဆရာမကြီးအိမ် အပေါ်ထပ်မှာပဲ နေရာစိစဉ် ပေးသည်။ နေထိုင်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီး ကျွေးမွှေးဖို့ကျတော့ ဆရာမကြီး အကုန်မစိုက်နိုင်။ လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်က ဆရာမကြီး ဘာမှစိတ်မယူပါနှင့်။ မိမိကြည်ပြီး စိစဉ်ပါမည်ဟု နှစ်သိမ့်သည်။ ထိုနောက် လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်သည် သမွတ်စုဆရာမ၏ အကြံပေးချက်အရ ကျောင်းသားမိဘ အိမ်တွေကို တစ်အိမ် ငွေဝါးရာကျပ်နှုန်းဖြင့် ကျွေးမွှေးစရိတ် ကောက်ခံသည်။ တစ်ချို့အိမ်တွေက မတတ်နိုင်။

မြတ်စွမ်းသွေးသွေးသွေးသွေးသွေးသွေး

မတတ်နိုင်လည်း ကိုယ့်ကျောင်းကို လာဆောက် ပေးသည့် အလူရှင်တွေမှာ မဖြစ်ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ရှာကြုံထည့်ကြသည်။

ဆရာမကြီး၏ နားလည်မှုကတော့ ကျောင်းသားမိဘတွေက စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် အလူငွေထည့်ဝင်သည်။ ထိုထည့်ဝင်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသည်။ ကျေးဇူးတင်သည်။ ထိုအခါ လက်ထောက် ဆရာမက ဒါဖြင့် စာရင်းပြုစုပေးပါမည်။ လက်ခံရရှိပြောင်း ဆရာမကြီးက လက်မှတ်ထိုးပေးပါဟု ပြော၏။ ဆရာမကြီးက ငွေဝါးရာ အလူရှင်စာရင်းတွင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ အသုံးစရိတ်ကိုလည်း ရှင်းတမ်းပြုလုပ်ပေးဖို့ ဆရာမကြီးက လက်ထောက်ကျောင်းအုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည့် စေတနာရှင် လုပ်အားပေးတွေ ကလည်း သူတို့မှတ်ထားသည့် ဈေးဝယ်စာရင်း ကုန်ကျစရိတ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား ရေးမှတ်ပေးပါသည်။ ထိုရှင်းတမ်းကို ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် စနစ်တကျ အချေပြန်ကူးရေးပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးလိုက်၏။

ပြဿနာက လက်ရေး ရှင်းတမ်းသည် မိမိထင်သလို ကျောင်းသားမိဘတွေလက်ထဲ မရောက်ဘဲ အလူရှင်ဆီ စာရင်းတင်လိုက်သည့်အထဲ ပါသွားခြင်းဖြစ်သည်။ စာရွှေက်စာတမ်း တွေကို မတင်မိ ဆရာမကြီးကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးခဲ့ချိန်က ထိုစာရင်းစာရွှေက

လုံးဝမပါ။ နောက်တစ်ခေါက် အလူရှင်အဖွဲ့ လာတော့မှ သူတို့ ပြန်ပြသည့် နိုင်တွဲထဲမှာ ထိုစာရင်းပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီး၏ ဦးနောက်ဖြင့် လုံးဝလိုက်လို့မဖို့သော ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

တကယ်တော့ ကျောင်းသားမိဘတွေ ထည့်ဝင်သည့် ငွေက ညှိုးကျွေးမွေးစရိတ်ထဲသို့ လုံးဝမရောက်လိုက်သည်ကို နောက်မှ သိရသည်။ အလူရှင်ဆီက ငွေကို နှုတ်ယူပြီး ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားမိဘဆီကလည်း ကျွေးမွေးစရိတ်ယူမိ၊ အလူရှင်ဆီကလည်း ကျွေးမွေးစရိတ်ယူမိ။ ကြားထဲက ဆရာမကြီးသည် နှစ်ခါပြန် ငွေကောက်ခံသူ ဖြစ်သွားသည်။ မိဘတွေဆီက ငွေယူမိသည့် ပြစ်မှုကလည်း ကိုယ့်လက်မှတ်နှင့်၊ သက်သေအထောက်အထားနှင့်၊ အစိုးရကျောင်းဖြစ်သဖြင့် ပြင်ပ အလူငွေကို လက်ခံသည့်ကိစ္စသည် တရားမဝင်ပေါ်။ စည်းကမ်းချက် မလိုက်နာသည့် ပြစ်မှုကတစ်ခု၊ ကျောင်းသားမိဘတွေ၏ ဈေးနည်းစာကို အလွှာသုံးစားလုပ်သည့် ပြစ်မှုကတစ်ခု။

နောက်ဆုံး ဆရာမကြီးသည် ပင်စင်ယူရန် ဝါးနှစ်အလိုမှာ လက်ထောက်ဖြော်ပညာရေးမှူးအဖြစ် ရာထူး မတက်လိုက်ရသည့် အပြင် လက်ရှိအလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ မိမိ၏ လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်က မိမိ၏နေရာကို ရသွားသည်။

လက်ထောက် မြို့နယ်ပညာရေးမှူးနေရာကို ရလိုက်သူကတော့ သမွတ်စွာ ကျောင်းအုပ်ဆရာမ ဖြစ်သည်။

ဆရာမကြီးသည် တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မကြံ့ဖူးသော အရှက်နှင့် သိမ်ပေါ်စိတ်တို့ကို ခံစားရသည်။ အိပ်မပျော်သော ညွေးများလာသည်။ အစားပျက် အအိပ်ပျက်လာသည်။ အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်ကို မထွက်တော့။

နောက်တော့ မိမိကို ကျောင်းသားမိဘတွေ အားလုံးက လက်ညွှေးထိုး အပြစ်ဆိုနေသည်ဟုချဉ်း ထင်နေသည်။ မိမိကို မကောင်းပြောနေသည့် စကားတွေကို ကြားနေရသည်။

သားတွေ သမီးတွေက "မဟုတ်ပါဘူး၊ အမောက် သယ်သူမှ ဘာမှမပြောဘူး။ အမေလျှည့်ကွွဲကိမ့်သွားတယ်ဆိုတာ မိဘတွေ သိပါတယ်" ဟု ဖောင်းဖျပြောဆိုသော်လည်း မယုံး။

"ဟော ကြားလား။ ဟိုမိန်းမ ပြောနေတာကြားလား။ ငွေတွေ အလွှာသုံးစားလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါကိုပြောနေတာ မဟုတ်လား။ နားထောင်စမ်း။"

တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ ဘာစကားမှ ပြောတာမဟုတ်။ ဆရာမကြီး စိတ်ထဲက အစိုးရိမ်ကြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မှားယွင်းသည့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဆရာမကြီး စိတ်သောကဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားလာရလေ တော့သည်။

"ဆရာမကြီး ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖွစ်သေးလား"

မြှင်န်းရုံက မေးကြည့်သည်။ ဆရာမကြီးက ခေါင်းသိမ့်သည်။ ပထမတော့ အောင်မြေသာစံမှာ ကုသည်။ နောက်တော့ အောင်မြေသာစံကနေ တိုင်းဆေးရုံအထိ လွှတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကုန်သို့ သွားရသည်။

ဆရာမကြီးအတွက် ဝင်ငွေမရှိတော့သည့် ကြားထဲ ဆေးကုသ စရိတ်က ဝန်ပိုလာသည်။ အိမ်တွင်ရှိသမျှ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတို့ ထုစွဲ ရောင်းချလို့ ကုန်ပြီ။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ အောက်ထပ်မှာ မြင်ရသမျှကတော့ ဆရာမကြီး အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂရယ်လို့ ဘာမှမရှိ။ မြှင်န်းရုံတိုင်နေကြသော တန်းလျားတွေက သစ်သားကြိမ်း အဟောင်းအမြင်း တွေ၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သုံးချောင်းထောက် သစ်သား သောက်ရေအိုးစင် ကလည်း ရေအိုးနှင့်ထိသည့်နေရာတို့မှာ ဆွေးနေသည်။

မြှင်န်းရုံ စိုးကော်နှင့် ကိုထွန်းထွန်းဦးတို့ ဆရာမကြီးကို မေးလိုက်၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း ပြောလိုက်နှင့် စကားလက်ဆုံးကျနေသည်။

တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပြည့်မိုးပြိုးကတော့ လူမှုရေးညံ့ဖျင်းလု၏။ ဘာစကားမှ ဝင်မပြော၊ ဘာမေးခွန်းမှ ဝင်မမေးဘဲ စုတိတံဖြင့် ပန်းချီရေးလျက်ရှိသည်။ မထင်မှတ်သောအချိန်တွင် သူက ပန်းချီကားကို လက်စသတ်လိုက်၏။

“ဆရာမကြီး ဒါ ဆရာမကြီးအတွက် အမှတ်တရလာက်ဆောင်ပါ”

ပြည့်မိုးပြိုးက မတ်တပ်ရပ်လျက် ဆရာမကြီးအား ပန်းချီကားကို ရိုရိုသေသေ လှမ်းပေးသည်။ ဆရာမကြီးက ယောင်နန်ပုံစံဖြင့် လှမ်းပေးသော စာရွက်ကို ယူကြည့်လိုက်၏။ ဆရာမကြီး၏ မိန့်ဖျော့သော မျက်ဝန်းတို့သည် လက်ခနဲ အရောင်တောက်ပသွားသည်။ မြေလျှပ်လျှပ် နှုတ်ခမ်းတို့တွင် ပန်းသွေးရောင် လွမ်းလာသလို အရောင်ပေါ်လာသည်။ ထိုနောက် အုံသွေ့ရာကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြည့်မိုးပြိုးကို မျက်လုံးချင်းစုံလျက် ကြည့်လာသည်။

“လူတယ်နော်”

ခပ်တိုးတိုးရေရှာတို့ကိုသည့် ဆရာမကြီးအသံ။

ဖိုးကျော်နှင့် စန်းကိုက ဆရာမကြီးနောက်မှာ မတ်တပ်ရပ် ဆရာမကြီးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုပြီး ပန်းချီကားကို ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ ဆရာမကြီးရဲ့ကောင်းပါလား”

ဂိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဆရာမကြီးရဲ့ ပန်းခေါင်းလေး”

မရမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အနီရောင်၊ အဖြူရောင်ပန်းခေါင်းတွေက အစိမ်းရောင် အရွက်တွေကြားမှာ လေဖြင့်ယိမ်းနှဲ့ကာ လိုင်းထနေသည်။ ပန်းခေါင်းအလယ်တွင် အရိပ်မသွားနှင့် လူတစ်ဦးပဲ အသေးလေး။ သို့သော် ဘာမှမကျွေားသည့် အရိပ်မဖြင့်ပင် ဒါဟာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဟု ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

ဆရာမကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပူပန်သောကတွေ ပြေလျှော့သွားသလဲ ဆိုတာ မြေဝန်းရဲ့ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဆရာမကြီးသည် ပန်းချီကား ထဲတွင် သူကောင်းမှုကို သူပြန်တွေ့သွားလေပြီ။

“ဟုတ်တယ် ငါပန်းခေါင်းလေး။ ဒါဖြင့် ငါသားက အရင်က ငါကောင်းလေးကို ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

ပြည့်မိုးပြိုးကို ဆရာမကြီးက တိုက်ရိုက်စကားပြောလာသည်။

ပြည့်မိုးပြိုးက ပြုးသည်။ အလို သူသည် မြေဝန်းရဲ့ ထင်ထားသလို ခန့်တဲ့တဲ့ အပြုးကိုသာ ပြုးတတ်သူ မဟုတ်ပါကလား။ နှုံးညံ့နွေးထွေးသည့် အပြုးကိုလည်း သူပြုးတတ်ပါလား။

“မမြင်ဖူးပါဘူး ဆရာမကြီး။ ကျွန်တော် ဒီရွာကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရောက်ဖူးတာပါ”

ပုဂ္ဂနိုင်လွှာတွင်ထွေးလောင်းတွေ့ပြေခြား

“အို”

ဆရာမကြီး တစ်ခက်ငေးနေပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ

“အဲဒီပန်းခင်း အခုံသယ်ရှိတော့မလဲ။ ပျက်စီးပြီပေါ့” ဟု
အသံတိမ်တိမ်ဖြင့် ရေရှးတိပါသည်။

“ပျက်စီးပြီပေါ့ အမော့ အမော မရောက်လို့ အဲဒီနားမှာ
မြတ်တောင်မပေါက်ဘူး။ ပက်ကြားတွေအက်လို့”

လက်သုတ်ပဝါကို သုတ်ရင်း အနားရောက်လာသည့် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်က အားရပါးရ မဲ့ချွဲ့ကာပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ အစ်မ”

ပြည်မှုးပြိုမ်းက ထိုအမျိုးသမီးအား ဟန့်တားချင်သလို
မျက်နှာဖြင့် စကားဖြတ်ပြောသည်။

“ဆရာမကြီး ရှိတဲ့နေရာမှာ စေတနာ့ဝန်ထမ်းကျောင်း
ရောက်လာလိမ့်မယ်။ ကျောင်းရှိတဲ့ နေရာမှာ ပန်းခင်း ရောက်လာ
လိမ့်မယ်။ အရေးကြီးဆုံးက ဆရာမကြီးမှာ စိတ်ဆန္တရှိနေဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

ပြည်မှုးပြိုမ်းက အသေအချာ သိနေသည့် ပေါင်ဆရာ
လေသံမျိုးဖြင့် တစ်ထစ်ခု ပြောလေသည်။

ဂိုလ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဆရာမကြီး”

ခြံးစွမ်းထဲသို့ လူငယ်လေး တစ်ယောက် လေးဆင့်
စတီးထမင်းချိုင့်ကို ဆွဲလျက် ရောက်လာသည်။ ဆရာမကြီး ဟု
နာမည်တပ် ခေါ်သော်လည်း ဆရာမကြီးက လုညွှေကြည့်ရုံးကြည့်၏။
တကယ် ထပ်ပြီး မေးမြန်းသူက ကိုထွန်းစီးပဲ ဖြစ်သည်။
ဆရာမကြီးသည် ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားပေး။ သူ့လက်ထဲမှာ
ကိုင်ထားသော ပန်းချိုကားကိုသာ ပြန်ကြည့်လျက် တစ်နေရာရာသို့
စိတ်ရောက်နေဟန်ရှိသည်။

“အမော အမောတပည့်တွေက ဇည်သည်တွေအတွက်တဲ့
ထမင်းချိုင့် လာပို့သွားတယ်။ ဇည်သည်တွေကို ထမင်းကျွေးဖို့တဲ့ အမော”

“ဟောတော်”

ဆရာမကြီး၏ သမီးက လွှတ်ခနဲ့ ရေရှးတိုက်က လျှောတစ်လစ်
ထုတ်၏။

“ဒီမှာ ကျော်က ကြက်ဥမ္မာကြော်လေး ကြော်ဖို့ ခေါက်နေတုန်း
ရှိသေးတယ်”

“ဆရာမကြီးကို အရချိန်ထိ ကျောင်းသားမိဘတွေက လေးဘားနေတုန်းပဲနော်။ ဆရာမကြီးရဲ့ ရက်ကြောင့် ကျွန်ုတ်တို့ပါ ပြည့်စုံရတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်”

ပြည့်မိုးပြမ်းက စကားလုံးတွေကို သတိထားရွေးချယ်ပြီး ဆရာမကြီး၏ မျက်လုံးတည့်တည့်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ကာ ပြောတော့ ဆရာမကြီး၏ မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပလာလေသည်။

နိုင်လွန်ပါးဟု ခေါ်သော ရေချိပါး သေးသေးလေးတွေကို အိုးကပ်ချက်ပြီး ကန်စွန်းချက်ချုပ်ရည်နှင့် ငရှတ်သီးမီးကင် ဆားထောင်းဖြစ်သည်။ ဆန်ကလည်း အညာဆန် ဖွယ်ဖွယ်ကြမ်းကြမ်း။ ငါးသေးသေးချက် ဆိုလျှင် တစ်ခြမ်းနှင့်ပြီး ကြွပ်နေမှ စားတတ်သော မြေဝန်းရုံက ထိုင်းဟင်းကို မစားတတ်ပါ။ ထိုပြင် လက်နှင့်လည်း မစားတတ်သဖြင့် တဗြားရွာတွေတုန်းကလိုပင် ဟင်းခပ်သည့် စွန်းကောက် တစ်ချောင်းတောင်းပြီး စွန်းဖြင့် စားတာမို့ ငါးသေးသေးကို အရိုးမထွင်တတ်ပါ။ ဒါကြောင့် ငါးဟင်းကို မနှိုက်မိပါ။ ပြည့်မိုးပြမ်းကတော့ ဖိုးကျော်တို့ ထိုင်းသလို ကျကျနား တင်ပျော်ခွေထိုင်ကာ လက်ဖြင့်စားနေသည်။ ကြက်ဥကြားကိုသာ အားပြုစားဖို့ ကြံချွယ်ဆ ဆရာမကြီးသမီးက ငါးဟင်းခပ်ထည့်ပေး၏။ မကြိုက်ဖူးဟု ပြောရမှာ အားနာသည်။ တစ်ကောင်ကို စွန်းဖြင့် ကပ်ကပ်သပ်သပ် ဖူးပြီး စားဖို့

ကြီးစားကြည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပြည့်မိုးပြမ်းက မိမိပန်းကန်ထဲသို့ အရိုးထွင်ထားပြီးသော ငါးဖတ်လေးများကို အမှတ်မထင် ထည့်ပေး လိုက်လေသည်။

အို့။ ဘယ်ဂိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ မြတ်နဲ့ သူ့တို့ မျက်လုံးစောင့်မှ စွဲလျက်ကြည့်မိတော့ သူ ပြီးနေသည်။ ငြင်းလိုက်လျှင် ပို့ အရှက် ကွဲသွားနိုင်သည်။ အသာဖြမ်နေလိုက်ရသည်။ နောက် အခွင့်သုတေသန၏ သူကို ပြောဖို့ စကားလုံးတော့ အခုပဲ စဉ်းစားမိသွား၏။ ကျွန်ုမက သူများလာက်နဲ့ထိတဲ့ အစားအစာကို မစားတတ်ဘူး။ ချံတတ်တယ်။ နောက်ကို အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့။

ကိုထွန်းထွန်းပြီးက ဆရာမကြီး၏ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အဝေးသင်တဲ့သို့လဲ သမိုင်းအမိကဖြင့် ဘွဲ့ရထားပြီး တစ်ဖက်ရွာက ဘုန်းတော်ကြီးသင် အတန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းပြုဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေသည်။ အိမ်ရှင်အဖြစ် ထမင်းပိုင်းမှာ စကားပြော ပြည့်ခံနိုင်၏။ စကားထောက်ပေးနိုင်၏။ သူက မြတ်နဲ့ရုံးဟောင်းသုတေသန ဘာသာရပ်ကိုလည်း စပ်စုံသည်။ ပြည့်မိုးပြမ်း၏ နယ်လှည့်ပန်းချီဆွဲခြင်း အကြောင်းလည်း စပ်စုံမေးမြန်းနိုင်သည်။

“ရေးဟောင်းသုတေသန ဆိုတော့ ဆရာမက ဘာတွေ တူးဖော်ရတာလဲဖူ့”

သုတေသန၊ ပြည့်မိုးပြမ်း၊ ဆရာမက

“ကျွန်မတိုက မြို့ဟောင်းတွေကို တူးကြတာ။ အမိကကတော့ သချိုင်းမြေတွေပေါ့။ တလောတုန်းက ကိုထွန်းပြီးတို့ ကြားလိုက်လား စမ်းမြေပိုမ်းမှာ ကြေးခေတ်က အသုံးပြုတဲ့ လက်နက်တွေကို ရှာတွေခဲ့တာလေ။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပျော်ခေတ်မှာ ကြေးလက်နက်တွေ သံလက်နက် ကိုရိယာတွေကို သုံးပြီး လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ တရုတ်နိုင်ငံနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။”

“ဆရာမက ရေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှာ လုပ်တာလား”

“မဟုတ်ဘူးရင့်။ ကျွန်မက ပါရဂူဘွဲ့အတွက် စာတမ်းပြုစုရင်း စာရေးနေထူး လွှတ်လပ်တဲ့ သုတေသနပါ။ ကျွန်မရဲ့ဆရာတွေက ရေးဟောင်းသုတေသနဌာနနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ သွေးခေတ်ကို ရှာဖွေနေတာလေ”

“ပျော်ဆိုတော့ ဘယ်နှစ်လောက်လဲပျုံ”

“ခရစ်တော်မပေါ်မိ နှစ်ငါးရာလောက်ကနေ ခရစ်တော်ပေါ်ပြီး နှစ်နှစ်ရာအတွင်းလောက်လို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်”

“ကြည့်ရုံနဲ့သိတယ်ပေါ့”

“ဒါ တွေရှိချက်တွေကို သိပုံနည်းကျ စစ်ဆေးကြတယ်လေ။ အော်ပစ္စည်းတွေမှာရှိတဲ့ ကာဗွန်ကို တွက်ယူပြီး ဘယ်နှစ်လောက် ကြာခဲ့ပြီလဲဆိုတဲ့ သက်တမ်းကို တွက်လို့ရတယ်”

“ခြော့ဟုတ်လား။ တော်တော်တိုးတက်တာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ သစ်ပင်ပင်စည်ရဲ့ထက်ခြမ်းပြတ်မှာ မြင်ရတဲ့ အစင်းကြောင်းတွေကို တိုင်းပြီး သစ်ပင်သက်တမ်းကို ခန့်မှန်းလို့ ရသလိုနေမှာပေါ့”

“အေးပျုံးပညာတွေကလည်း အမျိုးမျိုးကိုး”

“အုံသစ်ရာတော့ ကောင်းမလားမသိဘူး။ တူးဖော်တွေရှိချက်တွေကနေ ဘယ်လောက်အထိ ကောက်ချက်ချလို့ ရသလဲ ဆိုရင် အော်အရိုးစုမှာတွေတဲ့ အရိုးအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး သူဟာ သူ့ငယ်ဘဝတုန်းက ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ပင်ပန်း စွမ်းနယ်ခဲ့ရသလဲ။ စိတ်ဖိစ်မှုများခဲ့ရသလဲဆိုတာတောင် ပြန်တွက်ယူလို့ရတယ်”

“ဒါ”

“သူမစကားကို အားလုံး တအုံတသုရပ်မောကြသည်။”

မြန်မာ အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး

“ကျွန်မရဲ့ဘာသာကတော့ ဘိုင်အိအာခီယော်လော်ကို လို ခေါ်ပါတယ်။ တွေတဲ့ ပျော်ခေတ် အရှိုးစုတွေရဲ့ ကာွန်နှစ်ကို တွက်ကြည့်ရတယ်။ အရှိုးကိုကြည့်ပြီး အဲဒီခေတ်က ဒေသ ပထဝီ ကွာခြားမှာ အဲဒီကနေ အတားအသောက် အလေ့အထ ကွာခြားမှာ ဒါတွေကို လေ့လာပြီး သုတေသန လုပ်ရတာပါ”

ပြည်မိုးပြိုးကိုကျတော့ ဘာကြောင့် ခြေလျင်လျှောက်သွားပြီး ပန်းချိတွေ ဆွဲနေတာလဲဟု မေးသည်။ ကိုထွန်းထွန်းဦး၏ အမေးက ဦးစံအောင်၏ အမေးနှင့် သိပ်မကွာပါ။ သို့သော် မေးပုံချင်း ကွာလိုလားမသိ။ သူအဖြေကလည်း ကွာလေသည်။

“ကျွန်တော်က တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အမို့ပြေနေတဲ့ သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရင်း ပါတ်ပုံရှိက် ပန်းချိဆွဲ လုပ်ရတာပါ။ အခုလို နွောရသီအစမှာ ကျွန်တော် လက်ခံထားတဲ့အလုပ်တွေ ရှင်းနေတုန်း နောက်အလုပ်တွေ မစစ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံအနဲ့ လျှောက်သွားတာပဲ။ သွားတိုင်းလည်း ကလေးတွေကို ပျော်စေချင်တယ်။ ကလေးတွေအတွက် ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တာကလည်း ပန်းချိဆွဲတာပဲ ရှိတာ။ စာလည်း သင်မပေးတတ်ဘူး။ ဆေးလည်း ကုမပေးနိုင်ဘူး ဒီတော့ ကျွန်တော် တတ်တဲ့ပညာနဲ့ပဲ သူတို့ပျော်အောင် လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ငွေလဲ

သိပ်မကုန်ဘူးလော်။ ဆရာမကြီးတို့လို စေတနာရှင်မျိုးနဲ့တွေ့ရင် ထမင်းလည်း စားရသေးတယ်။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲများ”

သူတို့ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

မြေဝန်းရုံ မရယ်မိပါ။ ဝတ္ထာရားကျေတောင် မရယ်မိ။ တစ်ခုန်းတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာလို့ အောင်မြေသာစံနယ်ကို လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် အောင်မြေသာစံနယ်ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာကိုလာရမှာ ညီမရဲ့။ ကျွန်တော်အားဦးဆီက အမွေရတဲ့ ဥယျာဉ်ခြံက မြေတောင့်ကြီး နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ သူနေရာမှာ လုစားထိုးဖို့ စီစဉ်ရမှာ”

“နေပါဦး အောင်မြေသာစံနယ်ကို သွားမယ့်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကားနဲ့တို့ကိုရှိက်မသွားဘဲ အစွန်အဖျားရွာတွေကနေ တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာပြောင်းနေရတာလဲ”

မြေဝန်းရုံ၏ စွဲပွဲလိုဟန် မျက်နှာထားကို သူ ရိပ်မိသည်။ ပြောပြေကြောင်းအပြုံးဖြင့် စိတ်ရည်လက်ရည် ဖြော်၏။

သူတို့ ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

“အခုလို ကျော်းအိတ်တစ်လုံးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားတော် ရွာအကြောင်း လူတွေအကြောင်း ပိုသိရတာဖြော်ပြု”

ဒီဟာ ပြီးပြည့်စုံသော အဖြေတစ်ခုလိပ် သူ ဘာမှ
ဆက်မပြောတော့ပေ။

“ကိုမိုးပိုး ခရီးတစ်ခါတွက်ရင် ပုံသယ်နှပ်လောက် ဆွဲဖြစ်လဲပဲ”

“ပုံပေါင်း ငါးဆယ်တစ်ရာ ဆွဲဖို့တယ်”

ဟင်း။ ကောင်းဦးတော့မှာပဲဟု နာခေါင်းရုံးချင်ထိတ် ပေါက်သွား သော်လည်း ချက်ချင်းရေးဆွဲပြီး အိမ်နံရုံမှာ အရာပဲ ခက် ကပ်ထားသည့် ဆရာမကြီးကျောင်းပန်းခင်းပုံ ပန်းချိကားနှင့် တည့်တည့် ဖြစ်နေတော့ ထိတ်ကို လျှော့ချုပစ်လိုက်ရပါသည်။

“ခွဲသမျှတွေကိုလည်း ကလေးတွေကို အကုန်ပေးခဲ့တာပဲပျိုးကုန်တော် ရန်ကုန်ကို ပြန်ပါလာတာ လေးငါးကားပဲ”

ଜୁଣ୍ଣିବ୍ୟନ୍ତା କ୍ରିୟାକ୍ରିୟାକ୍ରି କ୍ରେଟରଫର୍ମବ୍ୟନ୍ତା॥

မြေဝန်းရုံသည် စကားပြတ်တုန်း ကိုထွန်းလိုးကို မိမိ လာရင်း ကိစ္စအတွက် စုစမ်းကြည့်ချင်သော်လည်း ပြည်မိုးပြိုးကို ဘယ်လိမ့် ဆွာထုတ်လို့ မရနိုင်။ ဒီအကြောင်းကို မမေးရဘဲနဲ့ သရက်တော့မှ

ပြန်ထွက်ရမှာလား။ သူရှေ့တွင်လည်း လုံးဝ မမေးချင်။ သူဟာသူ ထပြန်မည့်ပုံမပေါ်တော့ မြှင်နဲ့ရှုကဲပဲ ပြနိုင်းပြင်ရလေသည်။

မိမိကို လောကဝတိဖြင့် ပြန်လည်နှစ်ဆက်ခြင်း မပြုသည့်
အပြင် မိမိ၏ လိပ်စာကိုဖြားကို ဆရာမကြီးက လုမ်းမယူ။
ကိုထွန်းဌီးကသာ ဆရာမကြီးကိုယ်စား လုမ်းယူသည်။ ပြည်မိုးငြိမ်းက
သူ့ကားကို ထုတ်ပေးတော့ ဆရာမကြီးက လုမ်းယူလေသည်။ မြတ်းရုံ
အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားမိသေး၏။ သို့သော် ဆရာမကြီးသည်
ပြည်မိုးငြိမ်းကို သူအပေါ်နားလည်ပြီး ပန်းချိရေးဆွဲပေးနိုင်သူဟု
ယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။ မြတ်းရုံ အပိုးမပျက် ထထွက်ခွဲပါသည်။

ထိအခိုန်မှာ စက်သီးတစ်စီးဖြင့် လူတစ်ယောက် ခြုံထဲသို့
ဝင်လာသည်။ ကိုထွန်းနီးနင် မျက်နှာခပ်ဆင်ဆင်။

“ထွန်းဦးရေ ငါ အခုပဲ သတင်းကြားခဲ့တယ်။ လက်ပံ့စက
စေတိပျက်တစ်ခုမှာ ညုတိန်းက လူစိမ့်းခိုသွားသတဲ့။ မင့်သမီးရေး
အခုသယ်မလဲ”

“သမီးက သူအဖိုးအိမ်သွားတယ်။ လူစိမ်း ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့။ လူဆိုးမှန်းမသိ လူကောင်းမှန်းမသိ။ စေတီပျက်မှာ ငှက်ပျောသီးခွံတဲ့ ဘားကြွင်းဘားကျွန်းတို့လည်း တွေ့သတဲ့။ အုတ်နှုကနေ ထွက်ပြေးနေတဲ့ မှုအိမ်းလူသတ်ကောင် မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး”

“အုတ်နှုက လူသတ်သမား ဟုတ်လား”

ဆရာမကြီးသမီး ခြံရှုံးသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးထွက်လာ၏။

ဟုတ်ပါရဲ့။ လူသတ်သမားကို မေ့ထားမိနေပါရောလား။ တကယ်တော့ မိမ့်မှ မပို့သေးဘဲ။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပုံပန်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ရတွေ အခုမနက် လက်ပံစုပတ်လည်ကို ရှာနေကြတယ်လို့ ပြောတယ်။ လက်ပံစုနဲ့သရက် တောက တစ်ခေါ်လောက်ပဲ ရှိတာ”

“အဲဒီ တရားခံလို့ ယူဆရတဲ့ လွှတ်နေတဲ့လူက ဘယ်လို ပုံစံနဲ့လဲ။ နာမည်က ဘယ်သူလဲ။ ရဲက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတ်းတွေ ရထားလဲဟင်”

စက်သီးနှင့်လူအား မြှောက်စုံမေးလိုက်မိသည်။

“အဲဒီတော့ မသိဘူးပဲ။ ကျွန်းတော်လည်း သတ်းကြားကြားချင်း ဒီဘက်ပြေးလာတာ။ ရဲစခန်းမှာမေးရင်တော့ သိနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်းမ ရဲစခန်းကို သွားမယ်”

“ဟာ ဒါဆို ကျွန်းတော်တို့ အတူတူသွားတာပေါ့”

ပြည်မိုးပြိုးက ရဲစခန်းကို လိုက်လာသည်။

သရက်တော့ ရဲစခန်းသည် ပျော်ကာ ပျော်ခင်း မြေစိုက် အဆောက်အအီး ဖြစ်သည်။ ကုသြေပါရစေဟူသော ဆိုင်းဘုတ်က ဆေးတရီး။ ကွာလျက် ရှိသည်။ မဖြေးကြွယ်၏ ယောကျား အချုပ်ခံနေရတာ သရက်တော်ရဲစခန်းဆိုလားလို့။ ဒါဆိုရင် ဒီမှာပဲပေါ့။ အတော်ပဲ။

“ညီမ၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီကို ညီမတစ်ယောက်တည်းလာဖို့ မကောင်းဘူး”

ရဲစခန်းအဝင်တွင် ပြည်မိုးပြိုးက မြှောက်စုံအာနားသို့ ကပ်လာဖြီး ဆပ်တိုးတိုးပြောသည်။ မြှောက်စုံရဲ့ သူကို တည့်တည့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူမျက်လုံးလွှဲမသွားပါ။

“အဖော်ခေါ်ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ ညီမမှာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖော် သူငယ်ချင်းမရှိဘူးလား။ ညီအစ်မ၊ မောင်နဲ့မတွေ မရှိဘူးလား။ ဒိုတော် ဘုန်းကြီးကောင်းမှာ ညီမကို တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကျွန်းတော် စိတ်မချတာပဲ”

မြေဝန်းရုံ မျက်နှာကို သိသိသာသာ မေ့ပစ်လိုက်မိ၏။

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရောက်နိုင်ပါတယ်”

ရဲဝန်းထမ်း တစ်ယောက်အား မြေဝန်းရုံသိလိုများကို မေးသည့်အခါ ပထမတော့ မဖြေသဲ မိမိအား ပြန်ပြီး မေးမြန်း စုံစမ်းနေသေး၏။ မြေဝန်းရုံက မိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်ပြီး အုတ်နှံရွာမှာ တွေ့ခဲ့သည့် ရွှေမှုန်ဝင်း၏။ အသုသာနှင့် မိဘတို့၏ သောကပရှိဒေဝများကို အစအဆုံး ပြောပြတော့မှ ယုံကြည့်သွားပြီး သူတို့သတင်းရသမျှကို ပြောပြတော့သည်။

“သေတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ ထမင်းချိုင့်ကို တွေ့တဲ့အိမ်ရှင်က မဆင်စမ်းလွင်၊ အလုပ်က စိုက်ပျိုးရေးသုံးပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်၊ အဲဒီအဲမှု အဲဒီအဲရှိန်က ရှိနေခဲ့တယ်လို့ ယူဆရသူက မောင်တင်လေး။ အားလုံးက မောင်တင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

“သူခဲ့တဲ့ပုံတွေ ဘာတွေ ရှိလားဟင်”

“အစ်မတို့ ကြည့်ချင်ရင် ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မိတ္ထားပြီးတော့ ရွာတွေကို ဝေတော့မလိုပဲ”

ဘတ်ပုံက လိုင်စင်ပုံမဟုတ်။ ပိုစိတ်အချွယ် အလုရှိက်ပုံ ဖြစ်သည်။ လက်ရန်း မပါသည့် တံတားပေါ် တစ်ခုပေါ်တွင် မတ်တပ်

ပိုချို့ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ရပ်နေသည်။ ပုံဆိုးကို သေသေသပ်သပ်၊ တိုတိဝဝ်ထားပြီး အကျိုး ကော်လံးအားနှင့် ဆံပင်က နားထင်ထိအောင် ရည်နေသည်။ မျက်လုံးပြုးပြုး နားထင်ချိုင့်ချိုင့်၊ အောက်နှုတ်ခမ်း ခပ်တွဲတွဲ သာမန် ရွာသားတစ်ဦး၏ မျက်နှာပါပဲ။ ဘယ်လိုမှ ထင်ရက်စရာမရှိ။ မြေဝန်းရုံ မျှော်လင့်ထားသလို ကောက်ကျေစိုးလဲသော မျက်လုံးများမဟုတ်။ ကင်မရာကို ပြုးကြည့်နေပုံက ဟာသောက် ရှိမည့် လူတစ်ဦး လိုလို။

ဘုရား ဘုရား။ ဒီလူဟာ ရွှေမှုန်ဝင်းကို ...

ထိုလူ၏ မျက်နှာကို မှတ်မိအောင် မြေဝန်းရုံ တတ်နိုင်သမျှ အလွတ်ကျက်မှတ် ကြည့်နေမိသော်လည်း အကယ်၍ တစ်နေရာရာမှာ အမှတ်မထင် တွေ့မိလျင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ထိုသူသည် သာမန်သူလို ငါလို မထူးခြားသည့် ရှုပ်ရည်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်မြို့ပါပဲ။ နော်း။ မြေဝန်းရုံမှာ တစ်ရှာချင်း လေ့လာရမည့် လာရင်းကိစ္စ ရှိသေးသည်။ ဒီရွာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဟိုတုန်းက ဆိုးရားသည့် ရက်စက်သတ်ဖြတ်မှုတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသလား။ မြေဝန်းရုံ သရက်တောကနေ မပြန်ခင် မေးဖြစ်အောင် မေးရတော့မည်။ ဒီအခွင့်အရေးကို နောက်တစ်ခါ ရဖို့ဆိုလျင် ဒီရွာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်လာနေရမှာကိုး။ သို့သော် ပြည်မိုးပြီး ရှေ့မှာလည်း မမေးချင်ပါ။

မြေဝန်းရုံ တတ်နိုင်သော ရွှေမှုန်ဝင်းကို မျက်လုံးများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။

အားမနာပါးမနာ ပြန်စိုင်းလိုက်ရမလား။ သူ့ကို လုညွှေကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ပြည်မိုးငြိမ်းက ရေဝန်ထမ်းအား မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ပိုလ်ကြီး စပ်စုတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ပျော်။ ကျွန်တော်သိချင်တာလေး တစ်ခု မေးလို့ရမလော်။”

“ଭେବି ରପିତାଯ୍”

“ဒီရွာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီခေတ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပိုလ်ကြီးမမိလိုက်တဲ့ ကိုလိုနိုင်တဲ့ ကာလမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့ သတ်ဖြတ်မှတွေ ဘာတွေများ ကြားဖူးပါသလား”

ၬ၅။

မြဝန်းရုံ သူကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသွားသည်။ သူကတော်
တကယ့်ကိုပဲ သိချင်လို့ မေးနေသည့် မျက်နှာထားမျိုး။ မြဝန်းရုံကို
လုံးဝမကြည့်ဘဲ ရဲဝန်ထမ်းကိုသာ လေးလေးစားစား ပုံစံဖြင့်
ကြည့်နေသည်။ ရဲဝန်ထမ်းက နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားဘဲ ချက်ခြင်း
ဖြေပါသည်။

“သတ်ဖြတ်တာတွေတော့ ဒီရွာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတိန်းကလဲ
မကြားဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော်အမေက ဒီရွာအတိပဲ”

“အစ်မ ဒီအချုပ်ထဲမှာ ဘက္ကားစံအောင်ရဲ့သား ရှိတယ်။
အစ်မငြေးကွုယ်ရဲ့ ယောက်ဘားလေ”

“ဟုတ်လား။ မင်းနဲ့ ရင်းနီးလား”

“ရင်းနှီးတယ်ပျု။ တွေ့လို့ရရင် ကျွန်တော် ခကာသွားတွေလိုက်
ပိုးမယ်။ ဘာမှာချင်လဲလို့”

မငြေးကွွယ် ယောက်ားကို ဖိုးကော်က သွားတွေသည့် အချိန်မှာ
မြေန်းရုံက ပေါ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လျက် အကဲခတ်ကြည့်သည်။
လူကြည့်ရုံနှင့် အနီးမယားကို သေလှမျာပါး ဖြစ်အောင် နိပ်စက်
ရိုက်နှုက်မည့်သူဟု ထင်စရာမရှိ။ မျက်လုံးတွေမှာ သူမမျှော်လင့်
ထားသလို အရက်ဖိုးတွေ ဝေနေတာတို့ နှိုက်ပြန်နေတာ တို့လည်း
မတွေ့ရ။ ပြောပြစ်သည့် ရပ်ရည်ပိုင်ရှင်။ မှုန်မှုန်မိုင်းမိုင်း အကြည့်။
လောက်ကြီးကို အလို့မကျသည့် သာမန်လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူက
ဖိုးကော်ကို တွေ့တွေ့ခဲ့၏

“မင်္ဂလား နေကောင်းလား။ သမီးလေးရေး” ထဲ

ထူးဆန်းတာက သူမျက်လုံးမှာ သူအနီးအပေါ်မှာ ပြုမိထားသည့်
ပြစ်မှုတွေ အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ပုံမပေါ်။ သူမျက်လုံးမှာ
ဘာနောင်တမှ မရှိခြေ။

ရဲစခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အချိန်တွင် မြဝန်းရံ၏အာရုံမှာ စွဲထင်လာတာက ဆရာမကြီးနေရာကို ရယူသွားသော လက်ထောက် ကျောင်းအုပ်လည်း မဟုတ်။ လက်ထောက်မြို့နယ် ပညာရေးမှူးရာထူးကို ရယူသွားသော သမွတ်စုက ဆရာမလည်း မဟုတ်။ မငြေးကြွယ်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ နိပ်စက်ခဲ့သော ကိုမောင်လည်း မဟုတ်။ အုတ်နှင့် လူသတ်တရားခံ မှတ်မြေးသမား မောင်တင်ပင် မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သွားသည်ဆိုသော ရှားတောကလူနှင့် သူမြို့သားစု ဖြစ်သည်။

“ဖိုးကျော်ရေ မင်း အပြန် နောက်မကျလောက်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အစ်မကို ရှားတော့ဆိုတဲ့ရွာ့ကို ခကာ လိုက်ပို့ပေးပါနော်။ အစ်မ မင်းကိုမှန်ဖိုးထပ်ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် အစ်မ လမ်းကြံနေတာပဲ ပို့ပေးပါမယ်။ ထပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ဘကြီးဦးစံအောင်မျက်နှာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မကို ကူညီချင်လို့ပါ”

“ညီမ ရှားတော့ကို သွားချင်တာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေဆိုတဲ့ လယ်သမားကိုစွဲလား”

ပြည်မြို့မြို့မြို့မြို့က ဝင်မေးသည်။

ရှင်နဲ့ဘဆိုင်လို့လဲဟု ခပ်တင်းတင်း ပြောပစ်လိုက်မလို ကြံရွယ်ဆဲမှာ စန်းကိုက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဖိုးကျော် မင်းက လိုက်ပို့မယ်ပြောနော်။ ရှားတော့ကို ရောက်ဖို့ သဲချောင်းအကျယ်ကြိုးကို ဖြတ်ရမှာ။ အဲဒီသဲချောင်းက ဆိုင်ကယ်စီးလို့ မရဘူး။ ဆိုင်ကယ်တွေက ချောင်းဒီဘက်မှာ ထားခဲ့ပြီး ခြေလျှင် လျောက်သွားရမှာ အစ်မတအားပင်ပန်းမယ်”

“ညီမ မိုးချုပ်မယ်နော်။ နောက်ပြီး အဲဒီရွာက ဟို တရားခံပြေား နိုကပ်သွားတဲ့လက်ပံစနဲ့ တစ်ဆက်တည်း ကပ်လျက်ရွာ”

မေ့ထားမည် ကြံရွယ်သော မှတ်များသတ်သမားကို သုအစောင်း ပေးလိုက်တော့မှာပဲ ပြန်သတိရကာ ရင်ထဲမှာ လေးပင်သွားရတော့သည်။

“ညီမ သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေရင်တော့ သွား။ ကျွန်ုတ်တို့ပါ လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားပါဉီးလား”

မြဝန်းရံ တွန်ဆုတ်သွားချိန်တွင် စန်းကိုက ပြောပြန်၏။

“ရွာက ဆင်းရဲတယ်ဗျာ။ အရင်တုန်းကတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ရှားပင်တွေရှိတယ်။ ထင်းခုတ်ရောင်းကြလို့ စီးပွားရေးမဆိုးပါဘူး။ ရှားသားက ထင်းထဲမှာ ပထမတန်းပဲ။ စီးတအား တောက်တယ်လေ။ အခုတော့ ရှားတော့ဆိုတာ နာမည်ပဲကျို့တယ်”

စန်းကိုက သူသီသော ရှားတော်ရှာ အကြောင်း အရှိုးခံ
မျက်နှာဖြင့် ရှင်းပြသည်။ မြဝန်းရုံ လက်လျှော့လိုက်ပါသည်။

(၄)

ကိုယ့်အနီးအနားတွင်ပင် ဆိုးယုတ်မှုတွေက ရှိနေကြသည်။

ဒီဂရိအနီးအမြင့်သာ ကွာလေသည်။

ညနေ င နာရီနောက် အပူအောက်မှာ ကန္တာရပင်တန်းသေးက
ကွင်းပြင်ကြီးသည် မှန်းသာက်နေသည့် မြန်မှန်တွေ တထောင်းထောင်း
ထလျက် ပြောက်သွေ့နေသည်။ ဆိုင်ကယ်ဘီးရာတွေ အစင်းလိုက်
အစင်းလိုက် တစ်ခန့်တစ်ခု ရောယ်လိုက်လျက် ရှိသည်မို့
ဆိုင်ကယ်တွေ ဒီမြေကြီးပေါ် အခေါက်ခေါက် အခါအခါ ဝင်လိုက်
ထွက်လိုက် ခရီးနှင်ပြီးပြီဆိုတာ ထင်ရှားသည်။

**မကြာသေးခင်ကမှ အရေးပေါ်ဝါးတဲ့လေး နိုင်ခိုင်ဆောက်လျက်
ကြီးကြပ် နေရသောရှေးဟောင်းသုတေသနာန္တနာကို တွေ့ရသည်။**

“ညီမသွားမေးလေ ကျွန်တော်တို့ ဒီနားကနေ စောင့်မယ်။
အသိမရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော်တည်းမယ့် ရပ်စုံကျောင်းမှာ လိုက်တည်းမလား။
ဘုန်းကြီးကိုလျောက်ကြတာပေါ့”

အို .... မတည်းချင်ပါဘူး။

မြဝန်းရုံသည် ခရီးသွားလျှင် တစ်ယောက်တည်းသွားချင်သည်။ အဖော်မလိုချင်။ အထူးသဖြင့် မိမိနှင့် အတွေးအခေါ် မတူသည့် စိတ်ဝင်စားစရာ မတူသည့် အဖော်ကို အဖော်အဖြစ် မယူဆဘဲ အနောင့်အယုက်အဖြစ် ယူဆသည်။ အခါ ပြည်မိုးပြိုးက မိမိအတွက် တယ့် အနောက်အယုက် ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် မိမိရှာဖွေသည့် အရာကိုမတွေ့အောင် လိုက်နောင့်ယုက်နေမည့်သူဟု ယူဆလို သူကို ပိုပြီးမယုံသက်ာဖြစ်ကာ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ရှိစေချင်သည်။

ပြည်မိုးပြိုး ကန္တာရပ်အရိပ်လေး မလုံတရုံတွင် စန်းကိုတိုနှင့် အတူ ကုတ်ကပ်နိုလျှက် မြဝန်းရုံကို တောင့်နေခဲ့သည်။ ကုတိုတန်းရွာသည် လွန်ခဲ့သည့် သုံးလာက ရွာသားတစ်ယောက် အမှတ်မထင် စတွေ့ခဲ့သော အိုးကွဲတစ်ခြမ်းကြောင့် ပွဲတော်တမူ စည်ကားသွားခဲ့၏။ အခုအခါ ရှေးဟောင်းသုတေသနတွေ့နှုန်း ဝင်လိုက်ပြီမို့ စနစ်တကျ ဖြစ်နေပြီ။ ရှေးဟောင်း သုတေသနအဖွဲ့ ဆိုသော်လည်း မိမိနှင့် သိကျေမှုးသု တစ်ယောက်မှုမပါ။ အလုပ်လုပ်မည့် ကျောင်းသားတွေ သုတေသနတွေ မရောက်လာသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းစုံ မူလသတ်မူတ်ထားသည့် ရက်ကို နှစ်ပတ် နောက်ဆုတ် လိုက်ရတာကို မြဝန်းရုံသိထားသည်။ နိုင်ငံခြားသားဆရာတွေ ပီဇာုရာသေးလို့ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးအဆင့် တောင့်ကြပ်သူ နှစ်ဦးသာ လောလောဆယ် ရုံးထိုင်လျှက် ရှိသည်။ ဖြစ်သလို ကြံ့သလို တူးဆွဲခံထားရသည့်

မြပြင်သည် ချိုင်ခွက်တွေကျင်းတွေဖြစ်နေသည်။ မြပြင်မှာ ယခုအခါ ဗုံးမှုန်ကလွှဲပြီး သာမှမတွေရတော့ပေါ် ရှေးဟောင်းက မထိန်းသိမ်း နိုင်ခင်မှာပင် အိုးကွဲတွေပုတိုးစွဲတွေ ရှေးဟောင်းလက်ကောက်တွေကို တူးဖော်ပြီး အရောင်းအဝယ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပုံပေါ်သည်။ အခုအခါ အနီးနားရွာတွေမှာ ရှိနေသည့် ပစ္စည်းအကြွင်းအကျိုး တစ်ချို့ကို ပြန်ရာ သိမ်းယူနေရသည်။ တစ်ချို့ပစ္စည်းတွေကတော့ အဝေးသို့ ပါသွားပြီ။ သမ်တလင်းချော ပတ်လည်ခင်းထားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် အုတ်တိုင်နှစ်တိုင်ဖြင့် သစ်သားတန်းပစ်ကာ သစ်သား၏သုချိတ်တွင် စက်သီးကို ချိုတ်ဆွဲထားသည်။

“ဘာတွေတွေလဲ။ စာရင်းတွေဘာတွေ ပြစ်ပြီးသား ရှိမှာပေါ်နော် ကျွန်းကြည့်လို့ရမလား”

“စာရင်းတွေက ပြည်ကို ယူသွားတယ် မိန်းကလေးရဲ့။ ကျူပ်တို့က ဒီနယ်ကို သူ့နီးလူစိမ်းမဝင်နိုင်အောင် လုံခြုံရေးတောင့်ပေးရုံပဲ့။ မိန်းကလေး သိချင်ရင် ပြည်က ရှေးဟောင်းတွေ့သို့လိုက်သာ လိုက်သွားပေတော့”

မြဝန်းရုံ ပြည်မိုးပြိုးတို့ ရှိရာသို့ ရုံးနိမ့်သူမှုက်နာနှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ မိန်းမသားဖြစ်လို့ ပြည်မိုးပြိုးနှင့် အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းနိမ့် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြု။ ထို့ကြောင့်

ပြည်မိုးပြမ်းတို့နှင့် လမ်းခွဲလိုက်ပြီး စန်းကိုအသိ အခြေခံကြီးအိမ်သို့
လိုက်သွားသည်။ သို့သော်ထိအိမ်မှာ အခြေအနေက တော်တော်
ဆိုးသည်။ အိမ်လေးသေးတာ စုတိတာက အရေးမကြီး။
ဆင်းရဲတာလည်း အရေးမကြီးပါ။ လူတစ်ယောက်က ညနေတောင်
မရောက်ခင် အရက်မူးပြီး အော်ဟစ်သောင်းကျေန်းနေပြီ။ အဲဒါ
အခြေခံကြီး၏ သားမက်ဟု စန်းကိုက ပြောသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပြည်မိုးပြိုမ်းသွားရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
လိုက်သွားပြီး ဦးစံအောင် မှာကြားလိုက်သလိုပင် ဘုန်းကြီးအား
တည်းနိဒါမ်ညွှန်ပြန့် လျောက်ထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ကောင်းကို အဝေးမှ မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် မြဝန်းရုံ
အားတက်သွားသည်။ရှေးဟောင်းအဆောက်အအီးမှာ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေ
ရှိသတဲ့။ မြဝန်းရုံ၏ မျက်စိအောက်က ရှေးဟောင်းဘုန်းကြီးကောင်းမှာ
သမိုင်းတစ်ခု ရှိနေမှာသောချာပါသည်။

ရပ်စံကျောင်းတဲ့။

နာမည်နှင့် လိုက်အောင် လက်ရာမြောက်သော ခြေတံရည်
ရှေးဟောင်းသစ်သားအဆောက်အအီးမှာ သဘာဝသစ်သားရောင်အတိုင်း
ဖြေလျော ဒိုဟောင်းစွာ ခမ်းနားလျက်ရှိသည်။ ကောင်း၏အပေါ် ထပ်

ဝရံတာခါးပန်းမှာ ပန်းကန်တ်များ၊ စုလစ်မွန်းချွဲတံကဲများဖြင့်
အဆင်ဆင်အထင်ထပ် တည်ဆောက်ထား၏။

ခါးပန်းလက်ရန်း တစ်ပြင်လုံးက ပန်းကန်တ် သစ်သားပြား
ကြီးများဖြင့် ဘောင်ခတ်ထားသော ပွတ်လုံးတန်း တစ်ကွက်ချင်းကို
ဆက်စပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ကွက်ခြားမှာ သစ်လုံးထွင်းအရပ်တွေဖြင့်
အလုပ်ဖြစ် ထားသေးသည်။ သစ်လုံးထွင်း လူရပ်များမှာ တစ်ချို့ပွဲနေပြီး
အများစုက ရုပ်လုံးကြောတိုင်း ရှိနေသေးသည်။ သူမ
မြင်ရသလောက်တော့ ရုပ်လုံးတွေမှာ လူရပ်တွေနှင့် အတူ
ညောင်ပင်အကိုင်းနှင့် ညောင်ရွက်ပုံသဏ္ဌာန်ပင် ပါသေးသည်။
ကတ်နိပါတ်တော်တွေကို သရပ်ဖော်ထားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သည်နေရာဝန်းကျင်သည် မိုးခေါင်ပြီး ရေရားလိမ့်မည်။
ကျောင်းဝန်းထဲက မြက်ပင်တို့သည် အစိမ်းနည်းနည်း အသများများ။
တောင်နှင့်မြောက် အလျားလိုက် သွယ်တန်းထားသည့် သွပ်ကြီးတန်း
တွင်တော့ အဝါရောင်သက်န်းများကို ကြီးတန်းပြည့် လှမ်းထားသည်။
ကျောင်း၏ နယ်နမိတ်သည် ဝါးခြမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကျိုးတိုးကဲတဲ့
ခြုံည်းရီးအဟောင်း ဖြစ်သည်။ အစိမ်းရောင်နွယ်ပင် တစ်ချို့က
ခြုံည်းရီးပေါ် တွယ်တက်နေပြီး စည်းရီးထိပ်များမှ အောက်သို့ ပြန်ပြီး
တွဲလွှဲကျနေသည်။

ကောင်းဝန်း၏ ခေါင်းရင်းထောင့် ငှက်ပျောပင်အုပ်အနီးတွင် နှစ်ကာလကြာမြင့်သော ရေတွင်းအိုတစ်ခု ရှိသည်။ လူခါးလောက် မြင့်သော အုတ်သမံတလင်း ဘောင်က ပွတ်တိုက်ပါများသဖြင့် ညီဝါယျက် ပြောင်လက်နေသည်။ အောက်ခြေကလည်း သမံတလင်းရွှေ ပတ်လည် ခင်းထားပြီး ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် အုတ်တိုင် နှစ်တိုင်ဖြင့် သစ်သားတန်းပစ်ကာ သစ်သား၏သံချိတ်တွင် စက်သီးကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အံသွေစရာ။ ရေတွင်းမှာ ရေငင်နေသူက ပြည်မိုးပြိုမ်း။ ဘေးကနေ ပြည်မိုးပြိုမ်း လက်ထဲကမှ ရေပုံးကြီးကို ဆွဲလှယူနေသူက ဖိုးကော်။ သူတိနှစ်ယောက်ကို ကျောင်းသားလေး တစ်ပေါ်က ရယ်ပြီး ကြည့်နေသည်။ ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားတော့ ရေတွင်းမှာ ရေပုံးလှနေသည့် တိနှစ်ယောက်လုညွှန်ကြည့်သည်။

“ဟော။ မြေန်းရုံ”

ပြည်မိုးပြိုမ်း တအုံတသွေ့ ပြုးလိုက်တာကို သူမ မြင်ရ၏။ ထိုအပြုးမှာ ဝမ်းသာပြုးဖြစ်သည်ဟု သတိပြုလိုက်မိ၏။

“သွားသွား ဖိုးကော် ဆရာမကို ဘုန်းကြီးဆီခေါ်သွား”

ဖိုးကော်က မြေန်းရုံတို့ဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

“လာအစ်မ ဘုန်းကြီးက သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ရေးဟောင်း ပစ္စည်းကိုလည်း အရမ်းတန်ဖိုးထားတာတဲ့။ အစ်မနဲ့ သိပ်ကိုက်တာပဲ။ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ပြောနေတာ”

လျေကားထစ်တွေက တစ်လက်မထု တစ်ပေါ်၍ကို ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မြေန်းရုံတို့တက်သည့်အပါ အနည်းငယ်များပင် မလျှပ်မယိမ်းပေး။ ဒီကျောင်းကြီးက ရေးဟောင်းပစ္စည်းတန်ဖိုးနဲ့ သစ်သားတန်ဖိုးပေါင်းလိုက်ရင် တော်တော်တန်မှာဟု တွေးမိ၏။

အသက်ပြောက်ဆယ်ခန့်ရှိမည့် ဘုန်းကြီးသည် မြေန်းရုံအား ကရုကာသက်စွာ ဆီးကြီးသည်။ ခေါင်းရင်းသူရားခန်း ကျောက်စီ ပလျင်ပေါ်၍ မတ်ရပ်ဗုဒ္ဓရပ်ပွားတော် တစ်ဆူ စုမြန်းနေသည်။ လေးပေခန့်မြင်နိုင်သော ထိုရပ်ပွားတော်၏ ကိုယ်ပေါ်ကရွေမှာ မိန့်လွင့်နေပြီ။ သို့သော် ရွှေရောင်အိုအိုက ရွှေဆိုင်းအစစ်မှန်း သိသာသည်။ တည်ဥပ္ပါယ်သော ရွှေရောင်ဖြစ်သည်။

ဘုရားခန်း၏ ရှေ့နား ဘေးဘက်ကျကျတွင် သက်န်းရောင် လိုက်ကာဖြင့် ကာထားသော ကျက်သရေခန်းထဲ၌ ပစ္စည်း အဟောင်းအမြင်းများ စီရိပုံးထပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

သစ်လုံးထွင်း ရုပ်ပွားတော်များ ဆင်စွယ် ကန်တ်ပန်းလက်ရာ
သေတ္တာလေးများ ယွန်းဆွမ်းအပ်ကြီးနှစ်ခု၊ သုံးချောင်းထောက်
သစ်သားလင်ပန်းကြီးတစ်ခု၊ လူ၏ ခါးလောက်အရွယ်ရှိ ရှေးတော်
ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်ခု၊ အပြင်အဆောင်ခါးပန်းမှ ပြေတ်ကျထားဟန်
ရှိသော ခိုင်သေးသေး သစ်လုံးထွင်း ရုပ်လုံးအစုံများ။

သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ ထိုင်မိသည့်နှင့် ဘုရားကို အရင်
ကန်တော့ပြီးနောက် ဘုန်းကြီးကို ပီးသုံးကြိမ် ဝတ်ချလိုက်သည်။

“တပည့်တော် ရန်ကုန်ကလာတဲ့ ဧည့်သည်ပါဘူရား။ ဒီရွာမှာ
အသိအကျမ်း မရှိပါဘူး။ တပည့်တော် တစ်ညာတာတည်းဖို့
အဆင်ပြုမယ့် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာတစ်နေရာကို ဉာဏ်ပြုပေးပါဘူရား”

" 632: 632: ""

“କାହିଁବା କାହିଁବା କାହିଁବା କାହିଁବା କାହିଁବା କାହିଁବା କାହିଁବା

ပြည်မိုးပြိုမ်း၏ အသံ။ သူမ လုညွှေကြည့် လိုက်တော့ ရေအပြည့်နင့် ရေပုံးကိုခွဲလာသော ပြည်မိုးပြိုမ်း။ စန်းကိုနင့် ဖိုးကော်က ပြည်မိုးပြိုမ်းဆီမှ ရေပုံးကို လှဖို့ ကမန်းကတန်း ထသွားကြပ်နိုသည်။

“အေးအေး ကပ်င်မှာ ချလိုက်ကဲ”

ကပြင်ဆိုသည်မှာ အပေါ်ထပ် ပင်မကျောင်းဆောင်ကြီး၏
နောက်ဘက်မှာ အပြင်သို့ထုတ်ထားသော ဝရံတာစကြံးကို ခေါ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းက ရွှေ့နောက် တိုးလျှို့ပေါ်ကြမ်းမြှင့်ရသည့်
ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။ နောက်ဘက် ဝရံတာလက်ရန်းကတော့
ရွှေ့လောက် မခမ်းနားဘဲ သစ်သားပွတ်လုံးတွေချည်းဖြစ်သည်။
စားပွဲစိုင်းအပုပေါ်မှာ သပိတ်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် မောက်ထား၏။

ခကာအတွင်း ပြည့်စုံပြမ်းပါ ရောက်လာသည်။ သူက
ဘုန်းကြီးအတွက်တဲ့။ အေးဆေးအဖြစ် အဝါရောင်ဘူးရည်လေး
အစိမ်းရောင် ဘူးရည်လေးနှင့် ဆေးကတ်လေးများကို အိတ်ထဲမှ
ထုတ်ယူပြီး လာ၏။

“ဒါက ရေခူး အားဆေးတွေပါဘူရား။ ဖန်ခွက်ထဲကို ရေထည့်ပြီး ဆေးများလေးကို ရေထဲ . . .”

“ကျေပြသောက်ဖူးပါတယ် ဒကာလေးရဲ့”

ပြည့်မိုးငြမ်း အိုးတိုးအမဲးတမ်း ဖြစ်သွားပြီး ပုံးလိုက်၏။
 ဘုန်းကြီးက အသံထွက်ရယ်တော့မှ မြဝန်းရံတို့အပ်စု နှစ်ခြိုက်စွာ
 ရယ်မောမိကြသည်။အဲ။ ပြည့်မိုးငြမ်းက လူ။တယ်ဆိုတော့ မိမိကလည်း
 လူ။မှ ကောင်းမှာပြော။ ဘာလူ။ရမလဲ။ မြန်ဝန်းရံမှာ အိမ်သုံးဆေး

အနည်းငယ်တော့ ပါလာသည်။ အဲဒါတွေကိုသယ်လူ။လို ကောင်းမလဲ ။
အားဆေးမှ မဟုတ်တာ။

ငွေပဲလူ။လိုက်ရမလား။ ငွေသုံးထောင်ကျပ်ကို ထည့်လှု။နှိုး
ဘအိတ်လည်း မပါလာ။ ပြည့်မိုးပြိုးကိုသာ တိုးပိုးမေးရသည်။ သူက
လိုတရ သူအိတ်ထဲသို့ လက်နှီက်ပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်သည့်အခါ စာအိတ်
ထွက်လာသည်။

မြှင်န်းရုံ စိတ်သက်သာစွာ ပြုးရယ်မိသွား၏။

စန်းကိုနှင့် ဖိုးကော်မပြန်မိ ဘုန်းကြီးက သူတို့အပ်စု၏
အလှုဗျာခြားကို အမျှဝေစုံ တရားစာရွတ်ဆိုပြီး လိုက်ဆိုနိုင်းသည်။

“အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော် တပည့်တော်မတို့သည်
သံယာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ရည်ရွေး၍ ဆေးဝါး၊ အစရှိသော
လူဖွှုယ်ပစ္စည်းများနှင့်တာဂွ နိုက္ခာမှာလှု။ငွေ သုံးထောင်ကျပ်တိတိကို
ဆက်ကပ်လှုဗျာခြားပါ၏ အရှင်ဘုရား။ ထိုသို့ဆက်ကပ်လှုဗျာခြားသည့်
ခါနကုသိုလ်၊ ဆောက်တည်ရသော သီလကုသိုလ်၊ ဖွာများရသော
ဘာဝနာကုသိုလ်တို့ကြား”

ဘုန်းကြီးသည် သူတို့၏ ကုသိုလ်ကိုမျှဝေစုံ ရှိရှိသမျှသော
နတ်အောင်တွေကို တိုင်တည်ကာ ရည်လျားစွာ အမျှဝေ
သာများ၏သည်။

“ကုတို့တန်း ရွာတွေက ဆင်းရဲတယ်။ မြေကလည်း
မကောင်းတော့ဘူး။ လယ်မရှိ ယာမရှိ။ တောထဲဆင်းခုတ်တာက လွှဲလို့
ဘာမှမရှိဘူး။ ပုံကျအလုပ်တွေ လုပ်ရတယ်။

ယောက်ဘား တော်တော်များများက မြို့ကြီးတွေမှာ ဆောက်လုပ်
ရေးမှာ လုပ်ကြတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ မရှိရှိတာ မြို့ဗြို့ ချွေတာပြီး
ကလေးတွေနဲ့ နေရတာပေါ့။တော့လည်း အဆက်အသွယ်တွေ
ရှာပြီး မလေးရားကို အလုပ်သွားလုပ်ကြတယ်”

ဘုန်းကြီးက သူ့သေးပတ်လည်က ရွာတွေအကြောင်းကို
အရိပ်အမြှက် ဖြောပြုသည်။

“ဒါကြောင့် ကျိုးက အတန်းကော်င်းမထားနိုင်တဲ့ ကလေးတွေကို
စာသင်ပေးတယ်။ဆန်ပြုတ်လည်း တိုက်တယ်”

“ဆွမ်းကွမ်းရော လုံလောက်ပါရွှေလားဘုရား”

ပြည့်မိုးပြိုးက မေးတော့ မြှင်န်းရုံ သူကို ခပ်ချဉ်ချဉ်
ပြုးကြည့်မိသည်။ ဘာလဲ ဆွမ်းမလုံလောက်ရင် လှုဗျာလား။

ပျော်လောင်းတွေကို လုပ်လောင်းတွေကို ပျော်လောင်းတွေကို လုပ်လောင်းတွေကို

“လုံလောက်ပါတယ်။ ဆွမ်းခံကြတယ်လေ။ ဒကာ ဒကာမတွေက သခြားတရားထက်သန်ကြတယ်။ မရှိရှိတာ လောင်းကြတယ်”

မြဝန်းရုံ နံနက်ဖိုးလင်းကျင် ရွာမှုထွက်ဖို့ ကြီးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တည်းဆိုမည့် အီမာရှင်က နံနက်စာကို အညွှန်ပြုနေလျှင် မခက်ပါလား။

“ဒကာတို့ ခန့်မျန်းမိမှာပေါ့။ ကျိုပ်ကျောင်းမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ။ တန်ဖိုးမနည်းပါဘူး”

ဘုန်းတော်ကြီးတွေ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို အရှိအတိုင်း တန်ဖိုးဖြတ် ကာကွယ်တတ်ဖို့ လိုအပ်နေသည်။ ယခု ဘုန်းကြီးသည် တန်ဖိုးကို သိတတ်သူဖြစ်သည်။

တော့မှာနေပြီး မြို့ကလူတွေ အချင်လုပ်သမျှ ခံနေမည့် ဘုန်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူးဟု သူမ စိတ်သက်သာစွာ ပြုးမိသည်။

“ဒီထဲမှာ ရောင်းမယ်ဆို ငွေအများကြီးရမယ့် အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ အများကြီးပါ။ တလောကပဲ ရှေးဟောင်းသချိုင်း တွေသွားလို့။ တစ်ဆက်တည်း ဒီထဲရောက်လာကြတဲ့ လူတွေ မနည်းပါဘူး။ ပြောရှိုးမယ် အဲဒီရှေးဟောင်းသချိုင်းကို ဘယ်သူ့ကြောင့်

တွေသွားတယ်မှတ်လဲ။ ကျိုပ်အစ်ကိုပျု။ ပထာမဆုံး စတွေတာ ကျိုပ်အစ်ကို”

ဘုန်းကြီးက ကျေနပ်စွာ မျက်လုံးတွေ တောက်ပနေ၏။

“အခု ကျိုပ်ဆီက ပစ္စည်းတွေ လာလာဝယ်ကြတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီ တစ်လုံးကိုပဲ နှစ်သိန်းလာပေးတဲ့ဘူး ရှိတယ်များ။ အုံရော့ ဒါတွေကို ရောင်းရင် ကျိုပ်ကလေးတွေအတွက် စာသင်စရိတ် လုံလောက်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျိုပ်မရောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဆရာတော် မြတ်မြတ်နီးနီး ထိမ်းသိမ်းခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကျိုပ် ဆက်ထိန်းသိမ်းရမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“မှန်ပါဘူား ဒါမျိုးက တကယ့်ကျဉ်းထဲကြပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ပြုသနာပဲပေါ့။ တစ်ဖက်မှာလဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းရမယ့် ဝတ္ထား၊ တစ်ဖက်မှာလဲ မရှိဆင်းရတဲ့ ကလေးတွေကို ပညာသင်ပေးဖို့ လိုအပ်တဲ့ ငွေကြေးပမာဏာ။ ဒီနှစ်မျိုးရဲ့ကြေားမှာ ဆရာတော် ရွှေးရခက်နေတာကို တပည့်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်ဘူား”

ပြည့်စုံပြီးက စိတ်ရည်လက်ရည် ထောက်ခံသည်။

“အေးဗျာ။ ဒကာလေး ပြောတာနဲ့ ဘုန်းကြီးဖြစ်နေတာနဲ့ ကွက်တိပါပဲလား”

မျှေးဆုံးတွေအတွက် လုပ်နည်းလမ်း

ဘန်းကြီးက အားရပါးရ ရယ်မောသည်။

“တပည့်တော် ကူညီပါမယ်ဘုရား။ တပည့်တော်၏

အမတစ်ယောက်က လူမှုရေးတွေ ဘာသာရေးတွေ လုပ်တယ်။ သူမှာ မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်။ ကူညီချင်လို့ ဘယ်လိုကူညီမရပဲလို့ ရှာနေတဲ့သူတွေလဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူတွေနဲ့ ဆရာတော်ဆက်မိရင် အဆင်ပြုမှာပါ။ တပည့်တော်အမကို မေးပေးပါမယ်”

“ကောင်းပါလေ့ ဒကာလေးရယ်။ အေးအေး မိုးမချုပ်ခင် ဒကာမလေးကို တည်းစို့နေရာ စီစဉ်ပေးရမှာပေါ့။ ကျောက်ခဲ ဦးကောက်ရရှိ သွားခေါ်စမ်း။ ကျောင်းနောက်ဖေးမှာ တူးဆွဲလို့ ပါမြင်ခဲ့တယ်။”

အနားက ယောင်ပေယောင်ပေ လုပ်နေသော ကျောင်းသား ထောင်လေး လှစ်ကနဲ့ ကျောင်းအောက်သို့ အပြေး ဆင်းသွားသည်။

“ပြောရှိုးမယ်။ ဒကာလေးတို့ စိတ်ဝင်စားမှာပဲ။ အဲဒီ ဦးကောက်ရဆိုတာ ကျော်အကိုလော့ ဟိုတူး ဒီတူး သူကဝါသနာပါတယ်။ သေချိုင်းကို သူကြောင့်တွေ့တာများ။ သူ့အဖြစ်က ထူးဆန်းတယ်။ ကျော်၏ အကိုအရင်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုကျော်မိဘတွေက ကောက်ရသလို တွေ့လို့ ဒီနာမည်ပေးထားတာ။ သူမလာခင် ကျော်ပြောပြုမယ်။ သူက စကားမပြောတတ်ဘူး”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ထူးဆန်းသည် ဆိုသော ကောက်ရ၏ ကတ်ကြောင်းကို ဘန်းကြီးက တိုတိတိတိတုတ် ရှင်းပြသည်။

“အမေက အဲဒီနော်က ဖြေခင်းထဲ သွားတာ။ ဖြေခင်းထဲမှာ ဘန်းအရွယ်ကလေးလေး တစ်ယောက် ဖြေသီးကြီးဖက်ပြီး အီပံပျော်နေတာ တွေရော့။ အနီးအနားမှာလဲ အဖော်မိဘမပါ။ အဝတ်အစားဆိုလို အကျိပ်ပါတယ်။ ဝတ်လာတဲ့ အကျိုက်လဲ စုတ်ဖွာလို့ သွေးတွေကလည်း ဟိုတက္ကက် ဒီတက္ကက် စွန်းနေသေးတယ်။ အမေကသနားလို့ ပွဲချိလိုက်တော့ အမော်ကိုဖက်ပြီး ငိုလိုက်တာ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလဲ တုန်နေတာပဲတဲ့။ ကြောက်လွန်းလို့ပေါ့။ အဲဒီကတည်းက အမေက ကောက်ရရှိ နာမည်ပေးပြီး မွေးထားလိုက်တာ။ အမေက သူကို သိပ်ချစ်တယ်။ သူရောက်လာပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ ကျော်ကို မွေးတာ။ သူက ကျော်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့တာပေါ့”

ကျောင်းပေါ်သို့ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ အသက်ပြောက်ဆယ်အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက် ပါလာသည်။ အသိုးကြီးက အသားညီညီ့ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဝဝမ်းနည်းဟန် မျက်လုံးတွေက ဘယ်သူကိုမှ မကြည့် ဘန်းကြီးကိုပဲ မမှတ်မသုန်ကြည့်နေသည်။

“ဒကာကြီးရေ့”

မြတ်စွာ လောင်းတွေ့တွေ့ လောင်းတွေ့တွေ့

ဘုန်းကြီးက ဦးကောက်ရအား လုမ်းပြောသည်။

“ဒီက မိန်းကလေးက ရွာမှာအသိမရှိလို တည်းစိုးမိမရာနေတာ။ အကာမကြီးမသိန်းတင်ကို သွားခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဦးကောက်ရက ခေါင်းတစ်ချက်ညိုတိပြီး မိန်းကလေးဆိုသော အရာကိုပင်လုညွှာမကြည့်ဘဲ ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။

“အော် သူက စကားမပြောတတ်ပေမယ့် နားကြားတယ်နော်။ နားလည်း လည်တယ်ပေါ့”

မြဝန်းရုံ မေးမိသည်။

“နားကြားတယ်။ နားလည်တယ်။ ပြန်သာမပြောနိုင်တာ။ အမေပြောတာတော့ သူရောက်လာတဲ့ကာလ ပတ်ဝန်းကျင်တုန်းက မိုးရှိခဲ့ရလို ရွာလုံးကျွတ်သေကုန်တာ။ ကုလိုဏ်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူးတဲ့။ အဲဒီကနေ ခြေးစိုးတည်ရာ ထွက်ပြေးရင်း အမေ့ ဖရဲခင်းထဲ ရောက်လာတာ ဖြစ်ရမယ်ပူး။ အဲဒီကိုသိလို အမေက ကလေးကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူတွေ တွေသွားမှာစိုးလို အိမ်ပြင်မထွက်ရအောင် ဖွက်ထားခဲ့တာ တစ်နှစ်လောက်”

မြဝန်းရုံ အမှတ်မထင် ပြည်မိုးပြိုးအား ကြည့်မိသည်။ ပြည်မိုးပြိုးက မိမိအား မကြည့်ပါ။ ဘုန်းကြီးအား ငေးကြည့်နေသည်။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“မိုးရှိခဲ့ရတဲ့ ရွာက ဘာရွာတဲ့လဲ ဘုန်းဘုန်း”

“အမေပြောဖူးတာပါ။ ကျိုပ်တော့ နာမည်မသိဘူး”

“ဘုန်းဘုန်းရဲအမ အရရှိသေးလား ဘုရား”

စိတ်လောတကြီး ကမန်းကတန်း မေးမိ၏။

“ရှိတယ်။ မယ်တော်က အသက် ဤ နှစ်ရှိပြီ”

“ဒါဖြင့် အမေနဲ့တွေပြီး မေးကြည့်ချင်ပါတယ်”

“အကာမလေးက စိတ်ဝင်ဘားလိုလား”

“မှန်ပါဘုရား တပည့်တော်က စာလဲရေးပါတယ်”

“ဒါ ကောင်းတာပေါ့။ ရေးပါ ရေးပါ။ ဒါပေမယ့် အမေက အသက်ကြီးတော့ သတိတွေတော်တော်မေ့နေပြီ။ ကျိုပ်ကိုတော် တစ်ခါတစ်ခါ မမှတ်မိဘူး”

“ဒါ ဒါပေမယ့် တွေပြီး မေးတော့ မေးကြည့်ပါရစေ။ တပည့်တော်ကို လမ်းညွှန်ပါဘုရား”

“တွေရမှာပေါ့။ အရလည်း အကာမလေးကို အမေအိမ်ကို ပိုမှာပါပဲ။ ကျိုပ်ညီမလော့ သူလာခေါ်လိမ့်မယ်”

ပြည့်မိုးပြိုးက မြေဝန်းရုတ္တု ပြောနေသည့် စကားကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသော်လည်း ထင်မြင်ချက် တစ်ခုတစ်လေမှ မပေး။ အလောင်းအစားကိစ္စက သူကိုနည်းနည်းလေးမှ စိတ်အနောက်အယုက် မပေးသလိုပဲ။

သူသေချာပေါက်နိုင်မှာပဲလို့ တွက်ထားလို့လား။ သို့မဟုတ် မြေဝန်းရုတ္တု လက်မထပ်ရပဲ အရေးမကြီးး၊ မခံချင်စိတ်ဖြင့် အနိုင်ရအောင် ပြောခဲ့ရုံလား။ သို့မဟုတ် အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့သည့် စကားကိုပင် သူမူးနေခဲ့တာလား။ ဘုန်းကြီး ညီမရောက်လာတော့ ဘုန်းကြီးက မြေဝန်းရုတ္တုကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒီဒကာလေးအတွက် ညာ စီစဉ်ပေးပါ၌း ဒကာမကြီး”

“တင်ပါဘုရား”

“ဟာ ဆရာတော် မလိုပါဘူးဘုရား။ တပည့်တော်ဆီမှာ မှန်အခြောက်တွေပါတယ်။ ကျောက်ခဲတို့ဆီက ထမင်းကျုန်တွေကိုလည်း ကြည့်ထားပြီးသား။ ဒေါ်ဒေါ် ခုက္ခမရှာပါ၌း နော်”

ဘုန်းကြီး ညီမရောက်သို့ လိုက်လာချိန်မှာ သူက မြေဝန်းရုအိတ်ကို ဆွဲလျှက်ကျောင်းအောက်ထိ လိုက်ပို့ပေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီရွာမှာ မနက်ဖြန်တစ်ရက်လုံး ရှိမယ်။ သန်ဘက်ခါ မနက်ကျေမှ ခရီးဆက်မှာ။ မြန်ဝန်းရု အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့ကို အားမနာပါ၌း” ဟုပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တိုတို့ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောပြီး လုညွှာတွက်ခဲ့သည်။

“မြေဝန်းရု”

သူလုမ်းခေါ်သည်။ ကျော်းအိတ်ကို ကျောမှာ နေသားတက္က ဖြစ်အောင် ပြင်လွယ်ရင်းနောက်လုညွှာတွက်လုညွှာတွက်ရသည်။

“မနက်ဖြန် မပြန်နော်းလေ။ မနက်ဖြန် ဘတ်စိကား မရှိဘူး။ သဘက်ခါကျေမှ အတူတူခရီးဆက်ရအောင်လား”

အတူတူ။ ဟင့်အင်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

“ကျွန်မ မနက်ဖြန်ဘွားမှ ဖြစ်မယ်”

တစ်ရက်တော်ပြီး ခြေလျင်သွားရမှာမို့ ပင်ပန်းမှာမှန်းသိပါသည်။ သို့သော်ပင်ပန်းသည့် ဒက်ကို ခံနိုင်ပါ၏။ အနားမှာ ယောက်ဗျား တစ်ယောက်ပါနေလျှင် အထူးသဖြင့် ထိုယောက်ဗျားက အဓိပ္ပာယ်မရှိသော

အလောင်းအစားကြီး တစ်ခုကို နှုတ်ကနေ ပြောထွက်ထားခဲ့သူ ဖြစ်လျှင် ထိုသူနှင့် လုံးဝ အတူမသွားခဲ့ပါ။

မြေဝန်းရုံ သူ့ကိုလုံးဝ ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ခုပ်သွက်သွက်လှမ်းလျော်လာခဲ့သည်။

ဘုန်းကြီး အမေ၏ အိမ်သည် ပြင်ထောင်သွပ်မိုးအိမ်၊ သို့သော အတော်ပင် ဟောင်းနှစ်းနေပြီ။ နှစ်ကာလ ကြာခဲ့သော တရာ့နေရာတွင် သံချွေးရောင် ဖြစ်နေပြီ။ ပျော်အကာတွေကလည်း ရေနံချွေး မသုတ်တာကြာလို့ ဖြူဖတ်ဖြူလော်၊ အိမ်တံခါးမှာ ပျော်တစ်ခုပ်က ပြုတ်ထွက်နေသည်။ ထောသစ်ဖြင့်လုပ်ထားသော လှေကားက တစ်ထိပြီး တစ်ထိ အလှမ်းဝေးသည်။ အသက်ကိုးဆယ့်ရှစ်နှစ် အဘားကြီး ဒီလေခါးကို ဘယ်လိုဆင်းတက်မလဲ။

အဘွားကိုတွေသည့်အခါ လောကားပေါ်ကဆင်းဖို့ မဆိုထားနိုင်
အိပ်ရာပေါ်ကတောင် သူ့ဟာသူ မထနိုင်တော့ပြီကို မြင်ရသည်။
အဘွားသည် နေထိမခံရသည့် အသားအရေဖိုင် ဖြူဖော့ဖော့။
ပိန်ပိန်ပါးပါး။ ပါးရေတွေက တွေ့နဲ့နေပြီ။ နားကတော့ကောင်းသည်။
စကားပြောလျှင် မပီ။ လေဖြတ်ထားသဖိုင့် စကားလုံးမသဲကဲ့တော့ပေါ်။

“ရန်ကုန်ကည့်သည်” ဟုပြောတော့ အေးအေးတဲ့။ “ဘွားဘွားရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးလား” ဟု မေးတော့ အဘွားက သူသမီးကို မေ့ကြည့်သည်။

သူသမီးက “အမ မရောက်ဖူးဘူးလေ” ဟု ပြောတော့
မြှင့်းရံအား ပုံးကြည့်ကာ “မရောက်ဖူးဘူး” ဟုဖြေသည်။

အဘွားအခန်းက ကျဉ်းသည်။ မောင်သည်။ မျက်နှာကျက်နှင့်
ကပ်နေသော ကြက်တူရွေးကွက် ကပ်လေးမှ လေဝင်ပေါက်
ကလေးများကို စတ္တာဖြင့် ကပ်ပြီး ပိတ်ထားသေး၏။ ရှိသည့်
ပြတင်းပေါက်ကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ အခန်းက
လေဝင်လေထွက် သိပ်မကောင်းတော့ သေးနှဲက အခန်းထဲမှာ ကြွင်းကျန်
ပုံးနေဆဲ။ ပရာပ်လုံးနှဲနှင့် ကရမက်နဲ့ တွဲနေတော့ နည်းနည်း
သက်သာပါသည်။ ခြင်ထောင်ကို ဖြတ်မထားဘဲ ခြင်ထောင်စကို
အမိုးပေါ် တင်ရုံတင်ထားသည်။ ထောင်ခေါက်တွေကတော့
ခပ်သန္တသန္တပါပဲပဲ။

အသက်ကိုးဆယ်ကော် အဘွားအိုတစ်ယောက်ကို အခလို
နီးနီးကပ်ကပ် တစ်ခါမှစကားမပြောဖူးသည့် မြှင်နဲ့ရဲ့သည် အဘွားဆီမှ
မိမိသိချင်သောစကားကို ဘယ်လို နှိုက်ထုတ်ယူရပါမလဲဟု ဦးနောက်
ပြောက်လာသည်။ အဘွား၏ မျက်လုံးများသည် ကလေးငယ်

တစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများလိုပင် ဖြေစင်ပြီးရှင်းလင်းနေသည်။ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မရှိ။ ဒေါသမရှိ။ လောဘမရှိ။ မန်မရှိ။ မကျေနှင်းတာမရှိ။ စိုးရိမ်ပူပန်တာမရှိ။ ဘာဆိုဘာမှမရှိ။ လောကကြီးကို သန်စင်စွာကြည့်ပြီး အရာရာကို နားမလည်နိုင်ဘဲ အထူးအဆန်း ဖြစ်ကာသဘောကျနေသလို ရှိသည်။

“မီးရှိခံရတယ်ဆိုတဲ့ ဦးကောက်ရရဲ့ ရွာလေးကို အဘွား မှတ်မိသေးလား”

မြေန်းရုံ၏ ပေးခွန်းကိုပင် ဘာမှန်းမသိ။ နားမလည်စွာပြီးလျက် သူ့သမီးကို အားကိုးတကြီး မေ့ကြည့်သည်။ သူ့သမီးက ဘာမှမပြောဘဲ သူကိုသာ ပြီးလျက်ကြည့်နေသည့်အပါ အဘွားက မြေန်းရုံသက် လုညွှာပြီးပြီးပြန်သည်။ ထိုနောက် စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ မြေန်းရုံ သေသေချာချာ နားမလည်လိုက်ပါ။ ထေမင်းဟူသော စကားတော့ ပါသည်ထင်သည်။

သမီးက ရယ်လျက် ကျွေးမှာပါ အမေဟု ဆို၏။

“ဆရာမလေးရေ အမေက အခုထိ စေတနာသွှေ့တရား ထက်သနတုန်းပဲ။ ဘယ်သူလာလာထမင်းချည်း စားနိုင်းနေတော့တာပဲ။ ကျို့တာတော့ ဘာပြောပြော ဘာမေးမေးမသိတော့ဘူး”

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ဟောတော်။ မြေန်းရုံ စိတ်ခါတ်ကျေဘွားသော်လည်း ဘန်ဆောင်ပြီး ပြီးရယ်လိုက်ရလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ရော အဘွားပြောခဲ့တဲ့ စကားထဲကနဲ့ မှတ်မိနေတာလေးတွေများ ရှိလားဟင်”

ဒေါ်ကြီးက ဘာမှ မသိပါ။ ဒေါ်ကြီးသည် ဘုန်းကြီးထက် ဆယ်နှစ်ကျော် ငယ်သည်။ ဘုန်းကြီး သိသလောက်ပင် ဦးကောက်ရ အကြောင်း မသိပါ။ အဘွားခုတင်ခေါင်းရင်း နံရုံမှ ကြွက်လျှောက်တန်း ဆင့်လေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ကိုယ်တော် ဘုရားသေးသေးတစ်ရုံနှင့် သေးမှာ ဘုရားပန်းအိုးလေး တစ်ခုတင်ထားသည်။ ပန်းအိုးမှာ မေမြို့ပန်း အပြောရောင်လား ခရမ်းပြာလား မသိ။ ပဲနွမ်းနွမ်းး အစွန်းထွက်နေသော သံမှာ ကြေစည်တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ ခုတင်စွန်းနှင့် ကပ်လျက် ထင်းရှုံးသေတွာလေးပေါ်မှာ စာအုပ်တရီးတင်ထားသည်။

အနောင့်တွေ့ကို လိုက်ဖတ်တော့ တရားစာအုပ်တွေ့ဖြစ်သည်။ ပဲနွမ်းအေသနာတဲ့။ မိုးကုတ်ဝိပသုနာတဲ့။

မြေန်းရုံ မျှော်လင့်ချက်ကလေး တစ်ခုဖြင့် အသိဉာဏ် လက်ခနဲ့ ပွဲ့သွားသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ဘွားပြီး စာတတ်လားဟင်”

ပုဂ္ဂနိုင်တွင်ထွက်တွေ့ပြောကြေား

“ရေးစေတ် အက်လိပ်ကောင်းမှာ သုံးလေးတန်းတော့ နေဖိုးတယ်။ ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်တယ်။ ရေးတတ်တယ်”

“ကောင်းလိုက်တာ။ ဘွားပြံးက ဘာတာတွေများ ရေးလေ့ရေးထိုလဲ”

“ဟိုအရင်ကတော့ ခကာခကာ ရေးတာပဲ။ မှတ်စုစာအုပ်တွေ ရှိတယ်။ အခုတော့ မရေးနိုင်တော့တာ ကြားပြီ”

မှတ်စုစာအုပ် ဆိုတော့ မြှင့်နှင့်ဘွားပါသည်။ အဘွား ဘာတွေရေးမှတ်ထားတယ် ဆိုတာတော့ သမီးမသိ။ တစ်ခါမှ ဖတ်မကြည့်ခဲ့။ အဘွားပြံး၏ စာအုပ်လေးတွေကို ဘုရားစင်ဘေးက ထင်ရှုးသေတွာထဲမှာ ရိုရိုသေသေပဲ သိမ်းထားခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဖတ်ကြည့်ပါရစေဟု မြှင့်နှင့်တောင်းမိသည်။ သူတို့ အမေ၏ စာတွေကို သုစိမ်းသော်သည်က စိတ်ဝင်စားသည်ဆိုတော့ အဒေါကီးက ပုံပုံသလဲပင် ရှာဖွေထုတ်ယူပေးပါသည်။

မြှင့်နှင့်သည် ဝါကျင်ဟောင်းနွမ်းနေသော စာမျက်နှာများ ပေါ်မှဲတဲ့ဖြင့် ရေးထားသည့် ရေးလူကြီးလက်ရေး မိုန်မိုန်လေးတွေကို စိတ်ရည်လက်ရည် ဖတ်ကြည့်သည်။ အများစုမှာ ရွှေးစာရင်း၊ လိပ်စာ ဆေးမြို့းတို့ ဖော်စပ်နည်းတွေ၊ ဘုရားစာတွေ ဖြစ်သည်။ မီးရှုံးခံရသည်

ဆိုသောရွာလေးအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စတော် မပါ။ မြှင့်နှင့် စိတ်ဓာတ်ကျေသွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကောက်ရနှင့် ဘွားပြံးတို့သာ သိသော အဖြစ်အပျက်တွေ အတိတ်မှာ ရှိခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ထိုအတိတ်ကို တူးဖော်ကြည့်ဖို့ စိတ်ရည်ရည်တော့ ထားရမည်။ ဒီတစ်ခေါက် မဟုတ်လျှင် နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့။ အခုတော့ ခရီးထွက်ပြီး ဖြစ်နိုင်ချေ အတိတ်က ဆိုးယုတ်မှုတွေကို ရှာဖွေကြည့်ရပါ၌ဦးမည်။

ဖတ်နေရင်းမှာပင် အလင်းရောင်က တဖြည်းဖြည်းမိန်လာပြီ။ ထမင်းမတားခင်မြှင့်နှင့် ရေရှိးချင်သည်။ အိမ်မှာ ရေတွင်းမရှိ။ စာသင်ကောင်း သေးကရေတွင်းမှာ အမျိုးသမီးများ၏ ချိုးရေတွင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည်တွင်းမှာ ဘွားပြီးရေင်ကာ ချိုးကြရသည်ဟု ဒေါကီးက ပြောသည်။

“ဒေါကီးလိုက်ငင်ပေးမယ်”

“အို့ မဟုတ်တာ။ ကျွန်ုပ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ငင်တတ်ပါတယ်။ ဒေါကီး အဘွားကိုထမင်းကျွေးမလို့ မဟုတ်လား။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ကျွေးပါ”

မြှင့်နှင့်သည် တွေ့ရှုံးထွက်ဆောင်ရည်

ကြီးတပ်ရေပုံကို ကောက်ကိုင်ပြီး အောက် ညန်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း ရေတွင်းရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နားရှင်းသွင်းချိန်ဟု ခေါ်သည့် ညနေ နေဝါဒရိတ်ရောအချိန်မို့ နားတွေ၊ ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေ ပြန်သွင်းပြီးခါ့ ဖြစ်နိုင်သည်။ တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စလမ်းမှာ နောက်ကျ ကျွန်းနေသည့် ဆိတ်တွေကို မြင်ရသည်။ နားအုပ် ဆိတ်အုပ်၏ ခြေလှမ်းတွေကြောင့် ရွာလမ်းမှာ ဖုံးတောင်းထောင်းထ ကျွန်းရှစ်နောက်။ မြေဝန်းရုံသည် အမှတ်တဲ့ နာခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်ပုံဝါ အသေးဖြင့် အုပ်လိုက်မိသည်။ အညာဟာ ဖုံးတုတယ်ဆိုတာ အခုတော့ တကယ့် လက်တွေပဲ။ ငါရေချိုးပြီး ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ ဒီဖုံးတွေ မရှိလောက်တော့ပါဘူး။

ကုစ္စာတန်း နာမည်အတိုင်း ကုစ္စာပိုပိုတွေက လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စိတွင် စီတန်းနေ၏။ မိုးမရွာတာ ကြာမြှင့်ခဲ့ဟန် တူသည်။ သစ်ပင် ပင်စည်တို့မှာ ဖုံးတွေအလိမ်းလိမ်း။ အနိမ့်ပိုင်းက သစ်ရွှေကိုတွေမှာလည်း ဖုံးတက်နေသည်။ ထမီရင်လျှေားနှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရေအပြည့် ရေပုံကိုယ်စီ ရွှေက်လျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျောက်လာနေ၏။ တော်သေးတာပေါ့။ ရေတွင်းမှာ လူမပြတ်လောက် သေးဘူး။

သို့သော် သူမအထင် မှားပါသည်။ ရေတွင်းကို ရောက်သွားတော့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။ မောင်ရိပိုးစည်နေ၏ ဖျော့တော့သော ဆည်းဆာအလင်းရောင် အောက်တွင် ရေတွင်းသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရေတွင်းနှင့် ဆယ်ငါးပေလောက် အကွာမှာ အုတ်အဆောင်အုပ် တစ်ခုနှင့် တရားကာ အဆောင်အုပ်တစ်ခု တွေ့နေသော အလယ်တန်းကျောင်းကို မြင်ရသည်။ ကျောင်းရှုံးက အလုံတိုင် အောက်မှာ ခွေးတစ်ကောင် ခွေအိပ်နေသည်။

တစ်နေကုန် ဖုံးတော်သောနှင့် ရေမချိုးရသေးလို့ စေးကပ် ပူအိုက် နေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရေတွင်းပတ်လည် ကြမ်းခိုးသမ်းတလင်းကို ခြေဖော်ချုပ်လိုက်သည့်အခါ လန်းဆန်းသွားသည်။ သမ်းတလင်းသည် ရေချိုးထားသူများကြောင့် ရေတွေ စိုးခြားနေသဲ့။ အေးမြှေနေသဲ့ ဖြစ်သည်။ ရေတွင်း ကြမ်းပြင် သမ်းတလင်းအဆုံးတွင် ရော်ဗြိတ်နေသော အုတ်ကံကယ်လေး တစ်ခုရှိပြီး ရေက အောက်ခြေမှာ အနည်းငယ်ကျွန်းနေသည်။ အော်အဲအိမ်မှာ ရေချိုးဖို့ ရေဖြည့်ယူလို ရတာပေါ့။ သို့သော် ဘယ်မှာလဲ ရေခွက်။

သူတို့ကတော့ ရေပုံးနဲ့ရေခွက်တွေ ယူလာမှာကိုး။ ရပါတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ရေငင်ပြီး ပေါင်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆွဲယူ ချိုးလိုက်မှာပေါ့။

ရေတွင်းဘောင်က မြေဝန်းရုံ၏ ခါးသာသာခန့် မြင့်သည်။ ရေတွင်း၏ သေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စိတွင် အုတ်ဝိုင်နှစ်ခုဖြင့် အပေါ်မှာ စက်သီးတပ်ဖို့ တန်းချိတ်ပေးထားသည်။ သို့သော် ထိုတန်းတွင် စက်သီးရှုမနေပါ။ မိမိယူလာသော ရေပုံးကြီးတွေကို ကြည့်မိတော့လည်း စက်သီးမပါလာ။ ကောင်းပါတယ်။ စက်သီးပါလာခဲ့လျှင်လည်း ဒီလောက်မြင့်သည့် တန်းပေါ်သို့ စက်သီးကို ဘယ်လိုတက်ချိတ်မလဲ။ ပယ်ယောတန်းက မြေဝန်းရုံ မြင်ဖူးတာတော့ အမျိုးသမီးကြီးတွေ တိုင်ကို အားပြုပြီး ရေတွင်းဘောင်ပေါ်သို့ တက်ရပ်ကာစက်သီးချိတ်တာပဲ။

အမလေး ပြုတ်များ ကျဂုဏ်လိုကတော့။ မြေဝန်းရုံ ရေတွင်းဘောင်ကို အားပြုပြီး ရေတွင်းထဲသို့ င့်ကြည့်လိုက်၏။

အားပါး။ အနက်ကြီးပါလား။

ရေတွင်းက မိမိတွေဖူးသော ရေတွင်းတွေထဲမှာ အနက်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေကမလူပ်မရှား ဗြိမ်နေပြီး ရေထဲမှာ ရေတွင်းဘောင် အုပိုင်းလိုက်၏ အုပိုင်းလိုက်မြင်ရသည်။ ထိုအထဲမှာ မိမိ၏ မျက်နှာကိုလည်း မြင်ရသည်။ ရေတွင်းဘောင်က သမံတလင်းက အေးစက်နေသည်။ ဟိုးအောက်က ရေတွင်းဝ ပုံရှင်ထဲမှ မိမိမျက်နှာကိုမိမိ မမှတ်မိသလိုပဲ။ ဆံပိုင်တွေက ဟိုတန်းကလို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားတာမဟုတ်။

ရုပ်ပွဲနေသည်။ မျက်လုံးတွေကလည်း နှစ်ကထက် ပိုမြဲ ခွက်ဝင်နေသလိုပဲ။ နှစ်းနယ်နေသော မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။

မျက်နှာကို နွေလေတစ်ချက် ပဲပြေားကြမ်း တိုက်ခတ် လိုက်သည်။ မြေဝန်းရုံ၏ ဆံပိုင်တွေ ဗွာဆန်ကြကုန်တာကို ရေထဲက အရိပ်မှာ မြင်နေရသည်။ နက်ရှိင်းသော ရေတွင်းထဲမှာ ရေကရော ဘယ်လောက် အနက်ရှိပါလိမ့်။ အခုန်များမတော်တဆ ရေတွင်းထဲ ပြုတ်ကျခဲ့လျှင် ဆယ်မယ့်သူ ကြားနှင့်ပဲမလား။ ဆပ်လုမ်းလုမ်းမှာ အိမ်ခြေမှ မရှိဘဲ။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူတွေ ရှိနေချိန်ဆုံး တော်ပါရဲ့။ သာ အမောင်နောက်ပိုင်းမှာ ရေတွင်းဆိုတာ လူမှုမရှိတတ်တာ။ အင်းလေ ခါကြောင့်လ အုတ်နဲ့က လူသတ်သမားက ရွှေမျှန်ဝင်းလေးရဲ့ အလောင်းကိုရေတွင်းထဲ ပစ်ခဲ့တာ။

ရွှေမျှန်ဝင်း . . .

ကလေးမလေး၏ ပုံမျက်စပ်နေဖြီး ဖြစ်သော မျက်နှာကို မြေဝန်းရုံ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ ဘုရား ဘုရား။ ခန္ဓာကိုယ်မှ မမြင်စုံစရာ ဘားဒက်ရာချက်တွေ၊ အမေ ကျွန်းမ ချမ်းလိုက်တာ ကျွန်းမကို လာခေါ်ပါလို့ ရေတွေစိုးခြားနေသည့် အလောင်းက မိခင်ကို အိပ်မက် ပေးသတဲ့။ ရွှေမျှန်ဝင်းက ဘာလို့ချမ်းရတာလဲ။ သေပြီးသား လူက

မြေဝန်းရုံ ရေတွင်းဘောင် အုပိုင်းလိုက် အိပ်မက်

မချမ်းဘူးလေ။ ဘုရား ဘုရား ရေတွင်းထဲ ပစ်ခံရတဲ့ အချိန်ထိ
ကလေးက မသေသေးဘူးလား။

မြေန်းရုံ ကြက်သီးဖျိန်းခနဲထသွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရေထဲက ရေတွင်းဝ ပုံရိပ်တွင် မိမိမျက်နှာနှင့်
ကပ်ရက် ယောကျားတစ်ယောက်၏ မျက်နှာတစ်ခု ဘွားခနဲ
ပေါ်လာသည်။ ဆံပင်ထောင်ထောင် ကြောက်စရာမျက်နှာ။ မြေန်းရုံ
ကျေထဲက စိမ့်သွားသည်။

အမေ့။

မြေန်းရုံ အလန့်တကြား ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက်၏။ အနားမှာ
လူတစ်ယောက် ရောက်နေပြီကို တုန်လှပ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူ၏
ကိုယ်ကချွေးနဲ့ကိုပင် မိမိနာခေါင်းမှာ အနဲ့ရနေပြီ။ မြေန်းရုံ သူအနားမှ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ဆုတ်ခွာလိုက်သည်။

“အစ်မကြီးက ရွှေက မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

သူပါးစပ်မှ ချုပ်စုတ်စုတ်အနဲ့တစ်ခု။ ထန်းရည်နဲ့လား
အရက်နဲ့လား မသိ။

“ရှင် ကျွန်းမနားကို မလာနဲ့။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားပါ”

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“အစ်မကြီးကို ရေဝင်ပေးမလိုပါ”

ထိုလူက မြေဝန်းရုံ နောက်ဆုတ်ရာသို့ ပြုးဖြော်ဖြင့် တိုးကပ်လိုက်
လာသည်။ ဒီလူမျက်နှာကို မြင်ဖူးသလိုလို။ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးခဲ့ပါလိမ့်။
မျက်နှားထူထူ မျက်လုံးခွက်ခွက်။ မျက်နှာလေးထောင့်ကျကျ။

“မလိုဘူး”

“ပေးပါ ရေပုံး။ လက်ကလေးတွေက နန်လေးတွေ”

သူက မြေန်းရုံ လွှတ်ကျသွားသည့် ရေပုံးနှင့်ကြီးခွေကို
င့်ကောက်မည်ပြုသည်။

“ကျွန်းမ အော်လိုက်မှာနော်”

အသံစူးစူးဖြင့် သူကိုမောင်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ထိုလူ
နည်းနည်းတော့ တန်သွားသည်။ ရေပုံးကို င့်ကောက်မည့် လက်တွေ
ဆုတ်သွားသည်။

“မြေန်းရုံ”

ကြားဖူးနေသော အသံတစ်ခု။ မြေန်းရုံ အသံလာရာသို့
အားကိုးတကြီး လုညွှေ့ကြညွှေ့လိုက်မိ၏။ ပြည်မိုးပြီးကို မြင်ရသည်။
ရေတွင်းဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လုမ်းလာနေသည်။

ပုဂ္ဂနိုင်ဆောင်ရွက်လွှာမြတ်စွာ

“ဘဏ္ဍာဏိနေတာလဲ”

ထိအချိန်မှာ ထိလူက အလျော့ပေးကာ မသိမဘာ
ဆုတ်ဆာသွား၏။

ပြည့်မိုးပြေားကို မြင်တိုင်း အောင့်သက်သက် ဒေါသ
ထွက်ခဲ့ရသော မြဝန်းရုသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုမြင်ရလို့ ဘယ်လောက်
စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်ဆိတာ ဘယ်လိုစကားနှင့်မှ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း
ရှိတော့မည် မထင်ပါ။

“မြေဝန်းရုံ ဒီမှာရေခါးလို ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော်မိအောင်လိုက်လာတာ။ အိမ်မှာပဲ ပြန်ခါးပါ”

သူက ခုပ်တည်တည် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးသည်။ ခါတိုင်းသာဆိုလျှင် ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲဟု ကက်ကက်လန်အောင် ပြောပစ်လိုက်မိမာ ဖြစ်ပေမယ့် အခါတော့ သက်ပြင်းကိုသာ ချဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာရှိတဲ့ရေက ဦးကိုးကောက်ရ ခပ်ထားတာ။ ကျွန်မချိုးလိုက်ရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ ညီမရဲ့။” ရေဆိတာ ပြန်ဖြည့်ပေးလို့ ရပါတယ်။
ညီမက အားမနာသင့်တဲ့နေရာမှာ အားနာနေတာပဲ”

မြတ်နှစ်းရုံးပြုးလျက် ခေါင်းကိုသာ ယမ်းနေမိသည်။

“ကျွန်တော် ကျောက်ခဲကို ဖော်ကြည့်လို့ ဘွားပြုးအိမ်မှာ
ရေတိုင်ကို မရှိဘူး။ စဉ်အိုးနှစ်လုံးပဲရှိတယ်ဆိုတာ သိခဲ့တယ်။
ညီမရေချိုးဖို့ အခက်အခဲဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ရေသယပေးမလို့
လိုက်လာတာ။ ညီမထွက်ဘွားတာ မမိလိုက်ဘူး”

“ကျွန်မအတွက် ဘယ်သူမ ဝန်မပို့စေခဲငါးပါဘူး”

“အဲဒီလို ဝန်ပိုလိုက်ရတာက တော်သေးတယ်။ အခုလို ရတ်ရတ်ရက်ရက် ဖြစ်လိုက်ရတော့ ဘယ်သူမှ မကောင်းဘူး”

အခုခိုနိယိ ပြည်မိုးငြိမ်း အနည်းငယ်မှ မပုံးသေးပေ။

မြေဝန်းရုံ ခေါင်းမာစွာပင် ဒီရေတွင်းမှာ ချိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။
 သို့သော် သူရှိနေတုန်းမှာ ဘယ်လို ရေချိုးရမှာလဲ။ သူမရှိအောင်
 နှင်လိုက်လိုကော တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ရေချိုးရမှာလား။
 ရေပုံးကြိုးနှင့် ရေပုံးကိုကိုင်ပြီး တွေ့ဝေနေဖိနိက် သူက အနားသို့
 တိုးကပ်လာသည်။

ရေတွင်းထဲမှ ရေကိုင်ယူပေးနေသော ပြည်မိုးငြိမ်းကို မြဝန်းရုံ၊ အကဲခတ်းကြည့်နေသည်။ သူကြည့်ရတာ ရေငင်ခြင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလို သက်သက်သာသာ ပြောပြောပါးပါးပဲ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တဖြည်းဖြည်း မောင်လာပြီ။ အတော်ပါပဲ။ သူက ရေပုံးကို သမိတ်လင်းမှာ ငြိမ်အောင် ချပေးစွို့ ဟန်ပြင်ဆဲ

“ကျွန်ုမ် ဒီမှာပဲ ရေချိုးလိုက်ပါမယ်။ ရှင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေရင်အဆင်ပြုပါတယ်” ဟု ဖြောလိုက်မိသည်။

ထိအခါ သူပုံးလေသည်။

“ဘုပ္ပါးတာလဲရှင့်”

“အော် မပုံးရဘူးလား”

“ଓପୁଣ୍ଡକ୍ଷମି”

“အိုကေ။ ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ရေဖြည့်ပေးမယ်။ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် ရေချိုးပါ။ ကျွန်တော် ညီမပြောတဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဟိုဘက်လုပ်ပြီး စောင့်ပေးပို့မယ်”

თეთეთ ရძითზე აუდი ცერიტო გუა: მიმდინარე თეთეთ რძითზე აუდი ცერიტო გუა: მიმდინარე

မြတ်နှင့် အိပ်မက် မက်နေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ပြည့်မိုးပြမ်းနှင့် သူမချောင်းတစ်ခုကို
ဖြတ်ကူးကြမလိုတဲ့။ ချောင်းရေက ရေစီးကြမ်းသည်။ အောက်ခြေက
ကျောက်စရစ်ခဲတွေကို မြင်ရသည်အထိ ကြည်လင်သော်လည်း
အမြုပ်ဖွေးဖွေးထလျက် အရှိန်အဟုန်နှင့် စီးနေသည်။ မြှုပ်နှံရာက
ရင်တာမိတ်ဖိတ်ခုန်အောင် ကြောက်နေသည်။ မြှုပ်နှံရာ၏ လက်ကို
ပြည့်မိုးပြမ်းက တင်းကြပ်စွာဆုပ်ပြီး ချောင်းထဲသို့ ဖြတ်စို့ ဦးဆောင်
၏သွားသည်။ သူလက်က အုံသြောလောက်အောင်ပင် နှီးညံ့ကာ
နွေးထွေးနေသည်။

“ଲାପି ମୁଣ୍ଡଃରୁ ମନ୍ତ୍ରାର୍ଥପିକୁ”

ချောင်းရေကို ထိလိုက်သည့်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးခဲ့ကျင့်သွားလောက်အောင် ရေကအေးစက်လှသည့်ကို ထိတ်လန့်တကြား သိလိုက်ရသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ မလိုက်ဘူး။ မဘွားတော့ဘူး”

အေးခဲသည့် ခံစားချက်ဖြင့် ဆတ်ဆန်တုန်ကာ လန့်နိုးလာတော့
မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သော မြေဝန်းရုံ၏
ညာလက်သည် နီးလာသည်အထိ နွေးထွေးနေဆဲ။

မြေဝင်းတဲ့။ အဲဒါ ကိုဇင့် အသုံးအနှစ်းပါ။ ကိုဇင်သည် မြေဝန်းရုံအား
မြေဝန်းဟု ခေါ်မည့်အစား နောက်ပြောင်လျက် မြေဝင်းဟုသာ
ခေါ်လေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။ အိပ်မက်ကို သူမ အမိပိုယ်ဖော်ဖို့
ကြီးစားသည်။ ချောင်းကိုဖြတ်မယ်။ သူနဲ့အတူ။ အဲဒါ ဘာအမိပိုယ်လဲ။
သူလက်က နွေးထွေးနေတာကို အိပ်မက်ထဲမှာ အသေအချာ သိသတဲ့။
မြေဝန်းရုံ ပါးပြင်နှစ်ဖက် ပူနွေးသွားပါသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီးသည့်အခါ မိမိအတွက် နံနက်စာ ပြင်ထားပြီးပြီး
အားနာစိတ်ဖြင့် မျက်နှာပူနွေးသွားပေမဲ့ သယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ပါ။
ကော်ဖိန့် မုန်ကြွပ်ကတစ်မျိုး၊ မုန်ဆီကြော်က တစ်မျိုး၊
မုန်လုံးကြီးကြော်ဟု ခေါ်သည့်ကောက်ညှင်းထ ပဲနှင့်အချို့
ဌာပနာထားသည့် မုန်ကြော်က တစ်မျိုး။

ဦးကောက်ရ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သယ်လာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။
မုန်စားရင်း ဦးကောက်ရကို စကားပြောဖို့ ကြီးစားသော်လည်း
မအောင်မြင်။ ဦးကောက်ရက ညည်သည်အနားမှာမှ မနေဘဲ။
ဒေါ်သိန်းတင်နှင့်သာ စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ ဘွားပြီး၏ ကျိန်းမာရေး။

ဘုန်းကြီး၏ ကျိန်းမာရေး၊ ဦးကောက်ရ၏ အစွဲအလမ်းနှင့် ထူးဆန်းသော
အကျင့်။

ဦးကောက်ရသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက မြေကြီးကိုတူးဆွဲပြီး
ပုံပစ္စည်းကောက်၊ ဒီပစ္စည်းကောက်၊ ဘွားပြီးကို လာပြု
လုပ်တတ်သည်။ ရွှေတို့ငွေတို့ သတ္တုတို့ဆင်တူသော ပြောင်လက်လက်
အရာတွေမှ မဟုတ်၊ သစ်သားတို့ သစ်သားစာ အိုးခြေးပဲအစတွေလည်း
သူ ကောက်ကောက်လာတတ်သည်။ တစ်ခါတုန်းက မြေကြီးထဲ
မြပ်နေသော သစ်သားခုံဖိန် တစ်ဖက်ကို ယူလာပြုသည်။
သူရလာသည့် အတိအတွေတွေကို ဘွားပြီးက လွှင့်ပစ်၊ သူက
ပြန်ကောက်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဘွားပြီးက အလိုလိုက်ကာ သည်အတိုင်း
ကြည့်နေရသည်။

မြေဝန်းရုံ ဘုန်းကြီးကို နှုတ်ဆက်ကန်တော့ဖို့ ရောက်သွားတော့
ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ ပြည်မိုးပြိုးအား ကလေးတွေဝိုင်းလျက်
မြင်ရသည်။ ကလေးကအရွယ်စုံ၊ မိန်းကလေးငယ် တစ်ချို့က ကလေးအသေးလေးတွေကို
ခါးထစ်ခါးခြင် ချို့သူက ချို့ မြေကြီးပေါ် ခုထားသူကချထားလို့။ ကလေး
အုပ်ထဲမှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် စိတ်ပါလက်ပါ လာကြည့်နေသူက
ဘယ်သူရှိရမလဲ။ ဦးကြီးကောက်ရပေါ့။

မြေကြီးထဲတွင်ဆင်လောင်းတွေ့ပြုခဲ့သူ

ကလေးတို့၏ မျက်လုံးလိုပင် ဦးကောက်ရ၏ မျက်လုံးတွေက တောက်ပပြောင်လက်နေသည်။

“ညီမ အိတ်တွေဘာတွေနဲ့ သွားတော့မှာလား”

“ဟုတ်တယ် သွားတော့မယ်။ ဘုန်းဘုန်းကို လာကန်တော့တာ”

သူ ပန်းချိန်ရာမှ ထထွက်လာပြီး မြေဝန်းခံဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ ပြည်မိုးပြိုးအရပ်က မိမိကို အုပ်မိုးနေ၏။

“ညီမ စိတ်ကူးမလွှဲပါနဲ့။ ဒီမှာ တစ်ညွှန် ထပ်အိပ်ပြီး မနက်ကျမှ သွားပါ။ မနက်ဖြန့် အောင်မမြေသာစံကို ဘတ်စ်ကား ရှိတယ်လေ”

ဘာလဲ။ ညတုန်းက သူခပ်ပေးသည့်ရေကို ချီးလိုက်ရတာနှင့် မြေဝန်းခံအပေါ်တွင်သူ ပြောရေးဆိုခွင့် ရှိသွားပြီ ဆိုတဲ့ အမိပို့ယ်လား၊ မရဘူးလေ။

“ကျွန်ုမ သိပါတယ်။ ကျွန်ုမ ဒီနေ့ပဲ ထွက်တော့မယ်”

ပြည်မိုးပြိုး စိတ်မချေသည့် ဟန်မှရာ ရှိသည်။ သို့သော ထိအမှုအရာကို သူချက်ချင်း ထိန်းချုပ် ဖောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညီတ်ကာ ကလေးအုပ်စုဆီ ပြန်သွားသည်။

သူက စိတ်ရည်သည့် ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူမျက်လုံးမှာ တက်ကြွမှန်င့်ဆိုင်လန်းမှုကို မြင်နေရသည်။ မြေဝန်းရုံ ကျောင်းပေါ်တက်မည် လုပ်ပြီးမှ ကလေးတွေ၏ စိတ်ပါလက်ပါ မျက်နှာထားတွေကို အုံသွေ့မြောင့် လျှေကားလက်ရန်းတွေကို ကွယ်ကာ မသိမသာ ကြည့်မိသည်။ ကလေးအားလုံးကတော့ သူပန်းချိန့် သူစကားကို စိတ်ဝင်စားနေတာ မဟုတ်။ သူကို လုံးဝကရမစိုက်သည့် ကလေးငယ်တွေလည်း ရှိသည်။

တိုင်လုံးထဲသို့ တုတ်ချောင်းသေးသေးပြို့ ထိုးနေသည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ ခေါင်းက ကတုံးမှာ အနာတွေအပြည့်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ ခါးထစ်ခွင်ပေါ်က တစ်နှစ်သား

အချယ်ကလေးသည် နာခေါင်းထဲသို့ လက်ဖြင့် ကော်နှီးကိုနှိမ်နေသည်။ ဖင်တုံးလုံးနှင့် မြေပေါ်ထိုင်နေသော ကလေးက သူရှေ့ကမြေကြီးတွေကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်လျက်ရှိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်က လက်ညီးနှင့် လက်မတွင် ပေကျံနေသော သရက်သီးမှည့် အနှစ်လားဘာလား ဝါကျင်ကျင်အရာတွေကို ပါးစပ်ဖြင့်စပ်ယူနေသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ သူတို့အားလုံး ပန်းချိကို အလောတကြီး သိစရာမလို့။ သို့သော တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းရေးကိုတော့ အရေးတကြီး သိန့်လိုသည် မဟုတ်လား။ ကလေးအားလုံး နားလည်မည့် တစ်ကိုယ်ရေ

မြေဝန်းရုံ ကလေးတစ်ယောက် လုပ်သွေ့မြောင့် အောင်ဆုံး ပြည်မှုံး

သန္တရှင်းရေးကို သင်ပေးတာက ပိုပြီးအကျိုးရှိမည် မဟုတ်ဘူးလား။ သို့သော် မြေဝန်းရုံ သူအလုပ်ကို ဝင်မစွက်ချင်ပါ။ ဒီအုပ်စုထဲမှာ သူမစိတ်အဝင်စားဆုံးက ဦးကောက်ရသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးကောက်ရက သူတို့ထဲမှာ အတက်ကြေဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝမ်းနည်းသော မျက်လုံးတို့သည် ပန်းချို့ဆွဲသည့်အခါမှာ ကြည်လင် လန်းဆန်းလာသည်။ သူကပြည်မိုးပြမ်းဆိုမှ စူးနှင့် ပုံဆွဲခဲတံကို တောင်းသည်။ ပြီးတော့ ရောင်စုခဲတံတွေကိုပါ တောင်းပြီး ကလေးတွေအလယ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ အရှပ်တွေရေးတော့သည်။

ကလေးတွေက မျဉ်းကောက်တို့ မျဉ်းဖြောင့်တို့ အစိုင်းတို့ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရေးဆွဲနိုင်သော်လည်း ဦးကောက်ရကတော့ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းကို လက်မတုန်သဲရေးဖို့ အတော်ကြီးကြီးစားယူရသည်။ ကြီးစားပြီး အောင်မြင်သွားသော မျဉ်းသည်လည်း မဖြောင့်ပေး။ သူကိုယ်သူ အားမရဘဲ ခေါင်းကိုလက်သီးဖြင့် ထုန်းနေသော အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီးကို သူမစိတ်မသက်မသာ ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဦးကြီး ကျွန်တော် ပြပေးမယ်”

ပြည်မိုးပြမ်းက ဦးကြီး၏ လက်ကို ကိုင်ကာ မျဉ်းဖြောင့် ဆွဲတတ်အောင် အကြိမ်များစွာ လေ့ကျင့်ပေးသည်။ သူပုံဆွဲ စူး၍သည်

ပုံချို့ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ခဲဖျက်နှင့် ဖျက်လိုက်ပြန်ရေးလိုက်မို့ ညစ်ပတ်ကာ နှမ်းလာသည်။ သူဟာသူ မျဉ်းတွေရေးနေရာနှင့် အားမရဘဲ တွေးကလေးတွေ ဆွဲထားသော ပုံတွေကိုကြည့်ကာ လက်ညီးထိုးပြီး ရူးရူးဝါးဝါး မပိမသပြောရင်း အားကျေနေသေးသည်။

ထိုနောက် ပြည်မိုးပြမ်းက ရှိသမျှ ကလေးတွေကို ပုံတွေဆွဲပေးသည်။ လုပ်ငန်းကို စတော့သည်။ ကလေးအားလုံး ဆယ်နှစ်ယောက် ရှိသည်။ ကလေးတွေကို ပုံဆွဲစူး၍တွေ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်ဖြောက်ပြီး တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် ဆွဲပေးတာများ မြန်လိုက်တာ။

နိုင်ငံမြား တိုင်းပြည်တွေမှာ ကမ္ဘာလှည့် ညည့်သည်တွေ စည်ကားရာ နေရာတို့၌ ပန်းချို့ကားတွေကို ချက်ချင်းဆွဲပြီး ရောင်းပေး နေသည့် ပန်းချို့ဆေရာတွေကို ပြန်မြင်ယောင်မို့သည်။ ပုံတူလည်း ဆွဲပေးသည်။ ပုံတူမဟုတ်ဘဲ ထိုနိုင်ငံထို့မြှုံး၏ အမိုက် နာမည်ကျော်နေရာများ အဆောင်အဆိုများကိုလည်း ဆွဲပေးသည်။ သဘော်ဆေးပါသည်။ ရေဆေးပါသည်။ ဆီဆေးပါသည်။ ပက်စိတယ်လ်တုံးလေးတွေပါသည်။ လက်ရာတွေက တော်တော်ကောင်းသည်။ ရေးကလည်း ကြီးသည်။ လက်တစ်ဝါးစာသာသာ ပန်းချို့ကားချပ်လေး တစ်ခုကို ဒေါ်လာ

ပျော်စွဲရတော်မြား

လေးဝါးဆယ်တဲ့။ သူသာ အဲလိုနေရာမျိုးမှာ ပန်းချိရေးလျှင် တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ကို ဝင်ငွေတွေ ပုံအောပြီး ရမှာပဲ။

အခုတော့ သူသည် သူ့ဆေးသုစိကို သူစုတ္တာ၍ကို သူစိက်ပြီး ဆင်းခွဲမြေးပါးသော ရွာတွေမှာ ခရီးလှည့်လည်ကာ ပန်းချိတွေ အလကားဆွဲပေးပြီး ဝင်နေတာ ဘာလုပ်နေတာလ မသိနိုင်တော့ပေ။ သူက အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်မည်ဟု စိတ်စေတနာ ကောင်းလွန်းသူလား။ သို့မဟုတ် အချိန်တွေပိုလွန်းနေလို့လား။ သို့မဟုတ် သူအလုပ်ပြုတဲ့လာခဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူစိတ်ကျရောဂါ ဝင်နေလို့လား။ ဟင့်အင်း။ သူပုံစံကြည့်ရတာ စိတ်ကျဝေဒနာသည်နှင့် လုံးဝမတူ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်ကျေနှင်းနေပုံရသည်။

ဒါဆိုရင်လည်း စိတ်ကြွဝေဒနာသည်များလား။ ကိုယ့်အတွေးကိုယ် ပြန်ရယ်ချင်သွားသဖြင့် မြေဝန်းရုံတစ်ချက် အသံထွက် ရယ်လိုက်မိ လေသည်။

ပြည်မိုးပြိုမြေး၏ ပန်းချိအကြောင်းအရာတွေမှာ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ မတူညီကြ။ ရွာမှာ ရှိသည့်အပင်တွေ ရောမြေတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွဲတတ်သည်။ ကောက်ရှိုးပုံ၊ လယ်ကွွင်း၊ အုတ်ခဲဖြစ်မည့် လေးထောင်ရွှေ့ခဲတွေကို နေပူလှန်းထားသည့် မြင်ကွင်း။ စိမ့်းစို့သော

သစ်ပင်၊ ရေကန်၊ တရွေ့ရွေ့၊ သွားနေသောတိမ်၊ နွားကျောင်းသားနှင့် နွား။

ဦးကောက်ရကို ပန်းချိခွဲပေးဖို့ အလှည့်ရောက်တော့ ဘာပုံလိုချင်လဲဟု သူကမေးသည်။ ဦးကောက်ရကာ စိတ်တက်ကြွား ပြော၏။ တစ်ခုခုတော့ လိုချင်ပုံရသည်။ သို့သော် သူစုတကားကို မိမိတို့ နားမလည်။ ဦးကောက်ရစကားကို နားလည်သူဆိုလို ဘုန်းကြီးနှင့် သူမိသားစုပဲ ရှိနိုင်သည်။

“ကိုယ့်ပြိုမြေးကြွန်းဆန္ဒကတော့ ဦးကောက်ရကို ဖရဲခင်းပုံလေး ဆွဲပေးစေချင်တယ်။ ဟို ဆရာမကြီးကို သူကျောင်းရဲ့ ပန်းခင်းပုံ ဆွဲပေးသလိုပေါ့” မြေဝန်းရုံး ဦးကြီးမကြားအောင် ခပ်တိုးတို့ အကြံပြုသည်။

ပြည်မိုးပြိုမြေးကြွား ခက် မျက်မောင်ကြွား တွေဝေနေပြီးမှ

“အင်း တူတော့ မတူဘူး မြေဝန်းရုံး။ ဆရာမကြီးက ကြေည်န်းကျေနှင်းစရာ အတိတ်၊ ဦးကြီးက ရကြကွဲတုန်လှပ်စရာ အတိတ်။ ဖရဲခင်းကို မြင်ရရင် သူစိတ်ဒက်ရာအဟောင်းက အသစ်ဖြစ်လာမှာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

မြေဝန်းရုံးကတော့ အတိတ်ကို တူးဖော်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်သူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို မမြှုပ်နှံနိုင်ဘဲ ဖွင့်ပြောလိုက်သေး၏။

“ကျွန်မသာ ပန်းချီဆွဲတတ်ရင် ဦးကြီးကို မီးလောင်နေတဲ့ ချွဲလေးရဲ့ပုံ ဆွဲပေးမိမှာ”

ထိုစကားကြောင့် ပြည်မိုးဦးမြိမ်း၏ မျက်လုံးတွေ တင်းမာသွားသည်။ မြှေဝန်းရုံကို နောက်ပြောင်နေတာ ဖြစ်မလားဟု လုမ်းအကဲခတ် ကြည့်နေသည်။ မြှေဝန်းရုံက ခပ်တည်တည်ပင် မျက်လုံးချင်း ဆုံးလျက် ကြည့်နေသောအခါ

“ညီမ တော်တော်ရက်စက်တာပါလား။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက်ထိ မထင်ထားခဲ့ဘူး” ဟုတိုးတိုးတိုတ်တိုတ် သို့သော လေသံမာမာနှင့် ပြောလေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဒါကို ရက်စက်တယ်လို့ မယူဆဘူး။ အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“အဲဒီအမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဖို့ လုပ်လိုက်လို့ တစ်ခုခုဆိုးကျိုး ဖြစ်လာရင် ဘယ့်နှုတ်လုပ်မလဲ။ ညီမ ကြိုစည်းစားကြည့်ဖို့ လိုမယ်”

“အို . . ဘာဆိုးကျိုးလဲ”

“ညီမ တကယ်မသိဘူးလား။ ညီမ ဆွဲလိုက်တဲ့ ပန်းချီကြောင့် ဒက်ရာဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်ပြီး နာကျင်ကြောကွဲမယ်၊ ဒေါသကြီးမယ်

ဒါမှမဟုတ် စိတ်ခါတ်ကျေမယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်မယ်တဲ့။ ညီမ ဘာလုပ်ပေးမလဲ”

မြှေဝန်းရုံ သူကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူတော်ကောင်းပုံစံဖြင့် ပြောနေသူ၏ မမြှောင်နိုင်သော အမောင်ခြေများ ဘာတွေရှုနေခဲ့ဖူးလဲ။ သိချင်လိုက်တာ။

“မြတ်စွာဘုရား ဟောခဲ့တဲ့ စကားကြီး ပြောက်ခွန်းကို မကြားဖူးဘူးလား။ ဟုတ်မှန်၏ သို့သော် အကျိုးမရှိ။ နာသူလည်း မနှစ်သက်၊ ထိုစကားမျိုးကို မပြောအပ် တဲ့”

“ဒါပေမယ့် အမှန်တရားအတွက် မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ဆိုတာတွေ မရှိရင် သမိုင်းများ ဆိုးယုတ်မှုတွေ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ် သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

မြှေဝန်းရုံအသံကို တည်ပြုမြိမ်အောင် ကြိုးစားလျက် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ရေးဟောင်း သူတေသန တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ သချိုင်းဟောင်းတွေ တူးတယ်။ နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းလောက်က သင်းချိုင်းတွေ တူးရင်း တစ်ခါတစ်ခါ မကြာသေးခင်က လျှို့ဝှက် သချိုင်းတွေပါ တူးမိတာမျိုး ရှိတယ်။ အဖိုရာဇ်တုမျိုးကို ကျွန်မတို့

ဖော်ထုတ် မှတ်တမ်းတင်ပေးရတာ၊ ဒါ အများအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်လေ”

“အဲဒါက တစ်ပျီးပါ။ အခု ဦးကြီးအတွက် နာကျင်စေတဲ့ အတိတ်ကို အတင်းအကြပ် တူးဖော်တာက တစ်ပျီးပါ”

မြေန်းရုံ ခေါင်းမာစွာပြုး၍ ကောင်းပေါ်သို့ တက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“မြေန်းရုံ”

သူအသံက အနည်းငယ် လူပ်စတ်နေသလိုပါပဲ။ သူမ လူည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ စုတ်တံတိ ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ တို့ကပ်လာသည်။

“ညီမ စိတ်ထက်သန်နေတာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မလူပ်ရှားခင် ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်ချင်တယ်”

မြေန်းရုံ ကော်ပိုးအိတ်ကို နေရာပြင်၍ မတ်တတ် ရပ်နေလိုက်သည်။ ပြောပါ။ ဘာပြောချင်သလဲ။

“၁၉၉၃ ခုနှစ်တုန်းက ဓာတ်ပုံသတင်းတောက် တစ်ယောက် ဧည့်နှင့်မှာကြံခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုအကြောင်း ပြောချင်လို့”

မြေန်းရုံ မျက်မောင် အသာကြုတ်ပြီး မထူးခြားသော မျက်နာပေးဖြင့် နားတောင်နေလိုက်ပါသည်။

“သူရောက်ခဲ့တဲ့ ကယ်ဆယ်ရေးစန်းမှာ အစာဝတ် ပြတ်နေတဲ့ အရှိုးပေါ်အရေတင် ကလေးလေးတွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီ အဆောက်အအုံကန် ခြေလှမ်းသယ်လောက်မှ မလုမ်းရသေးဘူး ဖုထနေတဲ့ မြေလှမ်းပေါ်မှာ လူရုပ်မပေါ်အောင် ပိန်ချုံးနေတဲ့ အာဟာရ ပြတ်တောက်နေတဲ့ ခေါင်းကြီးကိုယ်သေး ကလေးပေါ်လေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချက်ချွဲပြီး ဆေးခန်းဆီကို အားယူလာနေတာ တွေရတယ်။ အဲဒီမြေကွင်းက သူကို ညျို့ယူထားလိုက်တာနဲ့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်တယ်။ ရိုက်နေတုန်းမှာပဲ ကင်မရာ မြင်ကွင်းထောင့်မှာ ကလေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကန် ဌွင်းတင့်က်မဲ တစ်ကောင် ကလေးတရွေ့ရွေ့ သွားနေတာကို တော့ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီ ဌွင်းတကိုပါ သူရလိုက်တော့ တော်တော် ပြောင်မြောက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ရလိုက်တာပေါ့။ စကားလုံးပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး စကားပြောနေတဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ခု။ အမှန်တရားကို ထင်ဟပ်ပြုလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ခုပေါ့”

သူဘာပြောချင်သည်ဆိတ် အနည်းငယ်တော့ ရိုပ်မိသလို ရှိသည်။

မြေန်းရုံ အောင်ဆင်ရည် လုပ်ငန်းပြုချိန်

“အဲဒီ တတ်ပုံက နျေးလောက်ခံတိုင်းမဲ့ သတင်းစာရဲ့ မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါးအဖြစ် ပါလာတယ်။ ဆုဒ်နိုင်ငံရဲ့ ဆင်းရဲမှုတွေ ဆိုးဝါးမှုတွေကို တစ်ကဗ္ဗာလုံးက မြင်လိုက်ရတယ်။ အလှုံးခါနတွေ အာဖရိကနိုင်ငံဆီကို လိုမ့်ဝင်လာတယ်။ ညီမစကားနဲ့ဆိုရင် ဒါ အကျိုးသိပ်ရှုတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော့”

သူဆက်ပြောလာမည့် မကောင်းသည့်ရလဒ်တစ်ခု ရှိခိုးမည်။
မြတ်နှင့် သိပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ညီမ သိလား။ အဲဒီ ကတ်ပုံဆရာ ဘာဖြစ်သွားလဲ ညီမသိလား”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“သူ ပူလစ်ကဆု ရသွားတယ်”

“ကြော်”

မဟုတ်သေးဘူး။ သူမှာ ပြောစရာတစ်ခု ကျွန်ုတ်သေးတယ်။ ဒါ
ငါဆိုက ဆန့်ကျင်ဘက် စကားတစ်ခုခု ထွက်လာဖို့ ငါကို
ထောင်ချောက်ဆင်နေတာ။

“အဲဒီကလေးလေး အသက်ရှင်သွားလား”

မြတ်နှစ် မေးလိုက်တော့ ပြည်မိုးဌြမ်း၏ မျက်လုံးတွေ အုံသွေသလို စုံပိုက်သွားသည်။

ဒါမိုင် ကလေးကိုတော့ ဆေးခန်းပိုမပေးခဲ့ဘူးဟု ယူဆရမည်။

“အဲဒီတော့ အဲဒီဓတ်ပုံဆရာနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ဘာများ
ပတ်သက်လိုလဲ”

“ବୁଲାର୍ତ୍ତଙ୍କାରୀ ଯୁଦ୍ଧିଃ ଫୋର୍କିନ୍ଫ୍ରାଂକିଲଲେବାର୍ ଆକ୍ରମା
କ୍ରିଯୁକ୍ରିଯୁକ୍ରି ବାର୍ତ୍ତନେବ୍ବାଃତାଯିଲେ”

“**ஏங்**”

“သေတဲ့အချိန်မှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်”

ဘာဖြစ်လို့ သတ်သေသွားတာလဲဟု မြှင်နဲ့ရုံ မမေးမိအောင်
တိန်းထားသည်။ သူပေးမည့်အဖြေကို ကြိတင်သိနေသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

“သူရေးထားခဲ့တဲ့တာက တိတိလေးပဲ။ အဲဒီထဲက^{၁၁}
တတမ်းက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်။ ဘဝရဲ့
နာကျင်မှုတွေက ပျော်ရွင်မှုကို ဘယ်လောက်ထိ ဖုံးလွှမ်းသွားလဲဆိုရင်
ပျော်စရာရယ်လို့ မရှိတော့တဲ့အထိပါပဲ တဲ့”

“ဒါဟာ နောင်တကန္ခ ဖြစ်လာတာ ညီမ။ လူကျင့်ဝတ်ဆိတ္တာ မေးခွန်းတွေသီ ရောက်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ထဲမှာကိုပဲ အမှန်အမှား ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က ညီမကို နောင်တ မရစေခဲ့ဘူး”

မြေဝန်းရုံ လျှော်ခါးကို ခပ်ဖြည့်းဖြည့်းတက်လာခဲ့ပါသည်။
ဘွားပြီးက ဦးကောက်ရနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ
မမှတ်မိတော့သည်ကို ဘုန်းကြီးအား လျှောက်ထားတော့ ဘုန်းကြီးက
ခေါင်းတာထိတိသိတ်နင့် သက်ပြင်းခဲသည်။

"အေးကဲ့ မယ်တော်ကြီးက သူငယ်ပြန်ချင်နေပြီ။ ဒကာကြီး
ဦးကောက်ရကာလည်း သူကြံ့ခဲ့တာတွေကို သတိပြန်မရပါဘူး။ ငယ်လွန်း
တာကိုး။ မရအောင်လည်း မယ်တော်ကြီးကလည်း ဂရတုစိုက်

မြှုပ်တောင်ရှေ့က်ခဲ့တာပေါ့များ။ သူကလည်း မယ်တော်ကြီးကို
အမေရင်းပဲ ထင်နေတာပဲ။ အမေ့အတွက်ဆို ဘာလုပ်ရလုပ်ရ
ဘယ်သွားရ သွားရ။ အမေ့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးတို့ မှန်တို့ဆိုရင် သူပဲ
မြို့တက်ပြီး သွားသွားဝယ်ပေးတာ”

“ဟင် အဲဒီလိုလည်း ရသလား”

“ရတာပေါ့ ဒကာမလေးရဲ့ စကားမပြောတတ်တာကလွှဲရင်
သူစိတ်က ပုံမှန်ပဲ။ ဈေးဆိုင်က လူတွေကလည်း သူကို သိနေပြီလေ။
နက်ဖြန်ဆို သူ အောင်မြေသာစံကို သွားပြီးမှာ။ နေ့ချင်းပြန်သွားလို့
ရတယ်။ ဘတ်စိကားက မနက်စောစော ဒီကနေ ထွက်တာ
ညနေမိုးမပျော်ခင် ဒီပြန်ရောက်မှာ။ မပြန်ဖြစ်လဲ ကိစ္စမရှိဘူး။ အဲဒီက
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူတည်းလို့ရတယ်။ ဘတ်စိကားတွေက
တစ်ရက်ချား ရှိတာကိုး”

မြတ်နှစ် သုန္တာစီးကို ခကေတးနေမိသည်။ ဦးကောက်ရ^၁
အောင်မြတ်သာစီးကို သွားမယ်ဆိုပါလား။

“ဒကာမလေးကတော့ ဒီနှေ့သွားမှ ဖြစ်မှာလား။ ဘယ်ကိုလဲ”

ပထမတော့ မြေနှံးရုံ စိုးစားထားတာက ရွာချင်းကပ်
လုပ်းစုသို့သွားပြီး အဲသည်မှာ စုစမ်းမေးမြန်း တစ်သုအိပ်ပြီး

နောက်တစ်နှစ်မှ အောင်မြေသာစံသို့ သွားဖိုပါ။ သို့သော် ဦးကောက်ရနှင့် အတူ ခရီးသွားရမည့်အခွင့်အရေး။

“တပည့်တော် အောင်မြေသာစံကိုပဲ သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် ခြေလျှင် ခေါ်ဆက်ရမလားလို့”

မရောရာ မသေချာသော အသံဖြင့် ခပ်နွမ်းနွမ်း ဖြေမိ၏။

“ဟာ အောင်မြေသာစံကို တိုက်ရှိက်သွားလိုက်ပါ။ အပင်ပန်း မခံပါနဲ့။ မနက်ဖြန် ဘတ်စိကားရှိတာပဲ။ ကျိုပ်ဆီက လွှတ်လိုက်တာ ဆိုရင် နေရာကောင်းကောင်းရမယ်။ သက်သက်သာသာ သွားလို့ရတယ်။ ကျောက်ခဲကို နေရာမှတ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“တင်ပါ ဘုရား အဲဒီလိုလည်း ကောင်းတာပါပဲဘုရား”

မြေနှင့် ကျောင်းအောက်ကို ပြန်ဆင်းသွားသည့်အခါ ကလေးအုပ်စုထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေသော ပြည်မိုးပြိုးဆီသို့ သူမ လုမ်းကြည့်သည်။ သူက သူမဆီသို့ လုံးဝ လုမ်းမကြည့်နေပါ။ သူ ခေါင်းင့်လျက် အာရုံစိုက်ကာ ပန်းချီဆွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လျေခါးမှ ဆင်းလာသည့် ခြေသံကို တကယ် သူ မကြားတာလား။ သို့မဟုတ် ကြားပါလျက်နှင့် လုညွှေမကြည့်ဘဲ တမင်နေခဲ့တာလား။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

မြေနှင့် သူဆီသို့ လျောက်သွားလိုက်သည်။ ဦးကောက်ရကို သူ ဘာပုံဆွဲပေးသလဲဟု သိချင်စိတ်ကို ချီးနှစ်မရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းချီပုံရသွားသော ကလေးတွေ မြောက်ကြွေမြောက်ကြွေ ခုန်ပေါက် ပျော်ရွှေနေသည်။ နေရာသို့ ရောက်သွားတော့ ဦးကောက်ရအတွက် ပုံဆွဲနေတုန်းပဲဟု မြင်ရသည်။ သူမ အပေါ်ဆီးကနေ ငုံကြည့်လိုက်တော့ ပြည်မိုးပြိုးက မေ့ကြည့်လာသည်။ သို့သော် အရင်လို နှီးည့်နွေးတွေးမနေသဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသော သူမျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရသည့်အခါ မြေနှင့် ရင်ထဲက အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာပုံလဲ”

သူ မဖြေပါ။ သို့သော် သူမ မြင်လိုက်ပါပြီ။ တောင်ကုန်းလေး တစ်ခုပေါ်က ဘုရားစေတီလေး၏ အဝေးမြင်ကွင်း၊ အနီးကတော့ မြစ်စာစ်စင်း။ မြစ်လယ်မှာက လျေထယ်လေးတစ်စင်း။ မြစ်ကမ်းသည်ဘက်မှာ အပွင့်အမြှေ့တွေ ပျောက်တီပျောက်ကြားဝေနေသော လေဖြင့် ယိမ်းနှီးသည့် ကိုင်းတော့တစ်ခု။

ဟယ် လှလိုက်တာပါလား။ ပန်းချီကားသည် အေးချမ်းသော ပြိုးချမ်းသောရာသကို ပေးလေသည်။ တစ်ချီန်တည်းမှာပင် ရပ်တန် မနေသဲ လူရှားရွှေ့လျားသော သဘောကိုလည်း ဆောင်လေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ” ဟု လွှတ်ခနဲ့ ရေရွှေတိမိသည်။

“ဉီးကြီးကောက်ရအတွက် အသင့်တော်ဆုံး ပန်းချီပါပဲ” ဟု
မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီးနောက် အနားမှ ထွက်လာခဲ့၏။

ကုတိုက်နှုန်းမှာ နောက်တစ်ညွှန် ထပ်အိပ်လိုက်လို့ မြေဝန်းရုံ
တစ်ယောက် ဉီးကောက်ရနှင့်အတူ ချိုးထွက်ခွင့် ရသွားသော်လည်း
တကယ်တမ်း ဉီးကောက်ရ တရင်းတန်း အားကိုးသွားသူက
ပြည်မိုးပြိုးဖြစ်သည်။

ဉီးကောက်ရ၏ ဘဝမှာ သူကို ဘယ်သူကဗျာ ပန်းချီကား
လက်ဆောင် မပေးဖူးခဲ့။ ဘုရားစောင်းတန်းရှိ ပုဒ္ဓဝင်တို့က ကောသလမင်း
အိပ်မက် ဆယ့်ခြောက်ချက်တို့က လွှဲပြီး ရုပ်ပုံတွေ ပန်းချီတွေကိုလည်း
တစ်ခါမှ နှီးနှီးကပ်ကပ် မတွေ့မြင်ဖူးခဲ့။ ပန်းချီဆိုတာ ဘယ်လို
ရေးဆွဲရသည်ဟုလည်း တစ်ခါမှ မလေ့လာဖူးခဲ့။ တစ်ယောက်ယောက်က
ခဲတံ့ စတ်တံ့နှင့် စက္ကာပေါ်မှာ အရှပ်ရေးနေသည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ မျက်စိအောက်မှာ မြင်ရသောအရာတွေ၊
စိတ်ကူးထဲမှာ မြင်နေရသော အရာတွေကို ပုံပေါ်အောင် ပြန်ရေးလို့
ရပါလား ဆိုတာ အခုံမှုပင် သိသွားလေသည်။

(၅)

လူတိုင်းသည် လူကောင်း ဖြစ်နိုင်ချေလည်း ရှိပြီး လူဆိုး ဖြစ်နိုင်ချေလည်း ရှိနေသည်။

အောင်မြေသာစံသို့ မဝင်စီမှာပင် မြေဝန်းရုံ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းက
အသံမြေည်လာသည်။ ထိုအသံကို မကြားရတာ ကြောလှပြီးမို့ ပထမတော့
ဘာသံပါလိမ့်ဟု ကြောင်သွားသေးသည်။ နောက်မှ ပိမိ၏ ကျော်းအိတ်
ဘေးအိတ်အသေးလေးက မြည်နေတာဟု သိသွားသည်။ နံပါတ်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ဖျော်သွား၏။ ကြည့်စမ်း သူ ဘယ်တူန်းကတည်းက
ဖုန်းကို မရပ်မနား နိုပ်နေတာလဲ။

“ဟဲလို့”

“မြေဝန်း”

“ကိုဇ်”

“မြေဝန်း နှင်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ ငဲ့မှာ ခေါ်လိုက်ရတာ။
နှင်ခရီးထွက်သွားတာဆို့။ ဘာလိုင့်ကို မပြောတာလဲ။ အခုံ ဘယ်မှာလဲ။
နေကောင်းလား နှင်ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်”

ပျော်လှောင်းလှောင်းလှောင်းလှောင်းလှောင်းလှောင်းလှောင်းလှောင်း

“ကိုဇင် ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်း။ မြဝန်း ပြောမှာပေါ့။ မြဝန်း နေကောင်းတယ်။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“နင်ဘယ်မှာလဲ”

ဘယ်မှာလို့ အမှန်တိုင်းပြောလိုက်ရင် စိတ်မချလို့များ စွဲတွေတိရွှေတိရွှေတိ လိုက်လာမလား။ မဖြစ်သေးပါဘူး။

“မြဝန်းကို စိတ်ချပါ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ရှေးဟောင်း သုတေသနအဖွဲ့နဲ့ လိုက်လာတာပါ ကိုဇင်ရဲ့”

ဘာပဖြစ်ဖြစ် နောက်မှ သူ အမှန်ကို ဖော်ထုတ် သိချင်သိသွားပါစေ။ လောလောဆယ်တော့ သူကိုယှဉ်လိုက်၏။ မိမိ ယှဉ်လိုက်တာကို ပြည်မိုးပြိုးက သေးခံမှာထိုင်ရင်းက ကြားသွားသည်။ မြန်ဝန်းရုံကို ဖျတ်အနဲ့လှည့်ကြည့်သည့် သူမျက်လုံးတို့မှာ အကဲခတ်သည့် အဓိပ္ပာယ်တွေ့။ မြဝန်းရုံ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသည်။

“အခု ဘယ်မှာလဲလို့”

“မပြောဘူးဘွား။ လိုက်လာချင်လို့ မဟုတ်လား”

“မလိုက်ပါဘူး ကိုယ့်ကို အသိတောင်မပေးဘဲ ထွက်သွားတဲ့ လူနောက်ကို လိုက်စရာလား”

ထိုနောက် ကိုဇင်က တယ်လီဖိန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ မြဝန်းရုံ စိတ်ထဲက ပြုးလိုက်သည်။ ကြည့်နေ သူ မကြာခင်မှာ ထပ်ဆက်လာညိုးမှာ။

ကားဂိတ်သည် ရေးနားမှာဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်း တစ်ခုကို ကားဖြတ်လာစဉ်က မြင်လိုက်ရသော်လည်း တည်းခိုခန်းမှာ မတည်း ချင်ပါ။ ဘုန်းတိုးပိုးနှုန်းယတို့ ဒေါ်သိန်းတင်တို့နှင့် အသိရေးဆိုင်မှာ တည်းခိုလို့ရသည်ဟု ဒေါ်သိန်းတင်က ပြောခဲ့သည်။ ဦးကောက်ရလည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ လာရင် အဲဒီမှာပဲ နေတာဟု ဒေါ်ကြီးက ပြောလိုက်သည် မဟုတ်လား။

“ညီမ ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ။ ကျွန်ုတော် ဘာကူညီရမလဲ”

ခင်စိမ်းစိမ်း မျက်ဝန်းတွေ့လား။ အရင်ကလို နွေးတွေးသည့် မျက်ဝန်းတွေ့လား။ အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ နဲ့သွေးသော မျက်ဝန်းတွေ့ကို မြင်လိုက်ရသာဖြင့် မြဝန်းရုံ စိတ်သာက်သာသွားပါသည်။

“ကျွန်ုမ ယုန်မင်းဆိုင်မှာ တည်းမှာ။ ဘုန်းဘုန်းတို့နဲ့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ဆိုတော့ စိတ်ချရတယ်လေ”

ဒုအပြင် ဦးကောက်ရ၏ အတိတ်နှင့် ပတ်သက်တာတွေကိုလည်း တစ်စွန်းတစ်စွဲ သိခွင့်ရချင်ရနိုင်သေးသည်။

မြန်မာ အမြန် အမြန် အမြန် အမြန်

“ဒါနိုလည်း ပြီးရော။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့ဥယျာဉ်ခံမှာ နေမှာ။ ဝေးတော့ ဝေးတယ်။ ခံနာမည်က ပန်းမြိုင်လယ် တဲ့”

“အော်”

“ဦးကောက်ရကိုလည်း ကျွန်တော့ဥယျာဉ်မှာပဲ ခေါ်ထားမလို့”

“ဟင်”

မြေန်းရုံ ဘာမှ မပြောနိုင်။ ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ။ တစ်ခက် ဆွဲအသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော် ဦးကောက်ရကို နစ်ရက်ခေါ်ထားဖို့ စိတ်ကျုးတယ်။ သူကို စိတ်ကြည့်နားစေချင်လိုပါ။ ဒီကြားထဲ ဦးကြီးနဲ့ တွေချင်ရင် ညီမျှ ပန်းမြိုင်လယ်ကို လာလို့ရတယ်လေ”

ကြည့်စမ်း။ လက်စသတ်တော့ သတင်းအရင်းအမြစ်ကို သူကပဲ ထိမ်းချုပ်ထားမည်ဆိုသည့် အမိပ္ပါယ်ပေါ့။ မြေန်းရုံ အခံရ ခက်သွားသည်။

“ရှင် တော်တော် ကောက်ကျိုးတာပဲ”

“ချုံ”

ပိုချုပ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သူက နားမလည်သလို ခပ်တွေတွေမျက်နာထားနှင့် မြေန်းရုံကို ကြည့်သည်။

“ဦးကြီးကို ကျွန်မ မမေးနိုင်အောင် သတင်းကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ရှင်စိစည်ထားတာ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ပြည်မိုးပြိုးက ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်၏။ သရော်သည့် ရယ်သံမှန်း သူမ သိသည်။

“ညီမ အတွေးမခေါင်ပါနဲ့။ ဦးကောက်ရကို မေးချင်ရင် ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ မေးပါ။ အခုလည်း ကျွန်တော်က ဆေးရုံမှာ လူနာအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ သွားမှာ။ ဦးကောက်ရ ဒီမှာ ကျွန်ခဲ့ဦးမှာပဲ။ မေးပါ။ မမေးနိုင်အောင်လည်း ကျွန်တော်ဘာမှ ကြိုးစားနေစရာ မလိုပါဘူး။ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်လို့လည်း မရဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ညီမစဉ်းစားဖို့က နို့က မရှိတဲ့အရာတစ်ခုကိုလည်း ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့နိုင်ဘူး”

မြေန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံး ထူးပြီး ကျွန်ရှုံးပါသည်။

ယုန်မင်းစတိုးသည် စတိုးဆိုင်ချည်း မဟုတ်ဘဲ စားသောက်ဆိုင် နှင့်ပါ တွဲလျက် ဖြစ်သည်။ အပျို့ကြိုးညီအစ်မက တစ်ယောက် တစ်ဆိုင်စီကို တာဝန်ယူထားသည်။ စားသောက်ဆိုင်ကို တာဝန်

ပုဂ္ဂနိုင်တွင်ဆောင်ရွက်တွေ့ကြုံပြုခြင်း

ယူတာက ညီမ ဒေါနန်း။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ဆိုင်ဖြစ်ပေ့တရာတ်အတားအတာ မျိုးစုံ ရသည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ အကြော်ဆရာတစ်ယောက်တည်းရှိ၏။ စားပွဲထိုးသူက ဒေါနန်းကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။ စတိုးဆိုင်ကို တာဝန်ယူတာက အစ်မ ဒေါ်စန်း။ မြို့ကလာသည့်မှန်အစိအကြောက်မျိုးစုံအပြင် ဆီ၊ ဆန်၊ ဆား၊ ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေးခေါင်းလျှော်ရည်ဘူး၊ လက်သဲညှပ်ကအစ အစုံရှိသည်။

ဦးကောက်ရနှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ဆက်သွယ်ရာတွင် အဆင်ပြေတာက များသည်။ ဦးကောက်ရ၏ ဗလုံးပထွေးရူးရူးဝါးဝါး စကားလုံးတို့ကို သူတို့ ရိုပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိသည်။

ဤဆိုင်မှာ သူမတည်းခို့ တော်တော် အဆင်ပြေပါသည်။ နှစ်ခန်းတွဲ အဆောက်အအို၏ အပေါ်ထပ်ကလည်း အရှည်လိုက်ခန်းမကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ခုပဲ အဆင်မပြေတာက တည်းခိုခန်းစရိတ်ကို လုံးဝ မယူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးက လွှာတ်လိုက်တာဆိုရင် မယူပါဘူးဟု စွဲတိုင်းသည်။ ဘယ်လိုမှ ညီနှစ်းလို့မရပါ။ မြှင့်ရုံးရုံးအားနာလှသည်။ သို့သော် ဒီနေရာထက် အဆင်ပြေ လုံခြုံမည့်နေရာလည်း ဒီမြို့မှာ မရနိုင်ပေါ် ပြည်မိုးပြိုမ်းဆီ တည်းဖို့ကတော့ ဝေးပါသေးသည်။

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

က ဒါဖြင့် ကျွန်မ ကူညီပေးပါရစေဆိုတော့ အပျို့ကြီး ညီအစ်မက အားရပါးရရယ်သည်။

“ကျွန်မတို့ အလုပ်တွေကို ဆရာမလေး ဘယ်လုပ်နိုင်ပါမလဲ” တဲ့။

ရေးရောင်းသည့်ပညာကို သူမ မတတ်ပေ့တဲ့ စားပွဲထိုးသည့်ပညာတော့ သူမ တတ်ပါသည်ဟု ပြောသည့်အခါလည်း ရယ်ကပြန်သည်။

“စားပွဲထိုး မထားဘူးလား ဒေါ်ဒေါ်န်း”

ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် မနားမနေ လုပ်နေရသည်ကို မြင်မိသောအခါလှရှင်းသည့်အချိန်တွင် စပ်စပ်စုစု မေးကြည့်မိ၏။

“အမယ်လေး မပြောချင်ဘူး ဆရာမလေးရယ်။ ကျွန်မ စားပွဲထိုးမောင်ပေသီးလေး ဆုံးသွားတာ ရက်တောင် မလည်းသေးဘူး။ သူနေရာမှာ အသစ်ခေါ်စို့လည်း စိတ်က မနိုင်သေးလို့။ မီးဖို့ထဲ ဆိုင်ထဲသူခြေ သူလက်ချည်းပဲ သတိရနေတာ”

အော်။ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ နလုံးသားက သိပ်နှီးညံ့နေသလိုပါပဲ။

“ပြောလိုက်ရညီးမယ် မသေသင့်ဘဲ သေရတာတော့။ ကျူပ်ဖြင့်သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ချင်လိုက်တာမှ”

မြန်မာ ရုပ်သံ ရုပ်သံ ရုပ်သံ ရုပ်သံ ရုပ်သံ

“မန်း ဒါတွေကို ပြန်မပြောနဲ့လို ညည်းကို ငါ ဘယ်နဲ့ပြောရမလဲ”

ဒေါ်ဒေါ်စန်းက သူ့ညီမကို ဟန့်သည်။ ဒေါ်ဒေါ်နန်းက မမှပါ။

“အို မှန်တာပြောတာပဲ။ ဆရာမလေးတို့များ ကျည့်နိုင်ရင် ကျည့်ပေးပါတော်။ အမှန်အတိုင်း လူတွေ သိစေချင်လိုပါ။ ဒင်း လူသတ်တာကို အများက သိစေချင်တာ”

ဒေါ်နန်းက ပြောလေ စိတ်လုပ်ရှားလေ ဖြစ်လာသည်။

“လူသတ်တာ” ထိုစကားလုံးက မြဝါဒ်းရုံ၏ နှလုံးသားကို ပြန်းခနဲ ဆွဲငင်ယူလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ခြေထောက်မှာ အနာဖြစ်တာ ဆရာမလေးရယ်။ အဲဒါ ကျွန်ုမတို့ ကုနေကျ ဆရာဝန်ဆိုသွားပြတော့ သွေးစစ်ခိုင်းတယ်။ စစ်တော့ ဆီးရျိုးရောဂါ ရှိသတဲ့။ ဆေးရုံကို လွှတ်တယ်။ သူ့ဆေးခန်းမှာ လုပ်ပေးလို့မရဘူးတဲ့။ မောင်ပေသီးက ဆေးရုံ မသွားချင်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ သူ့အိမ်နားက ဆရာဝန်ဆီ သွားပြပြန်တယ်။ အဲဒီဆရာဝန်က ဆေးရုံသွားစရာ မလုံဘူးတဲ့။ သူ ခွဲပေးနိုင်တယ်တဲ့ ငွေလေးသောင်း ယူခဲ့တဲ့။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်ုမဆီကို မောင်ပေသီး ပြန်လာပြီး ပိုက်ဆံ

လာချေးတယ်။ ကျွန်ုမ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ခွဲမယ်ဆိုတော့ စိတ်လည်းမချတာနဲ့ လိုက်သွားတာ။ ဆရာဝန်က သူ့တော် ကျွန်ုပေါင်းဒါးနဲ့အတူ ခွဲပေးတာ။ သွေးတွေက မြင်မကောင်းဘူး။ မနိုင်မနှင့်း။ ကျွော်ဖြင့် မူးကိုယူရော်။ အဲဒီ မြင်ကွင်းကို အခုထိမြှင်ပြီး သွေးလနဲ့နေတုန်းပဲ”

“မန်း မပြောနဲ့ဆိုတာကို ပြောနေတယ်။ တော်ပြီ ညည်းအဲလို ပြောလို့လည်း သေတဲ့လူက ပြန်မရှင်တော့ဘူး။ အကုသိုလ် ဝင့်ကြော်းလို့ပဲ မှတ်ပါ”

“ဒေါ်ဒေါ်စန်းရယ် တစ်ခုခု ဆုံးဆုံးဝါးဝါး ဖြစ်သွားရင် အဲဒီအတွက် ဘာမှ ပြန်လုပ်ပေးလို့မရပေမဲ့ နောက်ထပ် အဲလို မဖြစ်အောင်တော့ ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့”

“အေးလေ။ ကျွော်မပြောဘူးလား။ ဒီဆရာဝန်အကြောင်း လူတွေသိအောင် သတိပေးလို့ ရတာပေါ့ အစ်မရဲ့။ ပြောဦးမယ်။ အဲဒီနောက ဆိုက်ကားနဲ့တင်ပြီး ပြန်ခေါ်လာရတယ်နော်။ နောက်နှစ်ရက် လောက် နေတော့ ခြေထောက်ကြီးက ယောင်ကိုင်းပြီး ညီဗုပ်လာတယ်။ လူလည်း ဖားရော်။ အဖားကလည်း မီးလိုပဲယူလိုက်တာ ခြစ်ခြစ်တောက် ကယောင်ကတန်းတွေ ပြော။ မမြင်ရက်စရာပါတော်”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ သူကို သွားပင့်တာပေါ့။ သူလိုက်လာတယ်။ ဆေးထိုးပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသက်သာဘူး။ နောက်ရက်ကျတော့ သတိလစ်ကရော။ အဲဒီတော့ သူ ထပ်မခေါ်တော့ဘဲ ဆေးရုံကို ပို့ရတယ်။ ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေက ပျားပျားသလဲ လုပ်ပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကျနေပြီတဲ့။ သွေးအဆိပ်သင့်တာဆိုလားပဲ။ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ဆေးရုံကို တော့စော်းစီးတက်ပြီး ဆီးချိုကို ထိန်းပြီးမှ ခွဲရင် မသေဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ အခုတော့ ဟိုဆရာဝန်က ငွေမက်ပြီး လုပ်လိုက်တာ”

“ဆရာဝန်ကော ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါ်ဒေါ်”

“ဒုံး ဟုတ်ပဲ့တော်။ ဆရာဝန် အစစ်ပါ။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှ မြှေးလို့”

မိစ္စားစိတ်ဆိုတာ လူကောင်းဟု သတ်မှတ်ခံရသူတွေမှာလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်လာတတ်တာပဲလား။ မကောင်းဆိုးဝါး ဆိုတာကို တကယ်တော့ မြှေးဝန်းရုံ နားမလည်နိုင်သေးပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအဖြစ်ကိုတော့ မြှေးဝန်းရုံ၏ မှတ်တမ်းထဲမှာ ထည့်သွင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ရဲစခန်းသို့ ဦးကြီးကောက်ရကို အဖော်ပေါ်လျက် သွားသည်။ ဦးကြီးက ဒေသခံတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှန်အတိုင်း မိတ်ဆက်ပြီး မှတ်ပုံတင်ကိုပြကာ နယ်မြေမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော မှုခင်းတွေအကြောင်း စုစုမ်းရသည်။ မိမိသည် ရှေးဟောင်းသုတေသန စာရေးဆရာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အောင်မြေသာစံ မြို့နယ်အတွင်း ရှေးခေတ်နှင့် ယခုစော် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော လူသတ်မှုများကို လေ့လာ နေကြောင်း၊ သမိုင်းမတင်မိ ရှေးဟောင်းသံ့ဗိုင်းများကို တူးဖော်သည့် နေရာတွင်လည်း အရိုးစုများကို လေ့လာနေသူ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ မြှေးဝန်းရုံ၏ တတမ်းမိတ္တာ။ တစ်စောင်ကို လက်ဆောင် ပေးလိုက်သည်။ လိပ်စာက်ပြားကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။ ရဲအုပ်က ကူညီချင်စိတ် ထက်သန်ပါသည်။ မြှေးဝန်းရုံအား အုံသွေးသည့် အမှုအရာကိုတော့ မဖုံးကွယ်နိုင်။ သို့သော် မိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြပေးသည်။

လောလောလတ်လတ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုမှာ ရွှေမှန်ဝင်း၏ အမှုဖြစ်သည်။ တရားခံကို ပေါက်ကုန်းကျေးရွာမှာ ပုန်းလိုနေဆဲမဲ့ပြီး အောင်မြေသာစံ ရဲစခန်းသို့ မနက်ဖြန် ရောက်လာလိမ့်မည်။ ထိုစကားကို ကြားတော့ သူမရင်ထဲမှာ လေးပင်နေသည့် ကျပ်ဆိုမှုကြီး လျှောကျကာ သက်သာသွားပါသည်။

ယခင်နှစ်များက ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမှုတွေ အကြောင်းကို
ဒုရဲအုပ်က လက်လုမ်းမိသလောက် ပြောပြသည်။ သူပြောပြသမှု
ဖြစ်ရပ်တိုင်းမှာ အတ်လမ်းတွေရှိသည်။

နောက်တစ်မှက မိန်းမဖြစ်သူ နောက်မီးလင်းလို့ ဒေါသမထိန်းနိုင်သည့် ယောက်ဗျားက နောက်ယောက်ဗျားကို ဗျားနှင့် ခုတ်သတ်မှု။ မှုဒိန်းမှု၊ လူသတ်မှု၊ နှီးထက်ဆုံးယုတ် ထူးခြားတာတွေတော့ စာရင်းမှာ မရှိ။ ရိုလည်းမရိုနိုင်ပေါ့။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ခြာက်ဆယ် လောက်တုန်းက ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူပုန်တွေလားဘာလား တစ်ရွာလုံးကို သတ်ပြီး

ଭେବାଭେବେବୁନ୍ଦ୍ୟ ॥ ଧିଧିରୀ ଭେବୁନ୍ଦ୍ୟଙ୍କ ଯେବନ୍ଦ୍ୟିବିଃ
ଫିରିଲୁବୁନ୍ଦ୍ୟକ୍ରି ଯେଫେବୁନ୍ଦ୍ୟ ॥

“ଫର୍ଦିଃଶବ୍ଦିଷ୍ଟିତୋ ଅଶବ୍ଦିକେତ୍ତିପରିମଳାଃ”

“အဲဒီတုန်းက လွတ်ပြေးလာတဲ့ လေးနှစ်ရွယ်ကလေးက အခုခုအသက်ပြောက်ဆယ်ရှိပြီဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးဆယ့်ပြောက်နှစ်ပေါ်ပိုလ်ကြီး”

“ဒါဆို ဘဇ္ဇာ နှစ်ပဲ့။ အဲဒါ ဖဆပလခေတ်ပျု။ အဲဒီခေတ်က ရောင်စုံသူပုန် ခေတ်ကိုး။ အလုံနှီ အလုံဖြူ။ ပြည်သူရဲတော် ကေအင်ဒီအိတ္ထွေ တော်ခိုသွားပြီး မြို့တွေကို ဝင်ဝင်စီးနေတဲ့ကာလ”

ရဲအရာရှိမှာ သမိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးကို ကျဉ်းက်သူဖြစ်ပါလားဟု သူမ အားတက်သွားသည်။

ပြည်တွင်းစစ် ကာလတုန်းက ပြစ်မှုများ ဖြစ်ရပ်များကို
ကြားဖူးတာတွေ မှတ်တမ်းမှာ ဖတ်ဖူးတာတွေ နိုဝင်းသလားဟု မေးကြည့်
သော်လည်း မထူးခြားပါ။

“အဲဒီခေတ်က စစ်တပ်နဲ့ သူပုန်နဲ့ တိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကာလ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီနယ်က မန္တလေးနဲ့ နီးနေတော့ ဒီနယ်လည်း မကင်းနိုင်ဘူးပေါ့ ဆရာမရယ်။ သူပုန်က မန္တလေးမြို့ကြီးနဲ့ မုန်တွေကို ပိုင်းခဲ့သေးတာပဲ။ ခုနှစ်တော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာတော့ ပါနိုင်တယ်။ ဆရာမ စာကြည့်တိုက်မှာ သွားရှာဖို့လည်း လိုမယ်ထင်တယ်”

ခုခုအုပ်၏ အသက်က မိမိထက်ကြီးလျှင် ခုနှစ်နှစ်ရှစ်နှစ်ပေါ့။ ကိုယ်မမိသည့် ဖြစ်ပေါ်တို့ကို သူတေသနစိတ်မရှိဘဲနဲ့ မှတ်တမ်း မှတ်ရာတွေ ဘယ်သူမှ လေ့လာမှာမဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူပြောလိုက်သည့် အချက်အလက်တွေနဲ့ တိုက်ပြီး ရှာရမှာပဲ။ သူတောက်ပြချက်တွေက အကျိုးရှိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပိုလ်ကြီးရယ်။ ဒါဆို သတင်းစာတွေလည်း အားကိုးကြည့်လိုက်ပါဉိုးမယ်”

သတင်းစာထဲမှာ မပါနိုင်သည့် ဆိုးယုတ်မှုတွေလည်း ရှိမှာပဲဟု စိတ်က အားလုံးချင်ချင်။

“ကျွန်တော်တစ်ခါ ဖတ်ဖူးတဲ့ သတင်းစာ ဟောင်းထဲမှာတော့ အဲဒီ ပြည်တွင်းစစ် ကာလတုန်းက အသက်သေခဲ့ရတာ သူဖက်

ကိုယ့်ဖက် ပြည်သူလူထဲ၊ စုစုပေါင်း သုံးသောင်းကော်တယ်ပဲ။ အတိအကျ ရေးထားတာ”

မြေန်းရုံ နောက်တစ်ဆင့် တက်ရမှာက တရားရေးဝန်ထမ်းတို့ ရှုံးနေတို့ကို တွေ့ဖို့ စာအုပ်စာတမ်း ထိန်းသိမ်းထားသည့်နေရာကို ရှာဖို့ ဖြစ်သည်။ ဒီနယ်မှာ စာကြည့်တိုက်က မစုံဘူးဆိုလျှင်လည်း ရန်ကုန်က အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်မှာ သွားရှာရမည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ငါက သတင်းစာကို ဘာဖြစ်လို့ အရင်ဆုံး ဦးစားပေး မကြည့်ခဲ့မိပါလိမ့်။

သို့သော် နောက်မှ နောက်မှ၊ လောလောဆယ်တော့ မြေန်းရုံ အနားယူဖို့ လိုနေပြီ။ ဦးကြီးလည်း သူမနောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရတာ ပင်ပန်းနေလောက်ပြီ။

ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပြည်မိုးငြိမ်းရောက်နေပြီ။ ရာမှ ထွက်လာတုန်းက အဝတ်အစားအတိုင်းပဲ။ ကြေမွ နွမ်းဖတ်နေသည်။ ဆံပင်ကိုတော့ သေသေသပ်သပ် ဖြီးထား၏။ မြေန်းရုံနဲ့ ဦးကြီး ကောက်ရကို မြင်တော့ စိတ်တော်ဟန်ဖြင့် ပြန်ခနဲ့ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ မပြောဘူးလား။ အကိုကောက်က လူလည်ပါဆို။ ဆရာမလေးကို နေရာအနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

ဒေါ်ဒေါ်စန်းက ပြည်မိုးငြိမ်းအား မေးလှုပြုသည်။

“မြှေဝန်းရုံ သွားချင်တဲ့နေရာတွေရှိရင် ကျွန်တော့ကို ပြောပါ။ ကျွန်တော် အားတဲ့အချိန်မှာ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ တခြားရွာတွေမှာ ညီမရဲ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်မရှိပေ့ အောင်ပြောစုံမှာတော့ ကျွန်တော့ တာဝန်ပဲ။ ဦးကြီးအတွက်လည်း ကျွန်တော့မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“ရင့်မှာ ကျွန်မအတွက် ဘာတာဝန်မှ မရှိပါဘူး။ မလိုမှ မလိုဘဲ။ နောက်ပြီး စိတ်ချပါ နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ ဦးကြီးကို ဘယ်မှ ခေါ်မသွားပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော်ပြောတာ အဲဒီ အမို့ပါယ်မဟုတ် ...”

မြှေဝန်းရုံ သူကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီ အမို့ပါယ်မဟုတ်ရင် ဘာအမို့ပါယ်လဲ ပြောပါဦး”

“ညီမ ကျွန်တော့ကို ရန်လိုနေတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် အချိအချ ပြောနေသည့် စကားများကို ဦးကြီးက နားလည်ပုံ မရသော်လည်း စိတ်ညှစ်သွားပုံတော့ရ၏။ ပြည်မိုးငြိမ်း၏ ပခုံးပုံးပို့က နှစ်သိမ်းသည်။

“ကျွန်မ ရန်မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်”

“ကျွန်တော့ကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမ မညာတတ်ပါ။

“ကျွန်မကို နေရာတကာမှာ လိုက်ပြီး ပိတ်ဆိုထားတယ်လို့ ခံစားရတယ်”

သူမျက်ဝန်းတွေမှာ မြင်ခဲ့ရဖူးသော နဲ့ညံခင်မင်မှုကို ယခု ပြန်တွေလိုက်ရသည်။

“ဆောရိုး ညီမ ကျွန်တော့ကို အထင်လွှဲနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပိတ်ဆိုပါဘူး။ ဒါဖြင့် ဦးကြီးနဲ့ ကြာကြာနေလို့ရအောင် ဥယျာဉ်ထဲ လိုက်မလား”

“သူမိမ်းယောက်ား နှစ်ယောက်နဲ့ ခံကြီး တစ်ခြုံတဲ့မှာ ဘယ်မိန်းမက လိုက်နေမလဲရင့်”

“ဘာ”

သူ မျက်လုံးပြုးသွားကာ လက်ကာပြုသည်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့ဥယျာဉ်ဆိုတာ အဲဒီလို တောရိုင်းမြေကိုး မဟုတ်ဘူး။ ဟောပျား။ အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးတွေ သင်တန်းသား သင်တန်းသူတွေ ဆရာမတွေ အများကြီး ညီမရဲ့။ မယုံရင် အန်တိစန်းတို့ကို မေးကြည့်ပါ။ အန်တိစန်း ပြောပြေပေးပါညီးပျား”

ထိုအခါ ဒေါ်ဒေါ်စန်းက ပြုးလျက် ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီမှာ လူတွေ သုံးဆယ်လောက် ရှိတယ် ဆရာမရဲ့။ အဲဒီမှာက ရွှေသေးသေးလေးလိုပဲ။ အတေးအသောက်လည်း ခြုံထွက်သီးနံတွေပဲ စားကြတာ။ အသီးအရွက်ပေါ့”

“ဒီသန သူတို့က ဖွင့်ပဲသူမှို့ စပါယ်ရှယ် အစီအစဉ်တဲ့ ယိုဒယားစာ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မတို့က ဒီသတော့ ထမင်းထုပ် ပိုပေးရမယ်” ဟု ဒေါ်ဒေါ်စန်းက မိုးဖိုးထဲက ထွက်လာရင်း ပြောသည်။

“အော်”

“အခ ထမင်းထုပ် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား အန်တိန်း”

“ဖြစ်မလား။ ဒီအတိုင်း ဖော့ဘူးနဲ့ဆို ပြီးပြီး။ အခတော့ ငါ်ပြောရွက်နဲ့ဆို။ ကပ်ကပ်သတ်သတ်တော် ငါ်ပြောရွက်က အခုံ ရေဆေးတုန်း။ စောင့်ညီး နောက်ထပ် နာရီဝက်”

ငါ်ပြောဖက်နှင့် ထုပ်မည့် ထမင်းထုပ် ဆိုပါလား။ ထူးထူးဆန်းဆန်း။ ယုန်မင်း ဆိုင်ရှင်တို့၏ စေတနာသွှေ့တရားကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် အခုပင် အခွင့်ကြံးလာ၏။ ထမင်းထုပ်က လူအစိတ်စာတဲ့။ ငါ်ပြောဖက်တွေနှင့် နီးကြိုးတွေကို အသုံးပြုပြီး ထုပ်ပိုးပေးပါတဲ့။

“ငါ်ပြောဖက် ဆေးရည်းမှာနဲ့ အဝတ်နဲ့ သုတ်ရည်းမှာနဲ့ ထမင်းထုပ်မပြီးလို့ နောက်ကျေရင် အပြစ်ဖြစ်ညီးမယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်မ ငါ်ပြောရွက်တွေကို ကူဖြတ်ပြီး အဝတ်နဲ့ သုတ်ပေးပါရစေ”

ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ကိုလည်း ဝါသနာမပါ။ မီးဖို့ချောင်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားသည့် မြေဝန်းရုံသည် ယခုအခါ ငါ်ပြောရွက်တွေကို ရေအလုံထဲထည့် အရွက်မပြတ်အောင် ကရာစိုက်ပြီး ရေဆေး ထမင်းတစ်ထုပ်စာ တစ်ထုပ်စာ အရွယ်ရအောင်ဖြတ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်သန့်သန့်နှင့် အတွင်းမျက်နှာကို သုတ်ပေးနေရတော့သည်။

ယိုးဒယား ထမင်းကြုံတဲ့။ အံမယ်၊ အောင်မြေသာစံလို တော့မြို့လေးက ယိုးဒယား ထမင်းကြုံစာ ဘယ်လိုအရသာ ရှိမှာပါလိမ့်။

မြန်မာ စာမျက်နှာ

“ဒေါ်ဒေါ်နန်းက ယိုးဒယားရောက်ဖူးလို့လား”

“ရောက်ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပေါက်စက အဲဒီမှာ စားသောက်ဆိုင်မှာ လုပ်လာတာ အကြာကြီး”

မြေန်းရုံ ပြီးရယ်မိပြီး စပ်စပ်စုစု လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ဒေါ်နန်း၏ အကြော်ဆရာက ယိုးဒယားပြန်ပေါ့။

“ပေါက်စ ဘယ်နှစ်လဲဟဲ့”

“သုံးနှစ်”

“ကဲ့ ဆရာမလေး။ ယိုးဒယားရောက်ဖူးလား”

“ရောက်ဖူးပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“စားပြီးရင် လက်ရာကို ဝေဖန်ပါပြီး။ ဘာတွေကွာလဲ။ ကျော်တို့ကတော့ ယိုးဒယားမပြောနဲ့ ကော့သောင်းတောင် မရောက်ဖူးပါဘူး။ ကိုပြောကတော့ တူတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ ဟုတ်လားကိုပြော”

“တူဗုံဗျာ။ ဘန်ကောက်က ထမင်းကြော်နဲ့ နင်လားပါလားပဲ”

ပြည်မိုးငြိမ်းက ပြောပြီး ရယ်မောလေသည်။

ကိုပေါက်စ၏ ယိုးဒယားထမင်းကြော်သည် ရန်ကုန်မြို့က တော်ရုံတန်ရုံ စားသောက်ဆိုင်တွေထက် ကောင်းမည့်ပုံပဲ။ အနဲ့ကို ဖွေးကြည့်ရုံနှင့် စားချင်စိတ်ပေါ်လာပြီ။ သတ်သတ်လွှတ်မို့ ဘဲ့ ကြက်ဥမထည့်ရတာမို့ ပဲပြားကို ကြော်ပြီးထည့်ပေးသည်။ သွားသီးအပိုင်းလိုက်လေးတွေ လိုးထည့်၊ သံပုရာသီးက နွေရာသီးမှာ ရှားလှသော်လည်း သံပုရာသီး တစ်ခြမ်းစိထည့်၊ ပြီးတော့ ကြက်သွန်ဖြူးနှင့် ငရ်တ်သီးစိမ်း တောင့်လေးတွေ ရိပ်ရိပ်ပါအောင် လိုးထည့် ထားသည့် ပဲပြားရည်ကို ပလတ်စတစ်အိတ် သေးသေးလေးတွေနှင့် ထည့်ပေးထားသည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ငါကပျောဖက်နဲ့ လိုချင်တယ်ဆိုတော့ ပလတ်စတစ်မသုံးချင်လို့ ဖြစ်မှာ ငဲ့ပြောရည်ကို ပလတ်စတစ်နဲ့ ထည့်လို့ဖြစ်ပါမလား”

အပြင်က ပြည်မိုးငြိမ်း မကြားစေရန် တိုးတိုးတိုးတိုးတိုးမေးမိသည်။

“အိုး ဆရာမနှယ်။ ငဲ့ပြောရည်ကို ပလတ်စတစ်နဲ့ မထည့်ရင် ဘာနဲ့ထည့်မတုန်း။ ပြောပါပြီး”

အဲ ဟုတ်ပဲ့။ ဘာနဲ့ထည့်မတုန်း။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း ရယ်မိသည်။

မြန်မာ အမြတ်အမြတ် အမြတ်အမြတ်

“နောက်ပြီ ဟင်းချိုကလည်း ထည့်ပေးရညီးမယ်”

“ဒိုလိုလုပ်ပါလား ဒေါ်ဒေါ်နှစ်းရဲ့ ဟင်းချိုကို ဒန်ချိုင်နဲ့ပဲ ထည့်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ဒီပြန်သယ်လာမှာပေါ့။ ဟိုလူကို အဲလို နိပ်စက်လိုက်မယ်လော့။ သူ ပြန်ပို့ပေးလိမ့်မယ်နော်”

ဆိုင်မှတွက်တော့ ဉာဏ်ခြောက်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ သူမောင်းလာသည့်ကားက ဆန်နိုင်ပစ်ကပ်ပို့ မြှင့်နံရံက ကားနောက် ခန်းမှာပဲ ထိုင်ဖို့ပြင်သည်။ ဦးကြီးဦးကောက်ရကာ သူမကို ဖွတ်အတင်း ကားရှေ့ခန်းပို့ပြီး သူက နောက်ခန်းတွင် တက်သည်။ သူမသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်စေခဲင်လို့ ဦးကြီးကို အလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။

ဆယ်မိုင်ခရီးက လမ်းကြမ်းသဖြင့် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် ထင်ရသည်။ ရဲစခန်းသက်သွားသည့်လမ်း မဟုတ်ဘဲ တြေားဘက်သို့ ကားကို ချီးကွောသည်။ မြို့အထွက်လမ်း ဖြစ်၏။ မြို့ထဲလောက် မြင်းလှည်းတွေ ဆိုက်ကားတွေမရှုပ်တွေးပေါ့။ ဖုံးကတော့ ထူးသည်။ အိမ်တွေက ခြုံဥုင်းပိုကျယ်လာပြီး အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းတွေ များပါသည်။

“နေ့လယ်က ကျွန်တော်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ ညီမ မရှိဘူးဆိုတာ သိတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူးသွားမိတယ်”

ကြားသားမိုးကြီး။ သူ ပြေပြေပြစ်ပြစ် စကားပြောလာသည်။ မျက်နှာကို သူဘက် မလှည့်ဘဲ မျက်စိထောင့်ကနေ တစ်ချက်တော့ စွဲကြည့်မိသည်။ သူ မြှင့်ရံကို ကြည့်မနေပါ။

သူနှင့် မြှင့်ရံအကြားတွင် လက်တစ်ဝါးတာလောက်ပဲ ခြား၏။ ဂိယာကို လုမ်းဆုပ် ကိုင်လိုက်သော သူလာက်ချောင်းတွေကိုလည်း မျက်စိထောင့်ကနေပဲ နိုးကြည့်မိသည်။ ထို ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်မှာ ခပ်ပါးပါးသေးသေး ခွဲလက်စွမ်တစ်ခု ရှိသည်။ ဆင်စွယ်လိုလို မြှော်နှစ်ကျောက်လေးကို မြှုပ်ထားသည့် မောင်းကွွင်းဖြစ်သည်။

“ညီမ သွားချင်တဲ့ နေရာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ အားမနာပါနဲ့” သိမ်မွော ပြောလိုက်သော သူစကားပြောင့် အသာပုံးမိသည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ ရဲစခန်းကို သွားခံစွမ်းတာ။ လူသတ်မှတို့ ဆိုးယုတ်မှတို့ကို စုံစမ်းကြည့်တာ။ နောက်နေ့ကျောင်း တရားရေး ဝန်ထမ်းတွေဆီ သွားခံစွမ်းဦးမှာ။ မတွေ့မချင်း ပေးနော်းမှာ။ ရှင်လိုက်ပို့ချင်သလား”

ဒီတစ်ခါတော့ သူလှည့်ကြည့်၏။ သူမျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခု ရှိနေသည်။

မြှော်နှစ်ကျောက်လေးကို ပြောလိုက်သော သူမျက်နှာမှာ

“လိုက်ပိုပါမယ်။ ညီမ ရှာနေတဲ့အရာကို မတွေ့စေခဲင်ပေါ့ ညီမသွားခဲင်တဲ့ နေရာကိုတော့ လိုက်ပိုခဲင်တယ်လေ”

မြေန်းရုံ သူ့ခါးကနေ ကမန်းကတန်း မျက်နှာလွှာပစ်လိုက်ရသည်။

ရောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ရသည်။ ရောင်းကူးတံတားသည် ပျဉ်ခင်း ပျဉ်ကာ။ ရောင်းကူးတံတား ပေါ်ကနေ ကားဖြတ်တော့ ရောင်းအောက် က ရေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရောင်းရေက မကြည်လင်ပေါ်။ ချွဲ့ရောင် ထေနသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ရေက ကြည့်လိုက်တာ။

အို။ ငါဘာလို့ အိပ်မက်ကို သွားတွေးနေမိပါလိမ့်။ အိပ်မက်ထဲမှာ တုန်းက သူ့လက်က နေးလိုက်တာ။

“ကျွန်ုမ မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေမလား”

“မေးပါ ကျွန်ုတော် ညီမကို မလိမ့်ဘူး”

“ကျွန်ုမ အောင်မြေသာစံကို လာမယ်ဆိုတာ ရှင်သာယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“မသိပါဘူး ဒါပေမဲ့ ခန့်မှန်းကြည့်တာ”

“ဘယ်လိုလုပ် ခန့်မှန်းလဲ”

ပြည်မိုးငြိမ်းက အဖြောက်စွာ ရယ်မောသည်။ ခက်ကြာအောင် ပြီးနေပြီးမှ ဖြေသည်။

“ညီမရွှေနာမည်။ ညီမ အလုပ်နဲ့ ညီမ စာတမ်းကို အင်တာနက်ထဲမှာ ရှာကြည့်တော့ ညီမနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတ်းတွေ အများကြီး တွေတာပေါ့။ ဆောင်းပါးတွေ စာတမ်းတွေ ညီလာခံတက်ရောက်သူ စာရင်းတွေထဲမှာ ညီမနာမည်က ခက်ခက် ပါတယ်။ ညီမ စာတ်ပုံတွေလည်း အများကြီးပဲ တွေတယ်”

ဟောတော်။ ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ လူပ်ရှားသွား၏။ သူမ ကိုယ်သူမ အင်တာနက်ထဲမှာ တစ်ခါမှ ရှာမကြည့်ဖူးခဲ့ပါ။

“ညီမကို လေ့လာဖို့ နည်းနည်းတော့ အချိန်ယူရတာပေါ့။ စာတွေဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနဲ့ ညီမလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ ညီမတက်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်တ္ထာသို့လဲ အကြောင်း၊ ညီမ ပြုစုနေတဲ့ ပါရရှာ့ခဲ့ စာတမ်း အကြောင်းကို သိလာတယ်။”

ညီမပြောဖူးတဲ့ အောင်မြေသာစံက ပျော်နယ်မြေအကြောင်းကို သိထားတယ်လေ။ ညီမဟာ ဒီကိုလာနိုင်တယ်လို့ ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့လာမှာလဲ။ အဲဒါက အမိက လျှို့ဝှက်ချက်လေ”

တဖည်းဖည်းနှင့် မြို့ပြင်သို့ ရောက်လာသည်။ ပိန္ဒြုံတွေ
သရက်ခြံတွေကို ကျော်လာသည်။

“အခက်ခုံးကလည်း အဲဒီအပိုင်းပါပဲ”

ထုံးဖြူဖြူ။ ဘုရားစေတီလေးတစ်ခုကို ကျော်လာသည်။ ငါးကန်ဟု
ထင်ရသော ရေအပြည့်နှင့်ကန်တရာ့ဗို့ကို ကျော်လာသည်။

“ညီမ ယုံပါမလားမသိဘူး။ ကျွန်တော် အခု ပိုလန်က ပြန်လာတဲ့
သုံးလအတွင်းမှာ ရေးဟောင်းသုတေသနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကျမ်းတစ်စောင်
ပြရှိနိုင်လောက်အောင် အဲဒီဘာသာရပ်ကို လေ့လာပြီးသွားပြီ”

သူက မြေဝန်းရုံကို ငဲ့စောင်းကြည့်လျက် ပြုးပြုသည်။ မြေဝန်းရုံ
ရင်ထဲမှာ နွေးသွား၏။

“တူးဖော်မှုတွေကို နွေးရာသီနဲ့ ပိုးကုန်ခါစ ဆောင်းအကူးမှာ
ပြန်စပြီး လုပ်ကြတယ်ဆိုတာ ခကာခကာ ဖတ်မိတယ်”

“ဟင့်အင်း အဲဒီက အများအားဖြင့်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ချင်းချက်တွေ အများကြီးရှုပါတယ်” အသံမတုန်အောင် သတိထားပြီး
ထိန်းပြောရသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူးလော့။ ယော်ယျေတော့ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ဒါပေမဲ့ အခုဟာက တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်ပါပဲ”

“မဟုတ်ဘူးညီမ။ ကျွန်တော်ပြောမယ်လော့။ ညီမရဲ့ အထူးပြု
ဘာသာရပ်က အိုဝရေးဟောင်းသုတေသနလို့ သိပြီးတဲ့နောက်မှာ
အရေးတောင်အာရုံး အိုဝရေးဟောင်း သုတေသနဆိုတဲ့ သတင်း
စာတောင်ကို အင်တာနက်မှာတွေတော့ နှစ်အလိုက်ရှုပြီး ဖတ်ကြည့်
တာပေါ့။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ၂၀၀၈ခုနှစ်၊ နှစ်တိုင်းက
သတင်းစာတောင်ကို ရှုပြီး ဖတ်ဖြစ်တယ်”

ဒါ အဲ့သုစရာမဟုတ်ပါ။ အရေးတောင်အာရုံး ရေးဟောင်း
သုတေသန တွေရှုချက်များကို ထိုစာတောင်မှာ အဖွဲ့လိုက်တင်ကြသည်။
သို့သော် အောင်မြေသာစုရုံ ပျော်ရေးဟောင်းသရီးရီးကိုတော့ သူမ
ကိုယ်တိုင်လည်း အခုမှုလာရောက်မိခြင်းမဲ့ ထိုစာတောင်မှာ ဘာမှ
မရေးခဲ့မိပါ။

“အဲဒီစာတောင်ထဲမှာ ရှေ့ဆက်လုပ်ဖြစ်မဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေ
ကိုလည်း ရေးထားတာဆိုတော့ ညီမတို့ရဲ့အဖွဲ့ အခုဖေဖော်ပါရီလ ၁၄
ရက်နေ့မှာ စဖြစ်မယ်လို့ ဖတ်ရတယ်လော့”

“ဟင် တကယ်” အဲ့သုစွာ ပြုးမိသည်။

“အော် တကယ်ပေါ့”

“စုံတောက်ကြီးဦးစံရှားနဲ့ လာတွေနေပါလား”

သူရှေ့တည့်တည့်ကြည့်မောင်းနေရင်း ရယ်မောဇ်။

“ဒါပေမဲ့ ဒါ တိုက်ဆိုင်တာသက်သက်ဆိုတာ အဲဒါ ပြောတာရင့်။ တကယ်တော့ ကျွန်မဆရာတွေက ဖေဖော်ဝါရီ ၁၄ မှာ စိအာမရလို့ နောက်နှစ်ပတ်ခွဲ့လိုက်ရတယ်လေ။ အဲဒါကို ရှင်မှုမသိဘဲ။ ရှင်သိခဲ့ရင် ကျွန်မနဲ့ရှင်တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ရက်ခွဲ့တာသိရင်လည်း ရက်ခွဲ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်လာရင် တွေမှာပဲ နှစ်ပတ်နောက်ကျပြီး တွေ့တာပရှုမယ်” မြေဝန်းရုံပြင် နှစ်ဖက်မှာ ပူနွေးလာ၏။

“ဟင့်အင်း အဲဒီကျရင် မတွေ့နိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မ အဲဒီရက်မှာ မပါနိုင်ဘူး။ ပြင်သစ်မှာ ညီလာခံတစ်ခု သွားရမှာမို့”

“ဟောဗျား” သူ စရယ်တော့မှ အနောက်နေသော မြေဝန်းရုံပါ လိုက်ရယ်နိုင်တော့သည်။

နေစမ်းပါ့ပြီး။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စွဲကောင်းကောင်းနဲ့ စုံစမ်းပြီး လိုက်နေတာလဲ။

ထိုမေးခွန်းကို မေးရကောင်းမလား။ မမေးသင့်ဘူးလား စဉ်းစား တွေ့ဝေနေဆဲ ကားက မြန်နိုင်များတစ်ခုသို့ ချိုးကျွေဝင်လိုက်သည်။ သေးတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသော ပုဂ္ဂိုလ်ပင်တန်းကြီးသည် အနီရောင်အမွှင်များ ပြွတ်သိပ်ခလျက် ညီညာစွာ လုပ်နေသည်။

“ရောက်ပြုပြု”

အထဲသို့ တော်တော်လေး ဝင်ပြီးတော့မှ ကွန်ကရစ်မှစ်ဦးတစ်ခုကို ရောက်သည်။ မှစ်ဦးပေါ်မှာ ပန်းမြှုပ်လယ် ဟူသော စာတန်းကို ထွင်းထားသည်။ မှစ်ဦးကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကျယ်ဝန်းလှသော ခြုံးထဲသို့ ရောက်ပါသည်။

ပြည်မိုးဌိမ်း ပြောခဲ့စဉ်တုန်းက သူ့ယျာဉ်ခြံမြေဆိုတာ ဒီလောက် ရောက်ယျာဉ်ဝန်း လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ပေ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း ဥယျာဉ်ခြံမြေ ပိုင်ဆိုင်သူနှင့်မတူ။ ပြောသာပြောရသည်။ သူက ပန်းချိုးဆရာနှင့်လည်း မတူပါ။ ပို့အန်မြှုံးလေးမှာ တွေ့တုန်းက ပြည်မိုးဌိမ်းသည် ပညာတတ် အထက်ဘွားကဗျာ ကိုယ့်ကိုယ့် အလကားနေရင်း အထဲကြီးကာ ကျေနပ်နေသူ အဖြစ် မြင်ရသည်။ မြေဝန်းရုံ၏ မျက်စိထဲတွင် ပြည်မိုးဌိမ်းက ထိုပထမဆုံး မြင်ခဲ့ရသည့် သွင်ပြင်နှင့် အလိုက်ဖက်ဆုံးပါ။ အခုတော့ ဒီလူက ကလေးတွေကို

မြေဝန်းရုံ၏ အကြောင်းအရာ

အလိုလိုက်သည့် ပန်းချီဆရာ၊ သစ်ပင်တွေနှင့် အလုပ်လုပ်သည့် ဥယျာဉ်ခြံမြေပိုင်ရှင်တဲ့။ မယုံနိုင်စရာ။

ဝင်လိုက်လျှင် ဝင်လိုက်ချင်း စိမ့်နေအောင် အေးမြှုသည်ကို သတိထားမိသည်။ အဝင်ကွက်လပ် ကားရပ်ရာ၏ ပတ်လည်တွင် ပန်းပွင့်သည့် အပင်ပုတွေ ချုံတွေ ဝန်းရုံနေသည်။ ပန်းနရောင်နှင့် အဖြူရောင် တစ်ခြမ်းစီ စပ်ထားသည့် ပန်းပွင့်များသည် ထားဝယ်မှုင်း ပန်းတွေ ဖြစ်သည်။ အုပ်ဆိုင်းဖြာနေသည့် ထားဝယ်မှုင်းပွင့်တွေ၏ နောက် ခပ်လုမ်းလုမ်းမှာတော့ ကျောက်ကြမ်းတွေဖြင့် ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ် အဆောက်အအိုတစ်ခု။ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည့် အခါပန်းနဲ့ မွေးပျုံလာသည်။ အို မွေးလိုက်တာ။ အသက်ကို ခပ်ပြုင်းပြုင်းရှိက်ရှုမိသွားသည်။

အသက် ၁ ရဲ နှစ် ၂၀ ဝန်းကျင်ဖြစ်မည့် လုပ်ထဲချို့ ကားဆီသို့ ပြေားထွက်လာသည်။ ထမင်းလာပြီ ထမင်းလာပြီဟု အော်ဟစ် လာကြသည်။

“ဖြည်းဖြည်းမ ကြနော်။ သတိထား ဟင်းချီက ပူတယ်”

ပိမိက ပန်းရန်းကို အရသာခံရှုရင်း ပန်းအချိုးအတားခန့်မျန်းနေဆဲ ပြည်မိုးပြီးက ထမင်းတာဝန်ခံနေရာသို့ ဘယ်လို ရောက်သွားမှန်းမသို့။

ထမင်းထုပ်တွေ ထည့်ထားသောခြင်းတို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချလျက် လုပ်ထွေးလိုက် ပေးနေသည်။

မြေဝန်းရုံသည် အဆောက်အအိုဆီ သွားနေသည့် သူတို့အပ်စုတံမွှေ့ထွက်ကာ လူသွားလမ်း တစ်ခုကနေ ဥယျာဉ်ဆီသို့ လျောာက်သွားဖြစ်သည်။ သဘာဝကျောက်တုံး ကျောက်သားဖြားတွေကို မြင်ခင်းပြောလွှာတွင် နှစ်လျှက် လူသွားလမ်း ဖြစ်အောင် ပြပြင်ဖန်တီးထားသော နိုင်ခန့်လှုပသည့် လမ်းလေးဖြစ်သည်။ ကျောက်တုံးခင်း လူသွားလမ်းသည် သင်တန်းခန်းမ အဆောက်အအိုမှ ခွဲထွက်လျှက် ကျွေကာ ကောက်ကာဖြင့် တည်းနိဆောင်လို အဆောက်အအိုလေးတွေ ဆီသို့ ရောက်သည်။

ထိုအဆောက် အအိုလေးတွေကို မြင်မိတော့ မြေဝန်းရုံကြည့်နှုံးချမ်းမြေားသည်။

အဆောက်အအို တစ်ခုချင်းမှာ သစ်သားဆင်ဝင်နှင့် ဆင်ဝင်ပေါ်မှာ နွယ်တက်နေသော လုပ်သည့် ပန်းချုံတစ်မျိုးစီ ရှိကြတာကိုး။ ကြည့်စမ်း။ လုလိုက်တာ။ အနီးဆုံး အဆောက်အအို ဆင်ဝင်က ခရမ်းရောင် ဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ပန်းချုံက ပန်းပွင့်တို့သည် အသံချွေစက်အော်လုံး ပုံသဏ္ဌာန်ပန်းတွေ ဖြစ်နေလိုပါပဲ။ ခရမ်းပြာ ခေါ်မလား။ ထို ခရမ်းရောင်ပန်းပွင့်တို့သည် ညွတ်ပျောင်းစွာ

မြေဝန်းရုံ

အုပ်ဆိုင်း ဖြာကျနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိမထားမိခင်မှာပင် နောက်ထပ် အဆောက်အအိုရှုရာသို့ ခြေလုမ်း လုမ်းမိတော့သည်။

နောက်ထပ် သစ်သားမှုခိုင်းက အဝါရောင်ပါ။ သူအပေါ် နှယ်တက် အုပ်ဆိုင်းနေသော ပန်းချုံက နိုင်ရွှေဝါပင်ဖြစ်ပြီး အဝါရောင်ပန်းပွင့် သေးသေးတွေ ဝေဆာအောင် ပွင့်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ခြေလုမ်းလုမ်းမိသည့် အဆောက်အအိုလေး၏ မှုခိုင်းက ပန်းရောင်။ တိုက်ပန်းဟု ခေါ်သော ပန်းရောင်အပွင့် သေးသေးတွေက အရွက်ကိုတောင် မမြင်ရလောက်အောင် ပင်လုံးကျတ် ပွင့်နေလို့ တစ်ပြင်လုံး ပန်းသွေးရင့်ရောင် ဖြစ်နေသည်။ ရှုံးဆက် ခြေလုမ်းမလုမ်းမိအောင် မိမိကိုခွဲဆောင်လိုက်သော အရာမှာ ပန်းရင့်ရောင်၏ ဘေးမှ သွယ်နဲ့သော အဖြူရောင် သူ့ကြားနှင့် သေးမှ သွယ်နဲ့သော အဖြူရောင် သူ့ကြားနှင့် ဖြစ်သည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပျော်ပြောင်း ပါးလျားသော်လည်း ပိတ်ဆီးသော အဖြူရောင်ချည်ထည် ဘောင်းသီအပွန့် အကျိုးလက်ရှည် အပွဲကို ဝတ်ထားပြီး ပန်းရောင်မှုခိုင်းရှုံးမှာ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ပန်းရောင် ချုံနှုန်းဆီမှ သစ်ရွက်ခြောက် သစ်ရွက်နွမ်းများကို ရှာဖွေဖြတ်ယူပြီး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်းလေးထဲသို့ ထည့်နေသည်။ ခြံးစောင့်အလုပ်သမတစ်ဦး မဟုတ်နိုင်။ သူမ

သစ်ရွက်ချွေနော်ပုံက စမ်းနားလွန်းသဖြင့် ဥယျာဉ်မှားသို့မဟုတ် သစ်ပင်များကို ပိုင်စိုးသော ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

သူမကို တစ်ယောက်ယောက် လုမ်းကြည့်နေမှန်း ခံစားမိဟန်ဖြင့် မြေဝန်းရုံးသာက်သို့ လုညွှေကြည့်သည်။ သူမမျက်နှာကို အနီးကပ် မြင်ရသည့်အခါ မြေဝန်းရုံးအဲ အုံသွားသည်။

ချောမောပြေပြောသော မျက်နှာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဆံပင်များကို နောက်ဖက်မှာ စုတုံးထားသည်။ ဆံတုံးမှ ပိုထွက်နေသော ဆံပင်တို့က ပခုံးပေါ်တွင် ပျော်ပြောင်းဖြောင့်စင်းစွာ ကပိုကရို တင်နေ၏။ သူမ မြေဝန်းရုံးကို မြင်သည့်အတွက် အုံသွားသည်။ ခြင်းတောင်းလေးကို တံတောင်ဆစ်မှာ ချိတ်ရင်း ချုံသေးမှ ခွာထွက်လိုက်သည်။ မြေဝန်းရုံးအား စူးစမ်းကြည့်ဖြင့် ပြန်အကဲခတ်သည့် မျက်လုံးများတွင် နွေးတွေးမှုကို ခံစားရသည်။ သို့သော် တစ်ပြီးငါးတည်းမှာ ပါးနပ်လိမ်းမှုကိုလည်း မြင်တွေ့မိသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းက ချက်ချင်းပင် ပြုးလာ၏။ ဘယ်သူကိုမဆို ထိုအပြုံးဖြင့် နှစ်သိမ့်နှင့် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် လွယ်လင့်တကူပြုးနိုင်သော ပြိုးချမ်းသည့် အပြုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

“မင်္ဂလာပါ” မြေဝန်းရုံးက စံးနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ပျော်ပြေပြောသော တစ်ခုဖြစ်သည်။

သူမကလည်း မဂ်လာပါဟု ပြန်နှစ်ဆက်ပြီး မြဝန်းရုံအနီးသို့ လျောက်လာသည်။

“အောင် သူမည်ထင်တယ်။ တို့နာမည်က သီရိဝေး။ ဒါ ပန်းမြှုပ်လယ် အောက်ပါးလော့ချုံ ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှုးပါ”

“အောင် ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်မ။ ကျွန်းမနာမည် မြဝန်းရုံပါ။ အလွန်ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသန ဘာသာရပ်ကို စာရေးနေတဲ့သူပါ”

“အောင် စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

သူမ လုပ်ခနဲ့ပြုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား။ ကျွန်းမကတော့ အစ်မရဲ့ လုပ်တဲ့ ဥယျာဉ်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးနစ်ယောက် တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ကာ ရယ်မေ့မြှုပ်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီနာမည်ကို တို့ကြားဖူးနေတယ်”

သီရိဝေး၏ လက်တွေက နဲ့ညံ့စွာ စွေးထွေးလှသည်ကို မြဝန်းရုံ သတိထားမိသည်။ ထွေးထွေးအိအိ ချစ်စရာ။ အသားအရောကလည်း နေထိမခံသည့် ဖြူဝင်းရောမှတ်သော အသားမျိုးဖြစ်သည်။

နောက်ဘက်က ခြေဖွေနှင်းသံ ကြားရသည်။ မသီရိဝေး မျက်လုံးတွေက မြဝန်းရုံကိုကော်ပြီး နောက်ဘက်သို့ လုမ်းကြည့်သည်။ ထိုမျက်လုံးတွေ တောက်ပရှင်လန်းသွားပဲက ညျှော်းယံကြယ်တစ်ပွဲ့ လက်သွားသလို။ မြဝန်းရုံ လုညွှေကြည့်လိုက်တော့ ပြည်မိုးပြိုး ဖြစ်ပါသည်။ ပြည်မိုးပြိုးက ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျောက်လာ၏။ သူနောက် မလုပ်းမကမဲ့ ရောက်လော့ ဦးကြီး ဦးကောက်ရဲ။

“ကိုပြေ ကြည့်စမ်း။ မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲ”

သူတို့ နှစ်ယောက်၏ တော်တော် ရင်းနှီးကျမ်းဝင်သည့် အပြုံးများကို လုံးဝ မအဲ့ထွေပါနဲ့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိပေးမိ၏။

“ကျွန်းတော် နောက်လည်က ရောက်တယ်။ မမဝေ နေကောင်းရဲ့လား။ နည်းနည်း ပိန်သွားလားလို့”

သူအသံနှင့် သူမျက်ဝန်းမှာ ကရာကာအရိပ်အငွေတွေ။

“နောက်လည်က ရောက်တာကို အခုမှ လာရသလားကွယ်”

မသီရိ၏အသံက မူနဲ့ဟန် မသီမသာ စွက်နေသလား။

“ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုလည်း သွားလိုက်ရသေးတယ်။ နောက်ပြီး မနက်ဖြန် ဟိုဘက်တော့အတွက် တော့စောင့် ထပ်ခေါ်လို့ လူရွှေးမယ့် ကိစ္စတွေလည်း ဒီနေ့မှာပဲ စိစဉ်လိုက်လိုပါ။ မမ နည်းနည်း ပိန်သွားတယ် ပင်ပန်းလို့လား”

“ထင်လို့ပါကွယ်”

မသီရိက ခပ်တိုးတိုး ရပ်မောသည်။ ထိုနောက်အနားမှာ မြေနှင့် ရှိနေသည်ကို ပြန်သတိရသွားကာ ပြုးကြည့်သည်။

“ကိုပြန့် သိလား”

“ဟုတ်ကဲ မမဝေ။ ဒီကို ကျွန်တော်ပဲ ခေါ်လာခဲ့တာ။ မြေနှင့်ဆိုတာ သူပဲပေါ့ မမ”

“အော် ဟုတ်ပြီ”

သည် တစ်ကြိမ် မသီရိကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းတွေမှာ ရုံးရှေတော်ပသည်။ အစိပိုယ်တစ်ခုခု ပါသည်။ သို့သော ဘာအစိပိုယ်လဲ မသီ။ ခက်ကြာတော့မှ ပြုးလေသည်။

မြေနှင့်ရုံးဆိုတာ သူပဲပေါ့ တဲ့။ ဒါဖြင့် သူတို့ မိမိအကြောင်းကို စကားလက်ဆုံး ပြောခဲ့ကြဖူးတယ်ပေါ့။ ထိုအတွေးကြောင့် မြေနှင့် နှလုံးဆီမှ မျက်ခန် အောင့်သွားပါသည်။ တစ်ခက် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မသီရိက စကားစပြောသည်။

“အတော်ပဲ ဒီကည်းမကို အကူအညီ တောင်းရညီးမယ်။ အခု သင်တန်းက ကလေးတွေကို တစ်ချိန်လောက် ရှေးဟောင်းသုတေသနနှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်ပေးမလား ဟင်”

မသီရိက မြေနှင့်ရုံးနှီးစွာ မေးသည်။

“အဲ မမဝေ လုပ်ပြီ။ လူမတွေလိုက်နဲ့ တွေလိုက်တာနဲ့ တာသင်နိုင်းတော့တာပဲ”

အပြစ်တင်စကား ပြောနေသူ၏ မျက်နှာမှာ ကျေနပ်မှုနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို မြင်နေရသည်။

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လဲ။ ရှေးဟောင်းသုတေသနလို့ ပညာပျိုးက လူတိုင်းမှ မသင်နိုင်တာ၊ ရှားရှားပါးပါး တွေတုန်းလေး”

ပြည်မိုးပြိုးကို ချင်စနိုး မျက်တောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သော မသီရိ၏ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေ သိပ်လှတာပါပဲလား။ ထို မျက်ဝန်းတွေ၏

ပျော်လှောင်းတွေ လှောင်းတွေ ပျော်လှောင်းတွေ

အကြည့်ကို ကျေကျေန်ပ်နှင့် ခံယူလိုက်သူ၏ အပြုံးကလည်း
ခြန်းလဲလျက်။

“ကျွန်မ ကလေးတွေကို စာမသင်တတ်ပါဘူး” မြေဝန်းရုံ
တိုတိပြတ်ပြတ် ငြိုင်းပစ်လိုက်မိတော့သည်။

“တို့ အဝတ်အစား လဲလိုက်ပြီးမယ်။ ညီမရဲ့
ခရီးဆောင်အိတ်တွေရော့။ ကိုပြေ ညီမကို ဒီအဆောင်မှာပဲ
ထားရအောင်လော့။ တို့နဲ့ နီးနီးနားနားး”

ပြည်မိုးပြိုမ်းက ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် ဘူမှ ချက်ချင်း
ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီမှာ မတည်းပါဘူး”

“အို ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“ကျွန်မ ယုန်မင်းစတိုးမှာ တည်းတာ”

“အို မြို့လယ်ခေါင်ကြီးမှာ ကျော်းကျော်းကြပ်ကြပ် ဆူဆူညံညံး
ဖုံးကလည်း ထူသေးတယ်။ နောက်ပြီး ဆိုင်ဆိုရင် လူဝင်လူထွက်ကလည်း
ရှုပ်ပြီးမယ်။ မတည်းပါနဲ့။ ဒီမှာအေးအေးချမ်းချမ်းရှုတယ်
ညီမမှာ အဖော်ပါသေးလား။”

“မပါဘူး”

“ပြောင်းလာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ ပိုမြို့ လွတ်လပ်တယ်။ အားမနာ
ရဘူးလော့။ သီးသန့်အခန်းတွေနဲ့ နေရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားပါပြီးမယ်။ ဒီညာတော့ ဒေါ်ဒေါ်စန်းတို့ဆီ
ပြန်ပြီးမှာ”

“အိုကေ အိုကေ။ ညီမ လာလော့။ အထဲဝင် ထိုင်ပါပြီး”

“ရတယ် အစ်မ ကျွန်မ ဒီအပြင်မှာပဲ ပန်းပင်တွေ
ကြည့်နေတော့မယ်။ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ယူပါ”

မသီရိ အဝတ်အစားဝင်လဲနေတုန်း ပြည်မိုးပြိုမ်းနှင့် ဦးကောက်ရ^{ဦး}
တို့ တည်းနိုင်ရာသို့ ခရီးဆောင်အိတ်များ သွားထားကြ သဖြင့် မြေဝန်းရုံ
တစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ စူးစမ်းရင်း
ကျွန်းခွဲသည်။

သေသေချာချာ ကြည့်တော့ အဆောက်အအုံတွေသည်
ချို့ဖြင့်ဆောက်လုပ် ထားတာပါလား။ ချုံပေါ်ကနေ ဆေးသုတေသား
ခြင်းဖြစ်သည်။ ချုံအိမ်ဆိုတော့ အထဲမှာ အေးမှာပဲနော်။ ငွေလည်း
အကုန်သက်သာမယ်။ တရာ့မြန်ရေတွေမှာ ချုံအိမ်နံရုံကို ကပ်လျက်
နှယ်ပင်တို့ ပေါက်နေကြသည်။ အရိုင်းပုံစံ ပေါက်နေတာမဟုတ်။

သေသေချာရာ စီစဉ်ပြီး နှယ်တက်စေသည့်ပုံစံဖြင့် သေသေသပ်သပ် လူလှပပါ။ နှယ်ရွက်တို့သည် အစိမ်းမောင်မောင်။ အသဲပုံအရွက်တွေ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်နှင့် ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ရေရှာရာ မသိသော မြှင့်နံသည် မိမိရှေ့မှ သစ်ပင်ချိန်ယ်မျိုးစုံ မြင်ကွင်းကို ဝေးမောနေမိသည်။

မသိရို ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ ပန်းရောင် ပွင့်ရှိက် ချဉ်ထည် ထမိန့် အကျိုကို ဝတ်လာသည်။ မြန်မာဝတ်စုံနှင့် နောက်တွဲ ဆံတုံးနှင့် ရောမောလှပသော မသိရိကိုကြည့်ရင်း မြှင့်နံအာသိစိတ်မှာ လက်ခနဲ မှတ်မိလာ၏။

“အစ်မကို ကျွန်ုမ် မြင်ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

သို့သော် ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။ မြှင့်နံ အသဲအသန် စဉ်းစားနေသည်။ ဒီလို့ ချောမောတဲ့ရှပ်ရည်။ မဟာဆန်တဲ့ အလုံ ဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်။

“တို့ကတော့ ညီမကို မမြင်ဖူးတာ သေချာတယ်ကဲ့”

ထိုနောက် သူမ ခပ်သွက်သွက်ရယ်လေသည်။

“အစ်မ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား”

“အစ်မက ဒီမြို့ကတို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်မက ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မွေးပြီး နယ်အနဲ့ နေခဲ့ရတာ။ အစ်မ အဖေက ဝန်ထမ်းလော်။ ဒီကိုရောက်တာတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်လာကြသည့်အခါ ပြည်မိုးပြီမ်းနှင့် ဦးကောက်ရက် ရှေ့မှာ သွားနေရာက ခကာရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

“မမဝေခဲ့ စီမံအုပ်ချုပ်မှုအတိုင်း ကျွန်တော်က လိုက်အကောင် အထည် ဖော်ပေးတာပါ။ ဥယျာဉ်ဒီလိုပုံစံ ဖြစ်လာအောင် ဆယ်နှစ် ကြာတယ်။ အသိုးက ကျွန်တော့အတွက် ဒီမြေကို အမေ့ထားခဲ့တော့ ကျွန်တော့အသက်က ၂၀ပဲ ရှိသေးတာ။ ကျွန်တော် ဘယ်စိမ့်တတ်မလဲ။ ကျွန်တော့မှာ ငွေလည်းမရှိဘူးလေ။ မမဝေက အစအဆုံး ကူညီပေးခဲ့တာပေါ့”

ပြည်မိုးပြီမ်းက မသိရိအား ပြုးလျက် ကြည့်နေသည်။ အင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျေးဇူးကိုလွှာချု တင်နေကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေက တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်က ထားသည့် မေတ္တာကိုမဖုံးကွယ်ကြပေါ့။

မြန်မာ စာပေ အမြန် အမြန်

မြေဝန်းရုံသည် မိမိက သူတို့ နှစ်ယောက်အနားမှာ နေမှုနေသင့်ရဲ့ လားဟု စိတ်ကျဉ်းကြပ်လာသည်။ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် ပင့်သက်ကို နီးပြီး ရှိက်လိုက်မိသည်။ ကားဆီကိုပဲ ပြန်သွားရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှေ့ဆက် လမ်းလျှောက်ရမလား။

“ဒီကလေးက အမေကလည်း ဆုံးသွား၊ အဖေကလည်း နောက်မိန်းမယူသွား၊ တွယ်ရာမဲ့ လွင့်မော်နေတဲ့ အချိန် တို့နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ် ဖြစ်တော့ သူ့ဘဝလေး အနယ်ထိုင်လာတာ ညီမရော။ တို့က သူ့အတွက် အစ်မဆိုလည်းဟုတ်အမေ ဆိုလည်း ဟုတ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်လည်း ဟုတ်တယ်။ အုပ်ထိန်းသူလည်း ဟုတ်တယ်”

စကားအဆက်အစပ် မရှိဘဲ မသီရိက မြေဝန်းရုံကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆပ်တိုးတိုး ပြောလာသည်။

“အို”

ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုမာကို ဒီစကားတွေ လာပြောနေတာလဲ။ အားမနာတမ်း မေးပစ်ချင်စိတ်ကို မြှုပ်သိပ်လိုက်ရမှာ။

ပြည်မြို့ပြိုးအား တစ်ချက် လုမ်းကြည့်တော့ သူ မိမိကို ကြည့်မနေဘဲ မသီရိကိုသာ ပြုးကြည့်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစကတည်းက သူမရှိပိမိပါသည်။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သင်တန်း ခန်းမသို့အဝင် ပေါ်တိကိုအောက်တွင် ကြီးမားသော စဉ်ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီမှာ ချထားသည်။ ပန်းအိုးထဲက အနီရောင် တရပ်စံကားပင်တွေသည် အပွင့်တွေ ဝေဆာနေသည်။

သင်တန်းခန်းမသည် လျှောထိုးခိုးထားသည့် ခန်းမကျယ်ကြိုးဖြစ်သည်။ မှန်တဲ့ခါးတပ် ပြတင်းပေါက်ကျယ်တွေက နံရုံ သုံးဖက်တွင် ရှိနေသည်။ ပြတင်းတွေကို ပိတ်ထားသည်။ နောက်ဘက် နံရုံကတော့ ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွေဆီ သွားသည့် စကြော်လမ်းဖောက်ထားသည်။ စကြော်တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အခန်းတွေ ရှိသေးသည်။

ဖန်ရောင်းထွန်းထားသည့် မိုးရောင်အလင်းအောက်မှာ သင်တန်းသူ သင်တန်းသားလူငယ်လေးတွေ ထမင်းစားနေကြသည်။ သူတို့မှာ ကုလားထိုင် စားပွဲမရှိ။ ကြမ်းခိုးပေါ်တွင် ခေါင်းတုံးပျော်လေးတွေကို စွန်းဆက်ရင်းဖြင့် စားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဟင်းချိုးပန်းကန်လေးတွေ တန်းစီနေတာ မြင်ရသည်။

ထမင်းစားနေသည့် အရွယ်မတိမ်းမယိမ်း လူငယ်တွေထဲတွင် ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ပါဝင်နေတာကို သတိထားမိသည်။ တစ်ယောက်က ယဉ်ကလေးလို့ အပေါ်ရှေ့သွားကြီးကြီးနှင့် ဆယ့်သုံးလေးနှစ် ဝန်းကျင်ကလေးမလေး။ အသားဖြေဖြေ ပါးဖောင်းဖောင်း။ ဆံပင်တို့တို့ မဲမဲ နက်နက် အဖျားလိပ်လိပ်

ပျော်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ခြေသားလုံးလယ်ခန့် ဂုဏ်သောင်းဘီ ပန်းရောင်လေးဖြင့် တင်ပျော်ဖွေ
ထိုင်လျက် အားရပါးရ တားနေသည်။ သူ့ညာဘက်မှာ အသက် ၈ နှစ်
ဌာန်ခန့် ယောက်ဂျားလေး။ ပိန်ပိန်ပါးပါး အြိမ်။ ပေါ့ပေါ့လေး။
သူကတော့ ထမင်းကို မတားချင်တားချင် ပုံစံမျိုးဖြင့် တားနေသည်။ မသိရိုကို
ဆရာမလေးတွေက ရိုသောလေးတားကြပုံပေါ်သည်။ ကိုယ်ကိုညွတ်ပြီး
ခေါင်းငြှကာ အရိုအသေပါကြော်။

“သားတို့ သမီးတို့ ငုက်ပျောဖက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ထမင်းကို
အရင်က စားဖုံးကြလား”

ပြည်မိုးပြိုးက ထမင်းစားနေသည့် လူငယ်တွေကို
မေးလိုက်တော့ မစားဖူးပါဘူးဟု ပြိုင်တူအော်ပြီး ရယ်ကြသည်။
အော်သည့် ကလေးတွေ ထဲတွင် အငယ်လေး နှစ်ယောက်မပါ။
သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပုံးကြည့်လိုက်
ကြသည်။ ထို့နောက် အကြီးမလေးက လက်ညီးထောင်ပြသည်။

“သမီးတို့ တားဖွေပါတယ်”

မသီရိက မြဝန်းရံအား လုညွှန်ကြည်လျက်

“အဲဒီ တို့သမီးနဲ့ သားလေ” ဟု ပြောသည်။

ବ୍ୟାରଟିରଟ୍ୟୁସନ୍ କ୍ରିୟାବ୍ୟାକ୍ଷମିତି ଅନୁଭବ

ဟင်။ မြှင်နဲ့ရုံ အဲသွားသည်။ မသိရှိကို အပျိုလူလွတ်ဟပဲ
ထင်ထားခဲ့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ သွယ်ပျောင်းပုံ အသားအရေ ချေမွှေ
ပြေပြစ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ကလေးမိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု
နှည်းနည်းမျှ မထင်ထားခဲ့ပေ။

“သမီးက အခ ရစ်တန်းဖြေထားတယ်”

ဒါဖြင့် မသိရိ၏ အသက် အနည်းဆုံးတော့ သုံးဆယ့်လေး
သုံးဆယ့်ငါးတော့ ရှိမှာပဲပြော။

“ဟယ ရှစ်တန်းကောင်းသူ သမီးတစ်ယောက်ရဲ အမေလို မထင်ရဘူးနော်၊ အစ်မက သိပ်နှုန်ယာပဲ”

“ဟုတ်လား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဆရာမကြီးတိအတွက် ထမင်းပြင်လိုက်ရတော့မလား”

ဆရာမလေး တစ်ယောက်က မသိရှိအား လာမေး၏။

"ဆရာမ ဒီညာ ထမင်းမတားတော့ဘူးကွယ်။ အရွက်သုပ်တစ်ခုခုပဲ
တားတော့မယ်။ ဒေါ်လေး စီစဉ်နေတယ်။ ညုံသည်တွေကိုပဲ

ကျွေးလိုက်ပါ။ ကိုပြောယ် ဒီကညိုမရယ်။ နောက် ဟိုရီးကြီးရယ် ။ သုံးပွဲပြင်လိုက်နေါ်”

“အစ်မ ကျွန်မက ယုန်မင်းရောက်မှ စားမှာ । မဆာဘူး။ ဦးကြီးနဲ့
ကိုပြည်ထိုးစိမ်းကိုပဲ ကျေးပါ”

ထမင်းကို ခပ်မြန်မြန် လက်စသတ်ပြီးသွားသည့် ကလေး
နှစ်ယောက်က လူကြီးအပ်စုသီ ပြေးလာသည်။ သားငယ်လေးက
မသီရိ၏ ခါးကို တအားပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

“ଭେଦେବ ॥ ଭେଦେ ତର୍ତ୍ତଫ୍ରଳୁଁଃ ବାଯିବ୍ରାନ୍ତିଫ୍ରଳାଲୁଁ”

“မေမေ သင်တန်းအတွက် စီစဉ်စရာတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ။ သားသား စားလိုကောင်းလား”

“ကျောင်းကျော်”

“မေမေ မင်းသက်ပိုင်လေ နေ့လည်က အပင်တွေကြားထဲ
လျောက်သွားရိုး လိပ်ဖျာဖမ်းတယ”

“မဖမ်းပါဘူး”

“ဖမ်းပါတယ်။ ပိုက်ကွန်နဲ့ ဖမ်းတာလေ။ ဘာလ ငါလွှတ်နိုင်းမှ
ပိုနွဲတ်ပေးလိုက်တာလေ”

“သမီး ပါလိုး မပြောရဘူးလေ။ မမလိုး ပြောပါ”

မသိရိက အပုံးဖြင့် မျက်မှာ်ကြတ်ကာ သတိပေး၏

“သားကိုလည်း မေမေပြောတားတယ်လေ။ လူကြီးတွေမပါဘဲနဲ့ သစ်ပင်တွေကြားထဲ မသွားရဘူးဆိုတာ။ မေ့သွားပြီလား”

“အခေါ်ကြီးမဟုတ်ဘူးမေမေ။ သရက်ပင်တွေနားပဲ သွားတာ”

“နောက်ကို လူကြီးမပါဘဲနဲ့ ဘယ်မှမသွားနဲ့။ နော်။ သမီးသွား ဒီမမကို ထေမင်းစားတဲ့နေရာ ခေါ်သွားလိုက်သမီး”

ကလေးမက မြှေနှေးရုံ၏ လက်ကို လာတဲ့သည်။

“ညිය ලිංගවායා තුළිමා වෝඩ්නොයිංගලේස්ප්‍රිංඩ් ලිංගලාංඡයා වැඩුවා යොදා ඇත්තා මෙයින් ප්‍රාග්ධනයෙන් පෙන්වනු ලබයි”

သူတို့ ထမင်းတားတောင်သည် နောက်ထပ် အဆောက်အအိ
တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ပန်းပင်ပူလျေးတွေကြားမှာ ဟိုသည် ကျွေကောက်
ခင်းထားသော ကျောက်တုံးခင်း လမ်းလျေးတစ်ခုမှ စောစောကလမ်း၏
ဆန့်ကျင်သာက်သို့ လျှောက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ သားငယ်လျေးက
သူတို့နောက်မှ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဖြင့် လိုက်လာသည်။ မသီရိမှာ

သားသမီးတွေနဲ့ ဆိုတော့ ခင်ပွန်းက ဘယ်မှာလဲ။ ပြည်မိုးပြိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့နော်။

“ଗେଡ଼ିଗୋଣ୍ଡ ଫିଃବାଃ ଫେରିଃଲେ ଲେମଯ୍”

ပြည်မိုးမြိမ်းက သားငယ်လေးကို လက်တွဲပြီး သူနှင့်
အတူလျောက်စေသည်။

“မမက စာသင်မယို့ဆရာမလား”

କଲେଃମନ ଠିଣ୍ଡିବାନ୍ତିଃ॥

“မဟုတ်ဘူး။ ခက်လာတာ။ ညီမလေးနာမည် ဘယ်လိုခှေါ်လဲ”

“ကျောင်းနာမည်က မြတ်နီးနင်းဆီ”

“ଓঁ বিদ্যুতে ফুলবীয়া”

“သားသားနာမည်က မင်းသက်ပိုင်”

ပြည့်မိုးပြမ်းနှင့်အတူ လက်တွဲလျှောက်နေသော ကလေးက
နောက်လှည့်ကြည့်လျက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သည်။

“အော် သားသားနာမည်လဲ လူတာပဲ။ မမနာမည်က မြှင့်နဲ့ရတဲ့”

ထမင်းတားဆောင်သည့် ကွန်ကရစ်ခင်း၊ အပ်ကြွပ်မိုး၊ နံရုံအကာမရှိ၊ ခါးထိမြင့်သည့် အကာလက်ရန်းသာ ရှိသည့် အပန်းဖော်သစ်သားတဲ့ ဖြစ်သည်။ လက်ရန်းက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပါးလက်မလောက်ခြားထားသည့်ခေါင်လိုက်သစ်သားရွောင်းတွေ ဖြစ်သည်။ ခိုင်ခန့်သည့်တဲ့အိမ်မှာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ အဖြူဆွတ်ဆွတ်ပိတ်စ တားပွဲခင်းခင်းထားသည့် တားပွဲသုံးလုံးဖြင့်ပင် နေရာ ပြည့်တော့မည်။ မျက်နှာကျက်မှာ ဒါကြောကွေးမီးသီးဖြုံးလုံးတွေ့န်းထားသည်။

ထမင်းဘားဆောင်တဲ့၏ အပိုးစွန်းမှာ တွဲလွှဲချိတ်ထားသော
သစ်ခွဲအိုးလေးတွေထဲမှ တစ်ခုကို ပြည်မိုးပြမ်း ခေါင်းဖြင့် တိုက်မိလို့
လုပ်ယမ်းသွား၏။ သစ်ခွဲပန်းက အဖြူရောင်နှင့် မရမ်းရောင်
စပ်ကြားလေးတွေ ဖြစ်ကြသည်။

ထမင်းတားခန်းမှာ ပဝါဖြူတစ်ထည်ကို သေသေသပ်သပ်
ခေါင်းပေါင်းထားသည့် အသက်လေးဆယ်ခန့် အဖျိုးသမီးကြီး
တစ်ယောက် ထမင်းပွဲပြင်ဆင်နေသည်။ သူ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပုံက
အထက်ထန်းကျကျ။ နွှန်းနှင့် ခက်ရင်းကို လက်သုပ်ပဝါခေါက်
တစ်ခုစီနှင့်အတူ တားပွဲပေါ်မှာ ညီညီသာညာ နေရာချေနေသည်။
သူကိုယ်မှာလည်း အဖြားနေရာင် အိမ်ရှင်မခါးစည်းတစ်ခုကို ပတ်ချည်
ထားသည်။

“က ဖိုးသားနဲ့နိုးနဲ့ ဒီကုလားထိုင်မှာထိုင်၊ ထိုင်ပါ ညီမ၊ ကွန်တော်နဲ့ ဦးကြီး ဟိုဘက်မှာ သွားထိုင်မယ်၊ ဦးကြီးလား၊ အော်ဖိုးသား မမကြီးကို ညွှေ့ခံထားလိုက်နော်”

“ဟုတ်”

သားငယ်လေးက ပြည်မိုးငြိမ်း ပြောသည့်အတိုင်း ညွှေ့ခံမည့်ပုံ ရှိသည်။ မြေဝန်းရုံကို မျက်လုံးလေး အသာလုန်လျက် ကြည့်လာ၏။

“ဦးကြီးနဲ့ ကွန်မတို့အတူတူ ထိုင်လို့မရဘူးလား ကိုပြည်မိုးငြိမ်း” မြေဝန်းရုံ တည်တည်ပဲ မေးမိသည်။

“ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမ သီးသန့်များ စားချင်မလားလို့”

“မစားချင်ပါဘူး။ ဦးကြီးနဲ့ စကားပြောရတာပေါ့ရင်”

“ရတယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက်ပါ ပေါင်းလိုက်တော့ မိမိတို့စားပွဲမှာ ငါးယောက်အပြည့် ဖြစ်သွားသည်။

“မမကြီး ပိုကာထပ်မလား။ သားသားမှာ ပါတယ်”

“ရှင်”

“အဲဒါ မင်းသက်ပိုင်ဟာလေ။ လူကြီးကို ပိုကာထပ်နိုင်းရသလား။ နောက်ပြီး လူကြီးတွေ ထမင်းစားတော့မှာ”

နိုးနိုးက လူကြီးလေးပမာ ဝင်ဟန့်သည်။ သားငယ်လေးက အစ်မစကားကို ရရှုမဖိုက်၏။

“ဘာလဲ။ ထမင်းမလာခင်ပေါ့”

သူဘောင်းသီအိတ်ထဲမှာ ပါလာသော စတ္တာ။ သူ့လေးကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။ မြေဝန်းရုံ ကလေးတွေအပေါ် စိတ်မရည်လုပါ။ ပြည်မိုးငြိမ်းက အလိုက်သိသိ ကလေး၏ အာရုံကို သူဆီ စွဲခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးနဲ့ ကစားမယ်လေ။ ဦးကိုပြောကို သင်ပေးမလား”

“တွေ့လား မမ၊ ဦးကိုပြောက ပိုကာထပ်မယ်တဲ့။ မမ မပါလည်းရတယ်နော်”

“နိုးနိုးက မောင်လေးနဲ့ မကစားချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း။ မကစားချင်ပါဘူး”

ကလေးမက နှာခေါင်းလေးရုံးပြုသည်။

မြေဝန်းရုံ တော်တော်တော်တော်တော်

“မမက အခ သားသားနဲ့အတူ အရှပ်ဆက်တမ်းလည်း
မကဗားတော့ဘူး။ ပိုကာထပ်တမ်းလည်း မကဗားတော့ဘူး။ မမက
အားအားနဲ့ စာအုပ်ပဲဖတ်နေတာ။ ဒီမှာကြည့်

ဒီအရပ်လေးတွေကို ပိုကာထပ်မှာ၊ ကည့်"

“ချစ်စရာလေးတွေတော်”

မြတ်နှုန်းရုံ ကားချပ်တစ်ချပ်ကို ကောက်ကိုင်မိသွားသည်။
အရှုပ်ကားချပ်လေးတွေက ချစ်စရာ။

“အဲဒါ ကာတွန်းကားထဲက အတ်လိုက်တွေ”

“အောင် ဟုတ်လား မမကို ပြောပါနီး ဘယ်သူတွေလဲ”

ଗଲେଃଫୁଣ୍ଡ ଉଗାଃଫ୍ରିମିତ୍ତ୍ଵାଃତେତ୍ତୁଯନ୍ତି ॥

“ဒါက စင်ဒရဲလား၊ ဒါက ပြေးတီး၊ အန်သဘိဝတ်
ကတ်ကားထဲကာ။ ဒါက ရေသူမလေး။ ဒါက စနီးရိုက်”

ବିଶ୍ୱାସରତ୍ନେବ୍ୟ କ୍ରିୟାବ୍ୟବେ ଫ୍ରିଡମ୍‌ପିଟେ

ထပ်လို့လည်း ရသည်။ လက်ထဲမှာ ဖဲချုပ်မရှိတော့အောင် ထပ်နိုင်သူက အနိုင်။ ဂျိကာဖဲချုပ်ကတော့ အနက်ခံပေါ်မှ အရပ်။ ဘယ်ဖဲချုပ် အပေါ်မှာမဆို ထပ်လို့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အောက်က ဖဲချုပ်အရောင် အတိုင်းပဲ သတ်မှတ်ရသည်။ အောက်မှာ အပါရောင် နံပါတ်သုံးဆိုလျှင် ဂျိကာဖဲချုပ်ကို အပါရောင်အဖြစ် ထပ်လိုက်လို့ရသည်။ ထိအခါ နောက်တစ်လျှည့် ကတော်းရမည့်သူက အပါရောင်ကို ရွှေးယူပြီး အပါရောင်ကိုမှ ထပ်လို့ရသည်။

အော်။ ကလေးတွေရဲ့ စိတ်လေးတွေဟာ ဖြူစင်သန်ရှင်းလို့။ ဘာအည်စ်အကြေးမှ မရှိ။ သူတို့လေးတွေကို ဆိုးယုတ်မှုတွေကနေ ကင်းဝေးနေစေချင်လှသည်။ အခုလို သားပေါ်လေး စိတ်ကြည်လင် အေားချမ်းစွာ ပိုကာထပ်နေသည့် အချိန်တွင် ကူးကြောလောက်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ အခြားနေရာတွေက ကလေးအားလုံး သူလိုပဲ ြိမ်းချမ်းနေပါစေ။

ကတေသန၏ စည်းကမ်းတွက် ပည်မိုးပြိုမ်းတော့ လိုက်မိမလား
မသိ။ သူမကတော့ လိုက်မဖိတော့ပေါ်။

“အို ရုပ်လိုက်တာနော်”

“မရပ်ဘုံးလေ မမကြီး၊ ရင်းရင်းလေးရယ် ။ ဒီမှာကြည့်”

“မမကြီး ဖိုးသားက ညာစ်တယ်နော် သူနဲ့ မကတဲးနဲ့”

နိုးနိုးက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်မှာ ညှစ်လို့လဲ။ သားသားက ဘာက်သုံးပြီးကစားတာကို”

“30”

သူမ ကလေးစကားကြောင့် သဘောက္ကာရယ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ်လေ သားလက်ထဲမှာ အချပ် နည်းနိုင်သမျှ
အနည်းဆုံးကျွန်ုပ်တိုက မျက်စိလျှင်ရမယ်။ တွက်တတ်ရမယ်။
မမလက်ထဲမှာ ဘာရောင်ဖဲချပ်တွေ အများဆုံးရှိနေလဲ။ မမလက်ထဲက
အချပ် လိုက်ပစ်လို့မရအောင်သားသားက ဘာဖဲချပ်ကို ရွှေးပြီးပစ်ရမလဲ။
သားသားပစ်လိုက်တဲ့ အချပ်ဆင်တူမျိုး မမလက်ထဲမှာမရှိရင် စားပွဲပေါ်မှာ
ဘုံးပိုင်ချထားတဲ့ အထပ်ထဲကနေ တစ်ချပ် ထပ်ယူရတော့မှာ။ မမက
အလိုမှ မတွက်တတ်တာ”

“အလို ကိုမင်းသက်ပိုင် ဒါက ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

ଡିଏର୍ଲାଇନ୍ ରତ୍ନେଶ୍ କ୍ରିଯିଏସ୍ ଏଣ୍ଟର୍ପିରେ

မသိရှိ အနားသို့ရောက်လာပြီး ခါးထောက်လျက် သူသားကို
ပြုပြုလေး မျက်မောင်ကြတ်ကြည့်သည်။

ଓঁ শুভ লোক দেবু গুণ কোর্ক বিহু পুঁঁ পুঁঁ পুঁঁ পুঁঁ পুঁঁ
আঁ আঁ

ထိုနောက် မသီရိထိုင်ဖို့ အခြားစားပွဲမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို
ပြည်မိုးပြိုမ်းက ဆွဲယူပေးသည်။ ထိုကုလားထိုင်တွင် မသီရိက
ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထမင်းစားပြီးသားဖြစ်သော ကလေးနှစ်ယောက်သည်
လှစ်ခနဲ ထပြေးကာ မလုပ်းမကမ်းက ကြိမ်လွှာခါန်းပေါ်သို့ သွားထိုင်ပြီး
ခါန်းစီး ဆော့ကဗားနေကြသည်။ ထမင်းပွဲများ လာချသည့်အခါ
ယုန်မင်းက ယိုဒယားထမင်းကြော်လည်း ပါသည်။ ထမင်းဖြာနှင့်
အသီးအရွက်ကြော်များလည်း ပါသည်။ မသီရိအတွက် ပန်းကန်မှာတော့
အရွက်တွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်စားပါသီးပြုတ်၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊
ဆလပ်ရွက်၊ ကြက်သွန်နဲ့ မှန်လာည့်နဲ့ သစ္စားသီး။ ဒုက္ခာ ဘယ်လိုများ
ဝမှာပါလိမ့်။ အေးလေ ဒါကြောင့်လည်း သူကိုယ်ခန္ဓာက သွယ်လျေနေတာ
ဖြစ်မှာပေါ့။

အအေးက လတ်ဆတ်သည့် ဖရဲသီး ပေါ်ရသည့်။
ဖရဲသီးဖော်ရသုံးကို မြင်တော့ ပြီးကြီးပိုးကောက်ရကို သတိတရ

ကြည့်မိသည်။ ဖရဲခင်းထဲမှာ မီးခါးတွေ ပေကျံလျက် ဖုံအလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော ကိုယ်ဖြင့်ငါးကြွေးနေသော ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်။ ထိုကလေးမှာ နာကျင် တုန်လှပ်စရာ စိတ်အက်ရာတွေ ဘယ်လောက်များ ခံစားခဲ့ရလဲ။

ဦးကြီးသည် ထမင်းကို လက်ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် နယ်ဖတ် ဘားနေသည်။ ထမင်းစွဲတွေက လက်ဆစ်တွေပေါ်မှာ ပေကျံနေ၏။ ဦးကြီးအသားက နေလောင်ထားသဖြင့် ညီရာက ပြောင်လက် နေသေးသည်။ ဦးကြီး၏ ညာလာက်မောင်းတွင် အသဲပေါ်မြှားစိုက်နေပုံ ဆေးခြယ်ရေးထားသည်ကို အခုမှ သတိပြုမိသည်။ အယ် ဦးကြီးတို့ ရွာမှာလည်း အသဲတွေဘာတွေ ခေတ်စားခဲ့တာလား။

မြေန်းရုံ တအုံတော် စိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက်ပြီး ဦးကြီးမှာ အသည်းပုံ ထိုးရလောက်အောင် နှလုံးသားခံစားချက်တွေ ရှိခဲ့လေ သလား။ ဦးကြီးအကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်းတော့ သိခွင့်ရမည် ထင်ပါသည်။

မြေန်းရုံပြန်ဖို့ အချိန်ရောက်လို့ ပြည်မိုးမြှိမ်းက ကားပေါ်သို့ ဟင်းချို့ထည့်သည့် ချိုင်းကို ပြန်တင်နေသည့်အခါ မသိရိုက လုပ်သော အပြီးလေးနှင့် ဝင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။

“ကိုယ် တစ်နောက်လုံး မနားရသေးဘူး။ ဦးကြီးနဲ့လည်း အဖော်ရအောင် နေလိုက်ပါ။ ညီမကို မမင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်။ ညမှုးချုပ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးချင်း အတူသွားရတာ ပိုကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

ချို့သာသော စကားလုံးတွေနှင့် အပြီးမြေမြန့် ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မလိုက်နာလျှင် ဖဖြစ်အောင် တစ်ခါတည်း ပိတ်ပေးလိုက်သည့် စကားအသုံးအနှစ်းကို မြေန်းရုံ မကြိုက်ပါ။ ပြည်မိုးမြှိမ်း မောင်းသောကားကို စီးချင်လွန်းလို့ မဟုတ်သော်လည်း စီရင်ချက်တစ်ခု ချပေးလိုက်သလိုပဲဟု မြေန်းရုံ အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစီရင်ချက်၏ နောက်ကွယ်မှာ ဖုံးကွယ်ထားသော အကြောင်းရင်းတစ်ခု ရှိနေတာ သေချာပါသည်။

မြေန်းရုံ ဟန်ဆောင်မကောင်းပါ။ ထိုစကားကို ကြားပြီးချိန်တွင် မျက်နှာကို ဘယ်လိုထားလျှင် ကောင်းမလဲဆိုတာ မသိပါ။ သာမန်အတိုင်းပဲ ပြုးနေရမလား။ တည်တည်ပဲ နေရမလား။

ဒါမှုမဟုတ် 'ဘာ ကောင်းတာပေါ့။ အစ်မနဲ့ စကားပြောချင်နေတာ အတော်ပဲ' ဟု ချိန်းချိန်းဝေအောင် ပြောပစ်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ သေချာတာကတော့ သူမ အနေရခက်နေပါသည်။

မြေန်းရုံအကြောင်းရင်းတစ်ခု

တော်ပါသေးရဲ့ အကြောကြီး အနေရမခက်အောင် ပြည်မိုးငြိမ်းက ချက်ချင်းပဲ စကားပြောလိုက်သည်။

“ဟာ မဟုတ်တာ မမဝေ။ ညမိုးချုပ်ကြိုးကို မမဝေ ကားမမောင်းပါနဲ့။ အခုက အဝေးပြေးလမ်းပေါ် သွားရမှာ။ ကားကြိုးတွေက ကိုယ့်ကို ဦးစားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မဟင်ပန်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ပဲ မောင်းလိုက်ပါမယ်”

မြေဝန်းရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်လုညွှန် ကြည့်ချင် သော်လည်း မကြည့်ပါ။ ထားဝယ်မှုင်းပန်းပင်ကြိုးပေါ်မှာ ဝေနေအောင် ပွင့်သော မွေးပုံးသည့် ပန်းဆုပ်ပန်းစိုင်လေးများကိုသာ မေ့ကြည့် နေမိသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါမြေဝန်းရဲနဲ့ မဆိုင်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်လား။ နေပါစေ ကျွန်မသာသာ လမ်းလျှောက် သွားပါမယ်ဟု ငြင်းပယ်လို့ရသည့် ခရီးအကွာဝေးဆိုလျှင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲနော်။

“မမဝေ ညတွေမှာ မောင်းနေကျပါ။ မင်းမရှိရင် မမဝေပဲ မောင်းနေတာပဲ”

ပန်းစိုင်တစ်ခုတွင် ပန်းအရောင် သုံးမျိုးကွဲနေတာကို အခုမှ သတိထားမိသည်။ ညမိုးအလင်းရောင် အောက်မို့လား မသိ။ နှစ်ပွင့်က အဖြော်စွတ်စွတ်၊ နှစ်ပွင့်က ပန်းရောင်စပ်ကြား၊ ကျွန်လေးပွင့်က အနိရောင်။ ကြည့်စမ်း တစ်ခိုင်ထဲမှာ အရောင်မတူအောင် ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတွေ။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။

“ကျွန်တော်မရှိလို့ ဒုရိုင်သာလည်းမရှိလို့ မောင်းရတာတော့ ရှိပါစေတော့လေ။ ကျွန်တော်ရှိတုန်းတော့ မမဝေ မမောင်းရပါဘူး။ မြေဝန်းရဲနဲ့ စကားအေးအေးပြောချင်သေးရင် ညီမကို ပန်းမြိုင်လယ်ကို ခကဗာနားဖို့ စိတ်ခေါ်ကြမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား။ ညီမ လာလည်မယ် မဟုတ်လား”

ပန်းစိုင်တွေကို ငေးကြည့်နေရာမှ မြေဝန်းရဲ့ လုညွှန်ကြည့်လိုက် ရပါသည်။ ပြည်မိုးငြိမ်း၏ မျက်နှာက ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ထက်မှ လျှပ်စစ်မီးရောင်ဖြင့် လင်းနေပြီး ပြုးနေတာကို မြင်ရသော်လည်း မသိရှိမျက်နှာက အမောင်ရိုင်ကျနေသည်။ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ သို့သော် မသိရှိ ပြုးမနေမှန်းတော့ သိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ လာလည်ပါဦးမယ် အစ်မာ ဦးကြိုးနဲ့တွေ့ဖို့လည်း ရှိတော့ လာဖြစ်မှာပါရှင်”

“က ကြားတယ်နော် မမဝေ။ နောက်နေ့ မြေဝန်းရုံကို ကျွန်တော်
ခေါ်လာပေးပါမယ်။ အခုတော့ မနက်ဖြန်သင်တန်းအတွက် ပြင်ဆင်ရင်း
နားနေနှင့်နော်”

ပြည်မိုးပြိုမ်းက မသီရိကို ချော့မေ့သော အပြုံးဖြင့် နှစ်သိမ့်သည်။
မသီရိက အပြုံးဖြင့် ခေါင်းညီတ်သည်။ နှစ်ခမ်းတွေနှင့် အတူ
မျက်လုံးတွေက လိုက်မပြုံးတော့ မြေဝန်းရုံ စိတ်ကျော်းကျပ်မိပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင် ပြည်မိုးပြိုမ်းနှင့် မြေဝန်းရုံ ပိုပြီးစိမ်းသွားသလို
ခံစားရသည်။ ခြံထဲကနေ ထွက်လာပြီး အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်
ရောက်သည် အထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်သေးပါ။

တော်တော်မောင်းပြီးတော့မှ စကားစလာသည်။

“မနက်ဖြန် ညီမ သွားချင်တဲ့နေရာကို ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးဖို့
လာခေါ်မယ်။ ဘယ်အချိန်သွားချင်လဲ။ ဘယ်နေရာကိုသွားချင်လဲ”

“မပို့ပါနဲ့။ မနက်ကျေရင်လည်း ကိုပြည်မိုးပြိုမ်းကို မသီရိက
ပင်ပန်းစေချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပြည်မိုးပြိုမ်းက မြေဝန်းရုံဘက်သို့ ဖျတ်ခန်းလုပ်ကြည့်၏။

“ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုတွေးနေမိလဲတော့ မသိဘူး။
တကယ်တော့ မမဝေရဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော့ကို
သိပ်ဆင်တွယ်တယ်။ စောင့်ရောက်တယ်။ ပင်ပန်းမှာစိုးတာလည်း
မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် တော့တော့ ပြောလိုက်တာကတော့ ညီမျိုးချုပ်
ယောက်းတစ်ယောက် လိုက်ပို့ရင် ညီမ အနေကျဉ်းကျပ်နေကြမှာကို
ကိုယ်ချင်းစာတဲ့ စိတ်အရင်းခံနဲ့ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကာကွယ်ပုံ
ထင်ရှားနေတာကို မြေဝန်းရုံ အသိအမှတ်ပြုမိလိုက်သည်။

“သေချာရဲ့လား ကိုပြည်မိုးပြိုမ်းရယ်”

မပြောတော့ပါဘူးဟု ဘယ်လိုပဲ ထိန်းချုပ်ထားပေမယ့်
နောက်ဆုံးတော့ မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

“သေချာတာပေါ့ ညီမ ကျွန်တော် မမဝေကို ရင်းနှီးလာတာ
ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ။ မမဝေရဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော် အသေအချာ
သိပါတယ်”

“ကိုပြည်မိုးပြိုမ်းရယ် လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်စိတ်ရင်း
ကိုတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မသေချာတဲ့ အခိုက်အတန်တွေ ရှိတယ်။
ဒီတော့ တစ်ထိတော့ လျှော့လိုက်ပါ။ မသီရိ အဲဒီစကား

ပြောလိုက်တာဟာ ရှင်နဲ့ကျွန်မကို အတူမသွားစေချင်လိုလား။ ရှင်ပင်ပန်းမှာ စိုးလိုလား။ ကျွန်မ အနေရခက်မှာစိုးလိုလား ရှင်ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ တပ်အပ်သေချာ မသိနိုင်ပါဘူး။ စိတ်ဆိုတာမျိုးက အကဲခတ်ရ ပိုခက်တယ်လေ”

“ညီမ ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ပြောချင်တာက ကျွန်မကို သံသယဖြစ်ခွင့်ပေးပါလို့။ မသိရှိရဲ့ စကားအပေါ်မှာ ရှင်ဘာမှ တာဝန်ယူပေးစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သံသယဖြစ်ပါရတေ”

ပြည်မိုးပြိုး နည်းနည်း ရှုက်သွားပုံရ၏။ အသံထွက်ပြီး ရပ်မောသည်။

“အိုကေ”

ညားနာရီ အချိန်သည် အောင်ပြောသာစံမြို့အတွက်တော့ သိပ်မိုးချုပ်နေပြီ။ အဝေးပြီး လမ်းပေါ်မှာလည်း ကားအသွားအလာ ရှင်းနေပြီ။ လမ်းဘေး ပဲယာတွင်လည်း ဥယျာဉ်တွေကြားမှ အိမ် ပေါ်သေးသေးလေးတွေမှာ မီးတွေ မိုတ်ကုန်ပြီ့မှာ အလင်းရောင် နည်းပါးလှသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ် လာလိုက်တာ မြို့အဝင်ကျမှ ပြည်မိုးပြိုးက စကားပြန်စသည်။

ပိုချို့ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ညီမ လိုက်ရှာနေတာက အီးပီးလ်(evil) ဆိုတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးက ရပ်ခန္ဓာကိုယ်ကို ညွင်းဆဲဖျက်ဆီးတဲ့ အပြုအမှုတွေ၊ တကယ်တော့ လောကဗြီးမှာ စိတ်နဲ့ဘဝကို ညွင်းဆဲဖျက်ဆီးတဲ့ မို့စွာကျင့်တွေ မို့စွာအပြုအမှုတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မမဝင်ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတာလေ”

မြော်စံရဲ့ သူကိုလှမ်းကြည့်မိသည်။ သူက ကားရှု့ကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်းက ဆက်ပြောသည်။

“မနာလိုပိတ်က တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတယ် ညီမရဲ့။ သရက်တောက ဆရာမကြီးရဲ့ အဖြစ်ကိုကြားတော့ ကျွန်တော် မမဝင်ကို ချက်ချင်းကို ပြေးမြင်မိသွားတယ်။ အဖြစ်ချင်း တူလွန်းလိုလေ။ ညီမစိတ်ဝင်စားရင် ကျွန်တော်ပြောပြုမယ်”

“မသိရှိကြံ့ရတာက အောင်မြောစံမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန်တဗ္ဗာသိုလ်မှာ။ မမဝေက အုံဒီတုန်းက အသက်အသယ်ဆုံး လက်ထောက်ကထိကလော်။ ကျွန်တော်ဆရာမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အောင်မြောစံရဲ့ ဆိုးယုတ်မှာ မဟုတ်ရင် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ ရပါတယ် မဖြောပါနဲ့”

မြော်စံရဲ့ တော်တော်ကြောက်စရာ ဆဲဖျက်ဆီးတဲ့ အပြုအမှုတွေ၊ တကယ်တော့ လောကဗြီးမှာ စိတ်နဲ့ဘဝကို ညွင်းဆဲဖျက်ဆီးတဲ့ မို့စွာကျင့်တွေ မို့စွာအပြုအမှုတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မမဝင်ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရတာလေ”

“ကြပ်”

ပြည်မိုးပြမ်း အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားစေမည့် စကား
ဖြစ်သော်လည်း သူ တော်တော် ဟန်ဆောင်နိုင်တာပဲ အပြီးမပျက်
ခေါင်းညီတ်လျက် ကားကို ရရတိုက်မောင်းနေသည်။

ရန်ကုန်တ္ထာသိုလ်မာ။

ထိုစကားကြောင့် မြတန်းရုံ လက်ခနဲ မှတ်မိသွားသည်။ ဒါကြောင့်
မသိရိကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု ထင်နေခဲ့တာ အခါတော့ မှတ်မိသွားပါပြီ။
ကျွန်မသိပြီဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတော့မည့် နှုတ်ခမ်းကို
အမြန်းထိန်းချုပ်လိုက်ရပါသည်။

မြို့ထဲဝင်လာပြီ။ လူသူလေးပါး မမြင်ရသလောက်ပဲဖြစ်သည်။
ကွမ်းယာဆိုင်တွေ ပိတ်ကုန်ပြီ။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွေတောင်
သိမ်းဆည်းကုန်ကြပြီ။

“ညီမ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်လာခဲ့ပေးရမလဲ။
ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ရင် တကယ်လိုက်ပိုးပေးမှာလား”

“တကယ်ပို့ပေးမှာပါ ညီမ”

“အိုကေ ဒါဆိုရင် တရားသူကြီး တစ်ယောက်ယောက်ဆီ
လိုက်ပို့ပေးပါ”

“ရတယ်။ သိပ်တော်တဲ့ အငြိမ်းစား တရားသူကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ မျက်နှာကြာ မတည့်လှဘူး။ သူက စကားကို ကတ်ကတ်သပ်သပ် ပြောတတ်တယ်။ အကျွှေအန ကောက်တတ်တယ်။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ရပဲ လိုက်ပို့ပေးပြီး ဆေးရုံ ဆက်သွားမယ်နော်။ အပြန်ဝင်ခေါ်မယ်”

“ରତ୍ୟାଯିଲେ॥ କୈଁଃଧୁଃପିବି”

ဆိုင်းဘုတ်မီး လင်းမနေသဖြင့် မှောင်နေသော ယုန်မင်းစတိုးရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အနားက ခွေးတစ်ကောင်က ပြန်းခနဲ့ ထပောင်လိုက်လေသည်း

တရားသူကြီးဟောင်း ဦးသန်းမောင်သည် အသက်
 ခုနှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ရှိပြီ။ မြေဝန်းရုံကို သူ၏ ကျပ်ဝန်းသော စာဖတ်ခန်း
 ထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံးသည်။ ကျွန်းသား မှန်သိရှိတွေထဲမှာ စာအုပ်တွေ
 တော်တော်များသည်။ အမိက စာအုပ်တွေကတော့ ဥပဒေများ၊
 ကျင့်ထုံးများနှင့် ပတ်သက်သည့် အက်လိပ်ဘာသာ၊ မြန်မာဘာသာ
 ကျမ်းစာအုပ်များ ဖြစ်သည်။

တရားသူကြီးလုပ်သက် ရှေ့နှစ်တွင် သူသည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ပြောင်းခြော့ခြင်း ဖြစ်သည့် ပင်စင်ယူပြီးမှ အောင်မြေသာစံသို့ ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေဝန်းရုံပြောသည့် ရွာလုံးကျေတ် မီးရှုံးသတ်သည့် ဖြစ်ရပ်အကြောင်းကို သူက မျက်မောင် တွန်ကွေးပြီး စဉ်းစားနေသည်။ တော်တော်နှင့် မဖြေား။

“သူပုန်တွေက အစုံပဲ ကလေးမရဲ့”

မြေဝန်းရုံကို ကလေးမဟု ခေါ်လိုက်သည်က ဦးစံအောင်တို့က ခေါ်လိုက်သည့် လုံမှ မလေး၊ ကလေးမ ဟူသည့် အသုံးအနှစ်းနှင့် ကွာနေသလိုပဲ။ သူလေသံထဲမှာ တစ်ဖက်သားကို ဘာမှပဟုသုတ မရှိသည့် ချွောက်လေးအဖြစ် နိမ့်သလို ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ ပညာပဟုသုတ ပြည့်စုံသူဟု မာန်တက်နေပုံရှိ၏။

“ဒါက ဖဆပလစေတ် ဆိုတော့ သူပုန်နဲ့ စစ်တပ်နဲ့ အမြတ်ကိုနိုက်နေတာ။ သူပုန်က ဦးရင် စစ်တပ်က နာတာပဲ။ စစ်တပ်ကျိုးရင် သူပုန် နာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသတင်းက ခိုင်လုံရဲ့လား။ ခြေခြားမြစ်မြစ် ရှိရဲ့လား။ ဘယ်ကနေ ရတဲ့သတင်းလဲ။ ဒီလောက်နှစ်တွေကြောပြီးမှ ဘယ်သူက ဘယ်လို သတင်းလွှင့်နေတာလဲ”

ပုံချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သတင်းလွှင့်တယ် ဆိုသည့် အသုံးအနှစ်းက ဆန့်ကျင်သည့် အမိပ္ပါယ် မကောင်းမြင် အမိပ္ပါယ် ဖြစ်သည်။ ကုလ္ပါတန်းက ဘုန်းဘုန်း ဦးနှစ်ယကို ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည်။

ကုလ္ပါတန်းက ရလာပါသည်ဟု သူမ မပြောသင့်ပါ။

“သတင်းအဆင့်တောင် မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်။ ကောလဟာလ အဆင့်ပါ။ အဲဒါကို သတင်းမဟုတ်ဘူးလား၊ ဟုတ်သလား ကျွန်ုပ သိချင်တာပါ။ ဒါကြောင့် ဦးတို့လို ရေးဖို့နောက်ဖို့ လူကြီးတွေကို မေးကြည့်တာပါ”

မြေဝန်းရုံ သူကို တစ်လေးတစ်စား ပြောလိုက်သော်လည်း တရားသူကြီးဟောင်းက သူမကို သတိထားသလို စူးစုံစိုက်စိုက် ကြည့်၏။

“ကလေးမ ရုစ်ခန်းမှာလည်း အဲဒါကိုစွဲကို သွားစုံစမ်းတယ် မဟုတ်လား”

မြေဝန်းရုံ အဲ့သွားသဖြင့် ရတ်တရက် ဘာစကားမှ မထွက်လာ။ မနေ့ကမှ ရုစ်ခန်းကို ရောက်ခဲ့တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအဘိုးကြီးက သိနေလဲ။ အင်းလေ အဲ့သွားရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲအရာရှိနဲ့ တရားသူကြီး ဆိုတာ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ စကားစပ်မိလို့ ပြောကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး

မြေဝန်းရုံ အဲ့သွားသဖြင့် ရတ်တရက် ဘာစကားမှ မထွက်လာ။ မနေ့ကမှ ရုစ်ခန်းကို ရောက်ခဲ့တာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီအဘိုးကြီးက သိနေလဲ။ အင်းလေ အဲ့သွားရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရဲအရာရှိနဲ့ တရားသူကြီး ဆိုတာ မိတ်ဆွေတွေပဲ။ စကားစပ်မိလို့ ပြောကြတာပေါ့။ နောက်ပြီး

နေစမ်းပါညီး။ သူကပဲ ငါ့ကို တရားသူကြီးတွေ ဘာတွေဆီ သွားမေးဖို့
ပြောလိုက်တာလားလို့။ သူမ လုံးဝ မမှတ်မိတေသူပါ။

“ဒီမြို့လေးက ကျွန်ုံးကျွန်ုံးလေးရယ် ကလေးမရဲ့။ သူစိမ်း
လာရင်လည်း သိတယ်။ သတင်းပြန်တာကလည်း သိပ်ပြန်တာ”

အခုမှ သူမ တစ်ချက်တွေးမိသည်။ လေးနှစ်သားလေး
သတ်မှတ် မီးရှို့မှတွေဆီကနေ ပြေးထွေကဲတာ ကုတ္တိတန်းကို
ရောက်လာဖို့ ဆိုရင် သူပြေးခဲ့တဲ့ရွာဟာ သိပ်အဝေးကြီးတော့
မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ဟာ ဆယ်မိုင်ခနီးကို လျှောက်လာ
နိုင်မလား။ ပါးမိုင်လောက်ပဲ လျှောက်နိုင်မလား။ အဲဒီ အနားတစ်ဗိုက်မှာ
ဖြစ်ခဲ့တာဆိုရင် အောင်မြေသာစံကလူတွေက သိနိုင်ပါမလား။
မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒါက မြို့နယ်ပဲ။ နယ်အစုံကဖြစ်တဲ့ အမှုတွေဟာ ဒီမှာ
ဘရင်းဝင်ရမှာပဲ။ ဘရင်းထဲရောက်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လော့။

“နောက်ပြီး စကားအသုံးအနှစ်းကို သတိထားပြီးမေးဖို့ ကျွပ်က
အကြံ့ပေးချင်တယ်။ တစ်ရွာလုံး မီးရှို့သတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့
တစ်ရွာလုံး မီးလောင်သွားတယ် ဆိုတဲ့စကား မတူဘူးနော်။
မီးရှို့သတ်တယ်လို့ ပြောဖို့ဆိုရင် နိုင်လုံတဲ့သက်သေရှိမှ ရမယ်။
ဒီစကားဟာ သိပ်တာဝန်ကြီးပါတယ်။ သေချာရဲ့လား။ ကိုယ့်စကားကိုယ်
တာဝန်ယူရဲ့လား”

သူပြောပုံက မြေန်းရုံကို ခြေမြောက်လိုဟန် ရှိသည်ဟု
ခံစားရသည်။

တရားသူကြီး၏ စရိက်ဆိုတာတော့ ဘယ်ဖံ့ဌာယ်လို့ရပါမလဲ။
သက်သေကို ရောင်ပိတ်မေးတဲ့ ရှေ့နေမျိုးရဲ့ အတတ်ကို သူတို့လည်း
တတ်နေမှာပဲ။ မြေန်းရုံတောင် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်
စိတ်ရပ်တွေးသွား၏။ ဘုန်းဘုန်း ပြောလိုက်သည့် စကားကိုပဲ
အတည်ယူလိုက်မိတာ သူမအမှားလား။ ဘွားပြုးကို ကြိုးစားပြီး
မမေးခဲ့မိတာ သူမ အမှားလား။

ညုတုန်းက ပြည်မိုးပြီးကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် သံသယ
ရှိခွင့်ဆိုသည့် စကားလုံးသည် အခုအခါ မိမိကို ပြန်တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပြီး
မြေန်းရုံ စိတ်မသက်သာစွာ ပြုးလိုက်မိ၏။ ကာလဝိဘတ်
နောက်ပိုးတက်တယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲ မှန်နေပါပေါ့လား။

“ဟုတ်ပါတယ် ညီး ကျွန်ုံးမ စကားအသုံးမှားသွားပါတယ်။
ခွင့်လွှာတ်ပါနော်”

“အေး။ ဒီလိုမှာပေါ့ကွဲ့”

“တကယ်တော့ လူပြောသူပြောပဲ ကြေားရတာပါ။ မသေချာပါဘူး”

“အဲဒါအရေးကြီးတာပဲ။ မသေချာတာတစ်ခုကို မသေချာဘူးလို့ ဝန်ခံစွဲ သတ္တိရှိစမ်းပါ။ သံသယဆိုတာ ဆိုးတဲ့ကိစ္စပျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ဆိုရင် သေချာမှုဆိုတဲ့ စကားလုံးကသာ ကြောက်စရာ ကောင်းတာ။ သေချာပြီဆိုတဲ့ အတွေတွေကြောင့် စစ်ပွဲတွေ၊ မိန်းကလေး ပြောတဲ့ ဆိုးယုတ်မှုတွေ မိစ္စလုပ်ရပ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

မိမိတစ်ခါမှ မစဉ်းစားပါခဲ့သော ရှုထောင့်ဖြစ်သည်နဲ့ မြှေန်းရုံးသန်းမောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်ုမက အဲဒီမသေချာတာကိုပဲ သေချာအောင် သိပုံနည်းကျ ရှာဖွေမှာပါ ဦးရဲ့။”

“မိန်းကလေးက ရှေးဟောင်းသုတေသန ဆိုတော့ သိပုံနဲ့ သိပုံမရင်းနဲ့ဘူး ထင်တယ်။ ရုပ္ပေဇုပညာရှင် ရှစ်ချက်ဖိုင်းမင်း ဆိုတာကို ကြားဖူးလား”

“ရှစ်ချက်ဖိုင်းမင်း။ ကြားဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူအကြောင်းတော့ သိပုံမသိပါဘူး”

“သူက အလွန်တော်တဲ့ ထက်မြေက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖျူး။ သူက သူရှာဖွေတွေရှိချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကျေနှင့်တယ် ဆိုတာ

ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။ နိုဘယ်လ်ဆုရတဲ့သူလော့။ ကွင်တန် အီလက်ထရိ နိုင်းနှမစ်ဘာသာရပ်မှာ နိုဘယ်လ်ဆုရခဲ့တာပေါ့”

“သွေ့”

“သူပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုန်းက အလွန်နာမည်ကြီးတယ်။ ကျပ်က သံသယနဲ့ မသေချာမှုတွေနဲ့ အတူနေနိုင်ပါတယ်တဲ့။ မှားသွားမယ့် အဖြေကြီး ပေးလိုက်မိတာနဲ့စာရင် မသိခြင်းနဲ့ ဘဝကို ဖြတ်သန်းရတာကမှ ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသေးသတဲ့။ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

မြှေန်းရုံး ခက်ခက်ခဲ့ ပြီးလိုက်ရသည်။ ဟုတ်များ ဟုတ်လေသလား။

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတစ်ခါမှာ အကြောင်းမဲ့သက်သက် သေချာမှုကို လိုချင်လွန်းတဲ့အခါ တော်တော်ကို မှားယွင်းသွားတာတွေ ရှိမှာပါပဲ ဦး။ ကျွန်ုမဖတ်ဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တကယ်ယူအဖြစ်မှန်ပါ”

ဦးသန်းမောင်ကို မိမိဖတ်ဖူးသည့် Lance Morrow) ရေးသားပြုစုသည့် အီးပီးလ်(Evil) ဆိုသော စာအုပ်ထဲက ဖြစ်ရပ် တစ်ခုအကြောင်း မြှေန်းရုံး ပြောပြုလိုက်ပါသည်။

ကွင်မြှေန်းပါတီတစ်ခုမှာ သံသယတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ ဘုံအဖွဲ့ပိုင် အစားအစာထဲက ဆန်တစ်ချို့၊ ပျောက်ဆုံးနေသည့်အခါ ကြီးကြပ်သူက

ဝတိကို စောင့်ရောက်ရသည့် ရဲမေ တစ်ယောက်အား ထမင်းတွေ နိုးစားထားသည်ဟု ဒေါသတကြီး စွပ်စွဲခဲ့သည်။ ရဲမေက မစားပါဘူးဟု ငြင်းသည်။ မျက်မြင်သက်သေလည်းမရှိ။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် ကြီးကြပ်သူက အဖြေမရလျှင် မကျေနပ်။ ဟုတ်လား မဟုတ်လား သေချာအောင် စမ်းကြည့်မယ်ဆိုကာ လက်ထဲကားဖြင့် ရဲမေ၏ ပိုက်ကို အရှင်လတ်လတ် ထိုးခွဲ ဖွံ့ဖြိုးပစ်လိုက်သည်။ အားလုံးက တုန်လှပ် ရောက်ခြားစွာ ကြောင်နေစဉ် သူက အစာအမိမိကို ခွဲထုတ်ဖွံ့ဖြုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟာ”

ဦးသန်းမောင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

ထိုနောက် တစ်ခက် တိတ်ဆိတ်နေဖြီးမှ

“ဘာတွေ့သွားလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဟော တွေ့လား ဦး။ ဦးလည်း အဖြေကို သေချာချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

တရားသူကြီး ခပ်နွမ်းနွမ်း ပြီးရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ကလေးမရယ်”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ကျွန်းမ ဒီဖြစ်ရပ်ကို လူတော်တော်များများကို ပြောပြေတဲ့အခါ လူတိုင်းက ရဲမေအသက်သေသွားလား၊ ဘာဖြစ်သွားလဲလို့ မသိချင်ဘဲနဲ့ ရဲမေရဲ့၊ အစာအမိမိထဲမှာ ထမင်းတွေရှိမရှိကိုဘဲ စိတ်ဝင်စားကြတယ် ဦးရယ်။ အဲဒါ လူ့စိတ်အမှန်ပဲလားဟင်”

မြေန်းရုတိနှစ်ယောက် ပြီမ်သက်သွားကြသည်။

ခက်ကြာတော့မှ မြေန်းရု ဦးသန်းမောင်၏ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်ပါသည်။

“အစာအမိမ့်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူးတဲ့ ဦးရယ်”

မြေန်းရု ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ တော်တော်ကြာတော့မှ စကားပြန်စလိုက်သည်။

“အစာအမိမ့်ထဲမှာ ထမင်းတွေရှိနေတော့ကော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ ဦးရယ်”

“ကျူပ်ပြောချင်တဲ့ သေချာချင်စိတ်ပေါ့ မိန်းကလေးရယ်။ သေချာချင်စိတ်ကို ဒေါသနဲ့ ပေါင်းပစ်လိုက်တော့ မလုပ်ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်မိသွားတာပေါ့”

မြေန်းရုတိနှစ်ယောက် ပြီမ်သက်သွားကြသည်

အချိန်တော်တော်ကြာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပြိမ်သက်နေပြီးမှ ဦးသန်းမောင် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲပစ်လိုက်၏။

“ဒီထက် ကလေးမက တရေးဖို့ဆိုတော့ တရေးပြီးရင် ဘအုပ်ထုတ်မှာလား”

“စာအုပ်ထုတ်တဲ့ အဆင့်တော့ ရောက်ချင်မှ ရောက်မှာပါ ဦး။ စာတမ်းပြုစုတဲ့ အဆင့်လောက်မှာပဲ နှစ်တွေမနည်း ကြာချင် ကြာဦးမှာပါ”

“စာတမ်းကရော ဘယ်လိုစာတမ်းမျိုးလဲ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တင်မယ့်စာတမ်းလား။ နိုင်ငံဌားမှာတင်မယ့် စာတမ်းလား”

တရားသူကြီးဟောင်း ပီသစ္ာပင် အကွက်ကိုကြိမ်သူပါလားဟု သူမ နည်းနည်းတော့ ဖြံသွားပါသည်။

“ကျွန်ုမ မြန်မာနိုင်ငံမှာလည်း တဗ္ဗာသို့လိုစာတမ်း ဖတ်ပွဲတွေမှ စာတမ်းတင်ပါတယ်။ ကျွန်ုမတက်ခဲ့တဲ့ ပြည်ပတဗ္ဗာသို့လိုမှာလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်ရှင်။ အခုပာာကတော့ ဘယ်ကို တင်ဖို့ရယ်လို့ သတ်မှတ်ချက်လည်း မရှိသေးပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားတာ တစ်ခုကိုပဲ လေ့လာနေတုန်းပါ”

သူ့ဆီက သတင်းမရသည့်အပြင် ကိုယ့်ဆီကသတင်းကိုပါ ထုတ်ပေးရမလို အခြေအနေဖြစ်လာသည်။

မင်းရဲ့ စာတမ်းခေါင်းစဉ်က ဘာတဲ့လဲ”

မြတ်နံ့ရဲ့ အနည်းငယ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းပင် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်၏။ သတင်းပြောရမည့် သတင်း အရင်းအမြစ် တစ်ဦးသည် မေးသူ၏ကိုယ်ရေးရာဝဝင်ကို သိချင်လိမ့်မည်။ သတင်းတစ်ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆို့ ဘယ်လောက်ထိ ပြောသင့်လဲ ခန်းမှန်းဖို့ သူမှာ မိမိအကြောင်း မေးပိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။

“Bioarchaeology Analysis on human skeletal remains in Myanmar မြန်မာနိုင်ငံမှ လူရုံးအကြောင်းအကျိန်မှားကို စိုဝင်ရေးဟောင်း သုတေသနပြု စမ်းစစ်ခြင်းလို့ ပေးထားပါတယ်ရှင်”

မြတ်နံ့သည် အခုချက်ချင်း စိတ်ထဲမှ စဉ်းစားပြီး ပေါ်လာသော ခေါင်းစဉ်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသိုးကြီး လက်ခံပုံး ရပါသည်။ ခေါင်းတစ်ချက် ညီတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးသန်းမောင်နှင့် မြတ်နံ့ စကားလက်ဆုံးကျသည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားပါသည်။

ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် မြန်မာစာအပ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအပ်များ သူမှာရှိထားသည်။ စာအပ်တွေထဲမှာ အတ်လမ်း တိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေ များစွာရှိသည်။ ဖတ်ကြည့်နိုင် သည်ဟု မြှင့်နံရား သူတို့ရှိထဲမှာ ရှိသည့် စာအပ်တွေကို ထုတ်ပေးသည်။ အိမ်ကိုနှားလို ရပါသလားဟု မေးတော့ ယူသွားပါဟု သဘောတူသည်။

“ကျော်မှာ သားသမီးသုံးယောက် ရှိတယ်။ သုံးယောက်လုံးက ကျော်စာအပ်တွေကို စိတ်မဝင်စားကြသူး။ တစ်ယောက်က ရန်ကုန်က ရေသနစ်ကိုရှိမှာ လုပ်တယ်။ သမီးတစ်ယောက်က မန္တလေးမှာ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်။ နောက်သမီးတစ်ယောက်က စက်ပူမှာ မိဘားစုလိုက်နေတယ်။ ကျော်သောရင်တောင် ဒီစာအပ်တွေ ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

အသက်ရှစ်ဆယ် အသိုးကြီး တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲက ဖွင့်ထုတ်သော ခံစားမှုကို မြှင့်နံရား ဘယ်လိုဖြေသိမှုများမသိပေး

“ဦးရယ် လူငယ်တွေမှာ သူတို့ရည်မှန်းချက်တွေနဲ့ သူတို့မှု လူကြီးမိဘတွေရဲ့ စိတ်ဆန္ဒဟာ ဘာဖြစ်မလဲလို့ ထည့်မတွက်မိကြပါဘူး။ ဒါမျိုးက နောက်ဆုံးမှာပဲ အသိလေး ဝင်လာတတ်တာ။ အဲဒ္ဓါ အချိန်ကျတော့ အများစုက ကံဆိုးစွာပဲ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ အခွင့်မရကြတော့ဘူး။ ကျွန်းမဆိုလည်း အဲဒ္ဓါလိုပဲ။ ကျွန်းမအမေက

ကျွန်းမကို ဘာဖြစ်စေချင်လဲဆိုတာ မမေးဘဲ ကိုယ်သွားချင်တဲ့လမ်းကို လျောက်ခဲ့တာ။ မေမေကဆို ကျွန်းမကို ခရီးတွေထွက်ထွက်နေရတဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုံးဝ မလုပ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်းမကို စိတ်မချဘူးလေ။ အခုခံရင် ရန်ကုန်မှာ နေ့တိုင်း ဘုရားမှာ ဆွမ်းပန်းဆီမိုးကပ်ပြီး ကျွန်းမ ဘေးကင်းအောင် ဆုတွေပဲ တောင်းနေတော့မှာပါ”

မိဘဖြစ်စေချင်တာကို သားသမီးက မလိုက်နိုင်တာတွေ သာခက အများကြီး ရှိပါသည်။

“ဦးရယ် အိမ်မက်ချင်းမတူဘူး ရင်ချိန်သံချင်း မတူဘူးလိုပဲ စိတ်ကိုဖြေပါ”

“အေးလေ။ ကျော်စိတ်ကို ဖြေပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခုပြောင်းလာတဲ့ တရားသူကြီးလေးကို ကျော်စာအပ်တွေ ပေးပေး ဖတ်တယ်။ သူက စာသိပ်မဖတ်ချင်ဘူးပဲ။ ကျော်ကိုချည်း လာလာ မေးနေတော့ မခက်ဘူးလား”

သူက ရယ်တော့ မြှင့်နံလည်း လိုက်ရယ်မိသည်။

“ဦးက ဒီကိုလာတဲ့ တရားသူကြီးတွေ တရားရေးဝန်ထမ်းတွေရဲ့ အကူအညီ တောင်းတာ အကြံ့ဗာက် တောင်းတာကို ပေးနေရတဲ့သူ ဆိုတော့ သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးရင်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ထူးခြားတဲ့အမှုတွေ၊

ဥပမာ လေးဝါးယောက် အသတ်ခံရတာတို့ တရားခံမပေါ်တဲ့ အမူတို့ သာတို့များ သတိထားမိလား”

စကားတွေ ဘေးချော်သွားမှာစိုးလို့ ပြန်ကောက်မေးရလေသည်။

“ကျျုပ် ဗဟိသုတေသနတွေ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမူရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ မြို့ပေါ်မှာကတော့ ခိုးမှာ ရှိက်မှာ ယာဉ်တိုက်မှာ ဒါတွေက များတာပဲ။ နယ်ဘက်မှာတော့ မှုဒိမ်းမှာ လူသတ်မှု ရှိတာပေါ်လော်။ ဒါပေမယ့် ထူးထူးခြားခြားတော့ မရှိဘူးပျု။ ပြောရမယ်ဆို ဒီနယ်က အေးချမ်းပါတယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အမူတွေ့ဆိုရင် ကျျုပ်ရောက်ခဲ့တဲ့ ဝေးသီခေါင်ဖျားသည့်အောင် ကျေးလက်တော့ရွှေတွေမှာပဲ ကြားရတာပဲ။ ငါတူမတော့ ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော့နေဆင်းရဲသားတွေက အသိပညာပဟုသုတေသနတို့တော့ အမြှာဖူးမွေးလာရင်တောင် ဒါဟာ စုန်းတို့ နတ်ဆိုးတို့ ဖြစ်မှာဆိုတဲ့အယူ ရှိတာ။ မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကို သတ်ပစ်ကြရတယ်”

“ဟင်”

မြေဝန်းရုံတစ်သိမ်းတွင် မကြားဘူးသော ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။

“ကလေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ဖွဲ့နတွေသိပ်ထည့်ပြီး သတ်ပစ်ကြတယ်။ ကလေးတွေကို သတ်ရုံတင်မကဘူး။ အဲဒီမွေးတဲ့

မိဘတွေကိုလည်း ရွာထဲမှာ မနေခိုင်းဘဲ ရွာပြင်ထုတ်ထားတာ။ သူတို့ရှိရင် ရွာထိခိုက်တယ်ပေါ့”

အဲဒီအဖြစ်ပျိုးကျတော့ ဆိုးယုတ်သူနတ်ဆိုးက ဘယ်သူပါလိမ့်။

အစဉ်အလာနဲ့ နားလည်နိုင်မှုတွေကို ကျော်လွန်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်တွေမှန်သမျှဟာ မကောင်းဆိုးပါး လက်ချက်ပဲဟု လူတွေ သတ်မှတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ အကြောင်းအခြင်းအရာကို မသိသည့် အခါ တရားခံရာရင်းက နတ်ဆိုးမကောင်းဆိုးပါးကို လွှဲချလို့ရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“နောက်ပိုင်းကျ အစိုးရကနေ ဒီအယူဝါဒတွေ ဒီလုပ်ရပ်တွေကို မလုပ်ဖို့ အမိန့်နဲ့ကို တားမြစ်ယူရတယ်”

“အခုရော”

“အို အခုတော့ ဒါတွေ မရှိတော့ပါဘူး။ တိုးတက်တဲ့အမြဲတွေ ရှိလာကြပါပြီ”

ပြန်ခါန်းသည့်အခါ ဦးသန်းမောင်က မြေဝန်းရုံအား အတိအကျ အဖြေမပေးခဲ့ကြောင်း သတိထားမိသည်။

မြေဝန်းသည့်အခါ ဦးသန်းမောင်က မြေဝန်းရုံအား အတိအကျ အဖြေမပေးခဲ့ကြောင်း သတိထားမိသည်။

“ဉီး စောစောက မီးရှိသတ်တဲ့အမှု အေးလေ တစ်ရွာလုံး
မီးလောင်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ဉီးကြားမိလား မကြားမိမှုးလား
ကျွန်ုပ်ကို မဖြေရသေးဘူးလားလို့”

ထိအခါ တရားသူကြီးဟောင်းက ပြီးသည့်။

“ဒါမျိုး ကြားမိလား မကြားမိဘူးလား ကျပ် ပြန်စဉ်းစား ရဲးမယ်လေ။ အခါန်တော့ နည်းနည်းကြာမှာပေါ့”

မြဝန်းရုံ သူမျက်လုံးတွေထဲကို စူးစူးစမ်းစမ်း ရှာဖွေသည့်
အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာအခါပြုယ်ကိုမှ မဖမ်းမပါ။ သူမ
လက်လျော့လိုက်ပြီး မိမိ၏လက်ကိုင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်သည်။
သူက ဖုန်းနံပါတ်ကို ဖတ်ကြည့်ရင်း ခကေနေတော့ နှစ်သိမ့်သည့်စကားကို
ပြောလာခဲ့သည်။

“တကယ်သိချင်ရင် ထိတ်ရည်ရည် ထားရမယ်။ အချင်း
ပေးဖို့လိုတယ်။ လောလို့မရဘူး နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး”

သူဆီမှ စာအုပ်တွေနှင့် ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် ပြည့်မိုးပြိုးက မရောက်လာသေး သဖြင့် အနီးက ကုလ္ပာပိုပ်အောက်ရှိ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ သွားထိုင်ရသည်။ ပြည့်မိုးပြိုးဆေးရုံမှာ ကြာနော်းမှာလား။

ବିଭାଗରେତ୍ତେବୁ କ୍ରିୟା ପ୍ରତିକାଳୀନ

ဒီကြားထဲ ရဲစခန်းသို့ ထပ်သွားရည်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။ ဧည့်မှန်ဝင်းကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့်ခဲ့သူကို အခုလောက်ဆို ရဲက မိသွားရောပေါ့။ အို နေပါတီးလေ။

သူနဲ့ ဝါရာနေတာနဲ့ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်နေတာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီလူကို သွားတွေ့ဖို့ ဝါတစ်ယောက်တည်း
မဖြစ်ပါဘူး။ သာမန်လူဆိုး လူသတ်သမား မဟုတ်ဘဲ ကလေးကို အဲဒီလို
လုပ်တဲ့လူဟာ စိတ်ကိုက မူမှန် မဟုတ်လိုပေါ့။ အဲဒီလို လူမျိုးကို
လောလောဆယ် မတွေ့ချင်သေးပါဘူး။

အနားသို့ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ပြည့်မိုးငြိမ်း၏
ဆန်နိပစ်ကပ်ကားလေးဖြစ်သည်။

သစ်ပင်မြင့်ကိုပေါ်မှာ ဆောက်ထားသည့် အိမ်လေးကို အဝေးမှ
မြင်လိုက်ကတည်းက ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ပျော်ရွင်စွာ ခုန်ပေါက်
မျှေးတူးနေကြပါ။

သစ်ပင်မြင့်ကြီး၏ သစ်ပင်ခွက္ကားမှာ စနစ်တကျ ဆောက်ထားသည့် လင့်စင်အိမ်လေးသည် ပေတစ်ရာလောက်များ မြင်မလား။ ကြီးလောကားတစ်ခု လင့်စင်အိမ်အစွန်းမှ အောက်ခြေအထိ တွဲလောင်းကျနေသည်။ သစ်ပင်ကြီးနားသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည့်အခါပင်စည်တွင် ကပ်ထားသည့် 'ကသည်' ဟူသော စာတန်းကို မြင်ရသည်။

နောက်ပြီး ကြီးလောကားကို အနီးကပ်မြင်ရတော့ သစ်သားတန်းလေးတွေကို တစ်ပေစီလောက်ခွာပြီး လောကားထစ် လုပ်ထားတာပါလားဟု သေသေချာချာ မြင်ရသည်။

နိုးနီးက မြှုဝန်းရုံ၏ လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာကနေ လွှတ်ပြီး သစ်ပင်ကြီးခါးသို့ အပြေးသွားသည်။

“သားသားတက်မယ် သားသားတက်မယ်”

မသီရိလာက်ထဲက ဖိုးသားကလည်း ခုန်စွာခုန်ခွာ ပျော်မြှုံးနှင့် မသီရိလာက သဘောကျသည့် အပြေးတွေနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြှုဝန်းရုံက တစ်ခါမှ မမြှင့်ဖူးသော သစ်ပင်ပေါ်က လင့်စင်အိမ်ကို တအုံတည့် ပေးမောနေသည်။ မထူးခြားသည့် မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေသူက ဦးကောက်ရာ၊ ဦးကောက်ရာသည် သစ်ပင်ပေါ်က အီမိုက်ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားသလို ဟိုဟိုဖို့ သစ်ပင်တွေကြား စပ်စပ်စုံ မျက်လုံးငွေ့ဝော ကြည့်နေသည်။

“ဒီနောက် ကာကွယ်တော့လော့ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူး။ ဒီသစ်ပင်အီမိုလေးကို ဘယ်သူမှ မမြှင့်ဖူးဘူး။ ဟိုဘာက်ဥယျာဉ် အီကိုပီးလေ့ရှိမှာ

သင်တန်းလာလုပ်တဲ့ လူတွေတောင် ဒီကို တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူး။ ညီမက အထူးနေ့သည်မို့ ကိုပြောက လိုက်ပိုပေးတာကဲ့”

မသီရိက သူမအား ရှင်းပြောပေးသည်။

“**သွေ့** ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင့်”

ကလေးတို့သည် ကည်းပင် ခြေရှင်းသို့ အရင်ဆုံး ရောက်သွားသော်လည်း တွဲလွှဲကျနေသည့် ကြီးလောကားက သူတို့ခေါင်းပေါ်အဝေးကြီးမြင့်နေသေးတော့ အားမလို အားမရ ခုန်ပေါက်နေကြသည်။

မြှုဝန်းရုံနှင့် ဦးကြီးအား သစ်တောက် လိုက်ပြောပေးမည် ဆိတုန်းက မြှုဝန်းရုံ သိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်မဟုတ်။ ဖိုးသားတို့ မောင်နာလည်း ပါမှာဟု မသီရိက မြှုံးခွှာယ်လို့ လိုက်ပါမယ်ဟု လက်ခံလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“လက်ခံလိုက်တော့လည်း မြှုဝန်းရုံအား ထမ့်ဖြင့် မလိုက်စေဘဲ ဘောင်းသီဝတ်နိုင်းပြန်သည်။ မြန်မာကျေးရွာတွေကို အလည်လာတာမို့ ဘောင်းသီလုံးဝမဝတ်မို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သဖြင့် မြှုဝန်းရုံ ဘောင်းသီတစ်ထည်မှ ပါမလာခဲ့ပေ။

မသီရိက သင်တန်းသား သင်တန်းသူတွေအတွက် ထားသော တိရိပ်နှင့် ဘောင်းသီတစ်စုံကို ထုတ်ပေး၏။ တောထသွားတာ ဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်ဟု ဆိုပါသည်။

“ဟင့်အင်း ကျွန်ုမ ဘောင်းသီ မဝတ်ချင်ဘူး အစ်မှ ဒီတိုင်းပဲ လိုက်လိုမရဘူးလား”

ဖိုးသားကတော့ ကလေးပီပီ မြို့သိပ်မနေနိုင်ဘဲ ဖော်ကောင် လုပ်သည်။

“မမကြီး တောထရောက်ရင် ဘောင်းသီနဲ့မှ လုပ်လိုရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဘောင်းသီဝဝ်မှ ရမှာ” တဲ့

ဟင် ဘာအလုပ်လဲ။ မြှင့်နဲ့ကြည့်ပြီး ဟိုရောက်တော့မှုသိမှုပေါ့ဟု လို့၍ရှုက်နေသည်။ ကလေးတွေနှင့် ဘယ်တုန်းကဗုမှ လိုက်လျောညီတွေ မနေတတ်ခဲ့သည့် မြှင့်နဲ့သည် သူတို့ဟောင်နှုန်းကိုတော့ ခင်တွေယ်မိလေသည်။

မြှင့်နဲ့ရှုသောအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ဘောင်းသီနှင့်မှ လုပ်လိုရသည့် အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘူးပေါ့။ သို့သော် သူတို့ကို အလိုလိုက်ပြီး ဘောင်းသီလဲခဲ့လိုက်ရသည်။ ဘောင်းသီက ဟိုနောက မသီရိဝဝ်ထားခဲ့သည့် အဖြူရောင် ချည်ထည် ပိတ်ပိတ်ပျော်ပျော်မွား။

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

အောက်နားစကို ခြေသားလုံးတွင် ပြန်ချည်နောင်ဖို့ ချည်ကြီးလေးတွေ ပါသည်။ မသီရိကလည်း အောက်နားစမှာ ကြီးချည်လိုက်သဖို့ မြှင့်နဲ့လည်း သူလိုပင် စည်းနောင်လိုက်၏။

ပထမတော့ သူတို့ခြေဖဝါး အောက်က သစ်ရွက်ကြွေတို့သည် ခြေလှမ်းလှမ်းတိုင်း ချွတ်ခန် ချွတ်ခန် မြေည်၏။ နွေရာသီရွက်ကြွေတို့သည် ခြောက်သယောင်းကာ ကြုပ်ဆတ် နေခဲ့သည်။ နောက်တော့ လမ်းလျောက်ရင်း လျောက်ရင်း ခရီးတွင်လာသောအခါ သစ်ပင်တွေက ပိုစိပ် ပိုသိပ်သည်းလာပြီး ရွက်ကြွေတွေက အသံမမြော်တော့ပဲ မှုမွှေအိဒီ ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့မှ တောထန်းဆီသို့ ရောက်တော့သည်။

“ပုဂ္ဂလိုက ကာကွယ်တော့။ အခွင့်မရှိ မဝင်ရ”

အဖြူခံပေါ်တွင် အနိုင်ရောင်စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားသော သစ်သားဆိုင်းသုတေသန်းတစ်ခု တောထန်းထိပ်က သစ်ပင်ပင်စည်တွေ ရှုံးမှာ ကန်လန်ဖြတ် ရှိနေသည်။ ဆိုင်းသုတေသန်းက အတော်ကြီးသည်။ အလျားဝါးပေ အနံနှစ်ပေလောက် ရှိမည်။ ဒါဟာ လူတိုင်းဝင်လို့ မရသည့် တားမြှစ်နယ်မြေပဲ။

သစ်တော်၏ အဝင်တွင် သစ်သားဖြင့် အနိုင်အခန်း ဆောက်ထားသော နတ်စင်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတော့ အဲ့သွေးသွားသည်။ ပြည်မိုးငြိမ်းသည် နိုင်ငံတကာသို့ လုညွှေလည်သွားလာနေသော

ခေတ်ပညာတတ် ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ နတ်ကိုးကွယ်မှုကို
လုပ်မည့်သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ဒါ ကိုပြေ ဆောက်ထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ အသိုးလက်ထက်မှာ ကတည်းက ဆောက်ထားတဲ့
နတ်စင်ကို ကျွန်တော့လက်ထက်မှာ ပြန်ပြုပြုဆောက်ထားတာ”

“နတ်ကိုယုံလား”

“အခုနတ်စင်က ကျွန်တော် နတ်ကို ယုံတာမယုံတာနဲ့
မခိုင်တော့ဘူး။ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့်အလုပ်မျိုး လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။
ကျွန်တော့တောကို စောင့်ပေးမယ့် အလုပ်သမားတွေအတွက်လည်း
နတ်စင်လိုတယ်။ တောထဲလာပြီး သစ်ခုတ်ချင်တဲ့လူတွေ အတွက်လည်း
နတ်စင်လိုတယ်” ပြည်မိုးပြိုများက အဲလောက်ပဲ ပြောပေမယ့် မသိရိက
ရည်ရည်ဝေးဝေး ရှင်းပြသည်။

“နတ်စင်တွေက သစ်ပင်အကြိုးကြိုးတွေကို ထိထိရောက်ရောက်
စောင့်ရောက်ပေးနိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ ညီမရဲ့။ ညီမ ကြည့်လိုက်
မြန်မာပြည်အနဲ့အပြားမှာ တွေသမျှ သစ်ပင်ကြိုးကြိုးမားမားတွေ ဆိုရင်
နတ်စင်တစ်ခုခုတော့ အနားမှာ ရှိနေတတ်တယ်။ အဲဒါလည်း
သစ်တောကို တစ်မျိုးကာကွယ်ပေးတာပဲ။ နတ်ကို မမြင်ဖူးကြပေမယ့်

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

တို့လူအများစုက နတ်ကို ကြောက်တယ်လေ။ နတ်ရှိတယ်
နတ်ကြိုးတယ်လို့ သတင်းကြားရင် အဲဒီသစ်ပင်ကို ရတ်လဲဖို့ တော်တော်
မိုက်မိုက်မဲမ တစွဲတိတိုးနိုင်သူပဲ စဉ်းစားမှာ”

အင်း အဲလိုလိုတော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ။

“အဲ ကိုပြောကို ဒီနတ်စင်မှာရှိတဲ့နတ်ရပ်က ဘာနတ်လလို့
မေးကြည့် သူသိမလားလို့”

ပြည်မိုးပြိုများက ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူးပဲ။ ညောင်ပင်ကြိုး အောက်မှာ
သွားကောက်ရင် နတ်ရပ်တွေ စွန်ပစ်ထားတာ အများကြီးပဲ။ အဲဒီတဲ့က
အဆင်ပြေမယ့် ယောကျားရပ်နှစ်ရပ် သုံးရပ်ကို ကောက်လာပြီး
စင်ပေါ်တင်ထား ပေးလိုက်တာပဲ။ ဦးဘိုးသာကြိုးကတောင် မေးတယ်။
ဆရာလေး ကိုကြိုးကျောက် သစ်ပင်ကို စောင့်လို့လားတဲ့။
ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ယူလာတဲ့ အရပ်ကို ကိုကြိုးကျောက်လား
မြင်းဖြူရင်လား မသိပါဘူး။ စောင့်ပေးပါလိမ့်မယ်ချာ ကြည့်နေပါလို့
ပြောထားရတယ်”

သူဟာသူသဘာကျိုး ရယ်မောနေသော ပြည်မိုးပြိုများက ရယ်မောနေသော
အခုနတ်ရည်း ဖြူစင်ရိုးသားသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

ပုဂ္ဂနိုင်ဆောင်ရွက်လုပ်ငန်းပြုခွဲခြင်း

နတ်စင်အကျိုးတွင် ပြည်မိုးငြမ်းက သူကျော့ပိုးအိတ်ထဲမှ ပုလင်းတစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ အဖွံ့ဖွင့်လျက် အားလုံး၏ လက်ထဲသို့ ဆီအနည်းငယ်စီ လောင်းထည့်ပေးသည်။

“မှုက်တွေ ခြင်တွေ မကိုက်အောင်လို့ လိမ်းရမယ်” တဲ့ အနုံက ပါးလင်ဆီနှုဖြစ်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က ဒီလို တောလှည့်လည်ခြင်းကို နေသားကျနေပြီး လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ကာ အကျိုးသောင်းသိ လွတ်နေသော လက်ဖမိုးတို့ကို ခပ်သွက်သွက် လိမ်းကျော့နေသည်။ အားလုံး လိမ်းနေတာမို့ သူမလည်း ကပျာကယာ လိမ်းကျံလိုက် ရပါသည်။

သူသစ်တောသည် အခုလောက် စနစ်တကျ ရှိနေလိမ့်မည် သူမ မထင်ခဲ့။ အခုတော့ သစ်ပင်တွေအကုန်လုံးက ညီညီသာညာ အရွယ်အစား အမြဲ့ မတိမ်းမယိမ်း။ စိမ်းတရာ့။ ဝါတရာ့။ ညီတရာ့။ အရွက်တွေကလည်း ဝေဝေဖြာဖြာ။ မေ့ကြည့်လျှင် ကောင်းကင်ကို မမြင်ရလောက်အောင် တော့ထူထပ်မှုမရှိ။

“သစ်တောက ဘယ်နေကလောက်ရှိလဲ”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ခပ်သေးသေးပါပဲ။ ဟက်တာ တစ်ထောင်တော် မပြည့်ပါဘူး။ ကေနဲ့ဆိုရင် နှစ်ထောင်လောက်ပေါ့”

“ဒုံးမနည်းဘူးပဲ”

“ဦးကိုပြော သားသားတို့ အိမ်ပေါ်တက်ရအောင်”

ဦးသားက ပြည်မိုးငြမ်းကို လက်ခွဲပြီး ခုနှစ်ခုနှစ်ဆွဲ ပုံးသည်။

“အေးအေး တက်ရမယ်။ နော်းလေ”

ဒီလောက်သစ်ပင် အမြဲ့တိုးကို ညွတ်ပဲ ညွတ်ပဲ ကြိုးလောက်းလေးနဲ့ ဒီကလေးတွေတက်ဖို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ အန္တရာယ်ကြီးက ကြိုးနဲ့ မြေနှင့်ရုံးလည်း မတက်ရပါ။

ဦးကောက်ရကတော့ လင့်စင်ကို စိတ်ကို မဝင်စား။ သူစိတ်ဝင်စားတာက မြေကြိုးပဲ။ မြေကြိုးပေါ်က ရွက်ကြွေတွေကြားမှာ အလေ့ကျပေါက်နေသည့် ချုပ်ပင်၊ ပင်ပုလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်လိုက် အရွက်တွေကိုရှုံးပြီး နှမ်းရှုံးကြည့်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရုပ်နေလေ၏။

ပြည်မိုးငြမ်းနှင့် မသီရိက တစ်ခုခုကို အလေးအနှက် ဆွေးနွေးနေကပ်နှင့်သည်။

မြတ်စွာ တွေ့ကြတဲ့ အောင် အောင် အောင် အောင် အောင် အောင်

“မမင် ကျွန်တော်ပြောတာကို မမင် ထပ်စဉ်းတာပါ့။ ဒီတော်အုပ်မှာ သဘာဝခရီးသွား လုပ်ငန်းအတွက် အများကို ပြင်ဆင်လိုရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝင်ငွေကောင်းမယ်။

ဒီလိုသစ်တော်မျိုး ဒီလို ဇြာက်သွေ့ရပ်ဝန်းမှာ တွေ့ဖို့ဆိုတာ ရှားရှားပါးပါး။ ဒီနိုင်ငံမှာလည်း ဘယ်သူမှ မလုပ်သေးဘူး။ လုပ်ရအောင်လေ”

သူ စိတ်အားထောက်သန်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ထဲကနေ လက်ကမ်းကြုံပြောတောင် ရေးပြီးနေပြီ။ သစ်ပင်ထိပ်များ ရွက်အုပ်တန်းမှာ လမ်းလျှောက်ကြဖို့တဲ့ မကောင်းဘူးလား”

“မဖြစ်ပါဘူး ကိုပြောရယ်။ သူများထားခဲ့တဲ့ အမွှေဆိုတာ မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ်။ မင်းအသိုးက သစ်တော်ကို သစ်တော့နဲ့ တူအောင် ထိန်းသိမ်းရစ်ပါလို့ မှာခဲ့တာကို မင်းက ကစားကွင်းလုပ်ဖို့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ။ မပြောနဲ့ မလုပ်ရဘူး”

“မဟုတ်ဘူး မမင် မှားနေပြီ။ သစ်တော်က သစ်တော့ပဲ။ မျက်စီးသွားမှာမ မဟုတ်ဘဲ။ တော့ရဲ့အရသာကို မပျက်စေရဘူးလေ။

ကျွန်တော်တို့ မလေးရားက မိုးသစ်တောလို ကနိုပ်ရခဲ့လ်ကင်း (Canopy walking) လုပ်ရအောင်ပါ”

“ဟင့်အင်း မလုပ်ပါဘူး”

“ဟောကြည့် မမင်က ကျွန်တော့ အိပ်မက်ကို အမြဲတမ်း ရှုက်ဖျက်ပစ်တယ်”

“အလိုတော် ကျိုပ်က ဘယ်အိပ်မက်တွေများ ဖျက်မိလိုတုန်း၊ စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ။ ဒီကိစ္စတစ်ခုပဲ တားမိတာပါ။ လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အချိန်မတိုင်သေးဘူး။ ဒီသစ်တော်က အခုမှ သက်တမ်းလေးငါးဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ။ နောက်ပြီး သဘာဝတော်လည်း မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါ မူလသစ်တော် မဟုတ်ဘူး။ ပြန်စိုက်ထားတဲ့ သစ်တော်လေ။ သူများနိုင်ငံက သဘာဝတော်ကဲ့။ ချံခွဲယိုပိုတ်ပေါင်းတွေနဲ့ ရော့ပိုတွေ ကပ်ပါးပင်တွေနဲ့ သစ်ပင်ပေါ်မှာပေါ်ကိုတဲ့ သစ်ခွဲတွေကာလည်း သဘာဝသစ်ခွဲ။ တို့သစ်ပင်တွေက အခုမှ သစ်ခွဲတွေ တက်စိုက်ထားရတာ ဘယ်နှန်စ် ရှိသေးလို့တုန်း။ ခကဗောင့်ပါ့။”

မသီရိသည် ပြည့်စီးပြီး အပေါ်တွင် ဉာဏ်လွှဲမှုးမှု တော်တော် ရှိသည်။ ပြည့်စီးပြီး မျက်နှာညီညီနှင့် အသံတိတ်သွားလေသည်။ မသီရိက ပြည့်စီးပြီးမျက်နှာ ညီသွားတာကို ကလေးတစ်ယောက်ကို ရော့သလိုဟန်ဖြင့် ပုံးရယ်ကာ ပခုံးကို ပုတ်သည်။

“က က စိတ်လောမကြီးနဲ့တော့ ငါမောင်။ အချိန်တန်ရင် မမဝေ
စိတ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြုလား။ သစ်ပင်တက်ရအောင်”

ထို့နောက်က မသီရိက ခပ်လုမ်းလုမ်းမှာရှိသည့် စတိခန်းလိုအဆောက်အအီးသေးသေးလေးထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်စီးခေါင်းဆောင်းတွေ လေယာဉ်ခါးပတ်လို ကွင်းတွေ သိုင်းကြီးတွေကို တစ်ပွဲတစ်ပိုက် ထုတ်ယူလာ၏။ ပြည်မိုးငြိမ်းက ထိုပစ္စည်းတွေကို မသီရိလာက်မ လုမ်းပွဲယူသည်။

အတွေးကို သိနေသလိုပင် ပြည့်မိုးပြမ်းက မြှင်နဲ့ရံဘက်
လုပ္ပါကြည့် ပုံးပြောည့်။ မြှင်နဲ့က ကြိုပိုး ငြင်းလိုက်သည့်။

“ကျွန်မ မတက်ဘူး။ ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ အမြင့်ကြီး”

မသိရှိက မြေဝန်းရုံ၏ လက်ကို ဆိုပ်ကိုင်အားပေး၏။

“အို ညီမ ကြောက်စရာမလိုဘူးလေ။ ညီမ အန္တရာယ်ဖြစ်မယ့်
အလုပ်ကို တို့ ဘယ်လုပ်နိုင်းပါမလဲ။ ကလေးတွေလည်း အန္တရာယ်

မရှိဖော်အေ။ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဒီအတိုင်း မတက်ရပါဘူး။
အပေါ်ကနေ ကြိုးနဲ့ ထိန်းပေးထားမှာလော့။ တော်ကြော်ပါဘီးနော်”

ပြည့်မီးပြိမ်းက သွက်လက်ဖြတ်လတ်စွာ ပစ္စည်းတွေကို
ကောက်ယူလျက် သူ့ကိုယ်မှာ တစ်ခုချင်း သိုင်းချိတ်တွယ်လိုက်သည်။
လက်နှင့်ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ တစ်မျိုး၊ ပေါင်နှင့်ခါးမှာ တစ်မျိုး၊
ထို့နောက် သစ်ပင်ဆီသို့ ပုံပွဲသွက်သွက် လျောက်သွား၏။

ကပ်လျက် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အောက်ခြေမှာ အပန်းဖြစ်ပါ၍
ပျော်ခံတစ်ခုကို ပင်စည်ပတ်ပတ်လည် ရှိက်ထားသည်။ ထိပျော်ခံစိန်း
ပေါ်မှာ မြေဝန်းရံတို့ အုပ်စု ထိုင်လိုက်ကြပြီး ပြည်မိုးပြိုမ်း သစ်ပင်
တက်တာကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ပြည်မိုးပြိုမ်း၏ အရပ်နှင့်ကိုပဲ
ကြီးလေ့ကားက လက်တစ်ဖောင်မက မြင့်နေသေးသည်။ ထို
ကြီးလေ့ကား ဆီသို့ လက်လှမ်းမီအောင် သစ်ပင် ပင်စည်မှာ ကပ်ရိုက်
ထားသော သစ်သားတန်း အထောက်များအတိုင်း တက်သွား ရသည်။

သုရားရေ မတော်တဆ ခြေခေါ်ပြီး ပြတ်များကျလိုက်ရင်...
ကြည့်နေရင်းနင့် မြဝန်းရုံ ထိတ်ခနဲ ရင်ခွန်သွားသည်။

လေးငါးထစ်တက်ပြီးတော့မှ ကြိုးအစွမ်းကို ခြေထောက်ချလို မို့သွားသည်။ ထိုကြိုးလောက်၊ ပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက် တက်သွားသည့် အခါ မြေနှင့် မကြည့်ရသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လူည့်နေလိုက်ရ၏။

အမြင့်ကြီးမ တကယ့်ကို အမြင့်ကြီးပါ။ ကြီးလောကားက ဆွေးမနေသူးလို့ ဘယ်လိုလုပ် သေချာပါမလဲ။

မြေန်းရုံ မကြည့်ခဲတာကို ဖိုးသားကတော့ သဘောကျပြီး ရယ်လို့မဆုံးတော့ပေါ့။

သူအတွက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ပူ ကြောက်လန်း နေမိတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“မမ ကြည့် ဟိုမှာ ဦးကိုပြော ပြန်ဆင်းလာတော့မယ်”

ဖိုးသားက အသံတဲ့ဖြင့် စိတ်လူပ်ရားစွာ သတင်း ပေးလာသည်။ သူမ မေ့ကြည့်လိုက်တော့ ပြည်မိုးပြိုးက လင့်စင် ကြမ်းဆင်း အစွန်းမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက် ဝရံတာဘောင်များကို အားပြု ကိုင်လျက် မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ ဘုရား ဘုရား။

သစ်ပင် ဘယ်လောက်မြှင့်သလဲ ဆိုလျှင် သူကို ဒီကနေ သေးသေးလေးပဲ မြင်ရသည်။ အတောက်တုန်းကလိုပင် ကြီးလောကားကို မျက်နှာအပ်လျက် နောက်ပြန်ဆင်းဖို့ ကျောပေးလိုက်၏။ အေးပေါ့ နောက်ပြန်ပဲ ဆင်းရမှာပေါ့။ ထိုနောက် ခြေထောက်ကို လောကား သစ်သားထစ်ပေါ် ချက်လိုက်သည့်အခါ သူမြေထောက်က သစ်သားတုန်း ပေါ်မကျဘဲ လေထဲရောက်သွား၏။

အမယ်လေး။

“အမေ့”

မြေန်းရုံ လွှတ်ခန် အော်လိုက်မိသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အဲဒီကလေးက အဲလိုပဲ စနေကျ။ သူများ ရင်တုန်အောင် အမြှုလုပ်တယ်။ တကယ်ကျသွားလည်း စိတ်မပူနဲ့ သူကျောမှာ အခု ထိန်းကြီးတပ်ပြီးသွားပြီ ညီမရဲ့။”

မသီရိက မြေန်းရုံအား လက်ဖျားကို ထွေးဆပ်လျက် နှစ်သိမ့်သည်။ သူမ မျက်နှာပူနေ့အောင်ပင် ရှုက်သွားပါသည်။

ဟုတ်ပဲ့။ သူနောက်ကျေ သိုင်းကြီး၏ ခါးဆီမှာ ကြီးတစ်ချောင်း အလိုက်သင့် တန်းလန်းပါသည်။ လင့်စင်ရှေ့နားက သစ်ပင်ကိုင်းကြီးမှာ ချိတ်ထားသည့်ကြိုးဟု ထင်ပါသည်။ သူ တစ်ထစ်ဆင်းလိုက်တိုင်း ခါးထိန်းကြီးက နောက်ထပ် ရည်ရည် လိုက်လာသည်။ ပင်စည် သစ်သားထစ်များကို ဆင်းနေတုန်းမှာလည်း ကြီးက လိုက်ပါလာဆဲ။ မြေပြင်မှ တစ်ပေအမြင့်ခန်းမှာ ရှိသည့် အောက်ဆုံးသစ်သားထစ်ကို ခြေချမိုးသောအခါ ခါးထိန်းကြီးက ဆက်မလျော့ လာတော့ဘဲ တင်းသွားသည်။ ကြီးအရည် ကုန်သွားပြီ။ ကြီးတင်းတော့ သူ ဆက်မဆင်းဘဲ ပင်စည်ကို ဖက်လျက်ရပ်နေ၏။

ထိအချိန်တွင် မသီရိက သူ့ဆီ အပြေးသွားသည်။ ထိုနောက သူကျောက ခါးသိုင်းကြီးနှင့် တွဲချိတ်ထားသော ထိန်းကြီး၏ ကွင်းကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။ လင့်စင်မှ ကျေနေသော ထိန်းကြီးက လွှတ်သွားပြီး ပြေပြင်မှ လေးပေအကွာခန့်တွင် တွဲလောင်းကျေနေလေသည်။ အဲသည်တော့မှ ပြည့်မီးပြိုးက နောက်ပြန်ခုန်ချုသည်။ မသီရိက သူကို လိုအပ်လျှင် ပွဲဖက်ပေးတော့မလို လက်ဟန်ပြင်လျှက် နောက်ဖက် ကနေ နီးကပ်စွာ တောင့်ပေးနေခဲ့သည်။

သူလည်း အောက်ဖြပ်ပို့ ရောကရော သူအနားသို့
ကလေးတွေက ပြေးသွား၏။ မြတ်နှစ်ရုပ် ရောပြီး လိုက်သွားမိသည်။

“ကိုပြောယ်။ ဒီလို ထိန်းပေးတဲ့ကြီးကို အစကတည်းက တန်းလန်းလေး ချထား။ လိုတဲ့အချိန်မျာ ခါးကို ချိတ်ပြီးတက်ရင် တက်ကတည်းက စိတ်ချေရတာပေါ့။ အခုတော့ ထိန်းကြီးမပါဘဲ တက်နေရတုန်း ရှင့်အတွက် ဘယ်လာက် အန္တရာယ်များလဲ”

“ညီမ စိတ်ပူတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခါးမှာ ချိတ်တဲ့ထိန်းကြီးကို အမြတ်များ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဒီလိုကြီး

တန်းလန်းထားထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ။ ကြီးက ရှိုင်ခန့်ရမယ်။ ခြောက်သွေ့ရမယ်။ အစွဲရှာယ်ကင်းရမယ်။ ဖိုးဒက် ရေဒက် နေဒက်ထဲပစ်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူ့ကို စိတ်ချလက်ချထားပြီး တက်သွားတာကဗုံ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြီးပြတ်တာတို့ အပေါ်က ချည်ထားတဲ့ အထုံးမနိုင်လို့ ပြေတိကျတာတို့ ကြံချုပ်ကြံရနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်းတက်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိထားတယ်လေ။ ကျွန်ုတော် ဒီလင့်စင်ပေါ် ထွယ်ကတည်းက တက်နေကျ။ ကွွမ်းနေပြီး”

ဖိုးသားနှင့် နီးနီးကို ကြိုးသိုင်းကွဲ့တွေ ဝတ်ဆင်ပေးကြသည်။

“လင့်စင်ပေါ်က ချထားတဲ့ထိန်းကြီးက လူနှစ်ယောက်တဲ့
ဘ်ချရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်ချင်းကို တစ်လုပ္ပါ
ခဲ့သွားပေးမယ်။ ဦးကြီး ကျွန်တော်နဲ့ တက်မယ်နော်”

“ကိုပြ ဦးကြီးက အသက်ကြီးပြီ။ မတက်ချင်ရင် အတင်း
မတိုက်ထွန်းပါနဲ့”

မသိရိက ပြည်မိုးမြိမ်းအား ဟန္တားသည်။

“ဦးကြီး အပေါ်မှာ ပန်းချီဆွဲဖို့ မြင်ကွင်းသိပ်ကောင်းတယ်ပါ။ ပန်းချီစဲ့တွေ ရောင်စုံခဲ့တဲ့တွေလည်း ရှိတယ်။ တက်မယ်မဟုတ်လား။”

ဦးကြီးက ခေါင်းတစ်ယမ်းယမ်း။

“ဟဲ ဒီကောင်လေး။ လူကြီးကို မစစမ်းနဲ့”

ပြည်မိုးပြိုးက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခါးထိန်းကွင်း နိုင်နိုင်ချိတ်ချည်ပေးပြီး သူကတော့ ထိန်းကြီးမပါဘဲ အပေါ်သို့ တက်တော့သည်။ အံမယ် ကလေးနှစ်ယောက်ကလော်း ကြိုးလေ့ကားလေးကိုများ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် တက်သွားလိုက်တာ။ သွက်လက်လို့ ဘယ်လောက်များ လေ့ကျင့်ထားလဲမသိ။ မသီရိက စိတ်ပူပန်ခြင်းမရှိ။ သားနှင့်သမီးကို ပြည်မိုးပြိုးနှင့် စိတ်ချေလက်ချု ထားနိုင်သည်။

ဘုရားဘုရား။ ကံဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးနော်။ ပြတ်ကျတာတို့ ဘာတို့။ ဖြစ်မှုဖြစ်ရလော်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် သူ စွဲနှစ်စားချင်ရတာလဲ။

ကလေး နှစ်ယောက်တည်း သစ်ပင်ပေါ်မှာ မထားခဲ့။ ပြည်မိုးပြိုးက ဆင်းမလာဘဲ ခါးထိန်းကြီးကို မသီရိဆီ ပစ်ချေပေးသည်။

“က ညီမ တို့ကို နောက်ကနေ ခါးထိန်းကြီးနဲ့ ခါးပတ်နဲ့ မြှေအောင်ချိတ်ချိပေးပေတွေ့”

“ဟင် ကျွန်မ မလုပ်တတ်ဘူး”

“တို့ ပြောယ်လော်။ ဒီမှာ”

မသီရိက လက်မောင်းနှင့် ကိုယ်ထည်ကို သိုင်းထားသည့် သိုင်းကြီးကို ကိုယ်မှာမချည်သေးခင် ခါးထိန်းကြီး၏ချိတ်ကွင်းနှင့် ချိတ်ပုံချိတ်နည်းကို ပြောည်း”

“တို့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် လက်နောက်ပြန်နဲ့ ပြန်စစ်လို့ ရပါတယ်။ စိတ်မပူနဲ့ ဦးမှာ ကူပေးရုံပဲ”

မသီရိ၏ သွယ်ပျောင်း နွဲနောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သင်တန်းသောင်းဘီ အကျိုးပွဲအောက်တွင်ပင် အချိုးအစား ပြေပြို လုပနေလေသည်။ ခါးသိုင်းကွင်းတွင် ထိန်းကြီးချိတ်ကွင်းကို ချိတ်ပေးသည့် အခါ မြှေန်းရုံး လက်တွေတုန်နေသည်။ မိမိ မှားလိုက်လျှင် သူတစ်ပါး အသက်နှစ်ရာယ်ကို ထိခိုက်နိုင်မှုန်းသိနေတော့ စိတ်မရဲပေါ့။ မသီရိကလည်း ကိုယ့်ကို စိတ်ချေလက်ချု ထားတာတော့မဟုတ်။ သူလက်ဖြင့် နောက်ကို ပြန်စမ်းကာ ချိတ်ကွင်းကို အသေအချာ စမ်းသပ်ကြည့်၊ ဆွဲကြည့်၊ လုပ်ပြီးမှ အိုကေ ဟုဆိုကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်တော့သည်။

အပေါ်မှ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံကို ကြားရသည်။ မေ့ကြည့်လိုက်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သူက ဝရံတာအတွင်းမှ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အောက်ကို ငံ့ကြည့်နေသည်။

မသီရိ ကြီးလောကား တက်သွားပုံက သွက်လက်သည်။ ဟိုသည် လွှာယမ်းယိမ်းယိုင်နေသော ကြီးလောကားကို အလိုက်သင့် ကိုယ်ကိုထိန်းကာ တက်သွားပုံက ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည့်မှုအပြည့်ဟန် ဖြစ်သည်။ ရှင်နှင့်မသီရိ ဘယ်အချိန်ကစပြီး ကောင်းအတူ ဆိုးဖက် အပေးအယူမှုမျှနှင့် နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ဖြစ်နေခဲ့ကြသလဲ။ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ။ ရှင့်စကားအရ ဆိုလျှင် အနည်းဆုံးတော့ ဆယ်နှစ်ကြာ့ခဲ့ပြီပေါ့။ ကြည့်ပါ။ တစ်ယောက်က လင့်စင်အိမ်တံခါးဝါး ရောက်သည့်အခါ တစ်ယောက်က လုမ်းပွေ့ဆွဲပြီး အိမ်ထဲကို ခေါ်ယူတာ။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောကျွော ရယ်မောလိုက်ကြတာ။ ကျွန်မကတော့ အပင်ကြီး အောက်ခြေကနေ တစ်ယောက်တည်း မေ့ပြီး ငေးကြည့်လိုပေါ့။

အို သူတို့နဲ့ ဝါန့်ဘာဆိုင်လဲ။ ဦးကြီးကောက်ရရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်သာ ရှိမနေဘူးဆိုလျှင် ဝါ သူနဲ့ တစ်နာရီတောင် အတူရှိနေစရာ မလိုဘူး။ ထိုအသိတရားဖြင့် သူမ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားကာ မျက်နှာကို လွှဲလိုက်တော့မည့်အဆိုန် ထိုအချိန်မှာပင်

ပြည့်မိုးငြိမ်း၏ အပြုအမူကြောင့် အသည်းအေးခနဲဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရိသွားတော့သည်။ ပြည့်မိုးငြိမ်းက ပထမဆုံး အသက်ဝဝရှု။ လိုက်သကဲ့သို့ပင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ ဆန့်တန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေထီးသမား တစ်ယောက် လေယဉ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသလိုပင်၊ သစ်ပင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ချပစ်လိုက်လေသည်။ အမယ်လေး သေပါပြီ။

မသီရိ အခုလေးတင် ကြိုတင် သတိပေးထားပါလျက် သူ အခုလို အမြင့်ကြီးမှ ခုန်ချလိုက်သောအခါ မြေဝန်းရုံ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးရလောက် အောင်ပင် ထိတ်လန့် ကြောက်ချုံသွားသဖြင့် ယောင်ယမ်းပြီး မျက်စိကို မိုတ်ချပစ်လိုက်မိသည်။

ရယ်မောသံတွေကို ကြားရ၏။ ကလေးတွေဆီက ရယ်သံ။ ပြည့်မိုးငြိမ်း၏ ရယ်သံ။ မြေဝန်းရုံ မျက်လုံးကို မရှောရဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြည့်မိုးငြိမ်းသည် သိုင်းကြီးဖြင့် တွဲလောင်းဖြစ်ကာ ခြေထောက်များ မြေပြင်မှ တစ်ပေအကွာတွင် ပတ်ချာလည် လည်နေသည်။ သူ့လက်က သူ့နောက်ကျောတွင် တင်းနေသည့် ကြီးကို ခေါင်းပေါ်မှ နောက်ပြန် ပြန်ဆုံးဆွဲထားသည်။

သူ ရယ်မောနေပုံက စွဲန့်စားမှုအတွက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် တော်တော်ကြီး ကျောပ်နေပုံ။ မြေဝန်းရုံကတော့ မိမိရှုံးတွင် အဲလို

သူရကောင်း လုပ်ပြရပါမလားဟု ဒေါသထွက်သွားမိသည်။ နောက်ပြီး အပေါ်မှာ ကလေးတွေ ရှိသည်။ ကလေးတွေ ယောင်မှားပြီး အတုယုတာ အားကျတာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည့် အပြုအမှုကို ဘာဖြစ်လို့ မဆင်မခြင် လုပ်ရသလဲ။ မသိရိကရော ဘာဖြစ်လို့ မတားမြစ်တာလဲ။

“ဟာ ညီမ ကြည့်ကောင်းလို့ ကြည့်နေတာလား။ လာပြီး ကြိုးလေးဖြတ်ပေးလိုးလော်။ ဒီမှာ တန်းလန်းကြီးပျုံး”

ပြည်မိုးပြိုမ်းက လေထဲမှာ ရပ်မောရင်း တန်းလန်း လည်နေရာက သူမကို လုမ်းပြောသည်။

အို ဟုတ်လား။ သူခါးက ထိန်းကြိုးကို ကိုယ်က ဖြတ်ပေးရမှာ တဲ့လား။ မြတ်န်းရုံ ကြောင်သွားသည်။ ဟင့်အင်း။

“အို တပ်တုန်းက ကိုယ့်ဟာကိုယ် တပ်တာမဟုတ်လား ဖြတ်တော့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖြတ်ပေါ့”

“ဟော်။ တပ်တုန်းက မမဝေတပ်ပေးတာလော့။ ဖြတ်တော့ တစ်ယောက်ယောက်က ဖြတ်ပေးမှပေါ့”

ဟင် ဟုတ်သားပဲ။ သူမ သူရှိရာသို့ တွေ့န်ဆုတ်တွေ့န်ဆုတ်ဖြင့် ရောက်သွားမိသည်။ သို့သော် အနားရောက်မှ သတိထားမိသည်။ သူမြေထောက်တွေက မြေပြင်မှ တစ်ပေအကွာမှာ လွှတ်နေတော့ ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

နိုက်မှ သူအရပ်ထက် ပိုနိမ့်သည့် မိန်းကလေးက ဘယ်လိုလုပ် သူကျောဆီကို မို့မလဲ။ နောက်ပြီး မို့သည်ပဲထားသီး။ နောက်ကျော ခါးထိန်းကြိုးကြီးက တင်းနေတာ။ ထို တင်းနေသည့် ကြိုးချို့ချိတ်ကွင်းကို ဖြည့်ပေးဖို့ဆိုလျှင် အဲဒီကိုယ်ခန္ဓာကြိုးကို ပွဲပြီး မ ယူမှ ဖြည့်ပေးလို့ ရမှာပေါ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။

မြတ်န်းရုံ မျက်မောင်ကြတ်လျက် အကြိုးအကျယ် စဉ်းစားနေသည်။ ပြည်မိုးပြိုမ်းကလည်း သူမကို စနောက်ချင်ဟန်ဖြင့် ချာလည်လည်နေသော ကြိုးဖြင့် တန်းလန်းကျနေရင်းက ပြီးလျက် ရှိလေသည်။

မြတ်န်းရုံ ဦးနောက်ခြောက်နေသည်။ သူကို ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ကြိုးဖြတ်ပေးရမလဲ။ အနီးအနားမှာ ကုလားထိုင်တို့ ဘာတို့ ရှိမလား။

“ခကဗလေးနော်”

မြတ်န်းရုံ အနားက စတိုဆောင်လေးထဲသို့ ဝင်သွားအဲ။ အဲဒီမှာ ခုံတစ်ခုခုများ တွေ့မလား။ စတိုဆောင်ထဲမှာ မီးသတ်ဗူးတွေ တွေ့သည်။ မီးစက်လိုလို ပုံစံမျိုးဖြင့် အနီးရောင်စက်တစ်ခု တွေ့သည်။ သေးမှာ ချပ်ပြားဖြစ်နေသည့် ပိုက်ကို စနစ်တကျ ခေါက်လျက်တွေ့တော့မှ ဒါဟာ မီးသတ်ဖို့ ရေပက်စက်ဖြစ်မည်ဟု တွေ့ကိုမိသည်။ လက်နိပ်စာတိမီးတွေ ရေပုံးတွေ၊ တဗြား မိမိမသိသော စက်ကိုရှိယာတွေ အများကြီး

ଦୈରଧ୍ୟରୁ ॥ ବୈଶ୍ଵାରାଗ୍ୟରୁ ॥ ଗୁଲବାଃ ଦୀର୍ଘତ୍ୟା ॥ ହାତ୍ପୁତ୍ୟା ॥ ମର୍ମି ॥
ତାକାଳୀଙ୍କି ॥ ମତୀତାଳୀଙ୍କି ॥ ଗୁଲବାଃ ଦୀର୍ଘତ୍ୟା ॥ ତାତୀଙ୍କି ॥ ହାତ୍ପୁତ୍ୟା ॥

အို သူဟာသူ လျှောရည်ပြီး ခုန်ချတာ။ သူများကို
ရင်တုန်အောင်လုပ်တာ။ နေပါစေ။ ဒီအတိုင်းပဲ နေပေါ်တော့။ အို
အဲဒီလိုလည်း မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဝါရိတယ်ဆိုပြီး ငါအားကိုးနဲ့
ခုန်ချတာဖြစ်မယ်။ ငါ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးမှပဲ။ နောက်ဆုံးတော့
မောတော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထောက်ထောက်လျက် နံရုံမှာ
ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အကြံရသွားသည်။ ထိုဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ
သူကို မတ်တပ်ရပ်ဆိုင်းမည်။ အို နေပါ၌း သူက ဆိုင်ကယ်ပေါ်
မတ်တပ်ရပ်လို့ ခါးထိန်းကြိုးက လျော့ပါပြီတဲ့။ ငါအရပ်က သူကို
ဘယ်လိုလုပ်ဖို့မလဲ။ သူခါးက ရိုတ်ကွင်းကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ဖြည့်ပေးမလဲ။ ပိုဆုံးမှာပေါ့။ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။
ရှာစ်းပါ၌း ထပ်ပြီး ရှာစ်းပါ၌း။

ပစ္စည်းအတိအတွေတွေကို မွေးနောက်လုန်လျှောလျက် ရှာသည်။
 ထိအခါကျမှ စာကြည့်တိက်တွေမှာ သုံးတတ်သော အလျော့မီနိယမ်
 လျောကားကို တွေ့သည်။ လျောကားက ခြေလေးရောင်း

ကျော်စမ်း။

အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ အဲ့သွစရာ ကြံ့ရသည်။
 ပြည်မိုးဌိမ်းက မြေကိုးပေါ်မှာ လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် မတ်တပ်ရပ်နေပြီ။
 သူမနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို ဘယ်သူက ကူပြီး
 ဖြတ်ပေးခဲ့တာလဲ။ အနားမှာလည်း ဘယ်သူမှုမရှိ။

“သိမ လေးကလေးနဲ့ ထားလိုက်လေ”

သူက မြတ်နဲ့ရဲ့ အပြေးရောက်လာဖြီး သူမ သယ်လာသော အလျှော့မြန်ယမ် လောကားကြီးကို သူမလက်ထဲမှ လက်လွှဲယူလိုက်ဖြီး မြေပြင်ပေါ်မှာပင် ဖြစ်သလို ချထားလိုက်၏။

“ເຫຼົາສີ້: ໝື່ມ ໝື່ມກີ່ ກົງົນຕົວ ແລ້ວ ແລ້ວວູ້:ມີຕາຍ | ໝື່ມ
ກີ່ລົງກົງ ແລ້ວ:ເກົົາກົງບູ້ວູ້:ລິ້ນຸ້ມຍົດລູ້ ພັດຍະວູ້:ລູ້ວູ້:”

သူမျက်ဝန်းမှာ အားနာသည့် အရိပ်အယောင် ကြည့်နာသည့်
အရိပ်အယောင် ထိုနောက် ဘာအရိပ်တွေပါသေးလဲ။ ရယ်မြှောရိပ်တွေ
ပါသေးလား။

“ဘယ်သူက ဖြတ်ပေးလဲဟင်”

အနီးအနားမှာ မြင်နိုင်သမျှ မြင်ကွင်းအောက်မှာလည်း
လူတစ်ယောက် တစ်လေမှ မရှိ။

“ကျွန်တော် သစ်ပင်ဆီ လွှာကပ်ပြီး ပင်စည်လျေကားထစ်တွေပေါ်
တက်ရပ်ပြီး ဖြတ်ပစ်တာပေါ့ ညီမရဲ့။ ဒီလိုပဲ ဖြတ်နေကျပါ”

“အို”

မြေန်းရုံ ရှုက်လည်းရှုက် ဒေါသလည်း ထွက်သွား၏။

“ဒါ နောက်စရာလား ရှင့်”

“ဆောင်းပါ ညီမရယ်”

တစ်ကိုယ်လုံးထူးပူတာက တစ်မျိုး၊ မကျေမချမ်းဒေါသက
တစ်မျိုး။ သူအနားကနေ စွာလာခဲ့သည်။

“ညီမ တက်မယ်လေ။ ညီမအလှည့်”

“အို မတက်ဘူး။ မတက်ချင်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော့ကို စိတ်ဆီးလိုလား။ မမဝေနဲ့
တက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော် အပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကလေးတွေနဲ့
စောင့်လိုက်ပါမယ်။ မမဝေကို အောက်ပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်သူနဲ့မှ မတက်ချင်ဘူး”

“ဟာ ဘာဖြစ်လိုလဲညီမ။ အမြင့်သိပ်ကြောက်သလား”

“မကြောက်ပါဘူး။ မတက်ချင်တာတစ်ခုပါပဲ”

“ညီမ ဒေါသထွက်သွားတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်စတာ နည်းနည်းလွန်သွားတယ်။
စောက်သလိုဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ မသီရိနဲ့ ကလေးတွေက
ညီမကို အပေါ်လာစေချင်တယ်။ အန္တရာယ် မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်တော်
အသက်နှုန်းရင်းပြီး အာမခံပါတယ်။ ဒီကိုရိယာတွေက မမဝေနဲ့
အလုပ်သမားတွေ အမြှစ်စေးထိန်းသိမ်းနေကျ”

မြေန်းရုံ အပေါ်ကို မေ့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကလေး
နှစ်ယောက်နှင့် မသီရိက မိမိတို့အား စိတ်အားထက်သန်စွာ
ငြုံကြည့်နေကြသည်ကို မြင်ရသည်။ ဒီးသားက လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို
အော်လံသဖွယ် ပါးစပ်ရှေ့မှာ ဖြန့်လျှက် လုမ်းအော် ခေါ်သည်။

“မမကြီး သားသားတို့ဆီး တက်လာခဲ့ပါ”

မြေန်းရှုကြသွေးတွေက လွှာလွှာပြော

အခုခုချိန်ကျမှ လုံးဝငြင်းဆိုလိုက်လျှင် မမိ ကလေးဆန်ရာ
ကျမည်။ စိတ်ကောက်တတ်ရာ ကျမည်။ သူမ ပင့်သက်တစ်ချက်ကို
လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်ပြီး အပေါ်တက်ရန် လက်ခံလိုက်သည်။
သို့သော သေချာသည်၊ မြေန်းရုံ လုံးဝ စိတ်လှပ်ရှားတက်ကြခြင်း
မရှိတော့ပေ။

ကြီးသိုင်းကွင်းမှာ ခါးထိန်းကြီး ချည်နိုင်ဖို့အတွက် သစ်ပင်ပေါ်
တစ်ထစ်နှစ်ထစ် တက်လိုက်ရသေးသည်။ အခုမှ သတိထားမိသည့်က
ကည်ပင် ပင်စည်ကြီးတွင် လက်ကိုင်လို့ရအောင် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ
အားယူဆပ်ကိုင်ဖို့ အသင့်အနေအထား သံကွင်းတွေ တပ်ထား၏။
သက်တောင့်သက်သာ မြေမြေခွဲပြီး တစ်ထစ်ချင်း တက်သွားရုပဲ။ မိမိအား
ပြည့်မိုးငြိမ်းက ခါးနောက်မှာ ချိတ်ကွင်း ချိတ်ပေးလိုက်သည်။

“က တက်လိုပြီ။ တော်တော်မြင့်တဲ့အထိ တက်လိုက်။ လိမ့်မကျဘူး။ ကွန်တော်အောက်မှာ ရှိတယ်”

သူမ ဘယ်ညာ လက်ကိုင်ကွင်းတွေကို အားပြန္တဲ့လျက်
ပင်စည်၏ လျေကားထစ်တွေကို တက်သွားသည်မျာ ကြိုးလျေကားနှင့်
အပြိုင်ဖြစ်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

“ရှုပိ သီမ ကြိုးလေကားဆိတက်တော့”

သူက အောက်ကနေ လုမ်းပြောသည်။

တကယ်တော့ ကြီးလျေကားက လုမ်းကိုင်ဖို့တော်
သိပ်မလွှယ်ပါ။ သူမက ပင်စည် သစ်သားထစ်မှာ ချထားသည့်
ခြေကိုလည်း မလွှတ်ရဲ။ ဘယ်လက်ကိုလည်း သံကွင်းကနေ မဖြတ်ရဲ။

ညာလက်ကသာ ကြိုးလျေကားကို လုမ်းကိုင်နေတာမို့
လက်တစ်ဖက်တည်း၏ အားဖြင့် လျေကားက မပြီမဲ။ အခြေအနေက
မတိုးတက်ဘဲ ပင်စည်နှင့် ကြိုးလျေကားကို တစ်ဖက်စီကိုင်ရင်း
တန်းလန်းကြီးဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လက်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီး လျေကားကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်လိုက်တော့လေ”

ဟင့်အင်း။

မြဝန်းကိုယ့်ကိုယ် ဒီလောက်ညုံမှန်း အခုမှပဲ လက်တွေ
သိရတော့သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဘယ်လိုမှ နေရာရွှေ့ယူလို့မရ။

“ကျွန်တော်လာမယ်”

ပင်စည် အထစ်များအတိုင်း သူလိုက်ပြီး တက်လာ၏။

“ညီမ ဘယ်လက် မဖြတ်ချင်သေးရင် ဉာဏ်ထောက်တော့
လျေကားပေါ်လှမ်းမှ ရမယ်။ လျေကားပြိမ်အောင် ကျွန်တော်
ထိန်းကိုင်ပေးမယ်”

မြေဝန်းရုံတက်သည့် သစ်သားထစ်၏ အောက်ထစ်တွင်
သူတက်ရပ်လိုက်သည့်အပါ သူရှင်ခွင်နှင့် သူမနောက်ကျောနှင့်
ထိကပ်သွား၏။

အို သူနှင့်ကိုယ်နှင့် ထိကပ်နေပြီဟု သိလိုက်သည့် အချိန်တွင်
လက်ဖျားတွေ အေးစက်တိုန်ရီလာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွဲ
အင်အားချိန့် သွားသည်။ ဒုးတွေလည်း ညွတ်လာ၏။ ရှုပ်လိုက်တာ။
မတက်တော့ဘူး။ ပြန်ဆင်းတော့မယ်ဟု အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

ထိအခိန်မှာ သူက မြင်နဲ့ရုံကို နောက်ဘက်မှ ထိနဲ့ပွဲ
ထားသည်။

“ဖြစ်လား မဖြစ်ရင် စွတ်မတက်နဲ့တော့ ပြန်ဆင်းမယ်
ပြန်ဆင်းမယ်။ နော် လာလာ”

ကလေးတစ်ယောက်ကို ရွှေ့မေ့သလို နှဲညံ့ပြင်သာသော
အသံဖြင့် သူ နှစ်သိမ့်သည်။ ထိုရွှေ့မေ့စကားကြောင့် မြတန်းရုံ
မျက်ရည် ငွေ့လည်လာသည် အထိ အားတက်သွားသည်။ ဒီအထိ

ତାଙ୍କିପ୍ରିୟାମନୀଙ୍କ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ ପାଦରେ

“မဟုတ်ဘူး တက်မယ်”

ပြောပြီး သူ ခါးကို ပွဲထားတုန်း သူကို ယုံကြည်စိတ်ချွာပင်
လျေကားဆီသို့ ခြေနှစ်ဖက်လုံး ကုံးပြောင်းလိုက်သည်။

“ହୃଦୟତାଯ ହୃଦୟତାଯ ॥ ଦୃତିକ ବ୍ୟାମଗ ଦେହପିତାଯ”

ကြိုးလော်ပေါ် ခြေထောက်ချမိတော့လည်း သူအလို
အလောက်ပင် တစ်ထစ်ချင်း တက်သွားဖို့ လွယ်လွယ်ကူကူပါပဲ။
ကြိုးလော်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက် ကြိုးတွေက လက်ကိုင်ဖို့
အဆင်ပြေအောင် ကြမ်းလည်းမကြမ်း၊ ချေလည်းမချေား သေးလည်း
မသေး တုတ်လည်းမတုတ်။

“အပေါ်ကို မေ့မကြည့်နဲ့ အလိုက်သင့်တက်သွား”

သူမ၏ နောက်မှာ သူ တစ်ထစ်ချင်း တက်လိုက်လာခဲ့သည်ဟု သိလိုက်သည့်အခါ မြေဝန်းရုံ ခြေလှမ်းပျက်ချင်ချင် ဖြစ်သွားသေး၏။ ငါနောက်က သူက ကပ်လိုက်လာတာဆိုတော့ ငါက သူရင်ခွင့် ထဲမှာပေါ့ဟု တွေးလိုက်မိတော့ မျက်နှာပူလိုက်တာ။ ရှုက်စရာကြီးပေါ့။

အို အဲလိုမတွေးနဲ့လေ။ ဘယ်သိနိုင်မှာလဲ တစ်ချိန်ချိန်မှာတောင် သူ့ကို
လက်တောင် လက်ထပ်ရညီးမှာပဲ။

ဟင်။

ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုအတွေးဆီ ရောက်သွားပါလိမ့်။

“ညီမ ဘာလို့ရပ်နေတာလဲ နီးနေပြီ ဆက်တက်လေ”

ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသံက သူမ၏ နားရွှေက်နောက်မှာ ကပ်လျက်
ကြားလိုက်ရတာမို့ နားရွှေက်ကို သူ့ထွေက်သက်လေ တိုးသွားတောင်
သိလိုက်သည်။ ကြက်သီးမြှေမြတ်လောက်အောင် မနေတတ်သလို
ဖြစ်သွားသည်။

“အင်းပါ”

မြေဝန်းရုံ ဘာကိုမှ ဆက်မတွေးဘဲ တစ်လျမ်းချင်း
လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဆက်တက်ကာ နောက်ဆုံးတော့ မသီရိအဲ
နွေးတွေးသော လက်များကို ဆုပ်ကိုင်မိသွားတော့သည်။

“အောင်မြင်သွားပြီ”

မသီရိက ပြုခြင်စွာ ကြံ့ဆိုလေသည်။

သစ်ပင်အိမ်လေးသည် သွေ့ခြားက်သော သစ်သားနဲ့
စိမ်းစိုးသော သစ်ရွှေက်နဲ့ ရောစပ်လျက် လတ်ဆတ်စွာ မွေးပျုံးနေသည်။
အမြင့်မှာမို့ လေသာသည်။ မျက်နှာကို တိုးရွှေသောလေက နွေလေ
ဖြစ်ပေမယ့် ပူနွေးမနေသဲ အေးမြှေသည်။ ပြတင်းပေါက်လေးနှစ်ခုမှ
တိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြမ်းခင်းက လျှောထိုးခင်း ဖြစ်သည်။
ထန်းလက်ဖြင့် ပြုလုပ်သော စားပွဲတစ်ခုနှင့် ပက်လက် ကုလားထိုင်
တစ်လုံး ရှိသည်။ ဘေးက ဝါးစင်လေးမှာတော့ စာအုပ် ဆယ်အုပ်
ဆယ့်ဝါးအုပ်လောက် ထပ်ထားသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က
ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် အပြင်သို့ စိတ်ဝင်စားစွာ
ကြည့်နေကြသည်။ ကြမ်းပြင်များ သင်ဖြူးဖျာတစ်ချပ် ခင်းထား
သော်လည်း ထိုဖျာပေါ်တွင် ဘယ်သူမှ မတိုင်ကြပေ။

“သစ်ပင်တိပ်ဖျားပေါ်မှာ နေရတဲ့အရသာက နေကြည့်မှသိတာ
မြေနှင့်ရုံး။ ကျွန်ုတ် ဒီအိမ်လေးကို အပန်းဖြေ အိမ်အဖြစ်
ပြင်ဆောက်ပြီးကတည်းက ဒီကိုရောက်တိုင်း ဒီပေါ်ကို မတက်ဘဲ
မနေနိုင်ဘူး။ မြင်ကွင်းက သိပ်လှတယ်”

မြေဝန်းရုံတို့ သုံးယောက်လုံး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့
လှမ်းကြည့်ကြသည်။

စိမ်းတစ်ခု၊ ဝါတစ်ခု၊ ညီတစ်ခု၊ အမျိုးစုံသော သစ်ပင်များသည် မျက်စိတည့်တည့်၊ ကိုယ့်အောက် နေရာအနဲ့၊ တစ်ခု၊ အပင်တွေကတော့ အရွက်အကုန်ကြော်ပြီး အရိုးပြိုင်းပြိုင်းသာ ကျွန်တော့သည်။ ဟိုးအဝေးမှာ အပင်ထူထပ်သည့် တောင်စောင်း။

“ဒီလို သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပိုင်းကို ရွက်အုပ်တန်းလို့ ခေါ်တယ် ညီမှ၊ အင်လိပ်လိုတော့ ကနိုဝါရီ (Canopy) ပေါ့။ ကျွန်တော် ဒီလို ရွက်အုပ်တန်းကို ပန်းချိန့်တာ ခကေခကာပဲ”

သူသည် တကယ့်သစ်ရွက်များကို ကင်းသတ်စတ္တာ။ ပေါ်မှာ ကပ်ပြီး ပန်းချိန့်သည့် နည်းကို နှစ်သက်စွာ မကြေခကာ အသုံးပြုဖြစ်သည်။

သစ်တော်တစ်ခုလုံး၏ ထိပ်ဆုံး ရွက်အုပ်တန်းကို ပန်းချိန့်ဖို့ ထိတ်ကူးရသည်မှာ မလေးရားနိုင်ငံ သဘာဝ ကာကွယ်တော့ အမျိုးသား ဥယျာဉ်မှာ အထူးပြုင်ဆင်ပေးထားသော ရွက်အုပ်တန်း ကြိုးတံတား ပေါ်သို့ လျောက်ခဲ့ပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ မိုးသစ်တော်ကြိုး၏ သစ်ပင်ထိပ်ဖျား ရွက်အုပ်တန်းသည် အမြင်ပေ ၉၀လောက်ရှိသည်။ အောက်ကိုင့်ကြည့်လျှင် သစ်ရွက်သစ်ခက် အဆင့်ဆင့်ကိုသာ မြင်ရသည်။ အထက်မှာတော့ သစ်ရွက်ကြားမှ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် ကောင်းကင်း။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သွားလေရာ ပန်းချိန့်ဖို့ ဘုတ်ပြားထယ်တွင် ကလစ်ဖြင့် ကပ်ထားသော ပုံချွဲစဉ်။ ပါနေကျို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပန်းချိ ကောက်ရေးဖို့ ခဲဖြင့် ခြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ညျှော်လမ်းညွှန်က ဆယ်လက်မသာ ကျယ်သော ကြိုးတံတားပေါ်တွင် လျောက်နေနိုက်မို့ ထိလုပ်ရက်သည် အန္တရာယ်များသဖြင့် မလုပ်ရန် တားမြစ်လာခဲ့သည်။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက သူ အမွှေရသော တော်ကို ရွက်အုပ်တန်း ကြိုးတံတား လုပ်ချင်နေခဲ့သည်။

“အဲဒီလို စီမံကိန်းကြိုးကြိုးမျိုးက တကယ့်သဘာဝတော်တွေမှာ အစိုးရကာ၊ ဒါမှမဟုတ် အင်အားကြိုး သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် အဖွဲ့ကြိုးတစ်ခုခုက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ရမှာမောင်လေးရဲ့။ မင်း စိတ်ဓာတ် တက်ကြွေတာကို မမဝေ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲ လုပ်လုပ် ဒီတော်ဟာ အဲဒီအဆင့်မျိုးကို မမိန့်စိုးလေး”

သူတို့နှစ်ယောက် အချိုအချ စကားပြောပြန်ပြီး မသိရိုက မြင်န်းရုံအား ရှင်းပြုသည်။ ဒီတော်သည် သဘာဝတော့ မဟုတ်ဘဲ ဖြန့်စိုက်ထားသည့် ခုတိယဆင့်သစ်တော်သာ ဖြစ်၍ အဆင့်မမို့ကြောင်း။ သစ်တော့ သက်တမ်းကလည်း အခုံမှ နှစ်လေးဝါးဆယ်သာ ရှိသေးကြောင်း။ နောက်ထပ် နှစ်ဝါးဆယ်လောက်ရှိမှ အဆင့်မြင့် သစ်တော်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ရမှာ ဖြစ်ကြောင်း။

မြတ်စွာ ရတန်တွင်ဆင်လောင်း

“မမ အဲဒီ နောက်အနှစ်ငါးဆယ်ကျေရင် ကျွန်တော်က သေပြီ”

“သေ ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းမှာ နောက်ပျီးဆက် ကျွန်မှာပဲ။ မင့်သားသမီးတွေက ဆက်လုပ်မှာပေါ့”

ပြည်မိုးပြိုမ်းက မြှင့်နံရုံး ရုတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။ ဘုရားရေ။ သူကြည့်ပုံကို မြှင့်နံရုံး အထိပို့ယ် မဖော်တတ်သော်လည်း သူ မိမိကို အဲဒီလို မကြည့်သင့်ဘူးဟု ထင်သည်။ မျက်နှာက နော်ခနဲ ပူသွားပြန်၏။ ထိုကြောင့် သူတို့နားမှာ မနေတော့ဘဲ ဖိုးသားတို့အနားသို့ လျှောက်သွား မိဘည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ကလည်း အလေးအနှက် ခွေးနေး နေကြလိုပါလား။

“မမက ဘာဖြစ်လို့ အဲလို ပြောတာလဲ”

“အို မမ သူတို့စကားတွေ ကြားတာပေါ့ဟဲ့။ ဦးကိုပြော ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကြော်တဲ့။ သေရင်လည်း ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဗိုမ့်သူလည်း မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီတော့ မေမဝေ တစ်ယောက်လုံး မင်းအနားမှာ ရှိတယ်လော့။ အမြှိုနေမှာတဲ့”

“အဲဒီနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ မမကလည်း”

“ဖိုးသားကလည်း အလိုက်တာ။ အမြှိုနေမှာ ဆိုတာ ရည်းစားတွေ ပြောတဲ့စကားလေဟာ။ ရုပ်ရင်ထဲမှာ အဲလိုပြောပြီးပြုဆိုရင် သူတို့ ယူကြတာပဲ။ အဲဒီလို မေမေက ပြောတော့ ဦးကိုပြော မေမေလက်ကို ကိုင်ပြီးတော့ သူနှစ်းပေါ် ကပ်ခိုင်းတယ်။ မေမေက လက်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်တာ”

“ဟင် သားသား နားမလည်ပါဘူး။ ဦးကိုပြော ရားအနလိုလား ကဲ”

“မသိဘူးလေ။ မမထင်တာပြောတာ”

“မမ သားသားပြောမယ်။ ငါ ဦးကိုပြောရဲ့ တကယ်လီဖုန်းထဲမှာ မေမေပုံတွေ အများကြီးတွေ့တာ”

“ဟင် နှင် ဘယ်တုန်းက ဖွင့်ကြည့်တာလဲ”

“ကြာလှပေါ့”

“ဖိုးသားက ပြီးစပ်စပ်ဖြင့် ပြောသည်။”

သူတို့ စကားတွေကြောင့် မြှင့်နံရုံးရေးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အူကြောင်ကြောင်နှင့် မိမိ မတ်တပ် ရပ်နေတာကို နှီးနှီးက မြင်သွားသည်။ ကလေးပီပီ သူစကားသူ

အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်ဟန်လည်း မရှိ။ မြဝန်းရုံအား စိတ်အားတက်ကြွား
ပြတ်းမှ လုမ်းညွှန်ပြသည်။

“မမကြီးကို ပြမလို့။ ဟိုးမှာတွေ့လား ရွှေ့လေးလေးတစ်ခု မြင်လား။
နောက်ရက်ကျရင် သမီးတို့ အဲဒီကို ပျော်ပွဲစား သွားရအောင်နော်”

သူ ပြရာကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ သစ်ပင်အုပ် အစိမ်းရောင် အဝါရောင်ကြားထဲမှာ
ကျေကောက် သွားနေသော ဖြာအြိမ်းကြောင်းလေး တစ်ခု။ အဲဒီ
ရွှေ့လေးပေါ့။

“အဲဒီရွှေ့လေးကော် ရေးလေးကို ကြည့်နေတာပဲ မမရဲ့”

“သော် ဟုတ်လား။ အေးအေး သွားတာပေါ့”

ပြတ်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့ နှုံကြည့်သောအခါ မြင်ကွေး
တော်တော်များများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရအဲ။ ရှေးတုန်းက အမဲပစ်
ဝါယွှေ့တွေ တော်လိုက် ဝါယွှေ့တွေမှာ လင့်စင်ပေါ်ကနေ သားကောင်ကို
ရွှေ့လေးသည့် ဖြစ်ရပ်တွေ အများကြီးပါအဲ။ အခု သစ်ပင်အီမိုက်လည်း
အဲသည်လိုပဲ တော်တော်ခုလုံးကို အထက်ဆီးမှ မြင်နိုင်သည့်အမြင်မှာ
ရှိသည်။

ရွှေ့လေးဖြာအြိမ်းဆီး မရောက်ခင်မှာ သစ်ပင်တွေ မရှိဘဲ
ဖြာနေသည့် အရှည်လိုက် လမ်းကြောင်းတစ်ခု ရှိသည်။

“အဲဒီလမ်းက ဘယ်ကိုရောက်လဲ သမီးသိလား”

“မသိဘူး”

“အဲဒီက မီးမကူးအောင် ဖြတ်ထားတဲ့လမ်းပေါ့ ညီမရဲ့”

ဘယ်အချိန်က အနားရောက်လာမှန်း မသိသည့် မသိရိုက
ဝင်ဖြေပေးသည်။

“တော်တစ်နေရာရာမှာ မီးလောင်လို့ မီးသတ်ဖို့ လိုအပ်ရင်လည်း
မီးသတ်ကားဝင်ပြီး အဲဒီနေရာကို သွားလို့ရတယ်”

“သော်။ ဒီတော်ထဲမှာ ဘာကောင်တွေရှိလဲဟင်”

“ဒီတော်ထဲမှာ ဘာအကောင်ကြီးမှ မရှိပါဘူး ညီမ။ ယုန်လေးတွေ
ရှိတယ်။ ငါက်လေးတွေ ပျီးစုံရှိတယ်။ ရှုံးတွေကတော့ အများကြီးပေါ့။
တစ်ခါတစ်ခါတော့ တော့ခွေးအူသံကို ညာညာမှာ ကြားရတယ်။ မြင်တော့
မြင်ဘူးပါဘူး”

“အပင်တွေကရော ဘာပင်တွေရှိလဲဟင်”

“ကြီးစိန်းပြင်ပ အပင်တွေ ချဉ်းပါပဲ။ ကျွန်းတို့ ပျော်ကတိုးတို့ မပါဘူး။ အင်၊ ကည် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ပါတယ်။ အခု တို့ရောက်နေတဲ့ အပင်ကြီးက ကည်လေး။ ရှားပင် နည်းနည်းပါတယ်။ သိတင်းပင် နည်းနည်းပါတယ်။ အများအားဖြင့်တော့ အကြီးမြန်တဲ့ တမာနဲ့ မဲလောပင်တွေပါ။ သစ်တန်ဖိုးအနေနဲ့ မက်လောက်စရာ မဟုတ်တဲ့ အပင်တွေချဉ်းပါပဲ”

ကလေးများက သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဆက်နေချင်သေးသော်လည်း ပြန်ဆင်းစို့ အချိန်ကျပြီ ဟု မသီရိက သတိပေးသည်။ မသီရိက သစ်တန်းမှာ စာသင်စရာ ရှိသေးသည်။ ပြည်မိုးပြိုးက သစ်တော့အုပ် ခန့်စို့ လူတွေမေးရမှာ ရှိသေးသည်။ ဒါကြောင့် ပြန်ဆင်းကြမည်။

ပြန်ဆင်းသည့်အခါ မသီရိက အရင်ဆင်းသည်။ မသီရိက ပြည်မိုးပြိုးလိုပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချိတ်ကွင်းကို နောက်ပြန် ဖြတ်တတ်သည်။ ပြီးတော့ ကလေးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ မြှေနှံးရုံး။ ပြီးတော့မှ ပြည်မိုးပြိုးက နောက်ဆုံး။

အတက်ထက် အဆင်းက ပိုခက်လေသည်။ နောက်ပြန် ဆင်းရတာမို့ လေ့ကားထစ်ကို ခြေဖြင့်မိစို့ ချိန်ဆရတာ အချိန်လည်း ပိုကြာပြီး သတိလည်း ပိုထားရလေသည်။ ဒါကြောင့် ပြည်မိုးပြိုးက ကြီးဖြင့် ခုန်ခုန်ချတာဖြစ်ရမည်ဟု သဘောပေါက်သွား၏။ သို့သော်

ပိုချို့ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

လောလောဆယ်တော့ သစ်ပင်က မြှင့်လွန်းသဖြင့် ခုန်မချရပါ။ သစ်ပင်နိမ့်နိမ့်မှာ ခုန်ချလို့ရတဲ့ ကြီးတစ်ခုလုပ်ပေးရန် ပြည်မိုးပြိုးကို တောင်းဆိုရလှုပ် ဘယ့်နှယ်နေမလဲ။

မြေပြင်သို့ အားလုံး ချောချောမောက် ရောက်ကြပြီးမို့ ဥယျာဉ်သာက်သို့ ချိတ်ကြသည်။ ထမင်းကလည်း ဆာနေကြပြီကိုး။ တော်တော်လှမ်းပါတော့မှ ပြည်မိုးပြိုးတဲ့ခု ရပ်သည်။

“ဦးကြီးရော”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဦးကြီး ဘယ်ရောက်နေလဲ။ အနီးအနား အပင်တွေကြားမှာ ဦးကြီးကောက်ရ မရှိ။

“ဦးကြီးရေ ကျွန်းတော်တို့ ပြန်ကြရအောင်”

ပြည်မိုးပြိုးက အော်ခေါ်သည်။ များပြားလှစွာသော သစ်ပင်တွေသည် တိတ်ဆိတ်ပြိုးဆက်လျက် ရှိသည်။ ဦးကြီး၏ ပလုံးပတွေး အသံကိုလည်း မကြားရ။ ပြည်မိုးပြိုးနှင့် မသီရိ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဦးကြီးရေ”

ပုဂ္ဂန္တရေးသိပ္ပါယ

မြဝန်းရုန်း ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း လက်ဖဝါးကို
အော်လဲလို ပါးစပ်ရှုံးမှာတပ်ပြီး တစ်နှစ်သုံး ရေပျက် သုံးအပြီးတွင်
ဦးကြီးရေ ဟု ပြုင်တူအော်ဟန်ခေါ်ကြသည်။ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

ဦးကြီး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

ကိုပြန် သူအလုပ်သမားတွေ ဦးကြီးကို မိုးမချုပ်ခင် တွေ့နှင့်ဖို့
ရှာနေကြသည်။ မိုးချုပ်လျှင် အရှာရခက်မှာမို့ ဖြစ်၏။ သစ်တောထဲမှာ
နေနေကျ မဟုတ်သူက ညာမှာ တောထဲမှာ မျက်စီလည်လမ်းများလျှင်
စိတ်ခြောက်ခြားနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ဦးကြီးလို စကားမပြောတတ်သူ၊
လုမ်းအော်ပြီး အသံမပေးနိုင်သူဆိုလျှင် ပိုစိုးလိမ့်မည်။

သူတို့အုပ်စု နေ့လည်စာတေးဖို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသော်လည်း မြဝန်းရု
စိတ်မဖြောင့်ပေါ်။

ပန်းရောင်ဆင်ဝင်နှင့် အဆောက်အအီးမှာ မသီရိတို့ သားအမိတွေ
နေထိုင်သည်။ ဖိုးသားနှင့် နိုးနိုးက တစ်ခန်း။ မသီရိက တစ်ခန်း။
မြဝန်းရုအတွက် မသီရိနှင့် ကပ်လျက် အခန်းလွှတ်မှာ နေရာချထား
ပေးသည်။

ထေမင်းတားပြီးတော့ မသီရိက သင်တန်းဆီသို့သွားချိန်၊
ကလေးနှစ်ယောက်က အခန်းထဲမှာ နားချိန်၊ မြဝန်းရု မနားနိုင်သေး။
ဦးကြီးအတွက် စိတ်ပူနေမိသည်။

ပထမတော့ ဥယျာဉ်ထဲမှာပင် လမ်းလျှောက်ဖို့ပါပဲ။ သို့သော်
တဖြည်းဖြည်းနှင့် တော့အုပ်သာက်သို့ စူးစမ်းချင်စိတ်ဖြင့် လျှောက်သွား
နေမိ၏။

သစ်တောအဝင်တွင် သစ်တောနယ်မြေ၏ မြေပုံကို အခါမှ
တွေ့မိသည်။ နတ်စင်အလွန်၊ ဆိုင်းဘုတ်မှ ဝင်ဝင်ချင်း ညာသက်နား
လောက်မှာ ဖြစ်သည်။ သစ်တောနယ်မြေကို တစ်လက်မလျှင်
တစ်ကိုလိုမိတာ စကေးဖြင့် ဆွဲထားသည့်မြေပုံ ဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့်
အကျယ်အဝန်းက စတုရန်း ကိုလိုမိတာ င့်ဝေ ရှိတာပေါ့။
အကျယ်ကြီးကိုးကိုး။ ဒီလူ ဒီသစ်တောကန် ဘာဝင်ငွေတွေများ ရပါလိမ့်။
တောက သစ်ခုတ်တဲ့ တောလား။ သူမ သစ်ပင်တွေကြားထဲသို့
တိုးဝင်သွားလိုက်ချိန်တွင် ခပ်လုမ်းလုမ်းမှ အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။

“အစ်မ အစ်မ။ အဲဒီသာက်ကို မသွားရဘူး”

လုညွှေကြည့် လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် သူမဆီသို့
လျှောက်လာနေသည်။ ထိုလူသည် လက်တို့ အကျိုးအပြာနနှင့်

အပြာရင့်ရောင် ဘေးသီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ လက်ထဲမှာ စကားပြောစက်လို အရာတစ်ခု ကိုင်ထားသည်။

“**၆။** ကျွန်မ ကိုပြည်မိုးပြီမ်းရဲ့ ဖော်သည်ပါ။ နေ့လည်က ဦးကြီးတစ်ယောက် ဒီတောထဲမှာ မျက်စိလည်ပြီး လူကွဲသွားလို့ အဲဒါ ပြန်တွေ့ပြီလား သိချင်လို့”

သူမျက်နှာတွင် လေးစားသည် အမှုအရာ ချက်ချင်းပင် ပေါ်လာ၏။

“**၇။** ဆရာဇ်သည်လား။ မတွေ့သေးဘူးပျူး။ ကျွန်တော် ဆရာဆီ လုမ်းပြောပေးမယ်။ အစ်မက ဘယ်သူလဲပျူး”

“မြေဝန်းရံပါ”

သူက စကားပြောစက်ဖြင့် လုမ်းပြောပေးလေသည်။ တစ်ဖက်က ကိုပြော၏အသံကို ကြားရသည်။ ထို့နောက် ဝန်ထမ်းက ကိုပြော နိုင်းသည့်အတိုင်း မြေဝန်းရံအား သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ထိုနေရာမှာ ရေကန်တစ်ခု၏ဘေး ဖြစ်သည်တဲ့။ ရေကန်တွေကို ရေကန်နံပါတ်တစ် နှစ် သုံးဟု သတ်မှတ်ထား၏။ မြေဝန်းရံသွားရမည့် ရေကန်က နံပါတ်နှစ် ရေကန်။

“ရေကန်တွေက သဘာဝရေကန်တွေလား”

“မဟုတ်ဘူး။ တူးထားတဲ့ရေကန်တွေပျူး။ အခုလို နွေရာသီမှာ တောမီးလောင်တတ်တော့ လိုအပ်ရင် ရေယူလို့ရအောင်လို့”

“မီးရော လောင်ဖူးသလား”

“လောင်တဲ့အဆင့်ထိတော့ မရောက်ပါဘူး။ ခကာခကာတော့ လန်ဖူးတယ်။ ပြီမ်းလို့ နိုင်သွားတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မီးသတ်ပူးတို့ မီးသတ်ပိုက်တို့ ရှိတယ်လေ။ အားလုံးက အခုလို နွေရာသီဆိုရင် အမြဲ ပတ်တရောင်လှည့်နေရတာ”

“**၈။**”

လေအင့်တွင် ရောက်လာသည့် စိမ်းချွေချွေအနဲ့ကို သတိထားမိသည်။ ထိုရန်းကြောင့် သူမ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။ အဲဒါ သစ်တောရဲ့ အနဲ့လား။ သဘာဝရဲ့ရန်း ဒီလောက် အခံရခက်လိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ သူမ ထင်မထားခဲ့ပါ။

တစ်ဖက်တစ်ခုကိုမှာ မြင်နေရသည့် တောင်ကုန်းတွေပေါ်က အပင်တွေထက် ဒီချိုင့်ရမ်းမှ သစ်ပင်တွေက ပိုမြင့်မား သန်စွမ်းနေသည်။ သေသေချာချာ မြှုစုပျိုးထောင်ထားသည့် သစ်ပင်တွေကိုး။ သစ်ပင်တွေက တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင် မျိုးတူတွေ။ အရွယ်အစားလည်း အတူတူ။ အမြင့်ကလည်း တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် မကွာလှု။ အရွက်

ပေါင်းပေါင်း အပင်တွေ၏ ထိပ်ပိုင်း ရွက်အုပ်မှာ အပြန့် မကျယ်။ အပေါ်သို့ ဒီအတိုင်း ထောင်တက်သွားသည်။ ဒါ ဘာပင်တွေလဲ။ သူမ မသိ။ မြတ်နံရုံသည် လူတွေကို စိတ်ဝင်စားသလောက် အပင်တွေကို စိတ်မဝင်စားပါ။

သတ်မှတ်ထားသော ရေကန်သို့ ရောက်သော်လည်း ပြည့်မိုးပြီး မရှိ။ ဝန်ထမ်းက ဒီနေရာကန် စောင့်နေပါဟု ပြောပြီး သူတာဝန်ရှိသည့် နေရာသို့ ပြန်သွားသည်။ မြတ်နံရုံသည် အရှေ့အနောက်တောင်ပြောက် မသိနိုင်သော ဆင်တုသစ်ပင်မှား ကြားထဲတွင် ရေကန်သေားမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျို့ရောက်၏။ တူးထားသည့် ရေကန်မှို့ လေးထောင့် ကျကျဖြစ်သည်။ အထဲမှာ ရှိနေသည့်ရေက သိပ်မခန်းတာကို ထောက်လှုပ် ဒီတောာ့ သိပ်နေမပူလို့လား။ အဲလိုတော့လည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး။ အပေါ်ကို မေ့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ပင်၏ရှုက်အုပ်နှင့် နောက်တစ်ပင်၏ ရွက်အုပ်က ပိတ်ဆည်းအောင် ထပ်နေတာမဟုတ်။ ပေါ်ကျကျပါပဲ။ နေပူရိန်ကတော့ အောက်ခြေ မြေကြီးအထိ ဝင်တာပဲ။ နွေမှာလည်း ရေပြည့်နေအောင် သူတို့ ဖြည့်ထားလို့ ဖြစ်ရမည်။

အောက်ခြေက ပေါင်းပင် ချုပ်လေးတွေမှာ အပင်တစ်ချီး ရှိသွေ့ဖြင့် လိပ်ပြောလေးတွေ ပဲပုံနေကြသည်။

ပို့ချို့ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဘာမှန်းမသိခင် လိပ်ပြောဖမ်းရလျှင် ဖျော်သည်။ ပုစဉ်းဖမ်းရလျှင် ဖျော်သည်။ လိပ်ပြောကို စာအုပ်ကြားထဲသွေ့ပုစဉ်းကိုတော့ ဖန်ပူလင်းထဲမှာထည့် အပေါ်က အဖုံးအုပ်၊ ပြန်လွှတ်သွားမှာလည်း စိုးသေးတာကိုး။ မေမေသိသွားတော့ အကုန် ပြန်လွှတ်ခိုင်းသည်။ ဒါ အကုသိုလ် အလုပ်တွေတဲ့။ အခုန် သမီးကို လူဆိုး တစ်ယောက်ယောက်က ဖမ်းပြီး မေမေနဲ့ ဝေးအောင် ခေါ်သွားမယ်။ အခန်းထဲမှာ လောင်ပိတ်ထားမယ် ဆိုရင် သမီးမကြောက်ဘူးလားတဲ့။ ကြောက်တာပေါ့။ လူဆိုးတွေကို သမီးကြောက်တယ်။ အေး လိပ်ပြောလေးတွေ နေရာကန် ကြည့်ရင် သမီးက လူဆိုးကြီးပေါ့။ သူတို့ အမေနဲ့ကွဲအောင် ဖမ်းခေါ်ပြီး လောင်ပိတ်ထားတာ။

မေမေ အဲဒီလို ပြောပြီး နောက်မှာတော့ ဘာအကောင်ကိုမှ မဖမ်းရက်တော့ပါ။

သစ်ရွက်ကြွေပေါ့ ခြေနှင်းသံကြားရသည်။

“ညီမ”

ကိုပြော။ ဆံပင်က ခပ်ရှုပ်ရှုပ်။ အရွက်ကြွေလေးတစ်ခု သူ့ဆံပင်ကြားမှာ ညုပ်ပြီး တင်နေသေးသည်။ မျက်နှာက စိုးရို့မ မကင်းသည့် အမူအရာ။

“ညီမတစ်ယောက်တည်းလား။ ကိုဆွဲကော်

“ပြန်သွားပြီ”

“ဟာ ဒီကောင် အညွှန်သည်ကို ဒီလိုက်ပို့ပေးပါ ဆိုတာကို နားမလည်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ထားခွဲဖို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ အနားမှာ စောင့်နေမှပေါ့”

“ရပါတယ် ကျွန်မ မကြောက်ပါဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လူပြုတဲ့နေရာမှာ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒီသစ်တောက အခွင့်မရှိ မဝင်ရလေ။ ဘယ်လူစိမ်းက ရှင်တို့မသိအောင် ဝင်မှာတုန်း”

“ညီမ မသိပါဘူး။ ကဲ ပြော အခု ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာရတာလဲ”

ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောထဲအထိ လမ်းလျှောက် လာမိသလဲ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်မေးကြည့်မိသည်။ တိကျသော အဖြေမရ။

“ကျွန်မ စိတ်ပူလို့”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ညီမ တွေမှာပါ။ မတွေ့အောင် ပုန်းရောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီတောမှာ ပျောက်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ဝန်ထမ်းတွေ အခု လူဖြန့်ပြီး ရှာနေကြတယ်။ ဒီဘက် တောင်စောင်းမှာတော့ မရှိဘူး။ ဟိုဘက်တောင်ကြားထဲ ရောက်သွားတယ် ထင်တယ်”

“ဟို သစ်ပင်အိမ်လေး ပေါ်ကနေ မကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်ပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက မီးနီးဘယ်နေရာက ထွက်နေလဲ ဘယ်အပိုင်းမှာ မီးလောင်နေလဲ ဆိုတာပဲ မြင်ရတာ၊ သစ်ပင်တွေ အောက်မှာ သွားနေတဲ့လူကိုတော့ အပေါ်ကနေ မမြင်ရဘူး”

ကိုပြု၏ ခေါင်းပေါ်က သစ်ရွက်ပြောက်တစ်စကို ဆွဲယူ ဖယ်ရှားပေးလိုက်ရမလား။ မသင့်တော်ဘူးလား စဉ်းစားနေခိုက် သူက မြေန်းရုံး၏ မျက်လုံးအကြည့်ကို ရိုပ်မိသွားသည်။

“ဘာလဲ ဘာတွေလို့လဲ”

မလုံးမလဲ ခေါင်းကို ပွုတ်သည်။ သူလက်က တစ်နေရာ အမှိုက်က တစ်နေရာ။

“ဟို အမှိုက်လေး”

ပုဂ္ဂန္တရတ္ထုတောင်ဆက်လည်ပြုလုပ်ခြင်း

မြဝန်းရုံ လက်ဖြင့် အမိုက်ကို ဖယ်ရှာပေးဖို့ ဘယ်က သတ္တိတွေ ဝင်လာမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာမှ မထုံးခြားသည့် ဟန်ဖြင့် သူ့ဆံပင်ကြားထဲမှာ ညပ်နေသော သစ်ရှက်လေးကို ဆွဲဖြေတယူပြီး သူ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်လုံး အခို့ယူ ဘာမှန်းမသိဘဲ ပြုင်တူ ရယ်မောလိုက်မိကြသည်။

“က နောက်တစ်နာရီအတွင်း ဦးကြီးကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ ကျွန်တော် လူအင်အား ထပ်ဖြည့်ထားတယ်။ ညရောက်သွားရင် မကောင်းဘူး နောက်ပြီး … …”

ထို့နောက် စကားကို မဆက်ဘဲ ဖြတ်လိုက်၏။

“စိတ်မပူနဲ့ ညီမှ ဒီနားက နားနေဆောင်ထဲ ခကေဝင်နေရင် ကောင်းမယ်။ အထဲကနေ တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပေါ့”

သူ့ပြောသည့် ဒီနားဆိုတာက တော်တော်ဝေးသည့် ဒီနား ဖြစ်သည်။ ခြေလှမ်းသုံးလေးရာမက လုမ်းရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူက မြဝန်းရုံကို ရှေ့ကသွားစေပြီး နောက်ကနေ လိုက်လာသည်။

“ကိုပြော ကျွန်းမ တစ်ခုလောက် စပ်စုချင်တယ်”

“ပြောလော့”

“နီးနီးတို့ အဖောက် ဘယ်ရောက်သွားတာလဲဟာ”

“နီးနီးတို့ အဖောက် နိုင်ငံခြား ရောက်သွားတာ ကြားပြီး သွားကတော်းက ဒီကမိဘားစုကို အဆက်အသွယ်မလုပ်တာ။ အခုခို ဖိုးသားလေး အသက်နဲ့အမျှပဲ”

“သော်”

“အခုနောက်ပိုင်းတော့ သတင်းရတယ်။ သူ အဲဒီမှာ နိုင်ငံခြားသူ တစ်ယောက်နဲ့ ဒိမ်ထောင်ကျနေဖောက်တယ့်”

ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိဘားစုကိုများ သူမို့ ခွဲထားရက်ခဲ့တယ်နော်။

“ကလေးတွေက ကိုပြောကို တော်တော် သံယောဇ် တွယ်နေကြပြီနော်”

သူမ စကားစကြာ့င့် ပြည်မိုးပြီးက မြဝန်းရုံကို ငဲ့ကြည့်သည်။ မြဝန်းရုံ၏ မျက်ဝန်းမှာ ဘာအခို့ယူ ရှိနေလဲ။ သို့သော် ထိုအခို့ယူကို သူ ဖော်တတ်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဘာကြောင့် ဒီကောက်ချက်ကို ချလိုက်မိသလဲ သိမှ မသိတာ။

“သံယောဇုတော့ တွေယ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သူတို့ချစ်ခင်ပြီး အားကိုရတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

ပြည်မိုးငြမ်းက ကြိုတင် ရှင်းပြထားသလို ပြောသည်။ အလေးအနက် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ခမ်းမှာ အပြုံးမရှိ။ တည့်ကြည်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် မြေဝန်းရုံအား တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

နားခိုဆောင်သည် သစ်လုံးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရိုင်ခန်းသော တောတွင်း အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ အရိပ်ကောင်းသော ပိန္ဒပင်ကြီး တစ်ပင်ကလွှာပြီး သူနားမှာ သစ်ပင်ထူထပ်ခြင်း မရှိ။ သစ်လုံးတို့ကို အောင်လိုက် မဟုတ်ဘဲ အလျားလိုက် စီထားသည့် အိမ်နှံရုံဖြစ်သည်။ အိမ်ဝင်ပေါက် တံခါးကို သေ့့ကြီးကြီး တစ်ခုဖြင့် ဆတ်ထားသည်။ ပြည်မိုးငြမ်းက သေ့့ကို ဘောင်းသီအိတ်ထဲမှ နှိုက်ထုတ်မည် လုပ်ပြီးမှ သတိရသွားကာ မြေဝန်းရုံဘက်သို့ လျည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ညီမကို တစ်ခုလောက်တော့ ပြောချင်တယ်။ တောင်းဆိုတယ်လို့ သဘောမထားပါနဲ့။ တောင်းပန်တယ်လို့ သဘောထားပါနော်”

“ဘာပါလိမ့်”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ပြည်မိုးငြမ်းက ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားသလို ခက်တိတ်ဆိတ်စွာ တွေးနေသေး၏။ ထို့နောက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက် ဟန်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ ညီမနဲ့ အလောင်းအစားလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောချင်တာ”

မြေဝန်းရုံ မျက်နာ ပူဇ္ဈိုးသွား၏။ ဒါ မပြောပါနဲ့။ အထူးသဖြင့် လူတွေ တိတ်ဆိတ်တဲ့ အခုလို မမြင်ကွယ်ရာမှာ မပြောလိုက်ပါနဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ အချိန်ကာလ မကန္တာတို့မီဘူးနော်”

အင်းလည်း မဖြော။ ဟင့်အင်းလည်း မဖြောသင့်။ ဘာမှကို မပြောသင့်သည့် အကြောင်းအရာပါ။ ထို့ကြောင့် သူတံ့မှ မျက်နာ လွှဲလျက် နံရုံမှ သစ်လုံးတွေကို ရေတွက်ကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်တာက အဲဒီအချိန်ကာလကို တစ်နှစ် အဖြစ် သတ်မှတ်ရအောင်လားလို့”

မကြည့်မိအောင် ရောင်ဖယ်ထားခဲ့သည့် သူ မျက်နာကို စိတ်မှတ်မထင် မေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရင်တုန်းက မျက်ဝန်းမျိုး ဖြင့်သာ ကြုံစကားကို သူပြောလာခဲ့လျှင် မြေဝန်းရုံ ရင်ထဲမှာ

အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားမလားမသိ။ အခုတော့ သူမျက်ဝန်းတွေမှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် အရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာအမိပိုယ်မှန်း မသေကွဲပေမယ့် တပ်မက်ရိပ်၊ တွယ်တာရိပ်၊ မြတ်နီးရိပ်။ ဟင် .. ဟုတ်ပါမလား။ ကျွန်မများ လိုရာကို ဆွဲယူ အမိပိုယ် ကောက်မိနေတာလား။

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က မြဝန်းရုံကို တစ်နှစ်ထက် ပိုပြီး မတောင့်နိုင် တော့ဘူး”

သူမ ရုတ်ခနဲ့ မျက်လွှာ ပြန်ချလိုက်မိသည်။ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသောရင်ဖြင့် စကားပြောဖို့ ဆုံးအသွားသည်။

“ညီမ သိပ်ဖွဲ့ကောင်းတာကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ် နောက်ပြီး ညီမရှာနေတဲ့ အရာကို တွေ့သွားမှာလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေမိပြီ”

သူမ အခုအချိန်မှာ သူကို မေ့မကြည့်မိတာ ရှုက်နေလို့ မဟုတ်ပါ။ သူမျက်လုံးနှင့် ဆုံးမိလျှင် သူအကြည့်တွေ၏ ညီးယူမှုကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ အထိန်းအကွပ်မရှိ သူရင်ခွင်မှာ မျက်နှာ အပ်မိသွားမှာကို ကြောက်လိုပါ။ နေ့လည်တုန်းက ကြိုးလောကား တက်စဉ်ကလိုပင် မြဝန်းရုံ၏ ခြေထောက်တွေ တဆတ်ဆတ်

တုန်းရိလာကာ ပျော်ခွေထွေတ်ကျတော့မတတ် ဖြစ်သည်။ ခကဗြာရင် ပိုဆိုးလာတော့မည်။ အခုနေ သစ်လုံးအီမံနံရုံကို မိုတွယ်ထားလိုက်ရင် ကောင်းမလား။

“ကျွန်တော် မရှုံးရဲဘူး။ ညီမရယ်”

သူမ ခြေစုံရပ်နေမိ၏။ မရှုံးရဲဘူး။ အဲဒါဘာ အမိပိုယ်လဲကွယ်။

“နော် တစ်နှစ်လုပ်ပေးပါ”

ထို့နောက် သူ သော့ကို ထုတ်ယူကာ သေ့ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးကို အကျယ်ကြီး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“တစ်နှစ်”

“ဟုတ်တယ် တစ်နှစ်”

“ကျွန်မတို့ ဒီအမိပိုယ် မရှုံးတဲ့ အလောင်းအစားကို မျက်လိုက်ကြရအောင်လား။ ဘယ်နယ်လဲ ကိုပြော”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ညီမရယ် မဖျက်ကြစို့နဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး”

မျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့် တောင်းပန်းတိုးလှိုးသည့် သူဟန် အမူအယာကို မြဝန်းရုံ မရယ်ရက်ပါ။

ကျွန်တော် လွှာမှု အမြတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး

“တစ်နှစ်ဆုံးတော့ ကိုပြေ မရှုံးလောက်ဘူးလို့ ထင်တယ်ပေါ့”

ခါတိုင်းလို့ ခပ်ထွေထွေပြုးဖို့ ကြိုးစားလို့ မရတဲ့ အသံတိမ်တိမ် ဖြင့်သာ မေးလိုက်မိသည်။

“မရှုံးနိုင်ဘူး”

“ရှုံးခဲ့ရင်ကော်”

မြေနှစ်းရုံး သူခံစားချက်ကို တကယ်သိချင်ပါသည်။

“ညီမရယ် ကျွန်တော် ယောက်ဗျားပါ။ ယောက်ဗျားကတို့ ကျွန်တော်တည်ပါတယ်”

မြေနှစ်းရုံး ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ဖြစ်သည်။

“လာ ညီမ ဒီမှာ နားနားနေနေ စောင့်ပါ”

ဇည်ခန်းဆောင်တွင် အကြမ်းထည် ကုလားထိုင် စားပွဲ ဆက်တိများ ရှိသည်။ နံရံပတ်လည်မှာတော့ ပြခန်းတစ်ခုသဖွယ် ပါတ်ပုံများ၊ ပန်းချိုကားများကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

တစ်ခုတည်းသော ပြတ်းပေါက်မှ ဝင်လာသော ဝင်ခါနီးနေ၏ အလင်းဖျော့ဖျော့သည် တစ်ခန်းလုံးအတွက် မလုံးလောက်နိုင်။ ထို့ကြောင့် သူက စားပွဲတင်မီးအီမိုက်ကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။

“မီးအီမိုက်တွေက အများကြီးညီမ၊ တစ်ရာနဲ့ မလုံးလောက်ရင် နောက်တစ်ခု ထပ်ဖွင့်။ အလင်းရောင်ထဲမှာနေ။ ကျွန်တော် နောက်တစ်နာရီ ကြာရင် ပြန်လာခဲ့ပယ်။ ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားနဲ့နော်”

“ကျွန်မလိုက်လို့ မရဘူးလား”

“မရဘူး”

သူက တားမြစ်သည့်ပုံစံ မပေါက်အောင် ခပ်ပြုးပြုးပြောပေမယ့် တားတာကတော့ တားတာပါပဲ။

“မိန်းကလေး ခြေလှမ်းဆိုတာ ယောက်ဗျားခြေလှမ်းကို ဘယ်မို့ မလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးတွင်ဖို့လိုတယ်”

“မိန်းမတွေကို နိမ့်တယ်ပေါ့လေ”

သူမ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစောင့်ပြုးလျက် မေးလိုက်သည်။

“မိန်းမတွေကို နိမ့်တာမဟုတ်ပါဘူး မမဝေလို့ မိန်းမမျိုးကျတော့ တော်ရုံတန်ရုံယောက်ဗျား လိုက်လို့မမို့အောင်မာတာ”

မြေနှစ်းရုံးတော်တင်းတင်းစောင့်ပြုးလျက် မေးလိုက်သည်။

ထိစကားပြောချိန်တွင် သူမျက်ဝန်းများ တောက်ပလျက်ရှိ၏။ မသီရိသည် တန်ဖိုးထား လေးစားရမည့် တစ်ယောက်တည်းသော သက်ရှိဖြစ်နေပြီဟု သေချာနေသည်။ ဒါနဲ့များ...

“အခုပါက ယေသုယျကို ပြောတာပါ။ အမိကကတော့ ညီမ မလိုအပ်ဘဲ ပင်ပန်းဆင်းရမှာစိုးလို့ နေခဲ့နော်”

သူက နေခဲ့ လို့ ပြောတာကို မိမိက စွတ်လိုက်ချင်တယ်ဆိုလျှင် အမိပိုယ်တစ်မျိုး ကောက်သွားနိုင်သည်မို့ ခေါင်းညီတိလိုက်ကာ သဘောတူလိုက်သည်။ နေခဲ့တာက ပိုသင့်လျော်ပါတယ် အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် သူမ ညောင်းညာနေပါပြီ။

“ဒီပုံက ဘယ်သူပုံလဲဟင်”

ခေါင်းရင်းနံရဲမှာ ချိတ်ထားသည့် ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေသူ အမျိုးသားကြီး တစ်ယောက်၏ ခါတ်ပုံတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက် မိသည်။ ခါတ်ပုံဆေးသားရော လူအဝတ်အစားရော ပရီဘောဂပါ ရှုံးခတ်ကမှန်း သိသာနေသည်။

“အဲဒါ ကျွန်ုတော့အဖိုးပေါ့။ ဒီသစ်တော်ကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်။ အဖိုးက ဒီသစ်တော်ကို လုံးဝအတိမခံဘူး”

“သော် သစ်ပင်ကို ချစ်ပုံရတယ် ကိုပြော သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးကို အသိုးဆီက အမွှေရတာပဲ”

ထိုအခါ ကိုပြော ခပ်သာသာရယ်သည်။

“မထင်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ အသိုးက သေသာသွားရော တောပစ်တာကို အမြှေဂျာကို လူကြီး။ ရန်ကုန်က သူအိမ်မှာဆို သူပစ်ခဲ့တဲ့ တောကောင်ရဲ့ ခေါင်းတွေကို ဂျာကိုလုပ်ကြေားပြီး ပြတိက် တစ်ခုလို ပြထားတာ။ အုံသွစ်ရာကောင်းတာက သူသာဝမှာ တစ်ခါမှ သစ်ပင် မစိက်ဘူးဘူး။ ဒီတစ်နေရာဘဲ သူအာကာနဲ့ သစ်တော တစ်ခုဖြစ်အောင် စိုက်ခိုင်းခဲ့တာတဲ့ ကျွန်ုတော် ပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာ သိလို့ သူဆုံးခီးနှံးတော့ ကျွန်ုတော် အတွက် အမွှေပေးခဲ့တာ။ အမွှေအဖော်။ ညီမစိတ်ဝင်စားရင် သူခါတ်ပုံတွေ ပီရိုတဲ့မှာ အများကြီး”

သူ လက်နှိပ်ခါတ်မီး တစ်ခုကို ယူလိုက်သည်။

“ညီမ တံခါးကို ပိတ်လိုက်ဦးနော်။ အခုပိတ်လိုက်”

ထိုနောက် သူထွက်သွားသည်။ စက်ဖြင့် လုမ်းစကားပြောသံ သဲသဲသည် ဝေးလျက်ဝေးလျက် ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ တံခါးနားမှာ သူမ မတ်တပ်ရပ်ကျွန်ုတော်ခဲ့သည်။

မြတ်စွာ စွဲတော်လွှာမြတ်စွာ စွဲတော်လွှာ

တစ်ယောက်တည်း ကျွန်ုတ်သည့် အချိန်တွင် သူမ ပန်းချိကားနှင့် ခါတ်ပုံများကို လူညွှေ့ပတ်ကြည့်သည်။ ပန်းချိကားက ခြောက်ကား၊ ပန်းချိက ပြည်မိုးပြိုး၏ ပန်းချိမဟုတ်။ ရေးခေတ်ပန်းချိ လက်ရာ။ ကြည့်ရတာ သူအသိုးပိုင်သည့် ကားတွေ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလ မြင်းပေါ်မှ ားကိုပုံလျက် စစ်တိုက်နေပုံ သူနောက်မှာ အလုပ်တွေနှင့် မြန်မာစစ်သည်များ၏ပုံး။ တော်တော်သရုပ်ပါသည့် ပုံပဲ။ အောက်ခြေက လက်မှတ်ကို မဖတ်နိုင်ပါ။ ဖတ်နိုင်သည် ဆိုင်းတော့ ပန်းချိဆရာကို ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါ။ လက်မှတ်တွေက် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူသဖို့ ပန်းချိဆရာတွေ မတူဘူးဟုသာ သိရသည်။ လက်ရာကိုတော့ မခွဲခြားတတ်။ မြေနှုန်းရုံသည် ပန်းချိနှင့် တော်တော်ကို ဝေးပါသည်။

အားလုံးက တိုက်ပွဲ မြင်ကွင်းတွေချည်းပဲ။ ရဲစွမ်းသတ္တိကို ဦးစားပေး ရေးဆွဲထားသော အနီးကပ်တိုက်ပွဲ မြင်ကွင်းများ ဖြစ်သည်။ မြေနှုန်းရုံ သူအသိုး၏ ခါတ်ပုံကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ သတိထားလိုက်မိ သွားတာက အသိုး၏ မျက်လုံးတွေက မာန်ပါသည်။ မေးရှိုးက လေးတောင့်ကျကျ၍ စိတ်တတ် မာကျာသည့်ပုံး။ ထိုင်နေပုံကိုက မတ်မတ်တောင့်တောင့် အစစအရာရာ သတိထားနေသူ၏ ဟန် ဖြစ်သည်။ စာတ်ပုံက စုစုပေါင်း ငါးပုံး။ အားလုံး အသိုး၏ အရွယ်အမျိုးမျိုးနှင့် နေရာအမျိုးမျိုးက

စာတ်ပုံတွေ ဖြစ်၏။ သမိုင်းကို ပြောပြနေသည့် စာတ်ပုံတွေ ဖြစ်သည်။ ညာစားပွဲ စာတ်ပုံတို့၊ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေပုံတို့၊ စင်မြင့်မှာ မိန့်ခွန်း ပြောနေပုံတို့။ ဆယ်မိန် အတွင်းမှာ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးသွားသည်။ ထိုအခါ ပီရိုထဲက အယ်လ်ဘမ်တွေကို ထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။ စာအုပ်တွေ မတွေ့ရ။ ရေးခေတ်လူကြီး လက်ရေးနှင့် မှတ်စုံ စာအုပ်ဟောင်း တစ်အုပ်ကိုတော့ အယ်လ်ဘမ်တွေကြားမှာ တွေ့ရသည်။

သွားပြီးလို ခဲတံဖြင့် မထင်တထင် တွန်တွန်ကျွေးကျွေး မရဲတာရဲ ရေးတာမဟုတ်။ မင်ဖြင့် ရေးထားသည်။ ထင်ထင်ရှားရား ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချဟန်။ သွားပြီးလို ရေးတရင်းတို့ ဆေးမြို့ဗိုလ်တို့ အကြွေး စားရင်းတို့ မဟုတ်။ လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ချက်များကို မှတ်တမ်း တင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့စွဲအတိအကျ နေရာအတိအကျ။ ခုနှစ်က ၁၉၇၂ ဆိုတော့ အခြေခံဥပဒေ ရေးကောက်ပွဲ မတိုင်မိပေါ့။ အစလည်းမပါ အဆုံးလည်းမပါ။ သူတာဝန်တွေ လုပ်ငန်းစဉ်တွေကို အတိချုပ် ရေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြေနှုန်းရုံ မှတ်စုံကို သေးသို့ချုပြီး စာတ်ပုံတွေကို လုန်လော ကြည့်မိသည်။ အဲဒီအထဲက စိတ်ဝင်စားရသည့် စာတ်ပုံမှာ အသိုးနှင့် ကလေးထဲ တစ်ယောက်၏ပုံး ဖြစ်၏။ ကလေးထဲလေး၏ မျက်နှာပေါက်ကျပုံးနှင့် မျက်လုံးမျက်ခုံး နာခေါင်းပါးစပ်က ပြည်မိုးပြိုး

ပေါ်စဉ်ကမှန်း သိသာသည်။ သူအသက် နှစ်နှစ် အရှယ်လောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ကြည့်စမ်း။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ညှစ်ကျယ်ကျယ် အပြီးနှင့်ပါကလား။ မြှင့်ရုံ ထိစာတ်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး ပြုးမိသွားသည်။

သူပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ကလေးငယ်လေးသည် တစ်ချိန်မှာ သူခြေရာကို နင်းမည်လားဟု အသိုး မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးလိမ့်မည်။ သဘာဝတ်ဝန်းကျင်ဆိုင်ရာ ပန်းချိန်ရိုင်း ပညာရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်ထင်ခဲ့ပါမလဲ။

ထိအနိက် တံခါးခေါက်သံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြှင့်ရုံ လန်သွားသည်။ ချက်ချင်း မတ်တပ် မရပ်မိသေးသဲ ခကဗောင်းနေ လိုက်၏။ ဘယ်သူများလဲ။

နောက်ထပ် ထပ်ခေါက်သည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အသံကြိပါ ကြားရသည်။

“ညီမ ညီးကြီးပြန်လာပြီ”

အို မြှင့်ရုံ ထိတ်ခနဲ့ ရင်ခုန်ရလောက်အောင် ဝမ်းသာ သွားသည်။ တံခါးကို အပြေးအလွှား သွားဖွင့်လိုက်၏။

ညီးကြီးကို မမြင်ရ။ ပြည်မိုးပြီးနှင့် အတူ ပါလာတာမဟုတ်။ တော်းအဖွဲ့က ရှာတွေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း အပြန်အလှန်

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ဆက်သွယ်နေခဲ့ကြသည်။ အဝေးမှ ခြေသံများနှင့် စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလောတာကြီး ထွက်ကြိုကြသည်။

“ညီးကြီး”

မြှင့်ရုံသည် အသိုးကြီးအား ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဒီလောက် သံယောဇ်ဖြစ်မိသွားမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မသိလိုက်ပေါ်။ အခုတော့ သိလိုက်သည့် အချိန်မှာ လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ပါလာသော ညီးကြီးကို အပြေးသွားပြီး ဖက်ပွေလိုက်မိသည်။

“အမလေး ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ ညီးကြီးရယ်။ ကျွန်ုမတို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

သည့်ထက်ပို အံ့ဩရာက မိမိမျက်ဝန်းမှ ချက်ချင်းရစ်ပောက် ပြည့်လျှံလျက် လိမ့်ဆင်းကျလာသော မျက်ရည်ပူများကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညီးကြီးက ပြန်ဖက်လိုက်သည်။ သူဖက်လိုက်ပုံက မြှင့်ရုံကို နှစ်သိမ့်သည့် အမို့ပျို့ယ်မဟုတ်သဲ အားကိုးတာကြီး ဖက်တွယ်ပုံမျိုး တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖြစ်လေသည်။

ညီးကြီးခန္ဓာကိုယ်က တုန်ရီနေ၏။ တော်တော် ကြားက်သွား ခဲ့မလား။ အောက်ပိုင်းကလည်း ရေတွေစိနေခဲ့သည်။ နိုင်က

ဝမ်းနည်းဟန် မျက်လုံးတွေမှာ အခုတော့ မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲနေသည်။ ကိုပြောလည်း ဦးကြီးကို ခါးမှ ဖက်ပွဲလိုက်သည်။

“ချောင်းထဲထိ ရောက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဟိုဘက် တောင်ကြားအထိ ရောက်သွားတာကိုး။ ချောင်းထဲမှာ လျှောက်သွားတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်နဲ့ မတွေ့ဘူးပေါ့။ ရေတော့ သိပ်မရှုပါဘူး”

ဦးကြီးက မျက်ရည်ဝေးသော ဝမ်းနည်းမျက်လုံးများဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အသံတစ်စက်လေးတောင် မထွက်။

သူတို့အုပ်စုသည် ဦးကြီးကောက်ရကို အလယ်မှထားပြီး ဥယျာဉ်ဘက်သို့ ပျော်ရွှေ့သော စကားလုံးများ၊ တက်ကြွေသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးကြီးလက်ထဲမှာ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော အရာတစ်ခုရှုသည်ကို မြေနှုန်းရုံး သတိထားမိလိုက်သလို ဘယ်သူမှ သတိထားမိပုံမရ။ ထိုအရာသည်။ လက်သီးဆုပ်ထက် ကြီး၏။ ဦးကြီးလက်ထဲတွင် မြှုပ်ကွယ်နေတာမဟုတ်။ တစ်စွုန်းတစ်စ ပေါ်ထွက် နေသည်။ အမှာင်တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာပြီ့မို့ ဘာမျန်းတော့

မသဲကဲ့။ အားလုံးသည် ဥယျာဉ်ဆီပြန်ရောက်ဖို့ စိတ်တော့နေကြသည်။ ပြီးတော့ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ကိုပြောကျေးမည့် ဉာဏ်ကို တားကြမည်။ ဒါကိုပဲ အာရုံရှုနေကြသည်။ မြေနှုန်းရုံးတစ်ယောက်သာ ဦးကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို အခုတ် ဆုပ်ကိုင်ထားတုန်းမို့ သူ့လက်ထဲက မာကျာသည့်အရာကို သတိထားမိနေသည်။

မသီရိက ဥယျာဉ်အစပ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထွက်တောင့်နေ၏။ ထိုးသားက ကလေးပီပီ ပျော်ရွှေ့မှုကို စိတ်မထိန်းနိုင်ဘ ခုန်ပေါက်နေသည်။ နိုးနိုးကတော့ အိန္တေသားနှင့် ပြုးလို့။

“ဦးကြီးရေ အားလုံးက ဦးကြီးအတွက် စိတ်ပူနေကြတာ။ တော်သေးတာပေါ့ ဦးရယ်။ ဉာမိုးမချုပ်ခင် ပြန်ရောက်လာပေလို့”

မသီရိက သမီးနှင့်သားကို လက်တွဲထားရင်း နှုံးညံ့သည်အပြုံးဖြင့် အုပ်စုကို ကြိုဆိုသည်။

ဦးကြီး ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ အရင်ကလို ရူးရူးဝါးဝါး အသံတောင် မပြောပါ။ ထူးခြားစွာပင် ပြုမဲ့သက်နေသည်။

“ဉာနေစာကို အထူးပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ အားလုံးတပေါ်တပါး တားကြရအောင်

ပန်းရောင်ပန်းချုပ်ယူးနှင့် ဆင်ဝင်သို့ရောက်တော့မှ မြဝန်းရုံး
ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ မိမိ၏ လက်မှာ
ဖြေကြီးလို ဖုန်းအရာတွေ ပေကျံနေခဲ့မှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

“က ဦးကြီး ရေမိုးရှိုး ခကာနားပြီးတော့မှ ညာတာတားချိန်မှာ
ပြန်ဆုံးကြရအောင် နော်”

ဦးကြီးအား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောသည့်
လေသံမျိုးဖြင့် အနုံညွှန်းဖြစ်အောင် ကြိုးတားပြီး နှစ်သိမ့်မိမိ၏။
ထိုအချိန်မှာပင် ဦးကြီးက သူ့လက်ထဲက မာကျာသည့်အရာကို
မြဝန်းရုံး၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ အမှတ်တမဲ့
လုမ်းယူလိုက်သော်လည်း စက္ကန်ပိုင်းအတွင်းပင် အုံသွားပြီး
လက်ဝါးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ပိုင်းတစ် မီးကျမ်းထားသည့် သစ်သားတုံးလေးတစ်ခု။
မူလက ဆေးရောင်ခြုံထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဆေးရောင်က
ပြုထွင့်နေပြီ။ အဝါရောင်နှင့် အနီရောင် စပ်ကြား။ ရွာဘုရားပွဲတွေမှာ
ရောင်းသည့် သစ်သားမြင်းရုပ်၏ ဖင်ပိုင်းနှင့် သရှာန်တူသည်။
သဲသကွဲကွဲတော့ မသိ။

ဘာကြောင့် သူပေးမှန်းလည်း မသိ။

သို့သော် ထိုအပိုင်းအဝလေးကို လက်ခံယူလိုက်ရသည့်
တစ်ခကာမှာတော့ မြဝန်းရုံး၏ ရင်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာပင် လေးပင်သွား၏။
ဦးကြီးကို လုမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဦးကြီးက ကိုပြန့်အတူ
အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေရင်း မြဝန်းရုံးကို လုညွှန်ညွှန်သည်။
ဦးကြီးမျက်လုံးတွေက မျက်ရည်မ ရှိတော့သော်လည်း ငိုနေဆဲ
ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

လက်ထဲမှ မီးကျမ်းသစ်သားတုံးလေးကို ဘယ်သူမှ မဖြင့်အောင်
ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းကွယ်ထားလိုက်မှန်း မြဝန်းရုံး မသိပါ။

မြတ်စွာ ရောင်းရန် အမြတ်စွာ ရောင်းရန်

(၆)

အမှန်တရားနောက်ကို လိုက်မယ့်လွှေ့တွေ အများကြီးမရှိဘူး။
အဲဒါ နာကျုံစရာကောင်းတယ်။

ညက မြှင့်းရုံ အိပ်မရပါ။

ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် ကျက်သရေမရှိဘူး မြင်းရှပ်ဖွင့်ပိုင်း
လေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူကို ဘယ်မှာထားရမှန်းလည်းမသိ။
ပထမတော့ မြေကြီးတွေ မီးသွေးတွေ ပေါက်နေဆဲဖြစ်သည့်
သစ်သားမျှင်တွေ ကြားထဲသို့ ရေဖြင့် စင်စင်ဆေးယူလိုက်ပြီး ခုတင်
ခေါင်းရင်း သစ်သားတန်းပေါ် တင်ထားခဲ့သည်။

ဦးကြီး ဒါကို ဘယ်ကရလာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တရာ်တရ
ကောက်ယူလာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ မြှင့်းရုံလက်ထဲကို ထည့်သွားခဲ့
တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ရှိလုပ်သိအောင် တိတ်တိတ်လေး ထည့်သွားခဲ့
တာလဲ။

အတွေးတွေ ဖိုးလျက် အာရုံတွေ လွင့်နေခဲ့သည်။

အရေးထဲမှာ တော့အုပ်နှင့် နီးကပ်စွာနောက်ခြင်း ဖြစ်ပေမယ့်
ညော်အသံက သူမ ထင်သလို မတိတ်ဆိတ်ခဲ့။ ပုရစ်သံတွေ စုံစုံရရှု
စည်းချက်မှန်မှန် မြည်နေသည်။ တန္ထိုး လေတိုးသံကိုလည်း
တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားနေခဲ့ရသည်။ ကင်းတဲ့ဆီမှ သံချောင်း
ခေါက်သံကိုလည်း နာရီဝိုက်တစ်ခါ ကြားနေရသည်။ ကိုးချက်ဆိုတော့
ကိုးနာရီ။ နောက်တစ်ခါက တစ်ချက်ဆိုတော့ ကိုးနာရီခွဲ့။ နောက်တစ်ခါ
ဆယ်ချက်။ ဆယ်ချက်အထိ သိနေခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ မေးခန်း
အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ပျော်ရတော့လည်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေခဲ့သေးသည်။
အိပ်မက်ထဲမှာ မီးတောက်တွေကြားမှာ သွေးရူးသွေးတန်း ပြေးလွှား
နေရသည်။ လူအုပ်ထဲမှာ ကိုပြောကို မြင်ရသည်။ သူနောက်ကို
မိအောင်လိုက်ပေမယ့် တော်တော်နှင့် မမိနိုင်။ ပြေးရင်းနှင့်မိသွားသည်။
ကိုပြောလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်လို့ ကိုပြောက လုညွှေကြည့်တော့ ထိုလူမှာ
ကိုပြောမဟုတ်။ တွေ့ရှိလုပ်သောက် ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ သူမ လန္နဖြတ်
တုန်လူပ်သွားရသည်။ ကုတ္တိတန်းရေတွင်းမှာ မြှင့်းရုံအနားသို့
ကပ်လာသော လူစိမ်းဖြစ်နေ၏။

မြတ်စွာသော လုပ်ဆောင်ရွက်မှုများ

နှစ်က်လင်းလို့ နိုးလာတော့ မျက်စိတွေလည်း ကျို့နှုံးစပ်နေပြီး ခေါင်းကလည်း ရိုဝင်မူးနောက်နေတော့သည်။ နိုးနိုးချင်း ချက်ချင်း ထထိုင်လို့မရ။ မူးနောက်နေလို့ ပြန်လှုချေရသည်။ နှစ်ပါ သုံးခါ ကြိုးစားပြီးတော့မှ မွော်ပေါ်ကနေ ဆင်းလို့ရသွား၏။

မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ အပြင်ထွက်လိုက်သည့် အခါ ကလေး
နှစ်ယောက်ကို အီမေရး၊ လူသွားလမ်းပေါ်မှာ အဖြူရောင် တူညီ
ဝတ်စုံလေးတွေနှင့် တက်ကြွား ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မမကိုး နီးပိုလား”

အာသွက်လျှောသွက် ဖိုးသားက နှုတ်ဆက်တော့ သူမည်က
လေးလံထိုင်းမိုင်းမှုကို တစ်ခက်တော့ ဖယ်လိုက်နိုင်၏။

“အေး သားသားတို့ အတောက်းပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ မေမိုသင်တန်းကို သားသားတို့လည်း တက်မှာ”

“မေမိုသင်တန်း”

“ဟုတ်တယ် ယောဂသင်တန်းလေ”

“အို တယ်ဟတ်ပါလား”

သော် ဟုတ်တာပေါ့။ သူတို့မောင်နှမ ဝတ်ထားသည်က
အကျိုးသောင်းဘို့ အထက်အောက် အဖြူရောင်ချည်ထည် ပျော်ပျော်
ယောကဝတ်စုဖြစ်၏။ မြေနှစ်းရုံ ကိုယ့်ကိုယ်ကို င့်ကြည့်လိုက်တော့
ညဝတ်အကျိုးထမ့်နှင့်။ စိတ်ပြောက်ပျောက် သင်တန်းကို သွားကြည့်ရင်
ကောင်းမလား။

“ଯେବାକିମ ଏକିଲାଃ”

“မမကို စောင့်မလား”

“သမီး တော်မယ်”

မြေဝန်းရုံသည် မနေ့က မသီရိပေးထားသည့် သင်တန်း
ဘောင်းသီအကျိုကို လဲဝတ်လိုက်သည်။ ပြန်ထွက်လာတော့ ဖိုးသား
မရှိတော့။ သူအမေန့်အတူ တက်ကြွောပါသွားခဲ့ပြီ။

အပေါ်ထပ် သင်တန်းခန်းမထဲသို့ မြှုပ်နှံရုံ အခုမှတက်ဖူးခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပြောင်လက်နေသော လျှောထိုးခင်းကြမ်းပြင်မှာ ယောက
လေ့ကျင့်သည့် ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားသည့် သင်တန်းသား သင်တန်းသူ
အားလုံး လူနှစ်ဆယ်ခန့် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ အခန်းခေါင်းရှင်းတွင် မသိရှိ။
လေ့ကျင့်ခန်းက စနေပြီ။ နိုးနိုးနင့်မြှုပ်နှံရုံက အားလုံး၏နောက်မှာ

အသာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နိုးနိုးက အခန်းအောင်မှာ စုတပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးကုရှင် ပျော်လေးတွေထက် နှစ်ခုကို သွားယူပြီး မြှုပ်နှံရုံးတစ်ခု ပေးသည်။ ထိုကုရှင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရသည်။

“မမ”

နိုးနိုးက လေသံတိုးတိုးလေးပြောဖို့ နားနားသို့ ကပ်လာသည်။ မြှုပ်နှံခေါင်းငွေပြီး နားထောင်သည်။

“မေမေလုပ်တာတွေ အကုန်လုံးကို လိုက်လုပ်စရာမလိုဘူးနော်။ မမ မလုပ်နိုင်ရင် ဒီတိုင်းပဲ ထိုင်နေ”

“အေး အေး”

ယောကသည် အားကာစား လောက့်ခန်းတစ်ခုပါပဲလား။ မသီရိက တိုင်ရင်ကနေ ခြေထောက်၊ ခေါင်း၊ လက်၊ လည်တိုင် ကိုယ်ဟန်အမျိုးမျိုးကို လောက့်ခန်း လုပ်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လောက့်နည်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းလဲလုပ်နေရာမှ မသီရိ၏အကြည့်က မြှုပ်နှံရခဲ့သို့ ခကေခကရောက်လာသည်။

“ယောကဆိုတာ ကိုယ်ကာယလောက့်ခန်းတစ်ခုထက် ပိုပါတယ်၊ ယောကက စိတ်လောက့်ခန်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်”

မသီရိက ပြုးလျက် လောက့်ခန်းလုပ်နေရင်း လှမ်းပြောသည်။ အများကို ပြောတာထက် မြှုပ်နှံရုံးရုံး ရှင်းပြတာဖြစ်မည်။

“စကြေဝြာကြီး တစ်ခုလုံးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ဆက်သွယ်မှုတွေကို ပြန်ဆွဲထုတ်ယူပြီး ခွန်အားကဲ့ ဖြည့်ဆည်းတဲ့ လောက့်ခန်းပဲ ဆိုပါစို့”

သူမအသံက နဲ့သွေ့သည်။ တိုးတိုးတိုး

“တို့နဲ့ စကြေဝြာကြားမှာ မမြင်ရတဲ့လိုင်းတွေနဲ့ ဆက်သွယ် နေတယ်”

စကြေဝြာတဲ့။ သူမကဖြင့် ကမ္ဘာ၏ လူသားအချင်းချင်း ဆက်စပ်မှုတွေကိုတောင် လေ့လာဖို့ မနိုင်မနောင်း ဖြစ်နေရသူပါ။

“နောက်ပြီး ယောကက သဘာဝကို ချစ်မြှုတ်နီးအောင် သင်ပေးတယ်။ နှလုံးသားနဲ့ ပျော်ပျော်းအောင် သင်ပေးတယ်။ လောကကို အကြင်နာထားတတ်အောင် သင်ပေးတယ်”

သွေ့ ဟုတ်မှာပဲနော်။ တရာ့လူတွေက အရာရာကို အကောင်းမြင်ပြီး ချစ်ကို ချစ်နေတတ်ကြတာများလား။

နံနက်စာ စားချိန်တွင် သင်တန်းသားတွေ အတွက်က သင်တန်းခန်းမ အောက်ထပ်သို့ ပိုပေး၏။ မြှင်န်းရုတ္တုအုပ်စုကတော့ ထမင်းစားဆောင်သို့ သွားစားကြရသည်။ ထမင်းစားဆောင်မှာ ကိုပြောနှင့်ဦးကြီးကို မတွေ့။ သူတို့အဆောင်ရှုရာဘက်သို့ မြှင်န်းရု မျက်လုံး ငွေကြည့်လိုက်တာကို မသိရှိက မြင်သည်။

“ကိုပြော အပြင်ထွက်သွားတယ်ညီမှ ဦးကြီးပဲ ရှိတယ်”

သူမ အနည်းငယ် ရှုက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ မသိရှိ၏ မျက်နှာကတော့ ဘာမှ မထူးခြားသလိုပါပဲ။ သို့သော် မျက်လုံးတွေက စောစောကလို မနေ့းတွေးသဲ ချက်ချင်း ရုံးရှု စိမ်းကားသွားသလားလို့။ ထိုကြောင့် မြှင်န်းရုသည် ဖိမ်အလေးထားသူမှာ ကိုပြောမဟုတ်ကြောင်း ဖြေရှင်းချင်သွားသည်။

“ဦးကြီးသီးကျွန်းမားကြည့်လိုက်မယ်နော်”

နေရာမှာ မထိုင်သေးသဲ မသိရှိကို ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“သော် အေး။ သွားရမှာပေါ့။ ခကာ ထိုင်ပါဦးလား။ ညီမနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးကို စကားမပြောရသေးဘူး။ ဦးကြီးဆာရင် ထွက်လာမှာပေါ့။ တို့နဲ့အတူ မနောက်တာစားပါလား။ ဘာတားမလဲ ထိုထည့်ပေးမယ်လေ”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

သူမက ဖိတ်ခေါ်နေတာကို စွတ်အတင်း ငြင်းပြီးထွက်ခဲ့လျှင် ရိုင်းရာကျမည်မို့ မထိုင်ချင်ပေမယ့် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“ရပါတယ်အစ်မာ ကျွန်းမ ထည့်စားပဲမယ်”

နံနက်စာသည် ရိုးရိုးစင်းစင်း၊ အားလုံးအတွက် အတူတူပဲ ဖြစ်သည်။ ဖျော်ရည်တွေပဲ ကွာခြားသည်။ ဖန်ကရားတစ်ခုထဲမှာ ခရမ်းချွဲသီးဖျော်ရည်၊ နောက်တစ်ခုထဲမှာ ဖရဲသီးဖျော်ရည်၊ နှစ်မျိုးပဲ။ ကော်ဖိကရားက တစ်ခု၊ လက်ဖက်ရည်ကရားက တစ်ခု။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထည့်စားလို့ရသည့် ဘူဖေးပုံစံ နံနက်စာမို့ စတီးအလုံတို့တွင် ထမင်းဖြူ။ ဂေါ်ရခါးသီး၊ အာလူး၊ ရွှေဖရံသီး၊ အသီးအရွက် တန်ပူရာအကြော်မျိုးစုံ၊ ပဲကတ္တိပါပြေတ်၊ ပဲပုတ်မီးကင် သီဆမ်း စသည်တို့ကို တန်စီထည့်ထားသည်။

“ဘူးသီးကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ တို့ဟူးကြော်။ ဘူးသီးက ဒီမှာစိုက်တဲ့ ခြံထွက်သီးနံ့လော်၊ ပိုးသတ်ဆေးတို့ စတ်မြော်ကဲတို့ မသုံးတဲ့ သဘာဝ အောင်နစ် အသီး”ဟု မသိရှိက ပြောသည်။ နောက်ပြီး ပဲဆီစစ်စစ်နှင့် ကြော်ထားတာဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြုသည်။ မြှင်န်းရု ခရမ်းချွဲသီး ဖျော်ရည်ကို ဖန်စွဲက်ထဲ ထည့်ယူလာခဲ့သည်။ ထမင်းနှင့် အတူ ရှိသမှု အမျိုးအမည်တို့ကို နည်းနည်းချင်း ထည့်လာခဲ့သည်

“ညီမက ဘယ်ရုံးမှာမ ဝန်ထမ်းအလုပ် မလုပ်ဘူးလား”

“မလုပ်ဘူး။ ကျွန်မက စာသင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကျောင်း ထောင်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့။ လွတ်လပ်တယ်”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းက အစ်မရဲ့တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အို”

မသီရိ၏ အုံညွှန်သည့် မျက်နှာအမှုအရာကို မြဝန်းရုံး
ကျောင်းစွာ ပြုကြည့်နေသည်။

“အစ်မက ၂၀၀၂ ခု သူ့စာတမ်းအတွက် လက်ထောက်
ကြီးကြပ်ရေးမှူးး လုပ်ပေးခဲ့တယ်လို့ သူ ပြောဖူးပါတယ်”

“အို ဟုတ်လား”

မသီရိ၏ မျက်လုံးများတွင် ရုံးရသော အရောင်တစ်ချက်
လက်ခနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ တစ္ဆေးသို့လ်နယ်မြေသည် မသီရိအတွက်
ခါးသီးစရာ အတွေအကြံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တာ မြဝန်းရုံး သိပါသည်။

“တို့မှတ်မိပြီ။ သူ့စာတမ်းက ရာသီဥတု ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့
အမျိုးသမီးများအပေါ် ရိုက်ခတ်ချက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား မသိဘူး”

“တို့ ၂၀၀၄ မှာ အလုပ်ကန် ထွက်လိုက်တော့ တို့နဲ့အတူ
လိုက်ထွက်တာ အဲဒီ စာတမ်းရှင်ဆရာမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။
သူနာမည်က စိုးစိုးနွှယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ် စိုးစိုးနွှယ်”

“သူနဲ့မဆုံးဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ။ ဒါဖြင့် ညီမတို့ အတူတူ
ကျောင်းဖွင့်ထားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ”

“အေး အောင်မြင်မှာပါ။ မနာလိုမှုတွေဟာ သိပ်ဆိုးပါတယ်ကွယ်။
အစ်မတော့ အာကာဘကိုလည်း သိပ်ကြောက်သွားပြီး နေရာယူချင်တဲ့
လူတွေ မနာလိုတဲ့လူတွေကိုလည်း ဝေးဝေးကန် ရောင်ချင်တော့တယ်။”

မသီရိသည် ဌာနမှာ ရုပ်ရည်လုပ်သလောက် ထူးချွန်ထက်မြက်
သောကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြားသည်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း
သူ့လက်ချာချိန် ဆိုလျင် အခန်းပြည့်လုံးနေအောင် လာနားထောင်

ပုဂ္ဂနိုင်လုပ်ဆောင်ရေး
နှင့်လုပ်ငန်းပြုချိန်

ကြသည်။ သူကျောင်းသား မဟုတ်ဘဲနှင့် လာနားထောင်သူတွေ အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းကို ကိုယ်စားပြုပြီး နိုင်ငံရပ်မြားမှာ စာတမ်းဖတ်ရသည်။ ငယ်ငယ်ရွှေယူရွှေယူနှင့် ပညာတော်သင်သွားရသည်။

မသီရိတို့ဌာနတွင် ရပ်ရည်လည်း မလှု။ ပညာလည်း ထူးခွဲနှင့်မှ မရှိသော ဆရာမတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုဆရာမက မသီရိကို မနာလိုဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မသီရိကို ဘယ်လိုမှ မယုံးနိုင်။ မသီရိ၏ အရည်အချင်းကို သူ လုံးဝလိုက်မမီ။ ခက်တာက မသီရိ၏ နေရာကို သူက လိုချင်နေခဲ့သည်။ အကြောင်းအားလုပ်စွာ ဌာနမှူး အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သည်။ မနာလိုသော ဆရာမသည် တွေး ပို့သုတေသနရာမ တစ်ယောက်ကို အတူ ပူးပေါင်းအသုံးချကာ မသီရိနှင့် ဌာနမှူးသစ်အကြားတွင် အထင်အမြင် လွှာမှားအောင် မကောင်း ကြစည်သည်။

မသီရိက တစ်ဖက်၊ ထိုဆရာမနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်။ ဌာနမှူး အသစ်သည် မသီရိအား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဖယ်ကျော်လာပြီး ပို့သုတေသနရာမတွေ့ကို ယုံကြည်စွာ နေရာပေးလာသည်။ ဌာနထဲမှာ အများစုံ မသီရိဘက် မလိုက်ဘဲ ထိုဆရာမ အုပ်စုဖက်သို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ မသီရိ လွှင့်သွားရသည်။

“ညီမက ဆိုးယုတ်မှုကို ရာနေတယ်လို့ ကိုပြော ပြောတယ်။ ညီမရာနေတဲ့ ဆိုးယုတ်မှုက ရပ်ကိုနိုင်စက် ညျှင်းဆဲတဲ့ အဖြစ်တွေ ပေါ်နေနိုင်။ တို့ ကြံခဲ့ရတာတွေက စာဖွဲ့လိုတော့ မရနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေါ်မယ့် ဘဝယျက်လောက်တဲ့ ထိုးနှုက်ချက်တွေပါပဲ။ တို့ စိတ်ဓာတ် မကြံ့နိုင်ခဲ့ဘူး ဆိုရင် အခုလို ဘဝသစ်တစ်ခု ပြန်စုံ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပဲမလဲ။ အခုလောက်ဆို မြောင်းထဲရောက်နေပြီပေါ့”

“နာကျုင်စရာတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ တို့ထင်ထားသလို အမှန်တရားနောက်ကို လိုက်မယ့်လူတွေ အများကြီးမရှိဘူး။ အဲဒါ နာကျုင်စရာ ကောင်းတယ်။ သူတို့မသိတာလဲ မဟုတ်ဘားနော်။ တို့မှန်တယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူတွေ ကိုယ်တိုင်က အခွင့်အရေး၊ နေရာနဲ့ အာကာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ သူတို့အပ်စုနောက်ကို လိုက်သွားကြတာ”

မြေနဲ့ရုံး၊ ထမင်းကို တိတ်ဆိုတွာ စားနေရင်း မသီရိကို ဘာပြောရပါမလဲဟု စဉ်းစားည် ဘာမှာခေါင်းထဲမှာ မထွက်လာ။ အားပေးရမှာလား။ သူက ကိုယ့်ထက် စိတ်ဓာတ်နိုင်မာတဲ့သူ။ ဆရာမကြီးပဲ။

“နောက်တော့ အဲဒီဌာနမှူးလည်း လွှင့်သွားတယ် မဟုတ်လား အစ်မ”

“အေး”

“အစ်မရယ် အမှန်တရား ဆိတာကတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ပေါ်လာမှာပါပဲ။ ကျွန်ုမကတော့ အဲဒီလိုပဲ ယုံတယ်”

“ညီမရော ရှာနေတဲ့ သဲလွှန်စတွေ စုံပြီလား။ အဆင်ပြုပြီလား”

မြေန်းရုံ မသီရိ၏ မျက်လုံးထဲသို့ ခပ်စုံစုံ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
မိဘည်။ ဘာကြောင့် ဒီမေးခွန်းကိုမေးတာလဲ။ ပြည်မိုးငြိမ်းသက်ကနေ
မေးတာလား။ သို့မဟုတ် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အနေနဲ့ မေးတာလား။

“မနီးစပ်သေးပါဘူး အစ်မ။ ကျွန်ုမ အထင်တော့ ခက္ခပြန်ပြီး
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာရှိုးမယ်”

“**သော်**။ အေးအေး လာရင် နောက်တစ်ခါ ဒီမှာပဲ တည်းပါကွယ်။
ညီမ လာတည်းမယ်ဆိုရင် တို့အားလုံးက စိတ်ချမ်းမြှုံးကြမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ။ ဒါနဲ့ မေးသင့်လား မမေးသင့်လား
မသို့။ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်”

“အို မေးပါ”

မသီရိက ဘာမေးမည်ကို ကြိုတင် သိနေသလိုပဲ ပြုးနေ
လိုက်တာ။

“ကျွန်ုမနဲ့ ကိုပြည်မိုးငြိမ်း အလောင်းအစား လုပ်ထားတာ အစ်မ
သိလား”

“ကိုပြေက တို့ကို ဘာမဆို ဖွင့်ပြောပါတယ်”

အိုး ဘာမဆို ဖွင့်ပြောပါတယ်တဲ့လား။ အထက်စီးက
ပြောလိုက်ပုံက တစ်ရုံးကြီးပါလား။

“ဒါဆို အစ်မ ဘယ်သူ့ဘက်က အားပေးလဲဟင်”

“အို တို့က ပွဲကြည့်ပရိသတ်လေ”

“အင်းလေ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဆိုလည်း တစ်ဖက်ဖက်ကတော့
အားပေးရမှာပေါ့ လို့။ ဘယ်သူ နိုင်စေချင်လဲ။ ဘယ်သူနိုင်ရင်
အစ်မစိတ်ချမ်းသာမလဲ။ ဘယ်သူနိုင်ရင် အစ်မ စိတ်ဆင်းရဲ့ရမလဲ”

စကားလုံးကို သတိထား ရွေးချယ်ပြီး တစ်လုံးချင်း
မေးလိုက်မိဘည်။ မသီရိ၏ မျက်နှာ အပြောင်းအလဲ မရှုပါ။
အသာအယာတော် ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

“ဟင့်အင်း တို့က ဘယ်ဘက်ကမှ အားမပေးဘဲ
ရပ်ကြည့်နေတာပါ။ အကြံ့ောက်လည်း မပေးဘူး။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။

အလောင်းအစားမှာ လိုနေတဲ့ တစ်ခုကိုတော့ ကိုပြောကို
ထောက်ပြမိတယ်”

“ဘာလိုနေလဲ”

“အချိန်ကာလ သတ်မှတ်ချက် လိုနေတယ်”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ကိုပြောက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ညီမ သိချင်ရင် သူ့ကို တိုက်ရိုက်မေးကြည့်ပေါ့ကွယ်”

မြဝန်းရုံ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ရယ်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။
စကားနှုန်းကိုဖြစ်သွားတာ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

“က ဟိုမှာ သမီးလာနေပြီ။ ညီမသွားချင်ရင် သမီးကို
အဖော်ခေါ်ပြီး ဦးကြီးသီသွားလို့ရတယ်”

ကိုပြောနေသည့် အဆောင်သည် ကျောက်တုံးတွေ့နှင့်
ဆောက်ထားသောအိမ် ဖြစ်သည်။ ဆင်ဝင် မှန်းသိန်းတန်း ပေါ်မှာ
တွယ်ကပ် စိုက်ပျိုးထားတာက မြတ်လေးပန်းခံဖြစ်သည်။ နေ့ရာသီးနှံ
မြတ်လေးပန်းက မပွင့်။ အချက်စိမ်းတွေ့နှင့်ချည်း အုပ်ဆိုင်း
သွယ်တန်းနေသည်။ မြတ်လေးချုံ၏ အောက်ကနေ ဆင်ဝင်ထဲသို့
ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါးကို စွဲရုံလေး စွဲထား၏။ တံခါး၏

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

အထက်တွင် မြတ်လေးဟု စာတန်းတစ်ခု ကပ်ထားသည်။ အပြင်စကြော်ရှိ
ထန်းပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုပြောက်စဖြစ်မည့် စာအုပ်
တစ်အုပ်ကို မြင်ရ၏။ ဘာတာအုပ်လဲ။ စပ်စကြည့်လိုက်သည်။

အလို ကျောစာအုပ်ပါလား။ ဒေသလျှော့။ အိပ်ချုံ အော်အော်
W.H.Auden ၏ ကျောပေါင်းချုပ် (Collected Poems by W.H.Auden)
စာအုပ် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖုံးပုံက ဆရာကြီး၏ အဖြူအမဲစာတ်ပဲ
နိမိုင်းဖြစ်သည်။

သူက ကျောတွေ့ဘာတွေ ဖတ်တယ်ပေါ့။

မြဝန်းရုံ စာမျက်နှာထူးချွဲ့ကို ခပ်ရှန်းရှန်း လုန်လော့
ကြည့်လိုက်သည်။ Funeral Blues တဲ့။

နီးနီးက တံခါးခေါက်လျက် ဦးကြီး ဟု အသံပြုသည်။ အထဲက
ဘာသံမှ မကြားရ။ နောက်ထပ် ထပ်ခေါက်ပြီး ဦးကြီး ဟု ခေါ်ပြန်သည်။
ဒီတစ်ခါ အသံက ပိုကျယ်၏။ ထိုအချိန်ကျမှ အထဲကနေ 'ရူး' ဟု
အသံပြန်ပေး၏။

“မနက်စာအဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ဦးကြီး နားလည်ပဲမလား။ နီးနီးက တံခါးကိုအကျယ်ကြီး
ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတော့မဝင်။ အပြင်သက်ကပဲ လုမ်းချောင်းသည်။

အထကနေ အာ အာ ဟု အသံလုမ်းပြုသည်။ "လာခဲ့လို ပြောတယ်" နိုးနိုးက အမိပါယ်ကောက်လျက် အထဲသို့ ဝင်တော့ မြေဝန်းရုပါ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အထဲမှာက အောင်ခန်းတစ်ခု ရှိသေးပြီး ထိုအောင်ခန်းမှာ ဦးကြီးက စားပွဲသေးမှာ နူးထောက် ထိုင်နေသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ၊ သေးမှာ၊ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ စာရွက်တရီး၊ ပြန်ကျလျက်ရှိသည်။

"ဟယ် ဦးကြီးက ပန်းချိနဲ့တတ်တယ်တော့"

နိုးနိုးက စပ်စပ်စုစု အနားတိုးသွားပြီး ကြည့်၏။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဦးကြီးက ကြမ်းပြုမှာ ထိုင်ကာ စတ္တာပေါ်၌ ရောင်စုံခဲ့တဲ့ဖြင့် အကျအနြှေယ်လျက် ရှိသည်။ ဆွဲနေသည့်ပုံက တော်တော် ပုံပေါ်နေပြီ။ ဦးကြီး၏ လက်ရာက သေသပ်မှုတော့ မရှိပါ။ အရောင်တွေက အရှင်ကောက်ကြောင်း၏ အပြင်ဘက်သို့ စွန်းထွက်နေသည်။ သို့သော် ဒါဘာပုံလဲ ဆိုတာကို မသိလောက် အောင်လည်း လက်ရာမည့်ပါ။

ကလေးကစားသည့် သစ်သားမြင်းရုပ်လေး၏ပုံး

"အယ် မြင်းလေးပါလား"

နိုးနိုးကလည်း ပုံဖော်နိုင်၏။ မြေဝန်းရုပ်သည် ဦးကြီးဆွဲနေသည့် မြောင်ရသည့်အခါ သူမဆိုမှာ ရောက်နေသည့် မီးကျမ်းနေသော

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

မြင်းရုပ် ဖ်ပိုင်းလေးကို သတိရသွားသည်။ ရှတ်တရက် ခေါင်းပေါ်မှာ တစ်ခုခု ပိကျလာသလို လေးပင်သွားလိုက်တာ။ ရင်ထဲမှာလည်း မွန်းကြပ်ကာ အသက်ရှုံးမဝယလို ဖြစ်သွား၏။

"ဒါ ဘယ်သူမြင်းလဲ ဦးကြီး"

နိုးနိုးကမေးတော့ ဦးကြီးက မပိုမသဖြင့် ပြောရင်း သူကိုယ်သူ ပုတ်ပြုသည်။ မြေဝန်းရု ဦးကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်တော့ ဦးကြီးကလည်း မြေဝန်းရုကို လုမ်းကြည့်နေသည်။ သူမျှက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေတော့မရှိ။ သို့သော် မိုင်းမှန်ဝေသိနေခဲ့သည်။ သူမ ဦးကြီးဆီလျောက်သွားရင်း သူပုခုံးကို အသာ ဖက်လိုက်သည်။ ဦးကြီးက သွားမယ်ဟု ပြောသည်။ သွားမယ်ဆိုသည့် စကားလုံးဟုပဲ ထင်လိုက်ပါသည်။

"သွားရမှာပေါ့။ ဒီနေ့ ရွာပြန်မှာလေ ဦးကြီး။ ညနေကားနဲ့ ရွာကို ပြန်မှာမဟုတ်လား"

မြေဝန်းရု စမ်းတဝါးဝါး ပြောလိုက်တော့ ဦးကြီးက ခေါင်းကိုယ်မ်းပြီး တစ်ခုခုကို အားတက်သရော ပြောသည်။ ဘာပြောမှန်း မသိ။ မြေဝန်းရု နားမလည်တော့ ဦးကြီးက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သစ်ပင်တွေကို လက်ညီးထိုးပြုသည်။ လက်နစ်ဖက်ကို တဲ့သဖွယ် ယုက်ပိုးပြုသည်။ ပြီးတော့ ကြိုးဖြင့် တွယ်တက်ဟန် လုပ်ပြုသည်။ သစ်တော့နှင့် အိမ်ကလေးဆီကို သွားမှာဟု ယူဆလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် သူ

ပုဂ္ဂနိုင်ဆောင်ရွက်လွှာ လွှာပြောဆိုမှု

ဆွဲပြီးသား ပန်းချီစာရွက် တစ်ခုကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကောက်ယူပြီး လက်ထဲထည့်ပေး၏။ ထိပန်းချီကို ကြည့်ပြီး မြေဝန်းရုံ အုံသွေသွား၏။ ပန်းချီက မခက်ခဲပါ။ စာရွက်တစ်ခုလုံးအပြည့် ငှက်တွေချည်း ရေးထားသည်။ ကလေးတွေ ရေးနေကျ တစ်ကြောင်းဆွဲ အတောင်ပံ့ဖြန့်နေသည့် ငှက်တွေ အများကြီး အများကြီး။ တိမ်နှီးရောင် နောက်ခံ ကောင်းကင်မှာ ငှက်တွေကို တစ်ပြင်လုံးမဲနေအောင် ရေးဆွဲထား၏။ အဲဒီလို ငှက်ချည်းအပြည့် ရေးဆွဲသည့်ပုံမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ အတွေးဆန်းသည်ဟု ရှိုးကျူးမိသည်။ သို့သော ဒိုင်းကိုတွေက အမဲရောင်တွေချည်းပဲမို့ ပြောက်ခြားစရာလိုလို။

ဦးကြီးက လက်ဖြင့် မြေကြီးကိုတူးသည့်အမှုအရာ လုပ်ပြသည်။ သွားမယ်ဟု ထင်ရသော စောစောကစကားကို ပြောသည်။ မနေ့ကလည်း သူတော့မှာ ဟိုဟိုဖို့ လျှောက်ပတ်သွားရင်း လျှောက်တူးဆွဲရာက မြင်းရပ် အပိုင်းလေးကို ရလာတာ ဖြစ်မည်။ အချုပ်သွားပြီး တူးချင်သေးသည်။ သူ ဘာကိုမျှော်လင့်ပြီး တူးချင်နေတာလဲ။

ဦးကြီး၏ ငယ်စဉ်ကတည်းက ထူးဆန်းသော အကျင့်တစ်ခုမှ မြင်မြင်သမျှကို တူးဆွဲကာ ရသည့်အတိအစတွေကို သွားပြီးအား လာလာပြခြင်း ဖြစ်သည်တဲ့။ အဲဒါ ဘာကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့အကျင့်လဲ။

အခုရော ဦးကြီး သစ်တောဆီကို နောက်ထပ်သွားတူးဖို့ ဘာကြောင့် စိတ်အားထက်သန်နေတာလဲ။

မြေဝန်းရုံသည် စိတ်ရှုပ်တွေးစွာ မျက်စိကို တအားမို့တ်ပစ် လိုက်မိသည်။ အခြေအနေကတော့ မကောင်းပါ။

ထမင်းစားခန်းသို့ ဦးကြီးနှင့်အတူ ပြန်လာပြီး ထိုင်ကြသည်အထိ ကိုပြေ မရောက်လာသေး။ မြေဝန်းရုံ ကော်မီသောက်နေစဉ် ဦးကြီးကို မသိရိုက ဖော်ဝိပြုနေသည်။

“ဆရာမ မြေဝန်းရုံအတွက်တဲ့ တယ်လိုဖုန်း”

မိန်းကလေး တစ်ယောက် လာချော်တော့ သူမ ကြောင်သွားသည်။ ရန်ကုန်က လူတွေ သူမ ဒီဖုန်းမှာရှိမှန်း ဘယ်သူမှ မသိ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒီက တယ်လိုဖုန်းကို မြေဝန်းရုံကိုယ်တိုင်ပစ် မသိ။ ထို့ကြောင့် အလွန် အုံသွေသွားမိ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်ုမ မဟုတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာမကိုပဲ မေးတာ။ ရှေးဟောင်းသူတေသန ဆရာမ ဒေါ်မြေဝန်းရုံတဲ့”

“အို”

အုံသြေလျက်ကပင် မိန်းကလေး၏ နောက်မှ ခပ်သွက်သွက် လိုက်သွားသည်။ သင်တန်းခန်းမ၏ ခေါင်းရင်းက ဗျို့ကြီး ဌာနအဆောင်လေး ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည့်အချိန်တွင် အပြင်မှ ဝင်လာသော ကိုပြော၏ ကားကို မြင်လိုက်သည်။ ကိုပြောကို လက်ပဲ လုမ်းပြုဖြစ်၏။

“ဟဲလို့ မြှင့်နဲ့ပါရင်”

“တူမကြီး ကျေပါပါ။ ဦးသန်းမောင်လော့ မှတ်မိလား”

“သွေ့ ဦး ဟုတ်ကဲ့ မှတ်မိတာပေါ့ ဦးရယ်။ ပြောပါဦး”

ဦးသန်းမောင်ကို ယုန်မင်း၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လည်း မပေးခဲ့မိ။ မိမိ၏ လက်ကိုင် ဖုန်းနံပါတ်ကိုပဲ ပေးခဲ့တာပါ။ သို့သော ဘယ်မှာတည်းလဲဟု မေးစဉ်က ယုန်မင်းမှာ တည်းတယ် ဟုတော့ ဖြေခဲ့မိသည် ထင်သည်။

အေးလော့။ သူမပြောသလိုပဲ ဒီမြို့ဟာ ကျော်းကျော်းလေးပါ။

“ငါတူမ မေးခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ဦးကြားဖူးတယ်လို့ မှတ်မိသွားပြီ”

မြှင့်နဲ့ မအုံသြေပါ။ မနေ့ကတည်းက သူမပြောသဲထားတာ တစ်ခုတော့ ရှိမည်ဟု မထင်ကောင်းလို့သာပါ။

“ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက တစ်ရွာလုံး မီးလောင်သွားတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုတော့ တကယ်ရှိခဲ့တယ်။ ငါတူမပြောသလို မီးနှုံးရတယ် ဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့လိုး”

“အဲဒီအကြောင်းကို သိတဲ့ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်ကို ကျေပ်သိတယ်။ ငါတူမ တွေချင်လား”

နှလုံးဆီမှ လျပ်စန် ခုန်သွားသည်။ သို့သော မူးကျင့်လင့်ချက်ဖြင့် တက်ကြွာသွားတာတော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

သွားတွေရမလား။ မတွေရဘူးလား။

“ငါတူမ တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ဦးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ သူက မြို့ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ရွာလေးတစ်ခုမှာ”

တရာသူကြီးဟောင်း၏ အသံက အခုတော့လည်း စိတ်အား ထက်သနနေသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ပို့ပေးဦးမည်။

“ဦးရယ် ဦးခုက္ခများပါတယ်။ မပို့ပါနဲ့ ကျွန်းမဟာကျွန်းမ သွားလိုက်ပါမယ်။ ဒီနေ့မဟုတ်လည်း မနက်ဖြန်ပေါ့။ ရွာနာမည်လေးသာ ပြောပါ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ တူမရဲ့။ ကျူပ်က ကူညီပြီဆိုရင် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ကူညီမယ့်လူဗျာ။ နောက်ပြီး င့်တူမ မေးတဲ့အချိန်မှာ ကျူပ်လည်း ရှိနေချင်တာပေါ့။ ဘယ့်နယ်လဲ သွားကြမယ်။ ကျူပ်မောင်းစရာ မလိုဘူး။ ကျူပ်မှာ အရိုင်ဘာရှိတယ်။ လုံးဝ အားမနာရဘူး ဘယ်တော့သွားကြမလဲ”

ကူညီမည့်သူက ဒီလောက် တက်ကြေနေတာကို ကိုယ်က အင်တင်တင် ဖြစ်နေလျှင် ဖောက်းရာကျတော့မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဦး အဲဒီဆိုလည်း သွားလိုက်မယ်လေ”

“အေး အဲလိုမှပေါ့။ ကျူပ်တို့ နောက်တစ်နာရီမှာ ထွက်ရအောင်။ င့်တူမ ရှိတဲ့နေရာ ဦးသိတယ်။ လာခေါ်မယ်။ အဆင်သင့်လုပ်ထား။ င့်တူမမှာ အသံသွေးကာက်ဆက်ပါရဲ့လား။ မပါရင် ကျူပ်ယူခဲ့ပေးမယ်”

“မပါဘူးရှင့်”

“စိတ်ချ ကျူပ်ယူခဲ့မယ်”

ပြန်ချလိုက်သော တယ်လီဖုန်းလေးကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးနေမိ၏။

ဂိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

တကယ်ပဲလား။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ဟာ ကောလဟာလတစ်ခု မဟုတ်ဘူးတဲ့လား။ ဒီနယ်မှာ မကြာသေးခင်ကာလက ဆိုးယုတ် ရက်စက်မှုတစ်ခု တကယ်ရှိနေခဲ့တာပေါ့။

မြေဝန်းရုံ၏ နှင့်ရှိရာ ဘယ်ဘက်ရင်ဆုန်ဆီက ရူရှုးနင့်နင့် လေးပင်စွာ အောင့်လာသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကလဲ ညီမ”

နောက်က ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော ပြည်မိုးပြိုး၏၏ အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

လူည့်ကြည့်လိုက်တော့ မိမိကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“သော် ဟို အရေးမကြီးပါဘူး ကိုပြုရယ်”

“ညီမအိမ်က မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး”

ဘူး တစ်ပိုင်းတစ်စတော့ ကြားခဲ့ပုံပေါ်သည်။ ဘူများ ဖုန်းပြောနေတာကို အလိုက်မသိ နားထောင်ရသလားဟု ဒေါသ

ထွက်စရာ ဖြစ်သော်လည်း ထူးဆန်းစွာပင် စိတ်မဆိုးမိ။ သူမျက်ဝန်းထဲမှာ မိမိမြင်နေရသော စိုးရိမိစိတ်ကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။

သူကို အထိက်အလျောက်တော့ ပြောမှ ဖြစ်မလား။ ဟင့်အင်း သူလုံးဝဖြစ်သူး။ ဒါပေမယ့် ဦးသန်းမောင် လာခေါ်တဲ့ အချိန်ကျရင်လည်း ဘယ်သူဆိုတာ သူ သိမှာပဲ။ သူမသိအောင် ဒီကနေ ထွက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူး။ ပြောသင့်လား မပြောသင့်ဘူးလား။ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်လို့ မရသေး။

“ညီမ ကျွန်တော့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ညီမရဲ့ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာဖို့အတွက် အမြဲအလေးထား ဂရိစိက်နေတယ်ဆိုတာတော့ ယုပါ”

“ကျွန်မ ယုပါတယ်”

အလျင်စလို ဖြေလိုက်မိသည့်အတွက် သူမ မရှက်ပါ။

“မနေ့ကလိုပဲ ညီမ ဘယ်ပဲသွားချင်သွားချင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးနိုင်ပါတယ်။ ညီမ ဘာကိုရှာတွေ့မလဲလို့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရတဲ့ စိတ်ကတုံင်း ညီမစိတ်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးချင်တဲ့စိတ်က တစ်ပိုင်းပါ”

ပို့ချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

တည်ကြည်သော သူအသံက အနည်းငယ်တောင် လူပ်ခတ် နေသလိုပဲ။ မြေဝန်းရဲ သူကို ငြေးနေမိသည်။ ရှင် ရုံးဖို့ နီးစပ်နေပြီဆိုတာ ရှင် မသိဘူးနော်။

“ကိုယ့်ပြီ အစောင့်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

သူမ စကားလွှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။ သူ တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည်။ စကားလွှဲမှန်းသိသိကြိုးနှင့် အလေးအနေက် အဖြေပေး၏။

“ဆေးရုံတင်ထားရတဲ့ ကျွန်တော့ တော့စောင့်ကြိုးဆီ သွားပြီး အားပေးစကား ပြောရတယ်။ သူအခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူး။ အသံက တော်တော်ပျက်စီးနေပြီ။ နောက်ဆုံးအချိန် ရောက်နေပြီ။ သူ သက်သက်သာသာဖြစ်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကုသပေးဖို့ ကျွန်တော် ဆရာဝန်တွေ့နဲ့ ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်”

သူက မြေဝန်းရဲ အဖြေမပေးတော့ဘူးဟု စိတ်လျော့လိုက်ပုံနှင့် စကားထပ်မပြောတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ထွက်သည်။ သူမျက်နှာကို စိုးကြည့်လိုက်တော့ ခပ်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေ၏။ မြေဝန်းရဲ နောက်ကနေ သူကို လုမ်းဖြေပေးလိုက်သည်။

“တော့တော့ ဖုန်းဆက်တာ ဦးသန်းမောင်ပါ”

“သော်”

မြတ်စွာတွင်ဆင်လွှာတွင် ပြုလုပ်မှု

သူမျက်နှာ နည်းနည်းတော့ ပြောလျှော့သွား၏။ သူနှင့်အတူယျှဉ်ပြီး ထမင်းစားဆောင်ဖက်ဆီသွားဖို့ ရှေ့မှုကြိုပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေးဝါးလုမ်း လုမ်းပြီးသောအခါ သူက ပုံမှန်အသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဉီးသန်းမောင်က ပြုရိကရက်စိတ် ရှိပေမယ့် တကယ့်
လူကောင်းပါ။ သူက ဘယ်ကို လိုက်ပို့ပေးမှာတဲ့လဲ။ အင်းလေ
ဖြေချင်မှဖြေပါ။ ကွန်တော် မသိစေခဲင်ဘူးမဟုတ်လား ဆောရီး”

သူ ခံပါသာ ရယ်မောသည်။ သူရယ်မောသံတွင်
နာကျင်သံအနည်းငယ် စွဲကိန်သလိုပဲ။

အဲဒါကမှ တကယ့်ပြသာနာ။ မဖြေရင်လည်း သူစိတ်မကောင်း
ဖြစ်မည်။ ဖြေလျှင်လည်း သူသိတော့မည်။ သူသာမဟုတ်။
နှစ်ယောက်လုံး အတွက် မလိုလားအပ်သည့် နောက်ဆက်တွဲတွေ
ဖြစ်ရတော့မည်။ လေထဲမှာ လွင့်ပုံလာသည့် ပန်းရန်းတစ်ခုကို
သက်ပြင်းရှိက် ရှုံးလိုက်ရင်း ဖော်လိုက်ပါသည်။

“**သော်** ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ အုတ်နဲ့ရှာ လူသတ်မှတ် ကိုပြ
မှတ်မိလား”

“အခြား”

“အဲဒီလူသတ်မှတ်၏ တရားခံကို သွားကြည့်မှာမို့ ကျွန်မ^{၁၁} ဖိတ်ဝင်စားမှန်းသိလို့ ခေါ်တာပါ။ သူ လာခေါ်မယ်”

သူ မြဝန်းရံကို ငေးစိက်ကြသုံးနေသည်။

“အဲဒီလူသတ်တရားခံက ဘယ်မှာတွဲလဲ”

“ရှစ်ခန်းမှာပေါ့။ မနေ့ကတည်းက ရောက်နေပြီလေ”

သူ မျက်တော်မခတ်ဘဲ မြဝန်းရံအား စိုက်ကြည့်နေခဲ့။
 မြဝန်းရံ သူမျက်လုံးတွေဆီမှ လွှာကာ မျက်စိတည့်တည့်ဖြစ်သော
 သူရှင်ဘတ်က အကျိုအိတ်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။ အကျိုအိတ်တဲ့မှာ
 သောလုပင် တစ်ချောင်း။ စာရွက်ခေါက်တစ်ချို့။ ငွေစွဲ့ဘုံ။
 ကားသော့လို လေးလေးပင်ပင် တစ်ခုက အောက်ခြေတွင်
 အိကျုနေသည်။

“မြေနှုန်းရုံ”

“၄၄”

သုအသံက ရွှေက်ရွှေက်သွေသွေ။

“တရားသူကြီးကပဲ ညီမကို လိမ့်တာလား။ ညီမကပဲ ကျွန်တော့ကို လိမ့်တာလား။ တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ လိမ့်နေပြီပဲ”

မြေဝန်းရုံမျက်နှာ နွေးခန့်ပူကာ သူကို ခပ်ဆဆ မေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“အဲဒီ အုတ်နဲ့သတ်တရားခံက ရဲစခန်းကို မရောက်ခင် ထေနာင်းကုန်းမှာပဲ ထွက်ပြီးသွားတယ်လေ ညီမ။ မနေ့ကတည်းကပဲ”

“အို”

မြေဝန်းရုံ သူမျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ပုံပါ။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှာပစ်လိုက်မိ၏။

“ညီမမသိလိုက်ဘူးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ ဦးကြီးကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီသတင်းကို ကျွန်တော် သိနေပြီ”

မြေဝန်းရုံ လုမ်းနေသော ခြေလုမ်းတွေ ညွတ်ခွေလာ၏။

တော်းအကြောင်းတစ်ခုခု ဘာလို့ မပေးလိုက်မိပါလိမ့်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြားမှာ ဆက်ပြောစရာ စကား မရှိတော့ဘူးဟု ထင်ရသည်။ မတ်တပ်ရပ်နေရင်း နှစ်ယောက်လုံး

တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ ခက်ကြာတော့မှ ပြည်မိုးပြိုးက တစ်ခွန်းပြောသည်။

“ညီမ သတိရိရိယနဲ့ နေပါ။ အပြန်ကိုလည်း ဒီဥယျာဉ်ထဲ ထိရောက်အောင် လိုက်ပို့ဆိုင်းပါ”

သူအသံက တိုးတိုးလေး။

ဘယ်သူလိမ့်သလဲဆိုတာ သူ သိသွားပြီပေါ့။

တို့နောက် သူ မြေဝန်းရုံအနားကနေ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ကောင်းကောင်မှာ ပြန်ကျေနေတဲ့ ငုက်တွေ ငုက်တွေ။ ဒီလောက် များတဲ့ ငုက်တွေကို တစ်ခါမှ မမြှင့်ဖူးပေါင်း။ အကောင်လေးပါးဆယ် ကလောက်ဘူး။ အိပ်တန်းတက်တဲ့ငုက်တွေ နေရာလုပြီး ဆူညံံပိုက် နေတာ မြှင့်ဖူးပဲ့။ ဒီလောက်တော့ အောတိုက် မနေဘူး။ ဘယ်လောက်များ များတယ် မများတယ်၊ နေဝါဒ်ခါ တိမ်တောက်နေတဲ့ ကောင်ကင် တစ်ခုလုံးတောင် ငုက်အုပ်နဲ့ဖူးပြီး မူးပေါ်မဲ့သွားတာပဲ”

ပိန်လို့သော အဘွဲ့အို၏ တုန်ချိချိ စကားတို့ကို ကြားလိုက်ရသည့် အခါ မြေဝန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖျိန်းခန် ထသွားသည်။

မြေဝန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံးပြုပို့ဆိုင်း

ငုက်တွေ၊ ကောင်းကင်မှာ ပြန့်ကျေနေတဲ့ ငုက်တွေ။ ဘုရား ဘုရား။

“ဒီမျိုး တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မကြံ့ဖူးဘူး။ ကျိုပ်ကြောက်လိုက်တာ။ မပြောပါနဲ့တော့။ ခေါင်းပေါ်မှာ မောင်းထောင်းလာတဲ့ ငော်ဆန်လေး တစ်ခွက်ကို ရွက်ထားတော့ မောက်ကျေမှာလည်း ကြောက်။ အိမ်ကိုလည်း အမြန်ရောက်ချင်။ အပြေးပြန်ချလာတော့ အမေကပြောတယ်။ မိပိုး အဲဒါ အတိတ်နမိတ်မကောင်းဘူး။ အိမ်ထဲမှာပဲနေ တဲ့”

ငုက်တွေ အများကြီး ကောင်းကင်မှာ ပုံနေကြတာတဲ့။ တိုက်ဆိုင်လွန်းလှချဉ်လား။ အဘွား ဘာတွေဆက်ပြောမလဲ ဟု မသိနိုင်သော်လည်း မြေန်းရုံကတော့ စိတ်ထဲမှာ လေးပင်လာပြန်သည်။

အဘွားအိုသည် အသက် ဂုဏ်နှင့် စဝ်ကြားမှာ ရှိနိုင်သည်။ အဆုပ်ရောဂါသည်ဖြစ်ရသည့်အထူး ပေါင်ရှိုးကျိုးသွားလို့ အိမ်ရာထဲမှ မထုနိုင်သည့်ဝေအားရှင် ဖြစ်ပြန်၏။ ကွုပ်ပျေစပ်ပေါ်မှာ ဖင်တရွတ်ဆွဲပြီး နေရာချွေးလို့ရသည်။ သားသမီးလေးလေးယောက်ရှိသည့်တိုင် အဘွားကို မပြုစုနိုင်ကြ။ သူတို့အိမ်ထောင်နှင့် သူတို့မှ အနိုင်နိုင်။ အဘွားအိုကို အိမ်ခေါင်းရင်းက တဲ့လေးမှာ သီးသန့်ထားကြသည်။ အိမ်မကြီးက လျေကားနှင့်တက်ရတာမျို့ အတက်အဆင်းခက်လို့ပါဟု ဆိုပါသည်။ မနက်တစ်ကိုမဲ့ ညာတစ်ကိုမဲ့ ထမင်းလာကျွေးကြသည်။ နိုင်းစရာရှိလျှင်

မြေးတွေကို အောက်ခေါ်ရသည်။ မြေးတွေကလည်း အဘွားအနား မကပ်ချင်။ နံလို့ ဟု ပြောသည်။ အဘွားအခန်းလေးကလည်း ချေးနံသေးနဲ့ဖြင့် နံစောင်နေတာ အမှန်ပါဘဲ။

တကယ်တော့ အဘွားသည် စကားတွေကို ရှုံးနောက် စိကာစဉ်ကာ မပြောနိုင်တော့ပြီ။ ပြောပြီးသားစကားကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောချင်ပြောနေတတ်သဲ့ည်။

ဦးသန်းမောင် ယူလာသော ကက်ဆက်ကို မြေန်းရုံး မသုံးတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ အဘွား၏အခြေအနေကို ကရုဏာသက်စွာ မြင်လိုက်ပြီးကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။

“မိပိုးဆိုတာ အဘွားလား”

“ကျိုပ်အဘွားက ဒေါ်သုန်တဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ မိပိုးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူလဲ ကျိုပ်မသိပါဘူး”

အခုအဘွား၏ နာမည်ကို ဒေါ်ချံဟု သိထားသော မြေန်းရုံးနှင့် ဦးသန်းမောင်မှာ ငိုရမလို ရယ်ရမလို တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

“အမေ့သယ်နာမည်က မပိုးဝါတဲ့”

ရေထမ်းရောင်းပြီး အသက်မွေး ဝမ်းကောင်းသည့်သားက ဆေးပေါ်လိပ်တိ အံမှာခဲ့ရင်း ဝင်ဖြေရှင်းပေးအုံ။ အဘွားသားကတောင် ဆံပင်တွေဖြားနေပြီ။ မှတ်ဆိတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကလည်း ဖြေတစ်ဝက် နက်တစ်ဝက် ဖြစ်နေပြီ။ ကွမ်းစားထားသည့် သွားတွေက မညှစ်ညစ် နှုတ်ခမ်းတွေက ကွမ်းသွေးရောင် နှီနေသည်။

အဘွားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စကားထောက်လိုက်၊ ဆက်လာမည့် စကားကို စောင့်လိုက်၊ ရှေ့နောက်မညီသော စကားတွေကို နားထောင်လိုက်၊ လိုတာကိုလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဖြည့်ရဲ့ ပိုတယ်ထင်တာကိုလည်း မဖြေတ်ရဲနှင့် မသေချာမရေရာသော အတိတ်ဖြစ်စဉ်ကို စမ်းတဝါးဝါး ပုံဖော်ကြည့်နေကြရသည်။

“ငှက်တွေကိုမြင်ပြီးတော့ အဘွားသာဖြစ်သေးလဲ”

“အိမ်ပြန်တာပေါ့”

“အိမ်ပြန်ပြီးတော့ရော”

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖွတ်လာတဲ့ ဆန်ထုပ်လေး ကပျာကသီ ချုပြီး ထမင်းချက်တာပေါ့”

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“မဟုတ်ဘူးလေ။ အတိတ်နမိတ် မကောင်းဘူးဆို။ အဲဒါ အတိတ်နမိတ် မကောင်းတာက ဘာဖြစ်သေးလဲလို့”

စကားထောက်ပေးတော့မှ အဘွားက ဟိုးအတိတ်ဆီသို့ မှန်းဆသလို ပြီ့သွားသည်။ အဘွားမျက်ခုံးမွေးတွေက ဖြားနေပြီ။ ကျေနေပြီ။ မျက်တောင်ဆို မရှိသလောက်ပဲ။ ထို့ကြောင့် အဘွား၏ မျက်လုံးတို့သည် ကြောင်စိစိဖြစ်နေသည်။

“နမိတ်မကောင်းတာက ရွာပျက်တာပေါ့”

“အဘွားရဲ့ရွာလား”

“မဟုတ်ဘူးအော့။ ဟို့ဘက်ရွာ ပိန်းတောလေ”

ဦးသန်းမောင်၏ မျက်နာကို လူမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုရွာနာမည်ကို ဦးသန်းမောင် မသိ။

“ပိန်းတော ဘယ်လိုပျက်သွားတာလဲဟင်”

“မီးလောင်သွားတာ”

“သော်”

ပျော်စွဲစွဲစွဲစွဲစွဲစွဲ

“ကျုပ်က မနက်လင်းအားကြီးဆို အမေဆွမ်းထားကြုံတာကို ကူရတယ် မဟုတ်လား။ မနက် င့် နာရီလောက်ကို အပြင်ထွက်ပြီး ဆန်ဆေးတာ။ အဲဒီအရိန်မှာ မြင်ရတာ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တံခွန်လား အရှက်တက်တာလား။ မသဲကွဲဘူး။ ဒါပေမယ့် အရှက်တက်ရင် အရှေ့ဘက်က တက်ရမှာ။ အနောက်ဘက်က ဘာဖြစ်လို့ တက်ရမှာလဲ။ နောက်တော့မှ သစ်ပင်တန်းအပေါ်ကနေ မီးတော်ကို မြင်ရတာ။ ဝေးသလား နီးသလား မသိဘူး။ မီးတွေတော့ လောင်နေပြီ။ ကျုပ်တို့ရွာကနေ မြင်ရတယ်။ ကျုပ်တို့ရွာက မီးတစ်ခါမှ မလောင်ဖူးဘူး။ မီးလန်းရင်လည်း လူက ညီတယ်။ အိမ်တိုင်းမှာလည်း မီးချိတ်တို့ မီးကပ်တို့ အသင့်ရှိတယ်။ သူကြီးကလည်း ဆိုးတာကိုး။ ဒက်ငွေမှ နည်းပေါင်ဘူး တပ်တာ။ ဒါပေမယ့် ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့သူကြီး မမာတော့ ရွာက ဆန်ပြုတဲ့ပြုတဲ့ပေးတဲ့လူနဲ့ တပင်ရွှေထိုးရွှေကို သုံးခွက်တစ်ခွက် ကျိုပြီး ပို့ပေးတဲ့လူနဲ့”

အဘွား၏စကားတွေက ဦးတည်ရာ ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြေန်းရုံက အဘွား၏ သောင်စဉ်ရောမရာကားတို့ကို နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် ပြုးလျက် ဝေးနေမိတာနဲ့ ဦးသန်းမောင်က စကားပြန်ထောက်ပေး၏

“အဘွား ပိန်းတော့မှာ မီးလောင်တဲ့အကြောင်း ဆက်ပြောပါပြီး။ အဘွားတို့ အဲဒီကို သွားကြသေးလား”

“ကျုပ်တို့ကတော့ ကလေးကိုး။ ညာတွင်းချင်း မသွားဘူး။ အဖေတို့ ဦးလေးတို့က ပိန်းတော်ကို ပြောကြတာပေါ့။ ရွာသားတွေ ကုသိမ္ပို့ သွားတာ မနည်းပါဘူး။ ပိန်းတော့နဲ့ ကျုပ်တို့က မကင်းဘူးလေ။ မိုးလင်းတော့မှ ကျုပ်တို့ သူငယ်ချင်နှစ်ယောက် ပိန်းတော်ကို သွားကြည့်ကြတယ်။ ရွာကို မတွေ့ရတော့ဘူး။ မီးလောင်ပြင်ကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

သူငယ်ချင်းဆိုသော စကားလုံးကို အခုမှပြောတာ ဖြစ်သည်။ ဦးသန်းမောင်လည်း မူလက အဘွားတစ်ယောက်တည်း ကြံတာဟု ထင်ခဲ့၏။ အခုတော့ မီးလောင်ပြင်ကို မြင်ခဲ့သည့် မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ပြီပေါ့။

“မီးလောင်ထားတာမှ ရှင်ပျက်ဆင်းပျက်တော်။ စပါးကျိုး တွေလည်း ကုန်း နွားတွေကျွဲတွေလည်း မီးထဲပါလိုပါ။ အိမ်တွေလည်း တစ်အိမ်လုံး ကျေမးတာက များပါတယ်။ အိမ်ကြီးတွေတော့ တိုင်လုံးတာချို့။ ကျေန်တာပေါ့။ ထရံကာ သက်ကယ်မီးတွေကတော့ မီးသွေးခဲနဲ့ ပြာတွေကို ဖြစ်ကရော့။ တစ်ရွာလုံးပါပဲ။ ရွာလုံးကျွဲတဲ့ကို မီးလောင်သွားတာ”

“အဘွား၊ လူတွေရော”

ပို့ချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ပုဂ္ဂနိုင်ရေးဝန်ကြီးဌာန

“ဟော”

“အဲဒီရာက လူတွေနေတာ မဟုတ်လား”

“အေးလေ မီးလောင်ပါတယ်ဆိုမှ လူတွေ ဘယ်ရှိတော့မလဲ
ပြေးတဲ့လူတွေက ပြေးပြီပြေး”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ အနီးငွေကို ပြောပြခဲ့တုန်းက လူတွေပါ
သေကုန်တာဆို အမေရဲ့။”

“ဟင် သေကုန်ရောလား”

“ဟောဗျာ”

ထိုနောက် အဘွား ချောင်းတဗ္ဗာတို့ဟဲသည်။
မြှင့်နဲ့သည် မိမိဝယ်လာခဲ့သော နှဲကွေကာအုပ်ထုပ်လေးကို သေးသို့
ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး အနားမှာရှိသည် ကြွေရည်သုတ် သောက်ရွှေက်
လေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ရွှေက်ထဲမှာ ရောမရှိ။ ထို့ကြောင့်
အခန်းထဲမှာ ရေအိုးစင် လိုက်ရှာသည်။ မတွေပါ။ အဘွားသားက
ရွှေက်ကို လှမ်းပုံကာ အပြင်ထွေက်သွား၏။ ခကာကြာတော့
ရေပါလာသည်။ ထိုအချိန်မှာ အဘွားက ချောင်းဆိုးရပ်သွားပြီး
အဘွားကို ရေတိက်လိုက်ရ၏။

“ဦး၊ ကျွန်မတို့ အဘွားကို ခုက္ခာပေးသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ်။
အဘွားကလည်း နေလည်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ပြန်မှုလား
မသိဘူးနော်”

ထိုစကားကြောင့် အဘွားက လက်ကာပြာသည်။

“ငါ နေကောင်းပါတော်။ စကားပြောနေရရင် နေကောင်းနေတာ။
သိချင်တာသာမေး”

“အဘွား ပြေးနိုင်တဲ့လူတွေက ပြေးတော့ မပြေးနိုင်တဲ့
လူတွေကရော” ဦးသန်းမောင်က စကားထောက်သည်။

“မီးထဲပါတာပေါ့”

“အဘွားမှတ်မိလား။ ပြောပါဦး မီးထဲပါပြီး သေတဲ့လူတွေ
အကြောင်း”

“နော်း”

အဘွား မျက်မှာ်ကြုတ်လျက် အာရုံစိုက်လျက် စဉ်းစားနေ၏။

“နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်။ ကလေးမအောက ကလေးကိုပွေ့ပြီး
မီးလောင်သောနေတယ်။ တစ်ယောက်က အိမ်ထဲမှာ ကျွေးကျွေးလေး

ပုဂ္ဂနိုင်လောက်လောက်လောက်လောက်

သေနေတယ်။ အဘွားကြီး။ အဘွားကြီးလား အဘိုးကြီးလား
မမှတ်မိတော့ပါဘူး”

ထိုနောက် အဘွားသည် ပြောစရာစကား ကုန်သွားသလို
ပြုမှုသက်သွားလေသည်။ နားထောင်နေသူ သုံးထောက်လုံး
တော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်ကြ။ မြဝန်းရုံကတော့ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေကို
စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်ခြေ နစ်ခုမက သုံးခုမက အများကြီး။ သို့သော်
အမင်းလာတွေချည်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒီရွှေလုံးကျတ် မီးလောင်သွားတဲ့ နေရာကို မီးပြုမဲ့တော့
ရွာသားတွေ ပြန်မလာကြဘူးလား။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် လာမကြည့်
ကြဘူးလား”

နောက်ဆုံးမှာ ဦးသန်းမောင်က ဖော်သည်။

ထိုမေးခွန်းကို အဘွားက တွေ့ဝေစွာ စဉ်းစားနေ၏။
အဘွားမဖြေနိုင်ပါ။ တော်တော်ကြာမှ သူတို့တွေက သေကုန်ပြီဟု
ပြောသည်။

“မီးလောင်ပြီး သေတာလား”

“မီးလောင်တဲ့နေရာမှာ သေတာမဟုတ်ဘူး။ တော်ကြာမှာ
သေတာလို့ ပြောတယ်”

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဟုတ်ရဲ့လား အဘွားရယ်”

“ဟုတ်တယ်။ သတ်ခံရတာတဲ့”

မြဝန်းရုံ ဦးခေါင်းဆီတွင် မီးအပူဟပ်သလို ပူလောင်သွားသည်။
လက်ဖျားခြေဖျားတွေက အေးစက်ကာ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေး
လာ၏။

“အဘွား အဲဒါ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

ဦးသန်းမောင်က မေးသည်။

“ဒီလိုပဲ ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတာ။ တရာ့ရွာကဆို အဲဒီသာက
သေနတ်သံတွေတော် ကြားသတဲ့။ ငှက်တွေလေ ငှက်တွေ
နမိတ်မကောင်းဘူး ဆိုတာ အဲဒါပေါ့။

မြဝန်းရုံ ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့ပါ။ တရာ့ပိုပိုပ်နှင့်
မူးဝေလာသည်။ ဟန်မပျက် လူကဆက်တိုင် နေသော်လည်း အဘွား၏
ရုပ်သွင်က ဝေဝါးလာသည်။ ကျွန်းမတို့ တော်သင့်ပြီးထင်တယ် ဦးရယ်။
ပြောချင်ပေမယ့် စကားပြောဖို့ကိုပင် အားအင် မရှိတော့ပြီ။

“အဘွား အဘွားကို ဒါတွေ လာမေးမိတာ ကျွန်းမကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မပြန်ခင် အဘွားကို မြဝန်းရုံ ကန်တော့လိုက်ပါသည်။

ပျော်စွဲစွဲစွဲစွဲစွဲ

“အဘွား ဒီအဖြစ်တွေကို သတိရအောင်လည်း မကြိုးစားပါနဲ့၊ တွေးလည်း မတွေးပါနဲ့တော့။ ဥပါဒ်နဲ့တွေ ကင်းအောင်သာ နေပါနော်၊ အဘွားစိတ်သက်သာဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကားပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ဦးသန်းမောင်က မြေဝန်းရုံအား ဘယ့်နှယ်လဲ ဒီကတ်လမ်းက ငါတူမအတွက် အထောက်အကူရလား ဟု မေးသည်။

“စဉ်းစားစရာတော့ ရတာပေါ့ ဦး။ ဒါပေမယ့် အဘွားရဲ့ စကားကို ကွန်မ အတည်ယူလို့မရဘူး”

ဦးသန်းမောင်ကို မြေဝန်းရုံ အလွန်အားနာပါသည်။ သို့သော် အဲဒီလိုပြောလိုက်တာက အကောင်းဆုံးဟု ယူဆမိမ့်။

“သိပ်မဆိုင်လုံးဘူးလေ။ မမှတ်မိတာတွေရယ်၊ ရောတွေး နေတာတွေရယ်၊ သူ့ဟာသူ ထင်ကြေးနဲ့ ထပ်ဖြည့်ထားတာတွေလည်း ပါကိုမယ်”

“အင်း စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒီလောက် စဉ်းစားစရာရတာကိုကပဲ တော်တော် အစိုးတန်နေပါပြီ။ ဦးရော ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး”

ထိုနောက် ပြည့်မိုးပြီး ပြောခဲ့သည့် အုတ်နဲ့ လူသတ်မှု အကြောင်းကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဦး အုတ်နဲ့က ကလေးလေးသတ်မှုမှာ တရားခံကို မိတယ် ဆိုပြီး အခုတော့ လွှတ်သွားပြန်ပြီလို့”

“အေးဗျာ။ တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာအကူးမှာ လွှတ်သွားတာ။ ရဲကို ခံချုပြီး ပြေးတာဗျား။ အခုတော့ မြို့နယ်တစ်ခုလုံး တပ်ဖွဲ့တွေ အင်အား ထပ်ဖြည့်ပြီး ပိုက်စိတ်ဝိုက် လိုက်ရှာနေကြပါတယ်။ မပူပါနဲ့ တူမရယ်။ မိမှာပါ”

“အဲဒီလောက် ရက်စက်တဲ့လူလည်း ရှိသေးတယ်နော် ဦး။ ဦးသယ်လိုဝင်လဲ”

“ကျေပ်ထင်တာတော့ ဒီလိုတရားခံမျိုးဟာ စိတ်ပုံမှန် မဟုတ်တတ်ဘူး။ ကြောင်စိုးကောင်တွေ။ စိတ်မမှန်တာကလည်း ထောက်စဉ်ဘဝက သူတို့ကြံခဲ့ရတဲ့ ကြောက်စရာ အဖြစ်ဆိုတွေ ကိုယ်အက်ရာ စိတ်အက်ရာတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတတ်တယ်။ ငါတူမ စာတမ်းရေးရင် အဲဒီအကြောင်းပါ ထည့်ရေးရင်ကောင်းမယ်။ လူတစ်ယောက် လူဆိုး ဖြစ်လာတာ အခြေအနေတွေက တွေးပိုလိုလား မွေးရာပါလား။ ဒီနှစ်ခု ဘယ်အချက်က ပိုပြီး ခါန်ခွင်လျား အလေးသာသလဲ”

ဦးသယ်လိုဝင်လဲ

ပန်းမြိုင်လယ်ကို ရောက်သည့်အခါ ကိုပြုကို အရင်ဆုံး ရှာမိသည်။ မတွေ့ရ။ ကိုပြုကို မတွေ့တော့။ ဦးကြီး ဦးကောက်ရကို လိုက်ရှာမိပြန်သည်။ ဦးကြီးကိုလည်း မတွေ့။ ထမင်းစားခန်းနားမှာ ရှိမလားဟု လိုက်ရှာသည်။ အနီးအနားမှာ မရှိပေါ်။ မတတ်နိုင်တော့ မသိရှိ အခန်းသို့ သွားမေးကြည့်သည်။ မသိရှိအခန်းက ပိတ်လို့ သင်တန်း ခန်းမမှာပဲ ရှိမည်။ ကလေးတွေ၏ အခန်းကတော့ ပွင့်ဟနေ၏။ မြေဝန်းရုံတံ့ခါးခေါက်ပြီး ဝင်သွားလိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ဖိုးသား တစ်ယောက်တည်း အရပ်ဆက်တမ်း ကစားနေ၏။ နီးနီးကို မတွေ့။

“သားသား မမရော၊ တံ့ခါး ဘာလို့ ပိတ်မထားတာလဲ”

မြေဝန်းရုံ ပိတ်ပူပြီး ဆူလိုက်မိသည်။

“မမ အပြိုင်မှာ တာအုပ်ဖတ်နေတယ်လေ”

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

သူမ အပြိုင်သို့ ပြန်ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မတွေ့။

“သား မမထွေက်သွားတာ ကြားပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူး။ သားသား အခုထိ အရပ်ဆက်လို့ မပြီးသေးဘူး”

လိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ဒီကလေးတွေ ကလည်း လူကြီးတွေ မရှိရင် တံ့ခါးကို အတွင်းကနေ ချက်ထိုး ထားရမယ်။ ဟိုတစ်ယောက် ကလည်း မောင်လေးကို တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး ဘယ်ထွက်သွားမှန်း မသိဘူး”

ဖိုးသား၏အာရုံက အရပ်ဆီမှာပဲ ရှိနေသည်။ မြေဝန်းရုံ ရေချိုးခန်း အိမ်သာခန်းထဲ တံ့ခါးဖွင့်ကြည့်သည်။ မတွေ့ပါ။

“နီးနီးရေ”

သူမ အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်ကြည့်၏။ နီးနီးအသံကို မကြားရ။ ဒီကလေးမ သူအာမဆီများ လိုက်သွားသလား။ သင်တန်းခန်းမှ မရောက်မဲ့ ထမင်းစားခန်းကိုလွန်တော့ ဒေါ်လေးကို ချုပ်ပေါင်ရှုက်ထည့်ထားသော ဆန်ကောတစ်ခုဖြင့် လျောက်လာတာကို တွေ့ရသည်။

“ဒေါ်လေး နီးနီးရေ”

“နီးနီး စောစောကတော့ ဦးကြီးနဲ့ သရက်သီးရူးဖို့ တံ့ခါး လိုက်ရှာနေတာ တွေတာပဲ ဆရာမလေး”

မြေဝန်းရုံ သရက်ပင်တွေရှိရာသို့ ပြေးသွားမည်ပြုပြီးတော့မှ ဖိုးသား တစ်ယောက်တည်းပါလားဟု သတိရသွားပြီး ဖိုးသားရှိရာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

သူကို လက်တွေပြီး မိမိသွားလေရာ ခေါ်သွားမှ ဖြစ်မည်။

ဖိုးသားဆက်နေသော အရှပ်မှာ ပလတ်စတစ်တုံးလေးတွေဖြင့် တည်ဆောက်ရသော ရေးခေတ်ပင်လယ်ကူး ရွက်သဘော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရွက်တိုင်တွေပါသည်။ လူတွေပါသည်။ ပင်လယ်ဓားပြကြီး၏ ပုံစံးပေါ်မှာ နားနေသော ကြက်တူရွေးတောင် ပါလိုက်သေးသည်။

“မမကြီး လူသယ်နဲ့ယောက်လဲ ရေစမ်းပါ”

သူ ဆက်ပြီးသွားသော သဘော်ပေါ်မှ လူရှပ်လေးများကို မြေဝန်းရုံအား ရှာခိုင်းသည်။

“ဖိုးသား မမကို သွားရှာရအောင်”

“အင်းပါ အခု လူရှာပါ”

အကာတားမက်သော ကလေးကို အလိုလိုက်ရပြန်၏။
ငါးရှပ်တွေသာဖြင့် ငါးယောက်ဟု ပြောတော့...

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“မဟုတ်ဘူး မြောက်ယောက်။ တစ်ယောက်လိုသေးတယ် ရှာဦး”
တဲ့။

“သား နောက်မှ ရှာမယ်လေ။ မမကို သွားရှာရအောင်”

ထိုအချိန်မှာ တံခါး ရတ်တရက် ပွင့်သွား၏။ သူမ ထိတ်ခန်ဖြစ်ကာ နောက်လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့သွား ကြီးကြီးလေးနှင့် ယုန်လေးလိုအပြီးနှင့် နိုးနိုး နှလုံးဆီမှာ ပြိုမြဲခန် အေးသွားရသည်။

“ဟယ် သမီး၊ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

“နိုးနိုးကို ရှာနေတာဆို”

“အေး စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဘယ်သွားနေလဲ။ မောင်လေးကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး”

“ဦးကြီးနဲ့ သရက်သီးသွားရုံးတာ။ မချစ်စုသရက်သီးတွေ အများကြီးပဲ။ တစ်လုံးကို ဟောလောက်လောက် ရှိတယ်”

မယ်မင်းကြီးမလေးရယ်။ ကျူပ်မှာဖြင့် ရင်ထဲကို ပူသွားတာပဲ။

“နိုးနိုး မောင်လေးကို ထားမသွားနဲ့။ နိုးနိုးလည်း လူကြီးမပါဘဲ ဟိုနေရာ ဒီနေရာ လျှောက်မသွားနဲ့ လူဆိုးတွေဖမ်းမှာ မကြောက်ဘူးလား”

ပုဂ္ဂန္တရေးတွင် ပုဂ္ဂန္တရေးတွင် ပုဂ္ဂန္တရေးတွင် ပုဂ္ဂန္တရေးတွင်

“လူဆိုးကအီမှာ မမကြီးရဲ့။ ဒါကြောင့် မမကို လူရေပါလို့ ပြောသားပဲ။ လာပါ ရေပါဦး”

ဖိုးသားပြောသည့် ခြောက်ယောက်မြောက်လူကို တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့။ မမြင်မိ။ နောက်ဆုံးတော့ ရွက်ထိုင်ထိပ်ရားမှ ကြီးဖြင့် တန်းလန်း ဆွဲထားသည့် အမဲရောင် ပိုက်ကွန်ထုပ်လေးထဲမှာ ဘာပါဂိမ့်ဟု စုံစမ်းသည့် အချိန်တွင် ဖိုးသားက ကျေနပ်သွားပြီး “ပိုက်ကွန်ထဲမှာလေး။ အဲဒါ လူတစ်ယောက်” ဟု ပြောရင်း ရယ်မော လောသည်။

“ဟင် ပိုက်ကွန်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားတာလဲ”

“သူ့ကို ဖမ်းထားတာလေး။ သူက ပင်လယ်းပြုမို့ ဖမ်းပြီး ပိုက်ကွန်ထဲထည့် ကြိုးနဲ့တန်းလန်းဆွဲထားတာ”

ဟုတ်ပါသည်။ ပိုက်ကွန်ထဲမှာ အရပ်လေးတစ်ရပ်။

အေား ဒီအရပ်က လူဆိုးတဲ့လား။

“ဒါ ပိုက်ကွန်ထဲထည့်ပြီး တန်းလန်းဆွဲထားတာလား။ သနားပါတယ် ဖိုးသားရယ် အဲလို့ မလုပ်ပါနဲ့။ ထုတ်လိုက်ပါဟယ်”

နိုးနိုးက အရပ်ကိုသနားပြီး လွှတ်ခိုင်းနေ၏။ ဖိုးသားက သူ့အစ်မကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် မေ့ကြည့်သည်။

“ထုတ်ရမယ်လား”

“အေး အေး ထုတ်လိုက်ပါဟယ်”

“သူ့ကို ဘယ်မှာ ထားရမှာလဲ ဒါဖြစ်”

“ဒါ သဘော့ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ နေပေါ်ပေါ့”

“ဟင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ထွက်ပြေးရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ မမရဲ့။ သူ့ပုံအညွှန်းထဲမှာလည်း အဲလို့ပဲ ပိုက်ကွန်ထဲထည့်ပြီး ဆွဲထားတာပဲ” ဖိုးသားက ဆင်ခြေပေးသည်။

“ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားလိုက် ဖိုးသား” ဟု မြေဝန်းရုံ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

နိုးနိုးက “ဒါ သနားပါတယ်။ ကြိုးနဲ့လည်း မတုပ်ပါနဲ့။ ဒီအတိုင်းပဲ ချထားလိုက်ပါ” ဟု ပြောပြန်သည်။

မြေဝန်းရုံသည် နိုးနိုး၏ နားညွှန်းမှာကို မကြိုးက်ပါ။

မြေဝန်းရုံသည် တော်တော်နှင့် လွှတ်ခိုင်းနေ၏ အောင်အိမ်များ

“နိုးနိုး သူက လူဆိုးမို့ဖမ်းထားတာလေ။ လူဆိုးကို မသနားရဘူး။ သား သူပုံတဲ့ကအတိုင်းသာလုပ်” မြဝန်းရုံ ခမြာက်ပေးလိုက်၏။ ဖိုးသားက ခကာစည်းတားပြီးတော့မှ ပြီး၏။

ကလေးတွေကို ကြောက်အောင်လည်း မလှန့်ချင်ပါ။ သို့သော် အန္တရာယ်ကို မကြောက်မရှုံး။ အရဲကိုမှာကိုလည်း စိုးရိမ်ပါသည်။

“နိုးနိုး။ မမထပ်ပြောမယ်။ အခန်းထဲမှာ ရှိနေရင် တံခါးကို ချက်ထိုးထားနော်။ လူဆိုးကိုလည်း မသနားရဘူးနော်”

“ହୃତ୍ୟକୁପି”

“କେ ଆଜ ତ୍ରୀ ତମିଃପିତର୍ଯ୍ୟାମ୍ ବାର୍ତ୍ତାବାର୍ତ୍ତଯାମ୍ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ଲୁହିଙ୍କାନ୍ତପି”

နိုးနိုးက တံခါးကို စွဲပိတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုင်ဘူလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။ ရောက်ခနဲမြည်ပြီး ကျသွားသည်။ ဒါဆိုရင် အပြင်ကနေ ဆွဲဖွင့်လို မရတော့။ မြေဝန်းရုံ စိတ်ချသွားသည်။ နိုးနိုးတို့ ဟောင်နှမ ဖိုးသား ကုတင်ပေါ်မှာ ပင်လယ်ကူးသဘောနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရှိနိုး နိုးနိုး၏ ကုတင်ပေါ်သို့ မြေဝန်းရုံ ခြေပစ်လက်ပစ် လဲအိပ်ချပစ်လိုက်သည်။

ပထမတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ငြင်းခံသံ၊ ရယ်မောသံတို့ကို
ကြားနေရသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပျက်တောင်စင်းလာကာ
မူးခဲ့ အိပ်ပျော်သွား၏။

ထိအခိုန်မှာ အိမ်မက်မက်လေသည်။

အိမ်မက်ထဲမှာ ငက်တွေကို မြင်ရသည်။

ကောင်းကင်မှာ ဆူဆူညံညံ ပုံသန်လာသည့် ငါ်တွေ။
 ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ငါ်တွေဖြင့် ဖုံးကာ မဲနက်သွားသည်အထိ
 များပြားလှသော ငါ်တွေ။ ဒီလောက်များသည့် ငါ်တွေကို တစ်ခါမှ
 မမြင်ဖူးသဖြင့် အုံသာတကြီး ကြောင်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဝေးမှ
 နီးကပ်လာသော ဖိန်ပုံများကို ကြားရသည်။

အုပ်စုလိုက် ဒေါ်မာန်ပါပါနှင့် လျှောက်လာကြသော ဖိနပ်သံများ။ အမှာင်မကွဲမီ စိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် လူတွေ လူတွေ အိမ်ထဲကနေ အိမ်ပြင်ဆီသို့ ထွက်ပြေးလာကြသည်။ ကလေး ချိတ္တားသည့် မိန်းမတွေလည်း ပါသည်။ ကလေးတွေက စူးစူးပါးဝါး အော်ငါးနေသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းမောင်း ဆူဆဲသံများ။ အော်ဟစ်သံများ။ ထို့နောက် လူတွေ တန်းစီပြီး လျှောက်နေကြသည်။ နှစ်ယောက် တစ်တွဲ သုံးယောက် တစ်တွဲ။ သေနတ်တွေဖြင့် ချိန်ခံတားရသည့် လူတွေသည် အမှာင်ထဲမှာ ငါးယိုလျက် လမ်းလျှောက်

နေကြသည်။ လူတွေ လမ်းလျောက်နေသည့် နောက်သို့ မြှင့်နံရက လိုက်ပါသွားသည်။ တစ်ခုခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီး တုံးလုံးလဲနေသည့် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မျက်နှာအပ်မိသွားသည်။

ကလေးတစ်ယောက်။ ယောက်နားလေး တစ်ယောက်။ အသက်က သုံးလေးနှစ်လောက်ပဲ ရှို့ညီးမည်။ ပါးဖောင်းဖောင်း အစ်အစ်လေး။ ထိုပါးလေးတွေ ပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းများ။ ထိုကလေးကို ထိမိသော မိမိ၏လက်မှာ နိုင်သောသွေးတွေ။ အို ဘုရား ဘုရား။ ခပ်လုမ်းလုမ်း ခမြေပြင်မှာတော့ တုံးလုံး ပက်လက်လဲနေသည့် သစ်သား မြင်းရုပ်လေးတစ်ခု။ ထိုအချိန်မှာ သေနတ်သံတစ်ခုက နားနားသို့ ကပ်ပြီး ကျယ်လောင်စွာ မြှော်ဟီးသွားသည်။ မြှင့်နံရ၏ နားထင်ဆုံးတွေတောင် လွှင့်ခနဲ့ ဖွားသွား၏။ အသက်ရှုလိုမရ။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက် တောင့်တင်းသွား၏။ မိမိ သေသွားပြီလား။

မြှင့်နံရ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ အေးစက်စက် လက်တစ်ခု လာထိသည်။ ဂုဏ်းခနဲ့ထုတိုင်လိုက်မိ၏။

“ညီမ”

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အမျိုးသမီး မျက်နှာတစ်ခု။ သူမကို ပံ့းကြည့်နေသည်။

“ညီမ နေကောင်းရဲ့လားလို့”

“အော် အစ်မ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကိုယ်လည်း မပူပါဘူး”

“ကျွန်းမ နေကောင်းပါတယ်အစ်မ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ငါဘာဖြစ်လို့ အိပ်ပျော်သွားရတာလဲ။ နိုးနိုးတို့မောင်နှုန်းက အဝတ်အစားတွေ လဲပြီးနေပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပုံစံမျိုးး။

“ဉာက အိပ်ရေးမျက်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဆောရီး”

“ညီမ နားချင်ရင်နားလေ။ နေ့လည်စာကို အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“အို မဟုတ်ဘူး။ ရတယ်။ ကျွန်းမ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

အခန်းထဲမှထွက်ကာ ထမင်းတားခန်းဆီသို့ လျောက်လာတော့ မသီရိနှင့် မြှင့်နံရ၏ လက်ချင်းချိတ်လျက်။ ထမင်းတားခန်းမှာ ဦးကြီးနှင့် ကိုပြော ထိုင်နေကြပြီ။ ကိုပြော ဦးကြီးကို ပုံခုံဖက်လျက် တစ်ခုခုကို နှစ်သိမ့်နေသာလိုပဲ။ ဦးကြီးကတော့ မျက်နှာခပ်နှမ်းနှမ်း။

မြန်းရုတ္တိကို မြင်တော့ ကိုပြော ထိုင်ရာကနေ ထရပ်ပြီး
ကြံ့ခိုသည်။ မရယ်မပြီး တည်ဖိမ်သော သူမျက်လုံးတွေက မသီရိထံမှာ
မရှိ။ မိမိသီမှာ ရှိနေကြောင်း မြန်းရုသိသည်။

“ညီမ ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ။ အဆင်ပြုခဲ့လား”

မသီရိက မြန်းရု၏ လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။
လွှတ်ချလိုက်သည်ဟုပဲ ခံစားရသည်။

“မပြောဘူး ကိုပြော။ ကောလဟာလချည်းပါပဲ”

သူမျက်နှာ အနည်းငယ် ပြုးလာသည်။ ထမင်းစားစားပွဲများ
အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ကျွန်ုင်မ မနက်ဖြန် ပြန်တော့မယ်”

ပြည်မိုးပြိမ်ကိုရော၊ မသီရိကိုရော၊ နောက်ပြီး ဦးကြီးကိုရော
တစ်ပြီးတည်း အသိပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အို မြန်လိုက်တာ”

မသီရိက လွှတ်ခနဲ့ အုံသွားသည်။

“တစ်ခြားရွာတွေကို ခရီးဆက်ဖို့လား”

ပြည်မိုးပြိမ်က မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး။ ရန်ကုန်ကို ပြန်မှာပါ”

ပြည်မိုးပြိမ်းက ဘာမှ မပြောပါ။

မသီရိမျက်လုံးမှာ ဝမ်းသာရိပ်တွေ စိတ်သက်သာရိပ်တွေ
ရှိနေမလား။ မြန်းရု မသီချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စားပွဲစင်းမှ ချည်ဖြစ်
ထိုးထားသော နှင်းဆီပန်းခက် သေးသေးလေးကိုသာ င့်စိုက်ကြည့်နေ
မိပါသည်။

မိမိစခဲ့သည့် ကတ်ကို သည်ကနေ့ပဲ ကိုယ်တိုင် အဆုံးသတ်မည်
ဟု မြန်းရု သိန့်ကြာန် ချလိုက်သည်။

ကားလက်မှတ်လည်း တယ်လိုဖန်းဖြင့် မှာပြီးပြီ။ ဦးကြီးထံမှ
သစ်သား မြင်းရပ်ပုံးရော ကောင်းကင်အပြည့် ငုက်တွေပုံးရော ရန်ကုန်သို့
ယူသွားချင်သည်ဟု မြန်းရု တောင်းယူပြီးပြီ။ ဦးကြီးကိုလည်း ကိုပြေ
မသီသင့်သည့်ကိစ္စတွေကို မပြောကြပါစိန့်နဲ့ဟု စည်းရုံး သိမ်းသွင်းပြီးပြီ။

မိမိသက်က ဦးကြီးကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လိုက်လျော့ရမှာ
တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဦးကြီးနှင့်အတူ သစ်တောထဲသို့ တိတ်တဆိတ်
ဝင်သွားပြီး မြင်းရပ်လေးနှင့် အတူ ရှိနေသေးနိုင်သည့် အခြားအရာများကို
သွားရှာပေးဖို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ဦးကြီး ဒီတစ်ခါ အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ပြီးရင် ကုလ္ပါတန်းကို
ပြန်မှာမဟုတ်လား”

ဦးကြီးက အင်း ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ဝိပိသသပြာခဲ့၏။

“ပြီးရင်တော့ အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ကြပါစို့ ဦးကြီးရယ်။ တစ်ချို့
အဖြစ်အပျက်တွေက မေ့ပစ်ဖို့လိုတယ်။ ဥပါဒါန်အစွဲတွေပါ။ တစ်ချို့
အရာတွေကျတော့ သူ့အတိုင်းပဲ ထားလိုက်တာက ပိုကောင်းပါတယ်”

ဦးကြီးသည် ဥပါဒါန်အစွဲဆိုသော ဝေါဟာရကို သိမှုသိပိုမလားဟု
အကဲခတ်ကြည့်ရသည်။ ဝမ်းနည်းမျက်လုံးတွေက ဘာမှ မထုံးခြားပါ။

“ဦးကြီး၊ ပြီးရင် ဘာပဲ တွေ့လာ တွေ့လာ။ ဘယ်သူကိုမှ
မပြောဘူးနော် ကျွန်ုပနဲ့ဦးကြီးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ နော်”

ဦးကြီး ခေါင်းညိုတ်သည်။

သစ်တော်ဂိတ်တံ့ခါးမှာ ဟိုနော်ကလို ကိုဆွဲနဲ့တွေ့မလား၊
တစ်ခြားလူနဲ့ တွေ့မလား။ အတောင့် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့
ဖြတ်ကျော်ရမှာပဲ။ ဂိတ်ကနေ ဝင်တာက အနီးဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးလမ်းပဲ။
ဘေးကနေ ပန်းပြီး ဝင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်။ အန္တရာယ်လည်းများသည်။
သစ်တော်ရေး ဥယျာဉ်ရေး စည်းရုံးအကာအရုံး မရှိသော်လည်း

နယ်နိမိတ် ကန့်သတ်ထားသည့် အပင်တန်းတွေက ဆူးချုံ
နယ်ပိတ်ပေါင်းတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

နေ့တစ်နာရီစွဲနေပြီ။ သူမတို့ အချိန်လေးနာရီသာ ရသည်။
ငါးနာရီစွဲမှာပြန်မှ ဥယျာဉ်သို့ မမောင်ခဲ့ ပြန်ရောက်မည်။ လေးနာရီ
အတွင်း လိုရာသို့ ရောက်နိုင်ပါမလား။ ဦးကြီးလောက်လည်း ကိုယ်က
ခြေလှမ်းမပြန်ပေါ်။

ဦးကြီးက အပင်တွေအရွက်တွေကို သိသည်။ ဆေးဘက်ဝင်ပုံကို
သိသည်။ မေ့ကြီးကို ရင်းနှီးသည်။ အခုအခါ ဦးကြီးနှင့် မြေန်းရုံသည်
ပုံဆွဲစဉ်။ တစ်ထပ်၊ ရောင်စုံခဲ့တံတို့ဘူး အသုံးပြုကာ ကောင်းကောင်း
အလုပ်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ဦးကြီးဆွဲသည့် မသေမသပ်
လက်ရာတွေကို အဓိပါယ် ဖော်ရတာခက်သည်။

ကံအားလော်စွာ ဂိတ်မှာ ကိုဆွဲနှင့် တွေ့သည်။ သူ မြေန်းရုံတို့
နှစ်ယောက်လုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဆရာ မလာဘူး အစ်မ”

“အေး အေး သိတယ်။ ဦးကြီးနဲ့အတူ ရောင်းလေးဆီကို
သွားမလို့”

“အစ်မ၊ ရောင်းက အဝေးကြီး”

မြတ်စွဲတွေကို အမြတ်စွဲတွေကို

“အေး”

“အစ်မ ဆိုင်ကယ်စီးတတ်လား”

“မစီးတတ်ဘူး”

“ဟောဗျာ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့ တာဝန်က ဒီကနေ ဘယ်ကိုမှ ထွက်လို့မရဘူး”

“ဒုံးကိုစွဲမရှိပါဘူး။ ဒီလိုပဲ လျှောက်သွားမှာပေါ့”

သူ လိုက်လာလျှင် အနောင့်အယုက် ဖြစ်ပိုးမည်။

“ဒါဆို မြေလမ်းလေးအတိုင်း ဖြတ်လမ်းကနေ သွားလို့ရတယ်။ ဒီကနေသွားရင် ညာဘက်မှာ မြေလမ်း။ ကျွန်တော် မြေပုံတစ်ချက် ပေးလိုက်မယ်”

“အမလေး အဲလိုဆိုရင် ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်”

“ဒါပေမယ့် အစ်မ သတိတော့ထားနော်။ ကျွန်တော်တို့လို ဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့လူ မဟုတ်ရင် အနားအကပ်မခဲနဲ့။ ဟိုဘက်ရွာမှာ တရားခံတစ်ယောက် လွှတ်သွားလို့တဲ့”

“အေးပါကွယ်။ ဦးကြီးလည်း ပါသားပဲ”

မြေပုံက လက်ဖဝါးတစ်ခုနှင့် တူသည်။ မြေပုံ၏ လက်မသည် ဥယျာဉ်နှင့် နီးသော အပိုင်းဖြစ်သည်။ လက်သန်းရှိရာ အပိုင်းတွင် ချောင်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့် အပြာရောင် မျိုးလေးက ကျွေကောက်လျက်။ အပြာရောင် မျိုးသီးသို့ လက်မအရင်းမှ ကန်လန် ဖြတ်နေသည့် မြေလမ်းလေး။ မြေလမ်းနှင့်ချောင်းက သိပ်မဝေးတော့ပေါ့။

ဟိုဘက်ဒီဘက် အပင်တွေကြားမှာ ဖောက်ထားသော မြေလမ်းသည် ပေါ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဖုံးထူးသည်။ ဖုံးက ခြေသန်းလောက်အထိ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်အခါ ဖုံးအပူက မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်မှာ သစ်ရွှက်အကွယ်အကာ ကျွေသဖြင့် ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်က နေကလည်း ပုံခြုံလျက်။ အညာနေ ဒီလောက်ပူတာကို အရင်က ဘာဖြစ်လို့ သတိမထားခဲ့မိပါလိမ့်။ အကိုးသားကို ဖောက်ထွင်ပြီး အသားကို ထိလာသည့် နေပါရိုန်းက စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းတောင် ဖြစ်လာသည်။

ဦးကြီးက မြေလမ်းပေါ် မလျှောက်ဘဲ ဘေးက အပင်တွေ အောက်ကနေ လျှောက်ဖို့ လက်ဟန်ဖြင့် အကြံပြုသည်။ အင်း ကောင်းတော့ ကောင်းပဲရဲ့။ နေပူတော့ သက်သာသည်။ သို့သော် ခရီးမတွင်။ သစ်ရွှက်ကြွတွေ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ၊ ဓားချံပင် ပုံလေးတွေဖြင့် ပြန်ကျွေနေလို့ လမ်းလျှောက်ရတာ ခက်လေသည်။

မြေလမ်းအတွက် အမြောက် အမြောက်

သစ်ရွက် ကြွေတွေကလည်း ဒီအပူချိန်အောက်မှာ ကြပ်ရပြီး နှင့်လိုက်တိုင်း ချွတ်ခနဲ့ခွင့် ချွတ်ခနဲ့ခွင့် အသံမြှည်၏။

သွားရင်းလာရင်း နှင်းရသောမြေကြီးသည် ခြောက်သွေရာမှ
နည်းနည်း ထိုင်းလာသည်ဟု ခံစားရသည်။ ခြေဖဝါးတို့တွင် စိစွဲတ်
ထိုင်းမှုင်းမှုကို ရသည်။ ထို့နောက် သူမ ရေးသံတစ်ခုကို
ကြားလိုက်ရသည်။

ရေသံ ကြားလိုက်ရသည့်အခါ မြေဝန်းရုံ တစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်း တက်ကြသွားသည်။ ရွှေင်းကို တွေ့ရတော့မည်။ ညီးကြီးလည်း ခြေလုမ်းတွေ သွက်လာသည်။ မြေလမ်းဆီမှ ခွဲထွက်ကာ ပိုပိုပြီး ပိုစွတ်သည့်ဘက် ရေသံနှင့် ပိုပိုနီးသည့်ဘက် သစ်ပင်တွေကြားသို့ အားတက်သရော လုမ်းလာခဲ့ကြသည်။

ရေသံသည် ပို့ နီးကပ်လာသည်။ ကျောက်တုံးအမြင့်မှ
ကျေနေသော ရေတံခွန် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ မြင့်ရာမှ နိမ့်ဆင်းသော
စမ်းချောင်းတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်း မြှင့်နံးရုတ္တိသည်
နှင့်ဆင်းသော တောင်စောင်းသို့ လျှောက်မိနေပြီ။ သစ်ပင်တွေက
ပိုမိုစိမ့်လန်းပြီး ပိုမို လတ်ဆတ်လာသည်။ ဖိန်ပေါ်အောက်မှာ ကျောက်တုံး
အစအနတွေကို နင်းမိသည်။ ဦးခေါင်းထက် သစ်ရှုက်သစ်ခက်

ବିଶ୍ୱାସରୁକୁ କହିଯାଇ ପ୍ରତିକାଳୀନ

အကြိုအကြားက ဝင်လာသည့် နေရာင်သည့် မပူလွန်းတော့ပေ။
ခြေဖတ်းအောက်မှ သစ်ရွက်ကြွေတို့သည် စိတ်ငါး ပွုဒ်နေသည်။

ဦးကြီးက လမ်းပြီး ရှုံကနေ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်တော့
နောက်မှ ကမန်းကတန်း အမိုလိုက်ရသည်။ ဦးကြီးက ချိန်ယ်တစ်ခုကို
လက်ဖြင့်ဖယ်လျက် မြဝန်းရုံသက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒို့
ချောင်းကလေးကို မြင်ရပြီ။

နန္ဒမူထဲကနေ အေးမြေသည့်ရေကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
မနေနိုင်တော့ဘဲ ကျောက်တုံးတွေ ကြားထဲကနေ အောက်ဘက်
ရေရှိရသို့ ဆင်းမည်ဟန်ပြင်တော့ ညီးကြီးက မျက်လုံးပြုး မျက်ဆံပြုးဖြင့်
တားမြစ်သည်။ မဆင်းရဘူးတဲ့။ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မဆင်းရဘူးဆိုရင် ကျွန်မ
မဆင်းပါဘူး။

သစ်ရွက်ကြွေများ ပြည့်နှက်နေသည့် ကျောက်တုံး သေးသေးများ
ကြားမှာ ဖြတ်စီးနေသောရေသည် အိမ်မက်ထဲက စမ်းရောင်းနှင့်
တူလိုက်တာ။ အိမ်မက်ထဲကလောက် စိမ်းမြက်ည်လင်နေတာ မဟုတ်
ပေမယ့် မနောက်ပါ။

မြဝ်နဲ့ရဲ့သည် ရေစပ်မှာ ဖိနပ်ကို ဖင်ခဲလျက် စိတ်ချလက်ချ
ထိုင်တော့မည် ပြင်တုနဲ့ ဦးကြီးက ချောင်း၏ အထက်သို့ ဆက်လျှောက်
သွားသဖြင့် ကပျာကရာ ပြန်ထပြီး ဦးကြီးနောက်သို့ လိုက်ရသည်။

ထိအချိန်မှာ ခြေမ၏ ဘေးတွင် ဖိနပ်သံကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်ပါများလို့ ပွန်းပဲကာနာနေပြီကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သို့သော် ဦးကြီးကို အဖော်လုပ်ပြီး အတူလိုက်ပါရမှာပေါ့ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားတင်းကာ လျောက်ရသည်။

လူသွားလမ်းရယ်လို့ ပိုပိုပြင်ပြင်မရှိသော တောထဲသို့ ဝင်ရသည်မှာ မသေချာသော ခြေလုမ်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သစ်မြစ်ကို ခလုတ်တိုက်မိမလဲ။ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်နွယ်ပင်တွေကို ရှောင်တိမ်းရမလဲ။ ဘာမှ မသေချာ။ တစ်ခြား အပင်တွေကို သူမ မသိသော်လည်း ညောင်ပင်တွေကို သူသိသည်။ ပင်ညာင်ဟုခေါ်သော ပိုနှဲရှုက်နှင့် ခင်ဆင်ဆင် အရွက်ရှိသော ညောင်ပင်တွေ ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်တွေကြားတွင် နေရောင်သည် ပြောက်တိပြောက်ကျား ပူပြုးလိုက် အနည်းငယ် သက်သာလိုက်။

ဦးကြီးရေ ဘယ်အထိ သွားကြရမှာလဲ။

သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တစ်ပင်က ငါးပေ ခြောက်ပေခန်း ဝေးကွာသော်လည်း တစ်ပင်၏ ပင်စည်မှ ထွက်သည့် အကိုင်းတွေက နောက်တစ်ပင်၏ အကိုင်းတွေနှင့် ယုက်ကာ ရှုပ်နေတော့ ရှေ့နောက် မြင်ကွင်းက မသဲကွဲတော့ပေါ့။ ဒီကြားထဲ အရွက်ကြွေ အထပ်ထပ် ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ခြေပြင်က နှင့်လိုက်တိုင်း ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်

လိုက်ပေါ်သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

မြည်နေသည်။ ခြေသံတွေ ရောနေသည်။ မိမိ၏ ခြေသံလား။ ဦးကြီး၏ ခြေသံလား။

အပိုခြေသံ တစ်ခုကို ကြားရသည်ဟု ထင်လာသည်။ အခြေအနေကို သက်မက်းမြစ်လာသည်။

ဦးကြီးက ရှေ့ကသွားနှင့်သည်မို့ ခြေသံက ရှေ့ကနေသာ ပေါ်ထွက်ရမည်။ အခုတော့ မိမိ၏နောက်ကနေ ပေါ်ထွက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမ သေချာအောင် ခြေလုမ်းကို ခကာပ်လိုက်သည်။ နောက်က ခြေသံ တစ်ချက်နှစ်ချက် ကြားပြီးတော့မှ ရပ်သွား၏။ ကြက်သီး ဖုန်းခန်းထားကာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လေဖြင့် လူပိုင်တိနေသော သစ်ကိုင်းခြောက်များနှင့် စီတန်း နေသော ပင်စည်များ။

မြေဝန်းရုံး ဦးကြီးကို လုမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဦးကြီး၊ ကျွန်းမကို တောင့်ပါပြီး”

အခုလို လူသွားက်းဝေးသည့် တောထဲတွင် ဒီလောက် ကြာကြာ တစ်ခါမှ မလျောက်ဖူးခဲ့ပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတောင့်တွေ မရှိစေခဲ့ပေါ့သော မိမိဆန္ဒကို အခုအခါ ပြန်ပြီး ရှုတ်သိမ်းလိုက်ရပြီး

ပျော်လောင်တွင်ထွေးလွှာ လျော်စွဲမှု အမြတ်အမြတ်

နီးကြီးက အသက်ကြီးပြီဟု တွေးမိသဖြင့် စိတ်က မလုံခြုံသလို ခံစားရသည်။

င့်နှစ်ဖော်။ မိုက်လိုက်တာ။ ဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ယောက်
မပါဘဲနဲ့ ဝါတို့ချည်းပဲ စွတ်စွတ်ရွတ်ရွတ် လာခဲ့ရတယ်လို့။

မြေဝန်းရုံ ကျော်ပိုးအိတ်ထဲမှာ ခုခံစရာ လက်နက်နှင့်
တူသောအရာ ဘာများပါပါလိမ့်။ လက်နောက်ပြန် စမ်းလိုက်မိသည်။
လက်နိပ်စတ်မီး၊ ဓားချွန်အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရသည့် ခဲတံခွန်ဖို့
သုံးလို့လည်းရာ ဖြတ်တောက်စရာဓားအဖြစ်လည်း အသုံးပြုလို့ရသည့်
အဆစ်ကလေးတွေကို တစ်ဆင့်ချင်း ခလုတ်နှင်ပြီး ထုတ်ယူလို့ရသော
ဓားပါသည်။ နောက်ပြီး ရေမွေးလို ဖိနှင်ပြီး ဖုန်းပစ်လို့ရသည့်
ရှုတ်သီးရည်ဘူးလေး၊ ဒီတွေနဲ့တော့ လူဆိုးကို မကာကွယ်
နိုင်လောက်ဘူး ထင်တယ်။

ကိုပြေ။ အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ဒီထဲရောက်နေတာ ကိုပြ
သိသွားပြီလား။ ကိုပြ လိုက်မလာခင် ပြန်ထွက်မှ ဖြစ်မှာပါ။
ဦးကြီးရာမယ့် အရာတွေ ကျွန်မတွေမယ့် အရာတွေကို ရင်
မတွေ့စေခဲင်ဘူးကယ်။

ବିଶ୍ୱାସରତ୍ନେବା କ୍ରିୟାପାତ୍ର ଅନୁଭବ

သတိထားမိလာသည်။ အပင်တွေက ဆင်တူ၊ ပင်စည်တွေက ဆင်တူ။
အကယ်၍များ အပြန်မှာ လမ်းမှာမည်ဆိုလျှင်...၊ မမှားဘူးဟု
မပြောနိုင်ပါ။ မှားကို မှားနိုင်သည်။ ဦးကြီး မှတ်မိရင်တော့ မသိ။
သူမကတော့ မမှတ်မိနိုင်ပါ။ သည်တော့ သေချာအောင် တစ်ခုတော့
လုပ်ရမည်။

ကော်ပိုးအိတ်ထဲမှာတော်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ အပင်
ပင်စည်တွေမှာ အပင်ကို မထိခိုက်အောင် ဘားဖြင့်
နည်းနည်းခြစ်ထားခဲ့ရန် ဖြစ်၏။ တစ်ပင်ချင်းတော့ မလုပ်သင့်ပါ။
လေးပင်မြောက် အပင်တွေကို ပုခုံးလောက်မှာ မှန်းပြီး အချယ်သေးသေး
ခြစ်ရာတွေ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်ပင်လောက် ခြစ်ပြီးသွားသည့်
အချိန်အထိ ဦးကြီးက မရပ်သေး။ ဆက်လျောက်နေဆဲ။ သူမ
ဆက်လျောက်လာသည်။ ညောင်ပင်၊ မယ်လဲးပင်၊ ညောင်ပင်၊
ညောင်ပင်၊ တမာပင်၊ ညောင်ပင်၊ ကြောက်ဆူပင်အုပ်၊ ညောင်ပင်၊
ထို့နောက် သူမ တစ်စုံခုကို ခလုတ်တိုက်လိုက်သဖြင့် လူက ရှေ့သို့
ဟပ်ထိုး လဲကျတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အချိန်မိ
ထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် လဲမကျခဲ့ပါ။

သို့သော ခြေထောက ခေါက်သွားသဖြင့် တော်တော် နာသွားသည်။ ရှေ့မှာက မြေကိုးထဲမှ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်ပြု၍နေသော

သစ်သား ရောင်းတစ်ခု။ သစ်သားသည် မိုးကျေမ်းထားပေါမယ့်
တစ်ချို့နေရာတွင် သစ်သားရောင် ပေါ်နေသည်။ မြေကြီးများ စွန်းထင်း
ပေကျော်နေသည်။ လောလောလတ်လတ် တူးဆွဲထားခဲ့လို့ မြေကြီးထဲမှ
တွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးကြီးကို ပြန် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကြီးက
မြေကြီးပေါ်မှာ ဖင်ချထိုင်လျက် လက်ထဲက သစ်ကိုင်းမြောက်ဖြင့်
တူးဆွဲနေပြီ။

“နိုးကိုးရေ”

ଶିଃକ୍ରିୟାକ ଲୁହ୍ନ୍ତତୋକ୍ରନ୍ତ୍ତଣୀ॥ ଯଦ୍ବେଳ ଯୁଗଲନ୍ତିଃ ଭିଂକିଃର୍ବନ୍ଦି
ଲୁହ୍ନ୍ତିର୍ବେଳ ଫେବନ୍ତି॥

မိုးကျမ်းနေသော သစ်သားကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဦးကြီးဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဦးကြီး တူးဆွဲလို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပေါ်နေသော
အရာမှာ လက်တစ်ဝါးခန့် သုံးမြောင့်သစ်သားချွန်တစ်ခု။ အစွန်းက
သေးသော်လည်း မြေကြီးထဲနှစ်နေသည့် အပိုင်းက အကြီးကြီးမို့ ဦးကြီး
တူးလို့လည်း မရ။ ဆွဲလို့လည်း မရ။

“ନିଃକିଃ କିହାନ୍ତୁଃ ରେ”

မြဝန်းရုံ၏ ကျော်ဗိုးအိတ်ထဲမှာ လိုရမယ်ရ ကောက်ဝည်
လာသော တစ်ထွားခန့်ရှိသည့် ငန်းမြားသွားကို ထုတ်ယူပြီး ဦးကြီးကို
ပေးလိုက်သည်။ ဦးကြီးမျက်လုံးတွေ တောက်သွားသည်။ ထိုငန်းမြားနှင့်
ခက္ကာအောင် သူ တူးဆွဲနေသည်။ ထိုအချိန်မှာ နောက်ဖက်
သစ်ပင်တွေကြားမှ တစ်ခုခု ဖြတ်သွားသလား။ ရိပ်ခနဲ
မြင်လိုက်သလိုလို။ မြဝန်းရုံ လုမ်းအော် မေးလိုက်သည်။

“ကိုယ္ဗား”

ကိုဆွဲမဟုတ်မှန်း သိတာပေါ့။ သို့သော မိမိတို့မှာ နောက်ထပ်အဖော်ပါသေးသည်ဟု ထိုသူ သိစေခဲ့သည်။

ဘာသံမှ ပြန်မကြားရ။ ကျေထဲက အေးစက်သွား၏။

ဦးက သူတူးထားသည့် အရာကို အားဖိုက်ပြီး ဆွဲ မ^၁
ယူလိုက်တော့ အရာဝတ္ထုတစ်ခုလုံး ပါလာသည်။

ကလေးကစားသည့် သစ်သားအိုးစည်တစ်ခု။ အိုးစည်ဖောင်ပိုင်းက ထက်ခြမ်းကွဲနေသည်။ အိုးစည်မျက်နှာပြင်နှင့် အောက်ဘက်က ဖင်အစွမ်းထိ တစ်ပေခွဲလောက် ရည်သည်။ မြေဝန်းရုံ မြင်ဖူးသမျှ အိုးစည်တွေထဲမှာ အရှပ်အဆိုးဆုံး။ ကိုယ်ထည်က မီးသွေးရောင်။ မျက်နှာပြင် သားရေချပ်က ဆွေးမြေးပြီး မဲညစ်နေသံ့လည်း

ဦးကြီးလက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်တော့ ဂိတ်သံ အက်ကွဲကွဲတော့ မြည်လာသည်။ ဦးကြီးသည် အိုးစည်တွင် ပေကျံနေသည့် မြေကြီးများ သဲများကို သစ်ကိုင်းပြောက်လေးဖြင့် ခြစ်ထုတ်ချွှေး တယ့်တယပင် သန့်စင်အောင် လုပ်နေသည်။ မီးကျွမ်းထားသည့် အိုးစည်လေး၊ စောစောက မီးကျွမ်းသစ်သားရောင်း၊ ထို့သစ်သားရောင်းမှာ လေးခွာ အကြိုးစားလို့ ဖြစ်သည်။ ဘာမျန်းမသိသော်လည်း ဒါ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ။

“ဒါ ဦးကြီးအိုးစည်လား”

ဦးကြီးက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သို့သော် ဦးကြီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ပဲနေသည်။

“ဦးကြီး မနေ့က သစ်သားမြှင့်ရှုပ်လေးက ဒီနေရာက ရခဲ့တာလား”

အေး ဟု ပြောသည်။

“ဦးကြီး ဒီကနေ ဘာလိုချင်လိုလဲ”

ဦးကြီးသည် သူ့ဟာသူ့လည်း ဘာလိုချင်မှန်း သိပုံမရပါ။ သစ်ပင်ပင်စည်ကို ခြေပစ်လက်ပစ် ဖို့ထိုင်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်လာသည် အထိ အသံမထွက်ဘဲ ရှိက်ငင်နေလေသည်။

“ဦးကြီး ဘာတွေသတိရန်လဲဆိတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

ဦးကြီး၏ ကျောကို ပွေ့ဖ်လျက် မြှင့်နှုန်းရုံး နှစ်သိမ့်မိ၏။

“ဒါပေမယ့် ဦးကြီးရယ်။ ဟိုတုန်းက ကြောက်စရာအဖြစ်တွေကို မတွေးပါနဲ့တော့။ မေ့လိုက်ပါတော့”

ဦးကြီးက သူဖျင်အကျိုအိတ်ထဲ ထည့်လာသည့် တွန်းကြန်သည့် ပုံဆွဲစဉ်ထပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ခဲတံဖြင့် ဟိုခြစ်ခြစ် ခြစ်နေသည်။ စကားတွေလည်း တောက်လျောက်ပြောနေသည်။ စိတ်တော်တော် လျှပ်ရှားနေ၏။ သူ ဆွဲခြစ်နေသည့် ပုံတို့မှာ တုတ်ရောင်းလေးတွေ စက်ဝိုင်းလေးတွေ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ပုံပေါ်လာတော့သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူ ခြစ်ထားသည့် လူပုံလေးတွေ လက်ကားယား ခြေကားယား လူပုံလေးတွေဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်လျှပ်ရှားမှု ဘယ်လောက် ပြင်းထန်နေသလဲ ဆိုလျှင် စတ္တာအစွန်းတွေသို့ ထိုသည့်တိုင် များပြားလှသော လူပုံလေးတွေ ဆွဲခြစ်နေဆဲ။ ဆွဲရင်း ဆွဲရင်း သူ့လက်တွေက ပို့သွက် ပို့မြန်ကာ ပို့ပြီး ကြမ်းတမ်းလာသည်။ ခဲဆံကို စာရွက်ပေါ် ဆောင့်ချွှေး ဆွဲသည်။ ဆွဲပြီးသား လူပုံလေးတွေပေါ် နောက်ထပ် အရောင်းတွေ အလုံးတွေ ထပ်ဆွဲသည်။

မြတ်စွမ်းလောင်တွေကို အမြတ်စွမ်းလောင်တွေကို

“တော်ပြီလေ ဦးကြီး။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပါတော့။ ဦးကြီး ရေသာက်မလား”

ဦးကြီးကို ရေတိုက်ဖို့ ရေဘူးကို ထုတ်ယူရန် ကျော်းအီတ်ကို ရှာတော့ ကျော်းအီတ်ကို မတွေ့ရ။

ဟင် ဘယ်များ ကျွန်ုန်းရစ်ခဲ့ပါလိမ့်။ ငါ တော့တောက ဦးကြီးကို ငန်းမြားလေး ထုတ်ပေးတုန်းက ပါလွယ်ထားခဲ့တာပါ။ အခု ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။

မြေနှစ်းရံသည် ပတ်ပတ်လည်မှာ မိမိတို့အား ပိုင်းရံနေသော သစ်ပင်ကြီးများကို စွဲခဲ့ ကြည့်မိသည်။ ကျော်းအီတ်။ ငါ ဘယ်မှ မသွားပဲနဲ့ ငါ့နားကနေ ဘာဖြစ်လို့ ပျောက်သွားလဲ။ မြေနှစ်းရံ အနီးအနားက သစ်ပင်ခြေရှင်းတွေ ခံ့နှစ်တွေကြားမှာ လက်လှမ်းမှီသမျှ လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့ရ။

ဘုရား ဘုရား။

နှစ်ဗုက်တယ် ဆိုသောစကားကို ထွေပေါ်တုန်းက လူဗြီးသူမတွေ ပြောသံကြားခဲ့ဖူးသည်။ နေဝါဒရီတရောအချိန်မှာ တူတူပုန်းတမ်း မကတားရဘူး နှစ်ဗုက်တတ်တယ်။ အခုလို့

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

တော်တဲ့မှာရော နတ်က ဂုဏ်တတ်သလား။ ဟင့်အင်း မြေဝန်းရံ နတ်ကို မယုံပါ။ သို့သော် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီဟု ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

တော့တောက နောက်သက်မှု ကြားရသော သစ်ရွက် ကြွော်မြည်သံများ၊ ခြေသံများ၊ ရိပ်ခန် လူပ်ရားသွားသော သစ်ပင်ကွယ်မှု အရိပ်အယောင်များ။

“ဦးကြီး ကျွန်ုမတို့ ပြန်ကြဖို့ကောင်းပြီ။ နေမဝင်ခင် အီမံပြန်ရောက်မှု ဖြစ်မယ်”

တစ်ယောက်ယောက်များ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေခဲ့လျှင် ကြားနိုင်လာက်သည့် အသံဖြင့် ဦးကြီးကို စွဲခေါ်သည်။

“လာနော် ဦးကြီး ပြန်မယ်”

ဦးကြီးက သဘောတူစွာပင် လေးလေးတွဲတွဲကြီးထရပ်လိုက်သည်။ ခက်တာက ဘယ်ဘက်ကို ပြန်ရမှာလဲဟု ဝေခွဲ မရတော့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင် ထိပ်ဖျားဆီမှ ကျိုကျိုကျေကျျေ စူးစူးရရှု အော်မြည်သံတွေကို ကြားရသည်။ မေ့ကြည့်လိုက်တော့ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားတွေ လူပ်ရမ်း သွားအောင်ပင် ပြေးလွှားနေကြသော ရှုံးလေးတွေကို မြင်ရသည်။ ကြည်နှီးစွာ

မြော်လှောင်တွေကြော်လှောင်တွေ

ပြေးကြတာ မဟုတ်နိုင်။ အန္တရာယ်ကြောင့် ပြေးလွှား ကြတာနှင့် တူသည်။ ငါက်တစ်ချို့ ဝေါခနဲ ထပ်ပြေးသံလည်း ကြာရသည်။

ဒီတောထဲမှာ ဘာအကောင်ကြီးကြီးမှ မရှိဘူးလို့ မသိရှိက ပြောခဲ့သည်။ အဟုတ်ပဲလား။ အခင်ကမရှိပေမယ့် အခုအခဲ သစ်ပင်တွေ ကြီးပြီး တောက နက်လာရင် အကောင်ကြီးတွေ ဝင်မလာ နိုင်ဘူးလား။

“ဦးကြီး ဘယ်ဘက်ကို ပြန်ရမှာလဲ”

ဦးကြီးက နေရောင်ကို မေ့ကြည့်သည်။ ဟုတ်ဘားပဲ။ ငါနှင့်နောက် နေတစ်ခုလုံးကို အားကိုးလို့ ရရက်နဲ့။ မြေပုံကို ကြည့်ဦးမှာ။ ဒို့ မြေပုံသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ပါသွားပြီ။ နှလုံးသားကို အေးစက်သည့် အရာတစ်ခုက ဆွဲဆုပ်ညှစ်ပစ်လိုက်သလို နာကျင်စွာ အေးခဲသွား၏။ ကျွန်ုပ်ကျောပိုးအိတ် ဘယ်မှာလဲ။

ဦးကြီးက ဟိုဘက်သွားမယ်ဟု လက်ညီး ထွန်ပြုသည်။ နေရောင်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို ပြခြင်းဖြစ်သည်။ မြှုဝန်းရုံသည် ဦးကြီး၏ အသက်အရွယ်နှင့် အေသွေးရ ပထိဗျာက်ကို လုံးဝ ယုံကြည် စိတ်ချုလိုက်သည်။

သစ်ပင်တစ်ပင် နှစ်ပင်ကို ကျောလိုက်မိသည့် အချိန်တွင် ထူးဆန်းသည့် အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ထုန်က်သံ။ တူထုသည့် အသံလား။ အနားမှာ တော့စောင့်တွေ အလုပ်လုပ်နေကြသလား။

“ကိုဖိုးလုံးလား”

မိမိသိသောနာမည်ကို ခေါ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ အသံက ရပ်သွားသည်။ ခက်ကြာတော့ ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ တူထုသလို ခပ်လေးလေးမဟုတ်။ ခဲလုံးပစ်သည့် အသံမျိုး။ လေးလံသောအသံ မဟုတ်။ ခပ်တိမ်တိမ် သို့သော် ခပ်သွာက်သွာက်။

“ဦးကြီး ကြားလား”

“အေး”

“ဘာသံလဲ”

“မသိဘူး” ဟု ပြောလိုဟန်ဖြင့် တစ်ခုခုအသံထွက်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။ ထို့နောက် သူကိုယ်တိုင်ပင် ဒီနားမှာနေရတာကို မသိုးမသန့် ဖြစ်လာသည်။ အသံက မရပ်မနား မြည်ပြီးနောက် ရပ်သွားသည်။ ဒို့ အခုမှ သတိရသည်။ ဦးကြီး၏ လူပုံးပန်းချီစွာ။ စောတောက အနားတွင် ကျွန်ုပ်ရောလား။ ပြန်ယူရင် ကောင်းမလား။ ထားခဲ့ရမလား။ ကိုပြု။ အလုပ်သမားတွေ တွေ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ။ သူတို့

မျှေးဆုံး တော်လောင် လောင်တော် လောင်တော်

ကိုပြေးဆီ အပ်မှာပဲ။ ကိုပြောက ဦးကြီး လက်ရာမှန်း သိမှာပဲ။ တစ်ခုခုကိုများ သူ ခြေရာခံမိသွားခဲ့ရင်...။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုပြေး အကြောင်းတွေကို ရိပ်မိသွားလို့ မဖြစ်ဘူး။

“ဦးကြီး ခက်လေးနော်။ ကျွန်မ ပုံလေးကို သွားပြန် ယူလိုက်ဦးမယ်”

ပေါ်သုတ်သုတ် နှစ်နေရာသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။ စတ္တာ။ လေးက မူနေရာမှာ မရှိ။ ဟင် ဘယ်ပျောက် သွားပြန်ဘာပါလိမ့်။ ရင်တထိတိတိတိ ခုန်လျက် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ် ရှာကြည့် မိသည်။ သစ်ရွက်ကြွေအကြား ချံ့နှုတွေအောက်။ ခက်ကြာတော့မှ လေဖြင့်လွင့်ပြီး ပါသွားသည့် ပ်ဖြူဖြူအရာလေး တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ ပန်းချိစတ္တာ။ စတ္တာ။ ထူသဖြင့် ဝေးဝေးသို့ မရောက်ပါ။ မြှင့်နံရံ အပြေးအလွှား သွားကောက်ယူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှာခေါင်းထဲမှာ အနဲ့ တစ်ခုခုရသလို ခံစားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ညျှော်နဲ့လား။ စတ္တာမီးမြှောက်သည့်အနဲ့လား။ လက်ထဲက စတ္တာ။ ကို တွေ့တွေ့ဝေဝေ စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အနဲ့က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုပိုပြီး နံလာသည်။ မီးလောင်နေတဲ့ အနဲ့။ သစ်ရွက်ကြွေတွေ မီးလောင်နေပြီးလား။

ဒီလိုနွေရာသီမှာ တောကို မီးရှိပြီး တောင်ယာတွေ လုပ်ကြသည်ဟု သိရသည်။ သို့သော အခုပ္ပာက တောင်ယာလုပ်သည့် အေသမဟုတ်။ ပေါ်လှမ်းလှမ်း တောင်တောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာတောင်ယာမှ စိုက်မထားသည့် မောကြီး။ မြက်ခြောက်တွေ ကြီးစီးနေသည့် တောင်တောင်း။ ဘယ်နေရာမှာများ မီးလောင်နေပါလိမ့်။

ညျှော်နဲ့သည် ပိုပိုပြီး ရူးရလာသည်။ မီးခိုးနဲ့ပါ ရောလာသည်။ ဟုတ်တယ်။ တစ်နေရာရာမှာတော့ မီးလောင်နေပြီး နေပူကျကျမှာ ကြွပ်ရွှေ့ကြွေသွေနေသည့် လောင်စာရွက်ကြွေတွေ ထဲမှာ မီးလောင် နေပြီး။

မီးလောင်နေပြီးဟု သိလိုက်ရသော်လည်း လူက နေရာက ခွေ့လိုမရ။ မီးကို အချိန်မီ မငြိမ်းသတ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ဆီကို မီးရောက်လာပြီး မီးထဲပါသွားနိုင်သည် ဆိုတာကို သိလျက်နှင့် မလှပ်မယ့်ကိုကြောင်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာ ခြေသံတဖောက်ဖောက် သူမ အနားသို့ ပြေးလာ၏။ အရွက်ကြွေတွေနှင့်သံ့၊ လေးပင်သောခြေသံ့၊ သူမ ကြောက်ကြောက်လနဲ့လနဲ့ဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးကြီး။ ဦးကြီးက မြှင့်နံရံပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးကြီး”

မြှင့်နံရံပြေးလာခြင်း

ဦးကြီးက မြဝန်းရုံကို ကျော်သည်ထိ ပြေးသွား၏။ ချက်ချင်းပင် သိလိုက်သည်။ မီးလောင်နဲ့ကို ဦးကြီးလည်း ရတယ်။ နွေလေက ဟိုမှုသည်မှ နေရာအနဲ့ ငောကာ ထိုက်ခတ်နေသဖြင့် မီးနှီးနဲ့ ဘယ်ကလာမှန်း သူမ မသိပါ။ သို့သော် အသက်ခြောက်ဆယ်အချွဲ အတွေ့အကြံများသော ဦးကြီးက သိသည်။

ဦးကြီးပြေးနေသည့် နေရာသို့ မြဝန်းရုံအောင် မလိုက်နိုင်။ မြေပြင်သည် ခြောက်သွေနေသော ချျှော်ယ် ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှာများနေ၏။ ခြေချလိုက်တိုင်း မြေပြင်နှင့် တိုက်ရှိက်မထိ။ ဆူးနှင့်ခြော်မီ သစ်ကိုင်းတွေနှင့် ခလုတ်တိုက်မီ။

ထိုနောက် တဖူစ်ဖျစ်မြည်သည့် မီးဖျောက်သံများကို ကြားရတော့သည်။ ရှေ့တစ်လှမ်း ထပ်တိုးလိုက်တော့ မီးနှီးတွေ။ မီးနှီးတွေကြားမှာ မြင်ရသည့် လူပ်ရှားမှုတစ်ခု၊ ဦးကြီး။ သို့သော် လူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ နှစ်ယောက်လား။ သုံးယောက်လား။ မသဲကဲ့သော မြင်ကွင်းကို နောက်ထပ်မီးနှီးတွေက ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။ မီးနှီးတွေက မျက်စိထဲဝင်သလို နှာခေါင်းထဲ ပါးစပ်ထဲသို့လည်း ဝင်လာသည်။ နှာမှုန်ကာ ချောင်းတာဟွှာတ်ဟွှာတ် ဆိုးလာသည်။

မီးနှီးများကြားတွင် လူပ်ရှားနေတာက လုံးတွေးနေသော လူနှစ်ယောက်ဟု ထင်ရှားလာ၏။ ဂုံးဂုံးဝါးအသံက ဦးကြီးအသံ။

မြဝန်းရုံ မီးနှီးများရှိရာသို့ အလောတကြီး လုမ်းလိုက်သော်လည်း မျက်နှာကို အပူငွေဟပ်လိုက်သဖြင့် အလန့်တကြား နောက်ဆုတ် လိုက်မိတော့သည်။

အို မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဦးကြီးနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတာ ဘယ်လို လူဖြစ်မလဲ။ မြဝန်းရုံ တစ်ခုခုတော့ ကူညီပေးမှ ဖြစ်မည်။ ဦးကြီး အန္တရာယ် မရောက်ဖို့ အခုအခဲ မိမိ၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။ အပူဒက်ကိုလည်း ခက်သည်းခံး အသက်ရှုံးမဝဝတဲ့ ဒက်ကိုလည်း ခက်အောင့် လိုက်စမ်းပါ။ ခက်လေး။ တစ်မိန့် နှစ်မိန့်ပဲ အောင့်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းသည်။ ရှိစုံမဲ့စုံ သတ္တိကို စုစည်းပြီး မီးတွေကြားသို့ ဇွတ်တိုးဝင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ နားကွဲမထတ် ဆူညံသော အသံတစ်ခု တဖူစ်ဖျစ် မီးလောင်သံတွေထဲမှာ ရတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။ အင်ဂျင်စက်သံ တစ်ခု၊ မီးစက်သံလား။ မြေကြီး သိမ့်သိမ်တုန်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း နှီးကပ်လာသော ဆိုင်ကယ်စက်သံ ဖြစ်၏။ အားတက်သွားသည်။ ရှေ့သို့ ထပ်တိုးသွားလိုက်သည်။

အပေါ်မီးရနေသော လူသည် အောက်က လူကို ထုန်က်နေရာက ခက်ရပ်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်သံလာရာသို့ မှန်းဆကာ ခေါင်းထောင်

ကြည့်၏။ မီးနီးကြားမှာပေမယ့် ဒါ ဦးကြီးမဟုတ်ဘူး။ မြေဝန်းရုံ သိပါသည်။ ဦးကြီးလို ဆံပင်မတိဘူး။ ဦးကြီးလို ဝါကျင်ကျင်အကျိုးမဟုတ်ဘူး။

အချိန်က ခကေလေးပဲ ရသည်။ စတ္တန်းပိုင်းပဲ ရသည်။ ထိုခကေလေးမှာ လက်ထဲမှာ အခုထိကိုင်ထားမိဆဲ အရာနှင့် ထိုလူခေါင်းကို အားကုန် လွှဲရှိက်ချပစ်လိုက်၏။

ချိန်တုန်းက ခေါင်းကို ချိန်သော်လည်း ထိုလူက ရောင်လိုက် သဖြင့် လွှဲသွားသည်။ ထိုလား။ ဘယ်နေရာ ထိုသွားမှန်းမသိ။ ထိရောက်လား။ ဦးကြီးလွှဲတ်သွားလား။

မိမိ၏ ရိုက်ချက် မထိရောက်ဘူးဆိုတာ ညာလက်က အသဲခိုက်အောက် နာသွားတော့မှ သိရသည်။ လက်ကို လိမ့်ချိုးခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမော် သူမ လဲကျသွားသည်။

သူမ၏ ခေါင်းရင်းဆီမှာ တရာစ်ဖျစ် မြည်သံနှင့်အတူ ပါးတွေလောင်နေသည်။ အပူရှိန်က ပြင်းလွှန်းသဖြင့် လက်က နာကျင်မှုကိုပင် မေ့သွား၏။

ဦးကြီးရေ....

အော်ခေါ်မိသော်လည်း အသံလုံးဝမထွက်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက လှပ်လို့လည်းမရ။ မိမိအပေါ်မှာ နီးကပ်စွာအုပ်မိုးနေသော မျက်နှာ။ မှားငဲ့သောမီးနီးကြားထဲမှ ပြုးကျယ်သော မျက်လုံးများ။

“ဆရာမ၊ ဆရာမ ဦးကြီး”

အဝေးမှ လူသံသွဲသွဲကို ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်သည်။ လေက တရာန်းရန်း တိုက်ခတ်လာသည်။ မီးတောက်လောင်သည့် အသံက တဖျောင်းဖျောင်း ကျယ်လောင်လာ၏။

“ချောင်းသက်ကို ပြေးပါ။ မီးလောင်နေတယ်။ ချောင်းသက်ကို ပြေးပါ”

ဘယ်သူလဲ။

ကိုပြောလား။ ကိုပြည်မိုးပြီး။

နှုတ်ခမ်းကို လှပ်လို့မရ။ အသက်လည်း ရှုံးလို့မရ။ နာကျင်မှုသည် ညာလက်မှ လည်ပင်းဆီ ရင်ဘတ်ဆီ။ လေကိုအင်းမရ ရှုံးကြီးစားသည်။ သို့သော် မီးနီးတွေသာ ရှုံးမိသည်။

မြတ်စွာ တော်ဝန်ဆောင်ရေးနှင့် ပြည်သူ့ဝန်ဆောင်ရေးနှင့်

အရှင်ညီးညီး မူပြင်း တောက်လောင်သော မီးတောက်
မီးလျှော့များသည် မိမိအား ပတ်လည်ပိုင်းနေပါပကောလား။ မိမိက
မြေပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လဲကျနေသည်။

ပူလိုက်တာ။ အသားတွေ အရော်ဗျားတွေ တဖိစ်ဖျစ်မြည်အောင်
မီးလောင်မြိုက်ခံနေရ၏။ မျက်စိတည့်တည့်မှာ ကောင်းကင်မရှိဘဲ ပူပြုး
လောင်ကျမ်းသော မီးတောက်တွေပဲ ရှိသည်။

တစ်ခုခု လေးပင်စွာ ပိုကျလာသည်။ ကောင်းကင်ကြီး
 ပြိုကျလာတာလား။ အသက်ရှုရှိလိုမရ။ သွေးရှုးသွေးတမ်း
 ကြောက်လန့်ကာ လက်က တစ်ခုခုကို ဖမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးတားသော်လည်း
 ဘာကိုမှ မမိ။ ကိုပ်ခန္ဓာက လေထဲမှာ လွင့်မျော့သွားသည်။ အမြှာင်ထု
 ထဲသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ပူလိုက်တာ။ တစ်ကိုယ်လုံး မီးဖြင့် လောင်ကျမ်းနေသည့်
ဝေဒနာကြားမှ မြေဝန်းရုံသည် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာဖွေ နေဆဲ။
သူကို လာလည်းလာစေချင်သည်။ လာမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

မီးတောက်တွေ။

မီးတောက်များသည် မြင်ဖူးသမျှ မီးတောက်ထဲတွင် အမြင့်ဆုံး
ဖြစ်သည်။ မီးတောက်တို့ အလုံးသီးသီး လောင်မြိုက်နေပုံမှာ

ထူးဆန်းလွန်းသဖြင့် မျက်စိကို မီးတောက်တို့ခဲ့မှ မရွှေနိုင်။ ရည်လားသော အနီရောင်ပုပါများ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ယိမ်းကနေသလို ကွေ့ဂိုက်ပတ်လျက် ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် ဒီဘက်ယိမ်းလိုက်နှင့် ညီညာလွန်းနေသည်။ သစ်ရွက်ကြွေများ လောင်ကျမ်းရင်း လေဖြင့် အထက် ကောင်းကင်သို့ ငွေ့ပဲ ပုံတက်သွားပုံမှာ ပုံပြင်ထဲမှာ သာကြားဖူးသော မီးငှက်များကို သတိရစေသည်။ မီးပွင့်များ မီးစများ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ တဖောင်းဖောင်း မြည်လျက်ကူးစက် လွှာ့စင်နေကြသည့် တော့မီးတစ်ခုကို ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် စောင့်ကြသည့်ဖူးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မိုးတောက်များသည် မိုးတောက်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ
 ဝိဉာဏ်တွေပါနေသည်ဟု ထင်သည်။ အကြောင်းမှာ တဟုန်းဟုန်း
 တောက်နေသော မိုးတောက်များသည် မျက်စိအောက်မှာပင်
 အရိပ်သဏ္ဌာန်များ အဖြစ် ခကဗျာင်းမှာ လျှင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသွားပြီး
 လျှပံ့သဏ္ဌာန်အသွင် ကိုယ်ထင်ပြသွားခဲ့သည်။

တို့လူ ပုံသဏ္ဌာန်ထဲမှာ လှည့်းယဉ်ကြေး တစ်စီးပေါ်မှ မိန်းမ တစ်ယောက်တောင် ပါသည်။

လူည်းယဉ်၏ ဘေးအကာ နံရံတိုင်တွေက သစ်သားပေါ်မှာ ကန်တ်ပန်းကွက် ဖော်ထားသည့် ရှေးခေတ်လက်ရာ တိုင်များဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးတိုင်က နိုးကိုယ်ထည် ထုလုပ်ထားသည့်တိုင်။ နောက်ဆုံး
လှည်းတိုင်သုံးခုမှ အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်ပြီး အပေါ်သို့ အတွင်းသို့
စောင်းအမြို့ ပိုက်သလို ကျွေးကောက် တက်သွားသည်။
လှည်းမြို့တိုင်စွန်းမှ ပန်းရောင်၊ အနီရောင်၊ ခရမ်းရောင် ပန်းပွားအလုံးများ
အဆင့်ဆင့် တွဲလွှဲကျေနေသည်က လှည်းယာဉ်ကြော်၏အလှကို
ပိုထူးခြားအောင် ဖြည့်စွက်ပေးနေသည်။

ထိလှည့်းဟာဌ်ပေါ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်။ ဆံမြိတ်နှင့်ပန်းကို
ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရသော်လည်း မျက်နှာကတော့ မီးတောက်ထဲမှာ
မသဲကဲ့။

ထိုနောက် လူည်းယဉ်ကြော်က မျက်စိ အောက်မှာပင်
မီးတောက်တွေထဲမှာ အခိုးအငွေအဖြစ် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆန်ဖွတ်
မောင်းထောင်းနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်
ဖြစ်လာပြန်သည်။ ငါးလက်မ ပတ်လည်ထု သစ်သားရွောင်း
မောင်းအရှည်ကို ခြေဖြင့်နှင့်နေသည့် မိန်းမ။ ရှေ့က မောင်းတွင်းထဲသို့
သစ်သားကျည်ပွဲကြီး ကျေမလာမိ အထဲက ဆန်လုံးတီးများကို
လျင်မြန်သောလက်ဖြင့် ကော်ပြီး ဖွံ့ဖြိုးနေသည့် မိန်းမငယ်တစ်ယောက်။
သေးမှ ဆန်ကော့၊ ဆန်တောင်းများ။ မိန်းမငယ်လေးသည် မီးတောက်

ପିଃଲ୍ୟୁଭୁବାଃଫିଦୁ ରିଃଭ୍ୟୀପରିପିଃ ତପ୍ରେତ୍ୟଃପ୍ରେତ୍ୟଃ ଅଧିଭଦ୍ରଃରଣ୍ଟରେନ୍ଦିଲାଙ୍ଗ
ଆହ୍ଵାଃଅନ୍ତିତାତିଥୀର୍ଯ୍ୟାନି ଆହ୍ଵାନ୍ତିଯ୍ୟ ଫ୍ରେଣ୍ଦିଲ୍ୟାହ୍ଵାଃବାନ୍ତି॥

ဘုရား ဘုရား။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ငှက်တွေလေ ငှက်တွေ။ နမိတ်မကောင်းဘူး ဆိုတာ အဲဒါပေါ့။
အဘားအိုက ပြောနေသည်။

“କେବ କେବ”

“သိမဂ္ဂ”

နားနားသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ခေါ်သည့်အသံကို အရင်ဆုံး
ကြားရသည်။

ବୀରାମ

တိုးတိတ်သော ခေါ်သံ။ ယောကုံးတစ်ယောက်၏ အသံ။
မျက်လုံးတွေကို တော်တော်နှင့် ဖွင့်မရ။ နာကျင်စွာ စေးကပ်နေကြသည်။

အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း ပထမဦးဆုံး သိလိုက်ရသည်မှာ စောင့်က
အပူရှိန်တွေမရှိတော့ဘဲ အေးမြေသည့်လေထုထဲမှာ ရောက်နေပြီ။
မျက်လုံး ဖွင့်လိုရသည့်နှင့် မြင်လိုက်ရသည်မှာ စိုးရမ်ပူပန်စွာ
မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းများ။

အဲဒီမျက်ဝန်းတွေကို ကျွန်မ သိတယ်။

ညီမရေ

ကိုပြေား။

မြတ်နောက် နှုန်းတွေးသည့် မွောပေါ်မှာ
ရောက်နေသည်။

“ကိုပြေ မောင်လေး သွားနားပြီးလေ။ မမခေ တော်ပါပြီးမယ်။
မင်းဒက်ရာတွေလည်း နည်းမှ မနည်းတာ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖိုပါဘူး မမင်း”

ဒက်ရာ။ ကိုပြု။ ကိုပြု ဘာဖို့သွားလဲ။

ထို့နောက် မျက်လုံးတွေက အလိုလို ပြန်မိတ်ကျသွားတော့သည်။

“သတိတော့ ရပြီမဟုတ်လား”

ଲୁକ୍କିଃବ୍ୟତର୍ଣ୍ଣକୁ ॥ ଅୟାତାବ୍ୟତିନ୍ଦ୍ରି କୃପାଃଭୂଃପିବନ୍ତ୍ଯ ॥

“နေပါဒေ အိပ်ပျော်နေရင် မန္တားပါနဲ့”

ပြီးသန်းမောင်။

“ဟိုလူ ဒီဇော်ရုံမှာပဲ တင်လိုက်တာဆို။ ဘယ့်နှယ်နေလဲ
သေပြိုလား”

“ဟိုဘက်အဆောင်မှာပဲ။ မသေနိုင်ပါဘူး”

“ବେଳ୍ଟିକେବଳିଃତାତେନ୍॥ ପରିପରିତାନିତାନିତିରୁ
ଗଲେଃଗଲେଃଗ ଶଯ୍ଫକ୍ଷିତିତିଃଲେଃତ୍ରେତେନ୍”

ଶ୍ରୀମତୀ ପାତ୍ରାମା ମାତ୍ରାମା ମାତ୍ରାମା

ရေတွင်းထဲကျနေစဲ ကလေးမလေး တစ်ယောက်။ မိမိရှုံးမှာ
မြင်နေရတာက ဟိုးအောက်ခြေ ရေတွင်းထဲမှ တွင်းဝ၏ အရိပ်၊ ထိအရိပ်
ထဲတွင် မိမိ၏မျက်နှာ။ ရေက ဆံလှပ်လှပ်မိ မြဝန်းရုံ၏မျက်နှာကလည်း
လှပ်နေသည်။ ထိုနောက် မိမိမျက်နှာသေးမှာ ကပ်ရက် ဘွားခနဲ
ပေါ်လာသော ကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးတစ်ခု။

“କୁକୁ”

“သိမ နိုးပိုလားဟင်”

နိုးပြီ။ နိုးပြီဟု ရော်တိလိက်ပေမယ့် နှတ်ခမ်းတွေက
လုပ်ရားမလာ။ လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး ပူလောင်ကာ နာကျင်နေ၏။

“မီးလောင်တဲ့ ဆိုးကျိုးတော့ မသိဘူး ကောင်းကျိုးကတော့ လူသတ်သမားကို မိလိုက်တာပဲ”

မီးတွေ မီးတွေ။ ကိုပြေရော။

“ကို ပြ ဖိုး ပြိုး”

“ညီမ နေကောင်းလား”

သူအသံ။ တိုးတိတ်နဲ့ညံ့သော အသံ။ အသံလာရာသို့ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သိမ်မွှဲသော အကြင်နာ မျက်လုံးတွေနှင့် ဆုံမိသည်။

“ရေဆာတယ်”

“သောက်ရမယ် ညီမ။ နည်းနည်းလေးပဲ သောက်ဦး”

မြေန်းရုံး နှုတ်ခမ်းမွှာအကြားမှာ အေးမြေသော စွန်းလေးဖြင့် ရေစက်တစ်စက်ချင်း ကျေလာသည်။ အေးလိုက်တာ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

မျက်လုံးတွေ မိတ်ကျသွားပြန်၏။ မိတ်ထားသည့် မျက်လုံးထဲမှာ မျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လာသည်။ မီးဟပ်ထားသည့် ဆံပင်များ

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

လိမ့်တွေနဲ့လျက် ပြေးကျယ်နဲ့ရေသာ မျက်လုံးများဖြင့် အညိုးတကြီး င့်ကြည့်နေသော ယောက်ဗျားကြီး တစ်ယောက်၏ မျက်နှာပါလား။

“အား”

ကြောက်လန့်တကြား ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ဆုပ်လိုက်သည်က ရေတစ်စက်ချင်း ချပေးနေသည့် လက်ကို ဖြစ်သည်။ ထိုလက်ကြောင့်ပင် အမောင်ထဲထဲမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ညီမ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့နော် ကျွန်ုတ်တော် ရှိတယ်”

ရေစက်လေးတွေ မေးစွဲဆီသို့ စိတ်စင်ကျေလာသည်။ နမ်းလျ နေသော နှုတ်ခမ်းတို့ လန်းဆန်းသွားသည်။

ရှင့်လက်ကို ကျွန်ုမ မှတ်မိနေတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရေကို အငမ်းမရ သောက်ရန် ကြိုးစားလိုက်မိသည်။ ရေစက်တို့ စိတ်စင်ကျေလာပြန်သည်။

“ညီမ။ ဖြည့်ဖြည့်းလေ ဖြည့်းဖြည့်း”

သူမ၏ လက်ကို သူလက်ဖဝါးတစ်ခုက ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ မိမိနှင့် လက်ချင်းဆုပ်ကိုင် မိသည့်လက်မှာ အီပိုမက်ထဲကလက်ဟု မှတ်မိသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီလောက် မြှုမြေသေချာသော

ပုဂ္ဂနိုင်တော်ဝင်ဆောင်ရွက်မှု ပုဂ္ဂနိုင်တော်ဝင်ဆောင်ရွက်မှု

လက်တစ်ခု၏ ထွေးဆုပ်မှုကို တစ်ခါ ခံစားခြေဖြီးလျှင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့လိုပဲ ဖြစ်သည်။

သူမ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုယ့်ပြု”

“ကျွန်တော် ရှိတယ်။ ညီမ မကြောက်နဲ့နော်”

ကျွန်မ ဘာကိုမ မကြောက်တော့ပါဘူး။

“အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်”

သူလက်၏ နွေးထွေးသည့် လုပ်ခြံမှုအောက်မှာ မြေနှုန်းရုံသည်
ဘာကိုမှ မထိုးရိမ်တော့ပေ။

သူက ခပ်တိုးတိုး လေသံသွဲသွဲဖြင့် ပြောနေသည်။

“ကျွန်တော် ကမာတစ်ပုံ ဖတ်ပြုမယ်။ မျက်စိမိတိပြီး နားထောင်နေ”

အို။ မြေနှစ်းရုံ မျက်လုံးမိုတ်ထားလျက်က ကည်နှီးစွာ ပံ့းနေမိသည်။

“ເຕັກ໌ອົດຈະ ສົມຜົນອາກື້ອະສົ່ງຕັບປຸງ”

ବିଜ୍ଞାନରତ୍ନାବ୍ୟକ୍ତିର କାହିଁଯାଇପାଇଲେ

"သူတို့တောင်ရွာက်သော်ဖြား

ကိုယ်ငရဲရောက်နိုင်သား

ကြယ်တွေကို မေ့ကြည့်ကာပင်

କୀଯିତାରେଃରେଃଯିଭ୍ରଣ୍ଣ॥

ଶ୍ରୀପର୍ବତାବ୍ଦୀ

အနည်းဆုံးတော့ လစ်လျှော့ရသုတေ

ନୀ ଯୁଗମହାତ୍ୟ ତିରତ୍ତାନ୍ତିକ୍

ကိုယ်တို့ ကြောက်ရမယ်ထဲ့။

କ୍ର୍ୟୁଲ୍ ଶ୍ରୀତାଙ୍କ କ୍ର୍ୟୁଲ୍ ତ୍ରୀଅଟ୍ରାକ୍ ଲେନ୍ଦିଗ୍ରେନ୍ସ୍ ଫେର୍ରୀ

କ୍ରିୟତ୍ତିକ ହାତ ପ୍ରିକ୍ଟମଲେସନ୍ସିଙ୍କାଃ ଶ୍ରୀପିରଣ୍ଜି

ଓବ୍ରିଃଭା ଗୋଟିଏ ଲାଃ॥

ခုရွှေမြတ်နိုင်သော်မဖြင့်

ବ୍ରିଜାର୍ଥତେବୁ ଗୁର୍ଭିଯାତ୍ରିତିପିରିବେ॥

အပြစ်မတင်တတ်တဲ့ ကြယ်တွေကို

ချိုးကျိုးငေးမေသူ ကိုယ်ဘာ

ကုသိတစ်စင်းကို

ကြယ်တွေအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရင်

ဒါမုမဟာတ် သေဆုံးသွားခဲ့ရင်

ကိုယ်က စလာကောင်းကင်ကို မေ့ခြုံသိရင်း

ပိန်းပိတ်တဲ့အမျှင်ရဲ့ ခမ်းနားမှကို

ପ୍ରତିକାରିତାରୁଷିତ

အခိုန်တော့ နည်းနည်းယူရမာပေါ့"

သူ ပဲဖွဲ့ဖြုံးနေလိမ့်မည် ဆိတာ သူအသံမှတစ်ဆင့် မြဝန်းရုံ
သိနေပါသည်။

ଫିରାର୍ଥର୍ତ୍ତ୍ତୁରେ କ୍ରିୟାର୍ଥ ଅତିଥିତି

နောက်တစ်ကြမ် မြဝန်းရုံ နိုးလာချိန်မှာ အခန်းတဲ့မှာ
နှင့်ဆီပိန်းရနဲ့ မွေးပုံးနေသည်။ သူမအားပေါ်ရ နိုက်ရှုလိုက်၏။

သည်တစ်ခါတော့ မျက်လုံးဖွင့်ရတာ မဆက်ခဲတော့ပေါ့

ტိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေသော ကရာဏာ မျက်ဝန်းများကို
နီးကပ်စွာ မြင်တွေ့ရသည်။ ထိုနောက် ပါးလျားပြီး ထောင့်စွန်းတွေ့မှာ
အရေးအကြောင်းထင်နေသည့် နှတ်ခမ်းများ။

“ବୀର ଭେଦଭେ”

“သမီးလေး နေကောင်းလား”

“ဟာတိ”

စကားပြောရတာလည်း အရင်လို မခက်ခဲတော့သည်ကို
သတိထားမိသည်။

“အမလေး တော်ပါသေးရဲ့။ ဘုရားသိကြားမလို့ သမီးဘာမှ
မဖြစ်တာ။ ကြားလိုက်ရတုန်းက အမေဖြင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို
ပူထွေသွားတာပဲ”

အခန်းကျဉ်းကျဉ်းသည် လေအေးစက် ဖွင့်ထားသည့်ပို့
လတ်ဆတ်သော လေအေးဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိသည်။

“အခုပါဘက အိမ်မဟုတ်ဘူးနော်”

“အိမ်မဟုတ်ပါဘူးတော်။ ဆေးရုံမှာ”

မေမွေအသံက စိတ်လှပ်ရှားပျော်ရွင်မှုဖြင့် လှပ်ခတ်နေလေသည်။

“ဟောင်ရင်တောင် စနေနေ့ကျရင် လိုက်လာမယ်တဲ့”

“ဦးကြီးရော”

ဦးကြီး ဆိုသည့်စကားလုံးကို မေမွေ မသိနိုင်သော်လည်း မေးမြို့သွားသည်။

“ဦးကြီးလည်း ဒီဆေးရုံမှာပဲ။ ယောက်ရားတောင်မှာ ညီမှာ ဦးကြီး အက်ရာက ပိုများတယ်”

အပျိုးသမီး အသံတစ်ခုက ဖြေသည်။ မသိရှိ အသံ။

မြေနှုန်းရုံး ရှိသမျှအင်အားကို သုံးပြီး အပိုရာမှ ထထိုင်စုံကြီးတားသည်။

“ဒါ ညီမ မထနဲ့ညီးလေ။ ညီမလက်မှာ ဒရစ်ပိုက်နဲ့ ဆေးသွင်းထားတယ်”

မြေနှုန်းရုံး လက်ကိုအသာဖိတားသည့် ဘယ်ဘက်က လက်မှာ မသိရှိ၏ လက်ဖြစ်သည်။ မသိရှိ ပြီးနေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးကြီး အခြေအနေကောင်းပါတယ် ညီမှ မစိုးရိမ် ရပါဘူးလေ။ ကိုပြုလည်း ဦးကြီးနားမှာ ရှိပါတယ်”

မြေနှုန်းရုံး ရင်ထဲမှာ တလှပ်လှပ်တုန်လာသည်။ အားမရှိသလို မေလိုက်နေသည်။ ခုတင်ဘားသို့ အနီရောင်ထမိုတ် သူနာပြု ဆရာမလေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အဖျားတိုင်းသည်။ အဖျား မရှိတော့ဘူးဟု ပြောသည်။

“သမီး ဒီမှာရောက်နေတာကို မေမွေ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဒီဆရာမလေးက ဖုန်းဆက်ပြောလို သိတာကဲ့”

မေမွေက မသိရှိအား လှမ်းကြည့်ပြီးပြောသည်။ မသိရှိက မြေနှုန်းရုံးအား ချိမ်သော အပြီးဖြင့် တောင်းပန်သလို ကြည့်လိုက် လေသည်။

“ညီမရဲ့ မိဘတွေဆီ အကြောင်းကြားပေးစုံ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တို့ ညီမရဲ့ ကျော်းအိတ်ကို ဖွင့်ရှာခဲ့တယ်”

ပုဂ္ဂန္တာ လုပ်ငန်းတော်လောက်မှု

ကျော်းအိတ်။ ကိစ္စမရှိပါ။ အိတ်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်ထားသော
အရာ တစ်ခုမှမပါပါ။

“ညီမရဲ့လိပ်စာ မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ညီမရဲက ဟမ်းဖုန်းထဲက
နံပါတ်တွေကို ကြည့်တော့မှ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို တွေ့တယ်။
အကြောင်းကြားသင့်တယ် ထင်လို တို့ လုမ်းဆက်ပြီး ပြောပြလိုက်တာ။
အဲဒါလည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“အို ရပါတယ် အစ်မရယ် ကျွန်မအတွက် စိုးရိမ်လို့ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ လုပ်လည်း လုပ်သင့်ပါတယ်”

မိမိမျက်လုံး အကြည့်ကို သူများ သတိမထားမြတေသာ
မမျှော်သလို မျှော်သလို ခပ်ကွယ်ကွယ် မျှော်ကြည့်မြတေသဲ။ သို့သော်
သူရောက်မလာခဲ့ပေ။

“မီးလောင်တာ တော်တော်ကုန်သွားလား တူမ”

“သစ်တောရဲ၊ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ကုန်သွားတယ် အန်တိ။ မီးက
သုံးရက်တိတိ ငြိမ်းယူရတာ”

“မီးလောင်တော့ မောင်ပြောကို ဖမ်းကြမှာလား”

“စစ်မေးတာတော့ ရှိတာပေါ့ အန်တိ။ ဒါပေမယ့်
အမိကတရားခံက ဟိုလူသတ်သမားလေ။ အုတ်နဲ့ရွာက မှုဒိမ်းသမား။
သူက တရားခံပြေးဆိုတော့ သူပြေးသမျှ ရွာတွေမှာ ခြေရာလက်ရာတွေ
ကျွန်းခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒီတောထဲမှာတော့ အကောင်ပလောင်လေးတွေ၊
ရှုံးလေးတွေ ငှက်လေးတွေ ရှိတာကိုး။ အဲဒါကင်စားဖို့ သစ်ရွက်တွေ
မီးရှို့ပြီး မီးမွေးခဲ့တာလို့ ပြောတယ်။ အရေးထဲ ဖားနာဆောင်မှာ
တက်နေတဲ့ နာတာရှည်လှမယာ တော့စောင့်ကြီး ဦးဘိုးသာက
သူတရားခံပါ။ သူဖမ်းပါလို့ ပြောပြောပြီး ငိုနေသေးတယ် အန်တိရဲ့။”

မသိရိက ရယ်သံစွက်လျက် ဖြောနေသည်။

ဦးသိုးသာ။ မြတ်နှစ်းရုံ ထိနာမည်ကို ပထမဆုံးကြားဖူးခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

“အို သာဖြစ်လို့တုန်းအော်”

“**တော်** သူက ဆေးရုံမတက်ခင် တော့ရဲ့အောက်ခြေက လောင်စာ ချုံစွဲယိတ်ပေါင်းတွေကို ကြိုးပြီး ရှင်းထားဖို့ မပြောခဲ့ရလိုတဲ့”

ပြောပြီး ရယ်မောသည်။ မေမေကလည်း လိုက်ရယ်၏။

“တကယ်လည်း ဟုတ်မှာပါ အန်တိရယ် သူရှိရင် ဖြစ်ချင်မှုဖြစ်မှာ။ ဦးဘိုးသာက အလွန်သစ္စာရှိတဲ့ တော့စောင့်ကြီး။ ကျွန်မနဲ့ကိုပြနဲ့ စပြီး အလုပ်လုပ်ကြကတည်းက သူ့စိတ်ရင်းကို သိတယ်။ သစ်တော့အုပ်က သူ့ဘဝပဲ။ သိပ်ကရှုစိုက်တာ။ ကိုပြောတို့ အဘိုးလက်ထက် ကတည်းက လူငယ်လေးဘဝနဲ့ တော့ကို သူတောင့်ရောက်လာခဲ့တာ”

မြေဝန်းရုံက သူတို့စကားတွေကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ အာရုံက အခန်းဝင်ပေါက်ဆီသို့သာ ရောက်နေသည်။ ခက္ခဖြစ်ဖြစ် ဝင်လာ နှုတ်ဆက်ရောပေါ့ကွယ်။

မသီရိသည် မေမေအား တော့မီးအကြောင်းကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် သမ္မတ ပြောပြီနေသည်။

မီးစတင်ခွဲလောင်သည့်အချိန်မှာ နေ့လည် 2 နာရီခွဲခန်း ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး မီးလောင်သည့် နေရာမှာ တော့အုပ်၏ အလယ် ပဟိုတည့်တည့်ရှိ အကွက်နံပါတ်သုံး ဖြစ်သည်။ တော်၏အလယ်ပဟိုမှာ

မီးနီးတွေ အူထွက်လာသည်ကို လင့်စင်အိမ်ပေါ်ကနေ မြင်လိုက်ရသူမှာ အဲဒီနေ့မှ အသစ်ရောက်လာသည့် တော့စောင့်ဦးကံလှ ဖြစ်သည်။ မီးနီးကို မြင်သည်နှင့် ပထမဆုံး စလုပ်ရတာက မီးနီးနေရာနှင့် အနီးဆုံး တာဝန်ရှိသူထံ ရေဒီယိုဆက်သွယ်မှုဖြင့် လုမ်းပြောကာ အသိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နှစ်နွေးသည် မန်စ်ကနွေလောက်တောင် မပူးပြင်းပေါ် တော့မီးလောင်နိုင်ခြေ တော်တော်နည်းသောနှစ် ဖြစ်သည်။

တော့မီးဖြစ်ပွားနိုင်ခြေ ခန့်မှန်းရာတွင် အမိုက်သုံးချက်ကို တွက်ရသည်။ မိုးတွင်းမှာ နေ့စိုးရွာသွန်းသည့် မိုးရေချိန်လက်မာနေ့စိုးအမြင့်ဆုံး အပူရျိန်၊ တစ်နှစ်လုံး ပျမ်းမှုမိုးရေချိန်တို့ ဖြစ်သည်။ တော့မီးလောင်နိုင်ခြေတို့ အဆင့်သုံးဆင့်ခွဲပြီး တွက်လျှင် ယခုနှစ်သည် အောက်ဆုံးအဆင့်သာ ရှိသည်။

သို့သော် မထင်မှတ်သော လူတစ်ယောက်၏ ပစ်စလက်ခက်နိုင်မှုကြောင့် အခုလို မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွားရလေသည်။

မီးစလောင်သည့် အချိန်တွင် ပြည်မီးဌို့မီးက မြို့ထဲသို့ ရောက်နေသည်။ မသီရိက တယ်လီဖုန်း လုမ်းဆက်ခေါ်ရသည်။

မသီရိသည် တော၏ တာဝန်ခံဝန်ထမ်းတွေ မီးကိုထိန်းဖို့
အလုပ်ရှုပ်နေကြစည်း မီးသတ်ကားတွေ မလာခင်မှာ ပန်းမြှုပ်လယ်
ဥယျာဉ်ရွှေသား ဝန်ထမ်းတွေထဲက အကြံခံ မီးသတ်သင်တန်း
အတွေအကြံရထားပြီးသား လူတွေကို မီးပြိုးသတ်ရာတွင် လိုသည့်
အကူအညီပေးဖို့ လူစုဝေး ဆောင်ထားရသည်။

မိုးတောက်မီးလျှော့တွေသည် ပေတစ်ရာအမြင့်အထိ မြင့်တက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး တောက်လောင်လျှက် ရှိသည်နှင့် ဥယျာဉ်ကနေ လုမ်းမြင် ရသည့်အခါ နီးနီးလေး ဖြစ်နေသည်။ မသီရိက ဒီဘက်ဥယျာဉ် အန္တရာယ် ကင်းအောင် သစ်တောနှင့်ကပ်လျှက် ဥယျာဉ်အပိုင်းရှိ သစ်ပင်များအား ရေပိုက်များဖြင့် ထိုးပက် ရေလောင်းနေခဲ့သည်။ သင်တန်းသား သင်တန်းသူတွေက လူအင်အား နှစ်ဆယ်ဖြင့် စိုင်းဝန်းကူညီကာ ရေဖျော်းပေးခဲ့လို့သာ တော်တော့သည်။ သားနှင့်သမီးကို အမေ့အနားမှ အဝေးမသွားဖို့ အထပ်ထပ်သတိပေးလျှက် သည်ဘက်ခြံမြေတစ်ခုလုံး ပီးမကူးအောင် ဂရှုတုစိုက် ကာကွယ်နေခဲ့ရ၏။

အကွက်နံပါတ်သုံးမှာ အားသာချက်နှင့် အားနည်းချက်
ရောနေသည်။ အားသာချက်က စမ်းချောင်းနှင့်နီးသည်။ မီးသတ်ဖို့ရေကို
လုံလောက်စွာရသည်။ အားနည်းချက်က မီးတားလမ်းနှင့် ဝေးသည်။
မီးသတ်ယာဉ် ဝင်လာမည့်လမ်းနှင့် ဝေးသည်။

ပြည့်မိုးပြေားက ကားကို အရောသောပါး မောင်းချလာပြီး ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဦးကြီးနှင့်မြဝါဒ်ရုံကို မေးသည်။ တောထဲမှာ ပိတ်မိနေသည်ဟု မသိရိုက အမှန်အတိုင်း ဖြောလိုက်သည့်အပါ မီးလောင်နေသော တောထဲသို့ လိုက်သွားသည်။ မသိရိုက ဘယ်လို တားတား မရခဲ့။

“ကားနဲ့ရော ဆိုင်ကယ်နဲ့ရော အားလုံး လိုက်သွားကြပြီ။ မိုးတွေကလည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရလောင်နေတာ။ မင်း မိုက်ရှုံးခဲ့မလုပ်နဲ့။ မင်း မိုးသတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ မင်း မိုး မငြိမ်းတတ်ဘူး။ ငြိမ်းတတ်တဲ့ လူတွေ လုပ်နေတယ်”

မရပါ။ ပြည့်မိုးပြမ်းကို အချချိန်မှာ မသိရှိလည်း မတားဖြစ်နိုင်။ ဘယ်အရာကဗျာ မတားနိုင်တော့ပါ။

“ကိုယ်”

နနာက်ကနေ မသီရိက လုမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူ တစ်ခါမှ
မကြည့်ဖူးသည့် စိမ်းကားသော မျက်ဝန်းများကို မသီရိ ရင်ဆိုင်
လိုက်ရလေသည်။ မသီရိက ထိအကြည့်ကို နည်းနည်းမှ မမူပါ။
အခုအချိန်မှာ သူမသည် ပြည်မိုးငြိမ်း၏ အထင်လွှဲမှုနှင့် ခါးသီးသည့်
အမှန်းကို ရွှေးမလား။ သူအသက် အန္တရာယ်မဖြစ်အောင် ကာကွယ်
တားဆီးဖို့ ရွှေးမလားဆိုလျှင် ဒုတိယအချက်ကို ရုပ်ဗျာ ရွှေးပါမည်။

“မင်း စိတ်ပူတယ်ဆိုတာ မမနားလည်တယ်။ ဒါပေမယ့်
မင်းသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ပြည်မိုးဒိုမ်းသည် မသိရှိ ဆွဲဖက်ထားသည့်ကြားမှ ရန်းထွက်ပြီး မိုးတောက်တွေထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် မောင်းဝင်သွားခဲ့သည်။

“ဒါကြားမှ ဒီသူငယ်မှာ မီးလောင်ဒက်ရာ ရသွားတာကို”

“မီးလောင် ဒက်ရာဟုတ်လား။ အစ်မ ကိုပြု ဘာဖြစ်သွားလဲ။
ကိုပြု ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ”

"ဒို ညီမ၊ ကိုပြု သာမုမဖြစ်ဘူးလေ။ ဉာဏ်တောင် ဒီမှာ
တစ်ညုလုံး တောင့်နေသေးတာပဲ။ သူဒါက်ရာက လက်မောင်းမှာပါ။
အသက်နဲ့လည်း အဝေးကြီး။ အန်တိနဲ့တောင် တော့တောက တွေ့ပြီးပါပြီ"

မေမေ မြှင်နဲ့ရံကို စိက်ငြေးကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးတို့တွင် အဓပ္ပါယ်ပေါင်းများစွာကို မြင်တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

କୁଣ୍ଡାରେ॥ କୁଣ୍ଡପିଲାଃ॥

သမီးတစ်ယောက်ရဲ့နှုန်းသား သပ်ရောက်နေတယ်ဆိတာ
အမေက အသိဆုံးပေါ့နော် မေမေ။ မြှင်နဲ့ရုံးစွာပင် မျက်လုံး
မိုတ်ထားလိုက်မိသည့်။

ဦးဘိုးသာ၏ မျက်နှာတွင် လောကြီးမှာ တွယ်တာစရာ
သာမှမကျန်တော့သည့် လူသားတစ်ယောက်၏ လက်လျှော့လိုက်သော
မျက်လုံးများကို တွေ့ရသည်။ ချက်ချင်းပင် သရက်တောက
ဆရာမကြီးကို သတိရသွားမိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ ထိုမျက်လုံး
တွေ့က ဆင်တူဖြစ်နေသည်။ အသက်ဆက်ရှင်စို့ အားမထုတ်
ချင်တော့သော မျက်လုံးတွေ။

“ကိုပြည်မိုးပိုးမြိမ်း ဒီနေ့ လာကြည့်သေးလားဟင်”

ဆရာမလေးကို စကားတောက် ကြည့်သည်။

“မနေ့ကတော့ လာတယ်အစ်မ။ ဒီနေ့တော့ မလာဘူး”

မနောကလာတယ ဆိုသော စကားလုံးသည် မြဝန်းရုံ၏
 နှလုံးသားကို ဓားထက်ထက်ဖြင့် မွန်းဆွလိုက်သလို စူးစူးဝါးဝါး
 နာကျင်စေလေသည်။

မနေ့က ဆေးရုံ ရောက်ပါလျက်နှင့် ကျွန်မဆိုတိ မဝင်လာခဲ့ဘူးပေါ့။ နောက်လား ကိုပြော။ ရှင်မလာဘဲ နောက်ခဲ့တယ်လား။

သူဖတ်ပြခဲ့သော ကုန္ပတ်ပိုင်းတစ်စကို မြေဝန်းရုံ သတိရန်ပါသည်။

“କ୍ରୟାନ୍ତିକ କ୍ରୟାନ୍ତିକ ଆତ୍ମକ ଲୋକଙ୍କୁଳିଃଫେରି॥

ကိုယ်တိုက ဘာမှပြန်မပေးနိုင်ပါဘူးဆိုရင်၊

ဒါမျိုးဟာ ကောင်းရဲ့လား။

ချစ်ခြင်းမတူနိုင်သော်မှာဖြင့်

ବ୍ୟାକର୍ତ୍ତାଙ୍କ କିମ୍ବା ପିରାମେ”

ဒါဟာ ကုမ္ပဏီပုဒ်ပဲလား။ ဒုထက် မပိုဘူးလား။

ဒုက္ခန်မ သာဖြစ်နေတာလဲ။ နှလုံးသားဆီမှာ ကျင်နေအောင်
မျှော်လင့် တမ်းတမိသည့် အပြုံးမျက်နှာတစ်ခု ကျွန်မဘဝမှာ
ရှိလာလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဖူးပါလားကျယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စွတ်အတင်းအားတင်းကာ လူနာဆောင်တွေနှင့်
လူနာတွေကြားမှာ လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ကျယ်ပြန်သော
ဆေးရုံဝင်းကို ပြတင်းပေါက်ကနေ အပေါ်စီးမြင်ရသည်။ သစ်ပင်
အပ်အပ်တို့ဖြင့် အေးချမ်းသည့်အသွင် ရှိသည်။

တတိယမြောက် မြဝန်းရုံ သွားကြည့်သည့် လူနာမှ
ဦးခေါင်းဒက်ရာနှင့် မီးလောင်ဒက်ရာ ပေါင်းစပ်ကာ သတိလစ်နေဆဲ
ဖြစ်သော မောင်တင်လေး ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

လူနာသည် သတိလစ်နေဆဲ ဖြစ်သော်လည်း လူနာ၏
ခြေကျင်းဝတ်မှာ သံကြိုးကွင်းတစ်ခုဖြင့် ခုတင်သံတိုင်ကို တွေ့ဖြီး
ချည်ထားသည်။ သံခုတင်ခြေရင်းမှာ မြှုပ်နည်းရပ်ပြီး ထိလူနာကို စူးစူးရော့
ကြသူ့မိတာ မိန္ဒစ်ပေါင်းများစွာ။

ရုပ်ပွဲလိမ့်ကောက်သော ဆံပင်တို့ မရှိကြတော့ပြီ။ ခေါင်းတုံးမှာ
ပတ်တီးအဖြူဖြင့် စည်းထားသည်။ မြေဝန်းရုံး ရိုက်ဝေည့်လိုက်တာ
ဒီလူတဲ့လား။ ဒက်ရာတော်တော် ပြင်းထန်သွားလား။

နေ့ပေါင်းညျပေါင်းများစွာ မြှင့်နံ့ရံ့၏ အတွေးနှင့် အိပ်မက်တွေမှာ လွှမ်းမိုးပြောက်လှန့်ခဲ့သော မျက်နှာသည် အခုလောက် ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု မတွေးမိခဲ့ပေ။ မိတ်ထားသော မျက်လုံးတို့က ဟိုး ချိုင့်ထဲမှာ။ မျက်ဝန်းတစ်စိုက်မှာ ညီမဲ့နေသည်။ နားထင်ရှုး ပါးရှုးတွေ ပေါ်လျက် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက အက်ကွဲပြောက်သွေလျက်။ တစ်ချက်တစ်ချက် အသံရှားပြင်းသွားပြီး အသံထွက် အော်ဟစ် သည်က စူးစူး ဝါးဝါး။ စကားလုံး မသဲကွဲ။

ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မြှင့်နဲ့ ကြားရအောင် ကိုယ်ကို
ကိုင်းကာ ကြိုးစားနားထောင်ကြည့်၏။ အမေဆိုသော စကားလုံးလား။
တံခါးဖွင့်ပေးပါ ဖွင့်ပေးပါဟူသော စကားလုံးတွေဟု ထင်သည်။
ထိုအချိန်တွင် လူနာမှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါလျက် သွေးရူးသွေးတမ်း
ရန်းကန်နေလေသည်။ ဆရာမလေးတစ်ယောက် လူနာခုတင်ဆီသို့
အပြေးရောက်လာသည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ။ ဒီလူ ဒုက္ခပေးပြန်ပြီ။ မနော် ငါးကို ကူးပြီ။”

လက်ဖုံးမှာ ဆေးသွင်းထားသည့် အပ်မှာ ပိတ်သွားသဖြင့်
ယောင်ကိုင်းနေသည်ကို ဆရာမလေးတွေ လာကိုင်တော့မှ မြတ်နံရုံ
မြင်မိသည်။

“ငါကြောက်တယ်ဟာ။ နင်အနားမှာနေ”

“ହୁଁ ଲାଖାଗ ବତୀମ ମରତା ଫଣ୍ଡର୍କ୍ରାନ୍ଟରାଲାଃ”

“အိမ်မြန်းခနဲ သူနိုးလာပြီး ငါ့ကို ရန်ရာရင်”

“သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားတယ်လေ။ မှန်းစမ်း ဖယ်ဖယ် ပါပဲ လုပ်မယ်
သွား နှင့် စေးသွားထိုး”

ကရင်အမျိုးသမီး သူနှာပြုခေရာမက ရဲရင့်သွက်လက်ဟန်
ရှိသည်။ လူနာလက်ဖုံးမှ အပ်ကို ဖြတ်လျက် အသစ်ပြန်ထိုးဖို့
နေရာရှုနေသည်။

“တစ်ချိန်လုံး အမေ အမေနဲ့ တပြီး အော်နေတာ။ ကြောက်ပါပြီ
အမေရဲ့ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး အမေရဲ့ ဆိုတာကပါသေးတယ်။
ကြည့်ရတာ သူ့အမေကို အခုထိ သူကြောက်နေရတုန်းလား မသိဘူး”

“အလကား အခုမှ ကြောက်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာနေမှာ။
အပျိုတောင် မဖြစ်သေးတဲ့ ကလေးမလေးကို မှုဒိမ်းကျင့်ပြီး
သတ်ခဲ့တန်းက ဒီရပ်မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

ခြေမှန်ဝင်းလေး၏ ရော့ခြားနေသော ပုပ်ပွဲစပြုနေသည့် အလောင်းကို မြေဝန်းရုံ မြင်ယောင်လာသည်။

ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲ အေးစက်သွားသည်။

ခြေမှန်ဝင်းလေး အသတ်ခံရမည့်နေ့က အုတ်နှစ်ရာသည်
သာမန်ဖွေ့ေးပေါက် နေ့တစ်နေ့ကို ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာမှ
ထူးထူးခြားခြား မရှိ။ သတ်ရှက်တွေ ကြော်လည်း ခါတိုင်းလိုပဲ။

ရွှေမှန်ဝင်း အမေက ရွှေမှန်ဝင်းကို ကျောင်းလွယ်အိတ် ပြင်ဆင် ပေးတာလည်း ခါတိုင်းလိုပဲ။ ရွှေမှန်ဝင်းက အိမ်ဝင်းထဲကနေ ခုန်ပေါက်ပြီး ထွေက်သွားတာလည်း ခါတိုင်းလိုပါပဲ။

အဲဒီအခိုန်မှာ ဒီလူက ဘာတွေလုပ်နေခဲ့မလဲ။

କିମୁକ୍ତିଫ୍ରାଗ ରୁଦ୍ଧିତଣିଃ ପ୍ରତ୍ୟା ତାର୍ତ୍ତିବ୍ୟାଗ ଲ୍ଲାଫ୍ଟିଲାନ୍ୟଃ
ଏବିଶାନ୍ତିଷ୍ଠିତଃ ଗୁରୁତ୍ବିତାନ୍ତଃରେତ୍ପାଦନଃମୁ ପିତ୍ତିତୋଃମୁ ପ୍ରକ୍ରିତଃଏକଃ
ଶ୍ରେଣିଗତାବ୍ୟନ୍ୟ ଲ୍ଲାଫ୍ଟିଲାନ୍ୟଃ ଏବିଶାନ୍ତିଷ୍ଠିତଃ ଫେରିବିନ୍ଦିଃ ହ୍ରଦୀଲାଗ
ପ୍ରିଯିତାବ୍ୟନ୍ୟଃ ଲ୍ଲାଫ୍ଟିଲାନ୍ୟଃ ପିତ୍ତିତୋଃମୁ ପ୍ରକ୍ରିତଃଏକଃ

“သုတေသန”

မေမေအသံ။ မြေဝန်းရုံး၊ ပစ္စာကို သာသာဖွဲ့ ဆပ်ကိုင်လိုက်သော လက်မှာ နော်နွေးတွေးသည်။

“ကြံကိုစည်ရာ ဒီနေရာကို လာရသလား သမီးရယ်။ လာ လာ ပြန်ကြမယ်။ အခန်းမှာ သမီးကိုတွေ့ဖိုတဲ့ ဗျုံသည်တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

၁၇၁

ရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲ့ တုန်သွား၏။ ဘယ်သူလဲ။

ဒို့ ဒိုပေမယ့် မေမေက ကိုပြောကို သိနေတာပဲ။ ကိုပြောသာဆိုရင် မေမေက ကိုပြု ရောက်နေတယ်လို့ပဲ ပြောမှာပြော။

မေမေမျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တွေ့ ပုံးနော်က
တစ်ပုံးပဲ။ သိပြီ။ တစ်ယောက်ယောက် အကြောင်းပြောလို့
မေမေမျက်လုံးတွေ အဲဒီလောက်ပုံးနေပြီဆိုရင် အဲဒါ ကိုဇင်ကလွှဲလို့
ဘယ်သူရှိသီးမှာလဲ။

“ကိုရင်လား”

“630:”

“မေမေ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ရတယ်မေမေ နေခဲ့”

ဟိုတုန်းကဆို ကိုစောင့်တွေ့သည့် အချိန်မှာ မြေဝန်းရုံး
ဖျော်ချင်ခဲ့သည်။ ကိုဇ်ကို အနိုင်ကျင့်ရတာကို ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ကိုစောင့်
အလိုလိုက်တာတွေကို ကြည်နှံခဲ့သည်။ အခုအခါ ကိုဇ်ကို မြေဝန်းရုံး
မတွေ့ချင်သေးပေါ့ ကိုစောင့်တွေပြီး စကားတွေပြောဖို့ မြေဝန်းရုံး
အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးဟု သိနေသည်။

အောင်မြေသာစံ ဆေးရုံသည် ကုန်းမြင့်ထက်မှာ တည်ရှိသည်။
ကျယ်ပြန်သော ဆေးရုံဝန်းတစ်စိုက်တွင် သစ်ပင်အုပ်တွေ ရှိသည့်
အထဲက စန်ဒါပင်အောက်မှာ ရပ်ထားသော မြင်းလှည်းတစ်စီးကို
လုမ်းမြင်လိုက်သည်။

မြေဝန်းရုံး လျော့ခါးထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ အပြေးဆင်းလာ
ခဲ့လေသည်။

ပန်းမြိုင်လယ်သို့ အပြေးရောက်လာသော မြေဝန်းရုံးကို ခပ်ဝေးဝေး
တောင်ကုန်းဆီမှ မဲန်က်လောင်ကွဲမ်း ထားခဲ့သော မီးလောင်ပြင်
မြင်ကွင်းက ရင်နှင့်အောင် ဆီးကြုံလိုက်၏။

အရင်ကလို ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ သင်တန်းသားတွေ
စည်ကားသိုက်မြို့က်စွာ လူပ်ရှားသံတွေ စကားသံတွေ မကြားရှာ
ပန်းမြိုင်လယ် အီကိုလီးလေ့ရှု (ecovillage) သင်တန်းမြေ တစ်ခုလုံး
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထားဝယ်မြိုင်းပင်ကြီးကလည်း ပြိုမ်းသက်လျက်။
စာသင်ခန်းမ အဝင် စဉ်ပန်းအိုးကြီးတွေထဲမှ စကားပင်တွေမှာ
အပွင့်တစ်ပွင့်မှ မရှိတော့တာ ထူးဆန်းနေသည်။ ထားဝယ်မြိုင်းပင်ကြီး
အောက်က မြေပြန်မြေက်ခင်းစိမ်းမှာတော့ ကိုပြော၏ ကားအဖြူလေး
ရပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။

တော်ပါသေးရဲ့။ သူ ရှိနေတယ်။

ကျောက်ပြား မညီမညာ မြှုပ်ခင်းထားသည့် မြက်ခင်း
စိမ်းစိမ်းတစ်လျှောက် လုမ်းလာသည့်အခါ မြက်ခင်းတွေ အရင်လို
မစိမ်းတော့သလိုပဲ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်းမြို့လဲ။ ချက်ချင်းပဲပြောင်းလဲသွားလိုက်တာ။

ကိုပြု။ အခန်းဆီသို့ အပြေးသွားတော့မည့် ခြေလှမ်းကို
ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်က ထမင်းစားဆောင်လေးထဲမှ ထွက်လာသော
မခင်ပုက္းမြေလိုက်လို့ ဖြစ်သည်။

“ဟင် ဆရာမလေး ဆေးရုံက ဆင်းပြီလား”

“ဟုတ်တယ်”

စကားကို အတိချိပ်ဖြေလျက် ကိုပြု အခန်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဆရာမကြီးကို ပြေးပြောလိုက်ပြီးမယ်။ တော့တော့တော့ ဆေးရုံကို သွားစွို့ လူစုနေကြတာ တွေလိုက်သေး”

မြတ်လေးပန်းချုံကို အရင်မြင်ရသည်။ ပန်းတွေ ပွင့်မနေတာက အရင်အတိုင်းပဲ။ သို့သော လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်လောက်က လန်းဆန်းနေခဲ့သည့် အချက်စိမ်းနလေးတွေတော် အခုအခါ ညီးနှမ်း ခြောက်သွေနေကြသလိုလို။

သူအခန်းအပြင် ချုံအိမ် ကြမ်းပြင်ပေါ်က ပက်လက် ကုလားထိုင်လေးမှာ ဟို အရင်ကလိုပဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ အရင်ကနှင့် မတူတာက ထိုကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဘာစာအုပ်မှ ရှိမနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှုံးတိုးသွားလိုက်သောအခါ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို မြင်ရသည်။ တံခါးမှာ သော့ခလောက်ကြီးကြီးတစ်ခု ပေါ်လျက်ရှိသည်။

မြဝန်းရုံ ထင့်ခန့် စိတ်လေးသွားသည်။ သူ မရှိဘူးလား။

ဟိုဟိုဒီဒီ အကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း လူသူလေးပါးမမြင်ရာ မြဝန်းရုံ မသိရိတို့ အဆောင်ရှိရာသို့ ပဲပြုမြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။ သို့သော ထိုအခန်းကလည်း သော့ပိတ်လျက် ဖြစ်သည်။ မသိရိရော နိုးနိုးရော၊ ဖိုးသားရော။ ဒါဖြင့် သူတို့ ဆေးရုံမှား သွားကြပြီလား။

ပန်းမြှင်လယ်မှ သစ်တော့ဆီသို့ ကူးသည့်လမ်းတွင် ကိုပြု၏ ဝန်ထမ်း နှစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ကိုဆွေ၏ နှစ်းမှာ ပတ်တီးစည်းထားပြီး မေးစွေ့မှာ ပလ်စတာထူထူ ကပ်ထားတာ တွေ့ရသည်။ တြေားတစ်ယောက်ကတော့ ညာလက်မှာ ပတ်တီးနှင့် ကိုဆွေက မျက်နှာမသာမယာနှင့် ရှိနေသော်လည်း မြဝန်းရုံအား ဝါတ္ထရားမပျက် ခေါင်းဆွဲတ်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုဆွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ပန်းမြှင်လယ်တစ်ခုလုံးလည်း ခြောက်သွေလို့”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဆရာမရယ် ကျွန်းတော်တို့ ဆရာရဲ့ ဆုံးရုံးမှာကတော့ ကမ်းကုန်ရောပဲဖူ့”

ကိုဆွေက မီးလောင်ပြင် တောင်ကုန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်ပြီး ရေရှာတ်သည်။ မူလတုန်းက သစ်ပင်တွေ အုပ်ဆိုင်း ကွယ်နေခဲ့သဖြင့် သူမ သတိမထားမိခဲ့ပေမယ့် အခုအခါ သစ်တော့သည် ကုန်းတောင်း မြန်မြုပ်မြေမြင့်လေးတွေ ပေါ်မှာ ရှိနေခဲ့တာပါလားဟု ပထိုအရ

မြတ်ဆောင်ရည် လုပ်ငန်းမြတ်ဆောင်ရည်

မြင်တွေသွားသည်။ တရာ့၏သစ်လုံးတွေက မဲနက်လျက် တုံးလုံးလဲနေသည်။ တရာ့၏ကတော့ ငါတ်တို့တွေအဖြစ် ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကျန်ခဲ့သည်။

ရှင်တို့ဆရာရောဟု မေးမိတော့မည် နှုတ်ခမ်းတို့ကို အချိန်မီ ပြန်ထိန်းချုပ် လိုက်ရ၏။ သူတို့အနီးမှ ထွက်ခွာပြီး ဆက်လျောက်မည် ပြေတော့ တစ်ယောက်က လုမ်းတားသည်။

“မီးလောင်ပြင်ကို သွားလို့မရဘူး ဆရာမ”

“ရှင်”

“အဲဒါက ကန့်သတ်နယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီ”

မသွားရဘူးဆိုသည့် တောင်တောင်းဆီသို့ မြှင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးခိုးလုံးတွေတောင် မပြုယေးသဲ လွှမ်းချံနေတုန်းပါပဲ။ လေတစ်ချက် ငွေတိုက်လိုက်သည့်အခါ မိမိတို့ရပ်နေရာဆီသို့ မီးခိုးနဲ့တွေရောက်လာသည်။ ထိုမီးခိုးနဲ့ကို ရှုမ္မာသည့်အခါ ထိုနေ့လည်ခင်းက အရိုန်သီးညီး တောက်လောင်သည့် တစ်မီးလုံး နှီးရဲနေသည့် မီးတောက်တို့ကို ပြန်မြင်လာကာ ပခုံးကျို့လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်ုတ်တို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့လူတွေ။ ကျွန်ုတ်တို့ သစ်တောကို ရှိမှန်းတောင် မသိတဲ့လူတွေက မီးလောင်ပြင်မှာ

ပိုချစ်ရတဲ့ဘူး ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

ခြေချင်းကို လိမ့်နေခဲ့တာပဲ။ သတင်းထောက်တွေ၊ ရဲတွေ၊ စပ်စုတဲ့လူတွေ ဒါ လူတွေမှ အောတိုက်ပဲ”

တခြားတစ်ယောက်က မြှင့်နဲ့ကို သတင်းပေးသည်။

“ဆရာ့ကိုလည်း မေးလိုက်ကြတာ။ စစ်လိုက်ဆေးလိုက်ကြတာ။ နောက်တော့ ဆရာမက ဆရာ့ကိုယ်တား ဝင်ဖြေပေးနေရတယ်”

“ဘာတွေမေးလိုလဲ။ ဒါ တောမီးလေ”

ထိုလူက မြှင့်နဲ့အား ချိန်ဆသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတာ အကြာကြီး။ ပြီးတော့မှ အုံသုသလို စကားစပြောသည်။

“ဟင် ဆရာမ ဘာမှ မသိသေးဘူးလား”

ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ မြှင့်နဲ့သည် မိမိ ထိုးရိမ့်နေသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီဟု ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ ခေါင်းထဲမှာ ရိပ်ခနဲ့မူးဝေလာသဖြင့် ကိုဆွဲအနီးက မယ်ဇလိုပင် ပင်စည်ကို လက်ဖြင့် အသာ ထောက်မှုလိုက်ရ၏။

“သစ်ပင်မီးလောင်ငတ်တွေ မီးသွားခဲတွေ မောက်းအမဲတွေ ကြားမှာ ကျွန်ုတ်တို့ အဖေတောင် မမွေးခင်က ရှိနေတဲ့ သချိုင်းတစ်ခုကို သွားတွေတယ် ဆရာမရယ်”

မြှင့်နဲ့တောင်ငတ်တွေ လိုက်ပြောစေ

သရီးတစ်ခု၊ ဦးကြီးရာနေတာ ရွာလား၊ သရီးလား။

“အရိုးတွေနဲ့ အသာစတရီ့ပဲ ကျန်ရစ်တာဆိုတော့
ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာ သိမ့် အချိန်ကြာကြာ စစ်ဆေးရှိုးမှာပေါ့။ အခု
သူတို့ ပြောနိုင်သလောက်ကတော့ အဲဒီမှာ ကလေးတွေရော
မိန်းမတွေရော အစုလိုက်အပြုံဂိုက် တွေတာတဲ့”
မြေန်းရုံ ရင်တလုပ်လုပ်တုန်လာသည်။

“ရဲမ်း မင်း တော်တော် လူဗျာရောင်ပါလား။ တော်ပြီ မပြောနဲ့
ဆရာမက အခုမှ ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့ဟာ”

သူတို့စကားသံက တဖြည်းဖြည်းနှင့် တိုးတိမ်သွားသည်။
မိုးတစ်ပိုင်း လောင်ကျမ်းထားသည့် သစ်သားမြင်းရပ်လေး။ ဦးကြီး။

ဒါတွေ ကျွန်းမ ကြိုပြီး သိခဲ့ပြီးသားပါ။

“ဟာ ဆရာမ”

မြေန်းရုံတစ်ကိုယ်လုံး ပျော်ခွေလျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနှင့်
ကင်းကွာသွားသည်။

သတိပြန်ရလာသည့် အချိန်မှာ မြေန်းရုံသည် နဲ့ည့်ဖြူဖွေးသော
မွေရာပေါ်မှား။

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

“ညီမ သတိရပြုလား”

မသီရိ၏ အပြုံးမျက်နှာ။ မသီရိလက်ထဲမှာ အေးစိမ့်နေဟန်
ရှိသော ဖန်ခွက်တစ်ခု။ ဖန်ခွက်ထဲမှာ အရောင်ကြည့်ကြည့် အရည်တွေ။
မသီရိ၏ အြော့လွှာအကျိုးသည် ယောဂါတ်ဖုံးဖြစ်သည်။ ဆံပင်တိုက
ကပိုကယို့။ မျက်နှာမှာ ဘာအခြေယ်အသမ့် မရှိ။ သို့သော် ချေမွတ်
နဲ့ည့်သွားသော ပါးပြင်တို့မှာ သဘာဝအတိုင်း ပန်းသွေးရောင်သန်းလျက်
ရှိသည်။ မျက်လုံးတွေက တောက်ပနေ၏။

“ထဲ ဒီသံပုရာရည်လေး သောက်လိုက်းဦး လန်းဆန်းသွားအောင်”

သံပုရာရည်ကို သောက်ပြီးသောအခါ တကယ်ပဲ လန်းဆန်းလာ
ခဲ့သည်။ အဝင်တံ့ခါးပေါက်ဆီသို့ ခကာခက လုမ်းကြည့်မိသည့် မိမိ၏
ဖျော်လင့်မှုတိုကို မသီရိမသိအောင် ဖုံးကွယ်ထားဖို့ သတိမရပါ။

မိမိသောက်ပြီးသော သံပုရာရည် ဖန်ခွက်ကို မသီရိက
လုမ်းယူကာ စားပွဲပေါ် အသာပြန်ချေပေးပြီးမှ စကားစသည်။

“ညီမတို့ အလောင်းအစားမှာ ညီမနိုင်သွားပြီဆိုတာ ညီမ
သိပြီပေါ့နော်”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သည့် မသီရိ၏ မျက်ဝန်းတွေက
အရင်ကထက် ပိုပြီး တောက်ပ ကျေနှပ်နေလေသလား။

မြေန်းရုံတွေကတော်တော် လုပ်သွားသွားပေါ်မော်မော်

အစ်မ ဝင်းသာနေတယ် ထင်တယ်။ စွပ်စွဲလိမ့်တ်ကိုတော့ မသိရှိမကြားအောင် သို့ပုဂ်ထားလိုက်နိုင်ပါသည်။

“ကိုပြေ သိပ်ပြီး စိတ်ဓတ်ကျနေတယ် ညီမှ မမပြောပါတယ်။ တို့ ဒီတောကို ပြန်စိက်ကြမယ်။ နောက်ထပ် အနှစ်ငါးဆယ်၊ ကိုပြေ အဘိုးကြီး ဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ သစ်တောဟာ အရင်လိုပြန်ပြီး ပြည့်စုံသွားမှာလို့”

“နောက်ပြီး တောမီးရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်သာ လွတ်နေတဲ့
တရားခံကို ပြန်မိတာ။ အဲဒီအတွက် မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးတွေ
ဘယ်နယောက်ကို အသက်အန္တရာယ်ကနေ ကာကွယ်ပေးလိုက်နိုင်ပြီလဲ။
စိတ်မည့်စမ်းပါနဲ့ အကောင်းကို တွေးပူးကြရအောင်လို့ ထို့
ဖောင်းရဲပေးတယ်။ အဲဒါလည်း မရဘူး”

“ဒီသချိုင်းနဲ့ ဒီအဖြစ်ဟာ ကိုပြော့အပြစ်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ပြည့်တွင်းစစ်ရဲ့ဆိုးကျိုးကို သက်သေအဖြစ် ဖော်ထွက်ပေးလိုက်နိုင်တာ ဒါ တစ်မျိုး စိတ်သက်သာရမှာပါလိုလည်း ပြောကြည့်တယ်။ မရဘူး”

မသီရိက ကုတင်ဘားမှာ တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြန်သည်။ ဒါဆိုရင် အခုပါ မသီရိရဲ့အခန်းပေါ့။ အခန်းသည် ပရီဘေးကန်ည်းနည်းနှင့် ရှင်းနေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် စာအုပ်အပုံလိုက်။

“သူ ရှုက်လည်းရှုက် ဝမ်းလည်းနည်းနေမှာပေါ့ ညီမရယ်။ သူ အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားတဲ့ သိတောတစ်ခုလုံးရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံ မီးလောင် သွားခဲ့တာ။ နောက်ပြီး အသိုးလက်ထက်က ငါးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်ကြာအောင် ဖုံးထားခဲ့တဲ့ မကောင်းမှတစ်ခု လူသိရင်ကြား ပေါ်သွားလာခဲ့တာ”

မြေကြီးထဲမှာ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်တိုင်တိုင် မြှပ်နေသော
လျှို့ဝက်ချက်များကို ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေ မြင်တွေ့သွားကြသည့်အခါ
ကိုပြု ဘယ်လို ခံစားခွဲရမှာပါလိမ့်။

“သူ နာကျင်နေမှာဖေါ် ညီမရယ်။ သူအဘိုးက မြေးကို အမွှေပေးခဲ့တာက သစ်တောတစ်ခုမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရာဇဝတ်မှ တစ်ခုကို ဆက်လက် ဖုံးကွယ်ပေးဖို့ ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးလိုက်သလဲ။ သူက တောတစ်ခုလုံးလည်း မီးလောင်ခံရတယ်။ သူရှိက်သိက္ခာ တစ်ခုလုံးလည်း လောင်ကျမ်း ခံရတာကိုး”

သို့သော ဘယ်သူမှ မသိလိုက်တာတစ်ခုက တောမီးကြောင့်
လောင်ကျမ်းခံလိုက်ရသူမှာ ပြည်မီးပြိုး တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။
မြှင့်နှုန်းရုံလည်း ပါသည်။

မြေနှံးရုံအတွက် ထိမိုးသည် နှလုံးသားအထိ ထွင်းဖောက် တောက်လောင်သွားသည့်မီး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ဘယ်သူမ မသိလိုက်ကြပါ။

ရင်ထဲမှာ လောင်ကျမ်းသည့်မီး၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော မီးလောင်ပြင် ကိုလည်း သယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါ။

“အခု ကိုပြေရော”

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်သည့်အခါ မသိရှိ၏ မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်ခုခု ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ဖုံးကွယ် လိမ်ညာတော့မည့် အရိပ်လား။

တော်တော်ကြောမှ မသိရှိက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ပြီး နေရာမှ ထထွက်သွားသည်။ မြှေနှုန်းရုံ အိပ်နေရာမှ ချက်ချင်း ထထိုင်လိုက်၏။

“အစ်မ”

မသိရှိ စာအုပ်တစ်အုပ် ယူလာပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို မြင်တော့ မြှေနှုန်းရုံ ရင်ခုန်သွား၏။ ဒာလျူ။ အိပ်ချုပ်အော်ဒင်၏ ကျောပေါင်းချုပ်စာအုပ်။

“အဲဒါ ကိုပြေ ညီမအတွက် ပေးခဲ့တဲ့စာအုပ်ပဲ။ စာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါတယ်တဲ့”

စာတစ်စောင်ပါတယ်တဲ့။ ရိုးရိမ်မိခဲ့တာတွေ တကယ်ပဲ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပြီပေါ့။ ရင်ထဲမှာ လေးပင်သွားပါသည်။

“ကိုပြေက ဘယ်မှာလဲ”

“အစ်မ မသိဘူး။ သူ့စာတို့ပဲ ညီမ ဖတ်ကြည့်ပါ”

စာအိတ်ကို ညာပ်ထားသည့် စာမျက်နှာက ပိုချစ်ရတဲ့သူ ဆိုသည့် ကျောစာမျက်နှာ ဖြစ်သည်။ The more loving one တဲ့။ စာအိတ်အဲ ပါးပါးလေးကို အလောတကြီး ဖွင့်ဖောက်လိုက်သည်။

တစ်ခါမှ မမြင်နှုန်းသည့် လက်ရေးအသစ်ဖြစ်ပေမယ့် အနှစ်နှစ်အလေလာ ရင်းနှီးကျမ်းဝင်ခဲ့သည့် လက်ရေးကို ပြန်မြင်ရသလို တမ်းတ လွှမ်းဆွဲတိမိလေသည်။

“ညီမ

ကျွန်တော် ရုံးခဲ့ရပြီးစိုး ကတိတည်ပါတယ်။

ညီမကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားတာကို နားလည်လိမ့်မယ်လို ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရုံးခဲ့တဲ့ အရာတွေကို ညီမသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နောင်တ တစ်ခုကိုတော့ ညီမသိမှာ မဟုတ်ဘူး။

အလောင်းအစားရဲ့ စဉ်းအပြင်က စကားတစ်စွန်းကို ပြောခွင့် ရှိရက်
သားနဲ့ ပြောနို့လည်း အကြိမ်ကြိမ်အားယူနဲ့ပါရက် မပြောဖြစ်နဲ့တော်
အခုချိန်များ အကြီးမားဆုံး နောင်တပါ။

မီးမလောင်စ် ညာနေက ကျွန်တော်သီကို တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့တဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ပြည်မိုးပြိုး

မြေန်းရုံ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် စီမံခဲ့လာသော မျက်ရည်များကြောင့်
တလုံးတွေ ဝါးနေခဲ့သော်လည်း ဘယ်လိုမှ လွှာစရာမရှိသော အမိန့်ယိုကို
သူမ သိပါသည်။

သူမ တစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းခွေကျသွားတော့သည်။

Looking up at the stars, I know quite well

That, for all they care, I can go to hell,

But on earth, indifference is the least

We have to dread from man or beast

ပိုချစ်ရတဲ့သူ ကိုယ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ

How should we like it were stars to burn

With a passion for us we could not return?

If equal affection can not be,

Let the more loving one be me.

သူမ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တို့ ချက်ချင်းပင် စိမ့်အိုင်လာ
တော့သည်။

“အစ်မ သူ ဘယ်သွားတာလဲ”

“အစ်မ မသိဘူးညီမရယ်။ အဝေးကြီးကို မသွားပါဘူးလို့တော်
ပြောသွားတယ်”

မသိရှိ၏ တည်ပြုမေးစက်သော မျက်နှာထားကို မြေန်းရုံ
အခဲမကျနိုင်စွာ စူးစုံကိုကြည့်ပစ်လိုက်မိ၏။

“သူ ထွက်သွားတာကို အစ်မ သိရက်နဲ့ အစ်မ မတားခဲ့ဘူးပေါ့”

အံတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မေးမိသည်။ မသိရ ဘာမှ မပြောပါ။
မြေန်းရုံကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

မြေန်းတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မေးမိသည်။ မသိရ ဘာမှ မပြောပါ။

“မီးလောင်တဲ့ နေ့တုန်းက ကျွန်မဆီ မီးလောင်ပြင်ကို အပူတပ်း သူ လိုက်မယ့် အချိန်တုန်းက အစ်မတားခဲ့တယ်ဆို။ အဲဒီတုန်းက အစ်မတားခဲ့သလို အခု ဘာဖြစ်လို့မတားတာလဲ”

နာကျည်းသည့် စကားများကို မပြောသင့်ဘဲ ပြောလိုက်မိသည့် အတွက် မြှေန်းရုံ နောင်တမရပါ။

“အဲဒီတုန်းကလည်း တို့တားလို့ မရပါဘူး”

“အခုတော့ တားကို မတားဘူး မဟုတ်လား”

“ညီမ အစ်မကို အထင်လွှာနေတယ်”

“အထင်လွှာယ်တယ် ဟုတ်လား။ ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ ဘာဖြစ်လို့ အခု မတားခဲ့တာလဲလို့”

“ဘာဖြစ်လို့ မတားခဲ့တာလဲဆိုတော့ အခုဟာက သူ့ရဲ့ အသက်အစွဲရာယ်ကို စိုးရိမိရတဲ့အနေအထား မဟုတ်လို့ပေါ့။ သူ့ရဲ့ ဒီမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ မီးလောင်မြေကို ကြည့်နေရတဲ့ ဘဝနဲ့စာရင် စိတ်ပြေ လက်ပျောက် တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားတာ သူ စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့ပေါ့”

“အစ်မလည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်မဟုတ်လား”

“ညီမ ဘာပြောတာလဲ”

“သူ ကျွန်မနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားတော့ အစ်မထိတ်ချမ်းသာတယ် မဟုတ်လား။ မညာပါနဲ့ အစ်မ။ အစ်မမျက်လုံးမှာ ကျွန်မ မြှင့်နေရပါတယ်”

“အစ်မမျက်လုံးမှာ မင်း ဘာကိုမြှင့်လို့လဲ မြှေန်းရုံ”

မသီရိ၏ စူးရှသာ မျက်ဝန်းတွေက တောက်ပနေ၏။

ဘာကိုမြှင့်သလဲဟု ပြောမိသည့်အထိတော့ မြှေန်းရုံ မရိုင်းပျသင့်ပါ။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းများသို့ ရောက်လာသည့် စုပ်စွဲ ချက်ကို မျိုးချုပစ်လိုက်ပါသည်။

“မင်း ဘာမြှင့်သလဲ ဆိုတာတော့ တို့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းထင်တာ တစ်ခုကတော့ မှားတယ်။ သူ မင်းနဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမီးလောင်မြေနဲ့ ဝေးရာကို ထွက်သွားတာပါ။ သူ မင်းဆီးကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရောက်လာမှာပါ”

မမျှော်လင့်သောစကားမျို့ မြှေန်းရုံ ကြောင်အသွား၏။ မသီရိကို တွေ့ဝေစွာ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

“ကျွန်မဆီကို”

“ဟုတ်တယ်။ တို့ ကိုပြောကို သိလာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီ။ သူအကြောင်း တို့သိတယ်။ သူကိုယ်သူ သိထားတာထက် တို့က သူကို ပိုသိပါတယ်။ သူ မင်းဆီကနေ မပြောပါဘူး”

ထိစကား ကြားပိုက်ရသည့်အခါ မြှေန်းရုံ၏ ကိုယ်က အင်အားမရှိတော့ဘဲ ပျော့ခွေ ညွတ်ကျသွားသည်။

“အစ်မ တကယ်ပြောတာလားဟင်”

သူမသည် တိုးတိမ့်စွာ ပြီးတော့ ရှက်ရုံးဆုံးအစွာ မေးလိုက်မိတော့သည်။

“တကယ်ပါညီမ။ တို့ မညာပါဘူး”

“အစ်မရယ်”

မြှေန်းရုံ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ တစ်လိမ့်ချင်း လိမ့်ဆင်း ကျလာခဲ့သည်။ မသိရိုက မြှေန်းရုံ၏ မျက်ရည်တို့ကို သူမ လက်ဖြင့် ပြင်သာစွာ ကြုံနာစွာ သုတေပြုလေသည်။ မြှေန်းရုံ မသိရိုအား တအား ဖက်တွယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ သူကို တွေချင်လိုက်တာ အစ်မရယ်။ အစ်မ တကယ်ပဲ မသိဘူးလားဟင် သူဘယ်မှာလဲ”

“အစ်မ တကယ် မသိပါဘူးကွယ်။ ခက် ထိုင်လိုက်ပါညီး။ မင့်ပါနဲ့ကွယ်”

“ဘယ်အချိန်က သွားတာလဲဟင်”

“မနေ့က ညာနေ့က”

“ဟင်”

ကြာလှပြီပေါ့။ တစ်ရက်တောင် ကြာပြီပဲ။

“သူ ကားကိုလည်း ထားခဲ့တာ။ ဆိုင်ကယ်လည်း ယူမသွားဘူး။ ဒီအတိုင်း ကျော့ပိုးအိတ်လေးနဲ့ ခြေလျင် ထွက်သွားတာပဲကွယ်”

မြှေန်းရုံ မျက်ရည်တွေကို သုတေလိုက်သည်။ အခုတော့ အခုတော့ သူမ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းကို ပြန်ရလာခဲ့ပါပြီ။ အချိန်ရှိတုန်း သူကို လိုက်ရှာမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

“တို့ သူကို ဥယျာဉ်ဂိတ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ငြော်”

သူသွားနိုင်သည့် နေရာတွေ ထောင်သောင်းမက များလှသည့် အထူ မိမိက ဘယ်လိုများ လိုက်ရှာရပါမလဲ။

ရင် ဘယ်ကိုသွားမလဲ။ ကျွန်မသာ ရှင်နေရာဆိုရင်
အရုံးတွေကနေ ဝေးရာပြေးစီ ဘယ်သွားမလဲ။ ပန်းမြိုင်လယ်နဲ့
သိပ်မဝေးဘူး ဆိုတော့ ရန်ကုန်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။

“ကျွန်မ လိုက်ရှာမယ် အစ်မ။ ကျွန်မ သူ့ကို လိုက်ရှာမယ်”

အိပ်မက်မက်ရင်း ယောင်ယမ်းနေသူလို တစ်တွေတွေတိ
ပြောလျက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည့်အခါ မသီရိက နောက်မှ
လိုက်လာသည်။

“ညီမ”

မြေဝန်းရုံ၏ လက်ကို မသီရိက လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“တို့ထင်တာ တစ်ခုက သူ တစ်နေရာရာမှာ သစ်ပင်
သွားစိုက်မှာလား မသိဘူး။ သူ ဘယ်မှာ သစ်ပင်စိုက်ချင်လဲ ညီမ
သိလား”

“သစ်ပင်”

“သူ ပျိုးပင်လေးတွေ ထဲကနေ အပင်ပေါက်လေးတွေ
ရှာယူသွားတယ်။ ကျော်းအိတ်ထဲမှာ ပလပ်စတ်အိတ်လေးနဲ့
ပျိုးထားတဲ့ အပင်ပေါက်လေးတွေ အများကြီး ထည့်သယ်သွားတယ်”

“အို ဟုတ်လား”

ပျိုးပင်။ ဘယ်မှာစိုက်မလို့လဲ။ သူ ဘယ်မှာ အပင်စိုက်စရာနှိုင့်လဲ။

“ဘာပင်တွေ ယူသွားလဲဟင်”

“ဘာပင်လဲဆိုတော့ အစ်မပေးလိုက်တဲ့ အပင်ကိုပဲ ယူသွားတယ်။
သူက အရောင်ပဲ ပြောတာ။ မရမ်းရောင်ရယ်။ အနီရောင်ရယ်။
အဝါရောင်ရယ် လိုချင်တယ်တဲ့။ ဘာပန်းဖြစ်ဖြစ်တဲ့။ အဲဒါနဲ့ အစ်မလည်း
ကွဲမှာပန်းပင်ပေါက်သုံးမျိုးကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ မျိုးစွဲတွေပါ
ထည့်ပေးလိုက်တယ်”

မရမ်း၊ အနီ၊ အဝါ။

“ညီမသိလား သူ ပန်းပင်စိုက်မယ် ဆိုတာ တကယ်ပဲ
ဖြစ်နိုင်မလား”

မြေဝန်းရုံ သတိရသွားပါပြီ။

“အို သိပြီအစ်မ။ ကျော်းတင်လိုက်တာ အစ်မရယ်။ ဟုတ်တယ်။
သူ တကယ်ပဲ ပန်းပင်စိုက်မှာအစ်မရဲ့။ ကျွန်မသိပြီ။ လိုက်သွားမယ်နော်”

မိမိမကျမ်းသော လမ်းတွေ ဖြစ်သော်လည်း ကား ခကာရပ်လိုက်
တွေ့သမျှလူကို မေးလိုက်နှင့် ခက ရောက်ခဲ့ဖူးသော သရက်တော်
ရွာလေးသို့ စမ်းတဝါးဝါး မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

သရက်တော်ရွာကို ရောက်တော့ မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်နေပြီ။
သစ်ပင်တွေက ကျိုးတိုးကျေတဲ့မို့ နေသည် တစ်ရွာလုံအားပေါ်သို့
မညာမတာ ကျရောက်နေသည်။

ဆရာမကြီးအိမ်ကို မမှတ်မိသဖြင့် ကလေးတွေကို မေးပြီး သူတို့
လမ်းညွှန်ရာသို့ ပုံဖြည့်ဖြည့်း မောင်းလာခဲ့သည်။ ကလေးတို့သည်
ကားကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စိုင်းအုံကြည့်ကာ လိုက်လာကြ၏။

ဆရာမကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ကားရပ်လိုက်တော့ အောက်ထပ်မှာ
ဘားပွဲမှာ ထိုင်နေသည့် ယောက်ရှား သုံးယောက်။ သို့သော် ထို့သုံးယောက်
ထဲမှာ သူ မပါ။ သူအရိပ်အယောင် ဘာမှ မတွေ့ရ။

ရင်ထဲမှာ ဟာခန် မောသွား၏။

ကျွန်ုမ ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်စီစီအတွေးတွေ တွေးပြီး ဒီအထိ
လိုက်လာခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ရှင် ဒီကိုလာမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ပြောနိုင်မလဲ။ ပန်းပင်ပေါက်လေးသုံးမျိုး သယ်သွားတယ် ဆိုရှုနဲ့
ဒီအိမ်ကိုလာမယ်လို့ တွေ့က်လိုက်ရသလား။

ကားတံ့ခါးကို ဖွင့်ဖို့တော် ခွန်အားမကျန်တော့ပါ။

“ဟော ဆရာမ လိုက်လာပြီ”

ကိုထွန်းထွန်းဦးက ရှတ်တရက် ပြောချလိုက်တော့ မြှေန်းရုံ
ကြောင်သွားသည်။

လိုက်လာပြီ ဟုတ်လား။ လိုက်လာပြီလို့ ပြောလိုက်တာလား။
ဒါဖြင့်....

သူမ ကားတံ့ခါးကို အလောတကြီး ဖွင့်ဆင်းလိုက်၏။

“ကိုမိုးပြို့မြှုံး ဒီမှ ဆရာမ လိုက်လာတယ်”

“ဒါ”

မြှေန်းရုံ လိုက်ခနဲ့ ဝမ်းသာသွားသဖြင့် မျက်ရည်တွေ
ရှစ်ပဲလာသည်။ ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် မြန်ဆန်စွာ ခုန်လာ၏။
အပေါ်ထပ်သို့ မေ့ပြောလိုက်သော ကိုထွန်းထွန်းဦး၏ မျက်လုံးတွေ
နောက်သို့ သူမ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လျှေကားမှ ပုံပွဲက်သွားက် ဆင်းလာသူမှာ နှမ်းဖတ်နေသော
မျက်နှာထားနှင့် ဖို့သိဖတ်သိအဝတ်အထားနှင့် ပြည်မှုပြုမှုး ဖြစ်ပါသည်။

“ညුම වයිග්‍රාම්ප්‍රියි පිරිවා ප්‍රාග්ධනයෙන් පෙන්වනු ලබයි”

မိမိငေးကြည့်နေမိသော ပြည်မိုးပြမ်း၏မျက်လုံးတွေက နှုန္တ္တာ
ကြေကွဲနေသလိုလို ထင်မိသည်။

သူ မိမိအနားသို့ ရောက်လာသည်အထိ သူမ
တော့နေလိုက်သည်။ သူ ရောက်လာသည်။ သူမနှင့် နီးကပ်သည့်
နေရာအထိ မလာဘဲ နှစ်ပေါ်လောက် အကွာမှာ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအခါ
မြှင့်နံ့က သူဆီသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူတစ်ယောက်တည်း ကြားနိုင်ရုံ အသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဘယ်တုန်းကမှ မမေးခဲတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကျွန်မဖြေချင်လို့ လိုက်လာတာ”

သူမျက်ဝန်းတွေ တောက်ပသွားသည်ဟု ထင်ပါသည်။

JJ-ئ-JOO

እኩል ፍቃድ የዕቅድ በንግድ